

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING SERIES

JACK REACHER

MR

S

CHILD DREW CHILD AN DREW CHILD NO PLAN B *Cuprins*

Cuprins.....2

Capitoluh.....11

Capitoluh.....	18
Capitoluh.....	21
Capitoluh.....	24
Capitoluh.....	27
Capitolul.....	30
Capitoluh.....	34
Capitoluh.....	38
Capitoluh.....	45
Capitoluho.....	52
Capitoluln.....	57

Capitoluli2.....	64
Capitoluli3.....	68
Capitoluli4.....	77
Capitolulis.....	85
Capitoluli6.....	92
Capitolul^.....	99
Capitolulis.....	107
Capitoluli9.....	115
Capitoluho.....	123
Capitoluhi.....	129

Capitoluh2.....	139
Capitoluh3.....	147
Capitolul.....	154
Capitolul.....	159
Capitolul.....	169
Capitoluh?.....	179
Capitoluh 8.....	188
Capitoluh9.....	196
Capitoluho.....	202
Capitoluh î.....	212

Capitoluh2.....	219
Capitoluh3.....	232
Capitoluh4.....	239
Capitoluhs.....	246
Capitoluh6.....	254
Capitoluh?.....	263
Capitoluhs.....	270
Capitoluh9.....	278
Capitoluho.....	283
Capitoluhi.....	293

Capitoluh2.....	302
Capitoluhs.....	312
Capitoluh4.....	317
Capitoluhs.....	321
Capitoluh6.....	331
Capitoluh?.....	343
LEE CHILD and ANDREW CHILD	

Delacorte Press | New York

No Plan B

A JACK REACHER NOVEL

No Plan B este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt produsul imaginației autorilor sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.

Drepturi de autor © 2022 de Lee Child și Andrew Child

Toate drepturile rezervate.

Publicată în Statele Unite de Delacorte Press, o editură a Random House, o divizie a Penguin Random House LLC, New York.

DELACORTE PRESS ESTE O marcă înregistrată, iar colofonul DP este o marcă comercială a Penguin Random House LLC.

BIBLIOTECA CONGRESULUI CATALOGARE ÎN DATE DE PUBLICARE NUME: CHILD, LEE, AUTOR. | CHILD, ANDREW, AUTOR.

Titlu: Fără plan B: un roman de Jack Reacher / Lee Child și Andrew Child. Descriere: Prima ediție. | New York: Delacorte Press, [2022] | Serie: Editura Delacorte Press, [2022]: Jack Reacher; 27

Identificatori: LCCN 2022033381 (print) | LCCN 2022033382 (ebook) | ISBN 9781984818546 (hardcover) | ISBN 9781984818553 (ebook) Subiecte: LCGFT: Romane.

Clasificare: LCC PS3553.H4838 N66 2022 (print) | LCC PS3553.H4838 (ebook) | LCC PS3553.H4838 (ebook) | DDC 813/.54-dc23/eng/20220721 Dosarul LC este disponibil la <https://lccn.loc.gov/2022033381> înregistrarea LC ebook disponibilă la <https://lccn.loc.gov/2022033382>

Ebook ISBN 9781984818553

randomhousebooks.com

Design de carte de Virginia Norey, adaptat pentru ebook Ilustrația paginii de titlu adaptată după o fotografie originală de leonl34865/stock.adobe.com

Design de copertă: Carlos Beltrán Imaginea copertei: © Ktsdesign/Getty Images

ep_prh_6.0_141524372_c0_r0

Cuprins

Copertă Pagina de titlu

Capitolu1

Capitolu2

Capitolu3

Capitolu4

Capitolu5

Capitolu6

Caoitolu7

Caoitolul 8

Capitolu9

Capitolu	10
Capitolu	11
Capitolu	12
Capitolu	13
Capitolu	14
Capitolu	15
Capitolu	16
Capitolu	17
Capitolu	18
Capitolu	19
Capitolu	20
Capitolu	21

Capitolu	22
Capitolu	23
Capitolu	24
Capitolu	25
Capitolu	26
Capitolu	27
Capitolu	28
Capitolu	29
Capitolu	30
Capitolu	31

Capitolu	32
Capitolu	33
Capitolu	34
Capitolu	35
Capitolu	36
Capitolu	37
Capitolu	38
Capitolu	39
Capitolu	40
Capitolu	41
Capitolu	42
Capitolu	43

Capitolu	44
Capitolu	45
Capitolu	46
Caoitolu	47

Dedicație

De Lee Child si Andrew Child
Despre autori

Întâlnirea a avut loc într-o încăpere fără ferestre.

Camera era dreptunghiulară și nu avea ferestre pentru că nu avea pereți exteriori. Era cuprinsă într-o încăpere mai mare, de formă pătrată. Iar încăperea pătrată era cuprinsă într-o încăpere octogonală și mai mare. Împreună, acest cuib de încăperi formau centrul de comandă al Unității S2 de la Penitenciarul Minerva din Winson, Mississippi. Împreună cu unitatea de izolare soră, SI, era cel mai sigur loc din complex. Era amenajată cu pereți asemănători cu inelele concentrice ale unui castel medieval. Conceput pentru a fi inexpugnabil. Din exterior, chiar dacă ar fi fost atacată de cei mai hotărâți salvatori. Și din interior, chiar și în timpul celei mai extreme revolte.

Aspectul de siguranță a fost binevenit, dar motivul pentru care fusese ales centrul pentru această întâlnire a fost izolarea sa. Oportunitatea pe care o oferea de a păstra un secret total. Pentru că restul Unității S2 era liber. Nu existau paznici. Nici personal administrativ. Și niciuna dintre cele 120 de celule de izolare nu era folosită. Nu era nevoie de ele. Nu în condițiile în care închisoarea era condusă de actuala conducere. Abordarea progresistă era un motiv de mare mândrie. Și de relații publice excelente.

Erau șase oameni în cameră, iar aceasta era a treia întâlnire secretă pe care o țineau acolo în ultima săptămână. Bărbații erau împrăștiați în jurul unei mese lungi și înguste și existau două scaune de rezervă împinse pe un perete alb și gol. Mobilierul era făcut din policarbonat albastru strălucitor. Fiecare piesă fusese turnată într-o singură matrită, fără a lăsa îmbinări sau cusături. Forma și materialul au făcut ca obiectele să fie greu de spart. Culoarea a făcut dificilă ascunderea oricăror piese care s-au spart cumva. Era practic.

Dar nu foarte confortabil. Și toate rămase de la administrația anterioară.

Trei dintre bărbați purtau costume. În capul mesei se afla Bruno Hix, directorul executiv și co-fondator al Minerva. Damon Brockman, directorul de operațiuni și celălalt co-fondator, în dreapta lui Hix. Și Curtis Riverdale, directorul închisorii, lângă Brockman. Bărbatul de lângă Riverdale, ultimul din acea parte a mesei, purta o uniformă. Era Rod Moseley, șeful departamentului de poliție din Winson. Pe partea opusă, în stânga lui Hix, se aflau doi tipi de vreo douăzeci de ani. Amândoi purtau tricouri negre și blugi. Unul dintre ei avea nasul spart, doi ochi învinețiți și fruntea plină de vânătăi violete și furioase. Celălalt avea brațul stâng în fular. Amândoi încercau să evite privirile celorlalți bărbați.

„Deci, este o problemă sau nu?” Brockman a ridicat din umeri. „Poate cineva să spună cu siguranță că există? Nu. Prin urmare, ar trebui să continuăm așa cum am planificat. Sunt prea multe în joc pentru a începe să fugim de umbre.”

„Nu.” Riverdale a clătinat din cap. „Dacă *ar putea fi* o problemă, înseamnă că există o problemă, după cum văd eu lucrurile. Siguranța este pe primul loc. Ar trebui să...”

„Ar trebui să aflăm cu siguranță”, a spus Moseley. O decizie în cunoștință de cauză Cheia este: s-a uitat tipul în plic? Asta este ceea ce trebuie să știm”.

Nimeni nu a vorbit.

„Ei bine?” Moseley și-a întins piciorul pe sub masă și l-a lovit pe tipul cu praștia. „Trezește-te. Răspunde la întrebare.”

„Lasă-mă în pace.” Tipul și-a înăbușit un căscat. „A trebuit să conducem toată noaptea ca să ajungem în Colorado. Și din nou toată noaptea ca să ne întoarcem aici.”

„Cry me a river.” Moseley l-a împins pe tip cu piciorul. „Spune-ne doar. S-a uitat?”

Tipul se holba la perete. „Nu știm.”

„Privitul în plic nu este definitiv”, a spus Riverdale. „Dacă s-a uitat, trebuie să știm dacă a înțeles ceea ce a văzut. Și ce are de gând să facă în legătură cu asta”.

„Faptul că tipul s-a uitat sau nu este irelevant”, a spus Brockman. „Și ce dacă a făcut-o? Nimic de acolo nu oferă cel mai mic indiciu despre ce se întâmplă.”

Riverdale a clătinat din cap. „Se menționa ora 10:00 A.M., vineri. Foarte clar. Ora, data și locul.”

„Și ce dacă?” Brockman și-a ridicat mâinile. „Vineri este un prilej de bucurie și de sărbătoare. Nu e nimic nici pe departe suspect în asta.”

„Dar fotografia era acolo.” Riverdale a împuns aerul cu degetul în ritmul fiecărei silabe. „Opt pe zece. Imposibil de ratat.”

„Și, din nou, asta nu înseamnă nimic.” Brockman s-a aruncat pe spate în scaunul său. „Nu și dacă tipul nu vine aici

cu adevărat. Dacă apare vineri. Și chiar și atunci am fi în regulă. Am ales foarte atent.”

„Nu am făcut-o. Cum am fi putut? Am avut doar nouă din care să alegem.”

Un zâmbet a apărut pe fața lui Moseley. „Ironie, nu-i așa? Că cel pe care l-am ales este într-adevăr nevinovat.”

„N-ai spune că este ironic.” Riverdale s-a încruntat. „Și nu au fost nouă. Au fost doar cinci. Ceilalți aveau familie. Asta i-a exclus.”

„Nouă?” a spus Brockman. „Cinci? Nu contează. Numărul nu contează. Contează doar rezultatul. Iar rezultatul este suficient de bun. Chiar dacă tipul apare, cât de aproape ar ajunge? Ar fi la cel puțin o sută de metri distanță.”

„Nu trebuie să apară. Ar putea să o vadă la televizor. Online. Să citească despre asta în ziare.”

„Directorul are dreptate”, a spus Moseley. „Poate că ar fi mai bine să nu atragem atât de mult atenția de data aceasta. Poate că ar trebui să anulăm presa. Am putea lansa niște baliverne despre respectarea intimității deținutului, sau ceva de genul ăsta.”

„Nu e nevoie.” Brockman a clătinat din cap. „Crezi că tipul ăsta are un televizor? Un calculator? Un abonament la *The New York Times*? E nevoie, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mai căuta necazuri. Nu e nici unul.”

Hix își bătu cu vârful degetelor pe blatul mesei. „Expunerea mediatică este bună pentru marcă. Noi întotdeauna facem publicitate. Întotdeauna am făcut-o. Dacă ne-am schimba acum, nu am face decât să atragem și mai multă atenție. I-am face pe oameni să creadă că ceva nu este în regulă. Dar cred că trebuie să știm. S-a uitat?” Hix s-a întors spre băieții în tricouri. „Cea mai bună presupunere. Nu există un răspuns greșit. Cipurile au căzut unde au căzut. Înțelegem asta. Spuneți-ne doar ce credeți.”

Tipul cu nasul spart a inspirat adânc pe gură. „Cred că s-a uitat.”

„Crezi?” a spus Hix. „Dar nu ești sigur.”

„Nu sută la sută.”

„Bine. Unde era plicul?”

„În geantă.”

„Unde era geanta?”

„La pământ.”

„Ai pus-o jos?”

„Aveam nevoie de mâini libere.”

„Unde era când a sosit mașina?” a spus Hix.

Tipul cu praștia a spus: „La pământ”.

„În același loc?”

„De unde să știm noi? Nu am fost acolo când Robert a pus-o jos. Robert nu era conștient când am ridicat-o.”

Hix s-a oprit pentru o clipă. „Bine. Cât timp a stat tipul singur cu geanta?”

„Nu știm. Nu poate să fi trecut mult timp. Câteva minute, cel mult.”

„Deci este posibil să se fi uitat”, a spus Hix. „A aruncat o privire, în orice caz.” „Corect”, a spus tipul cu nasul spart. „Și geanta era ruptă, nu uita. Cum s-a întâmplat asta? Și de ce? Nu am făcut-o noi.”

Brockman s-a aplecat în față. „A fost o scenă nebună, din câte ne- ai spus. Epave peste tot. Haos total. Probabil că geanta a fost ruptă din greșeală. Nu pare a fi vreun indiciu major. Iar ceilalți doi nu au raportat că ar fi căutat.”

Tipul cu praștia a spus: „Nu au raportat deloc. Nu știm unde sunt”.

Brockman a spus: „Trebuie să fie încă pe drumul de întoarcere. Probleme cu telefonul, probabil. Dar dacă ar fi fost ceva de care să ne facem griji, ar fi găsit o modalitate de a ne anunța.”

„Iar tipul nu a menționat nimic despre asta la poliție”, a spus Moseley. „Am vorbit cu locotenentul de acolo de câteva ori. Asta trebuie să însemne ceva”.

„Încă mai cred că s-a uitat”, a spus tipul cu nasul spart.

„Ar trebui să scoatem priza din priză”, a spus Riverdale.

„Este cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată”, a spus Brockman. „Nu noi am stabilit data. Nu noi am ales ora. Judecătorul a făcut-o atunci când a semnat ordinul de eliberare. Știți asta. Dacă folosim o tactică de amânare, ne trezim cu inspectorii până la fund. Știi unde ne-ar duce asta. Am putea la fel de bine să ne tragem un glonț în cap, chiar aici și acum.”

Riverdale s-a încruntat. „Nu spun să amânăm. Spun să ne întoarcem la planul inițial. Schimbul a fost întotdeauna o greșeală.”

„Asta ar rezolva problema de vineri. Dacă există una. Dar atunci nu am avea cum să ieșim din blocajul mai mare în care ne aflăm. Situația lui Carpenter.”

„Am spus de la început că soluția este simplă. Un glonț în ceafă. O voi face eu însumi, dacă ești prea scârbit.”

„Știți cât ar costa asta? Câte afaceri am pierde?”

„Vom pierde mult mai mult decât bani dacă tipul ăsta se alătură.”

„Cum a putut să facă asta?”

„Ar putea să vină aici. Chiar tu ai spus asta. Ar putea săpa pe aici. A fost polițist militar. E în sângele lui.”

„Sunt ani de zile de când tipul a fost parlamentar”, a spus Moseley. „Asta mi-a spus locotenentul”.

Hix a bătut în blatul mesei. „Ce altceva mai știm?”

„Nu prea mult. Nu are permis de conducere. Nu are antecedente de angajare, potrivit Fiscului. Nu de când a plecat din armată. Nici o prezentă pe rețelele de socializare. Nu există fotografii recente. E un vagabond acum. E cam trist, dar asta e concluzia. Nu pare a fi un motiv de îngrijorare.”

Brockman a spus: „Vagabond sau milionar, ce fel de persoană nebună ar traversa jumătate de țară pentru că a citit câteva documente și a văzut o fotografie inofensivă?”.

„Speculați cât vreți, dar asta tot mă îngrijorează”, a spus Riverdale. „De fiecare dată când ne-am întâlnit, am crezut că am stăpânit problema. De fiecare dată ne-am înșelat. Dacă ne înșelăm din nou acum?”

„Nu ne-am înșelat.” Brockman și-a trântit palma pe masă. „Am gestionat fiecare situație așa cum a apărut. Nouăzeci și nouă la sută.”

„Nouăzeci și nouă. Nu o sută.”

„Viața nu este perfectă. Uneori sunt cioburi de sticlă spartă de măturat. Ceea ce noi am făcut. Am aflat că a fost o scurgere. Am astupat-o, așa cum am convenit cu toții. Am aflat despre plicul lipsă. L-am recuperat, așa cum am convenit cu toții.”

„Și acum acest tip ciudat s-a uitat în plic.”

„S-ar putea să o fi făcut. Nu știm. Dar trebuie să recunoști că este puțin probabil. Nu le-a spus polițiștilor. Noi știm asta. Și nu a spus nici FBI-ului sau Biroului de Închisori.

Am fi știut asta. Să zicem că și-a dat seama de tot în câteva secunde de unul singur cu plicul. De ce a ținut secretă această informație? Ce are de gând să facă cu ea? Să ne șantajeze? Și crezi că va face cumva să se plimbe 200 de mile până vineri? Haide.”

„Domnilor!” Hix a bătut din nou în blatul mesei. „Ajunge. În regulă. Iată care este decizia mea. Nu putem ști dacă tipul s-a uitat în plic. Pare puțin probabil, așa că nu ar trebui să ne panicăm. Mai ales având în vedere consecințele. Dar, în același timp, merită să fim precauți. E ușor de recunoscut, nu?”

Tipul cu nasul spart a dat din cap. „Cu siguranță. Nu ai cum să nu-l vezi. Șase-cinci. Două sute cincizeci de kilograme. Dezordonat.”

„E lovit destul de rău, ține minte”, a spus tipul cu praștia. „M-am ocupat de asta.”

„Ar fi trebuit să-l omori”, a spus Brockman.

„Am crezut că am făcut-o.”

„Trebuia să te asiguri”.

„Cum? *Fă să pară un accident.* Acestea au fost ordinele noastre pentru ceilalți doi. M-am gândit că se aplică și pentru tipul ăsta. Greu de vândut povestea asta dacă i-am tras un glonț în creier.”

„Ajunge!” Hix a așteptat să se facă liniște. „Iată care este planul. Vom organiza o supraveghere. În jurul orei. Începând

de acum, până sâmbătă. Dacă pune un picior în orașul nostru, îl vom aștepta. Și aici nu trebuie să ne facem griji despre cum arată ceva.”

Jack Reacher a sosit în Gerrardsville, Colorado, la mijlocul dimineții de luni, cu două zile înainte ca băieții de la Minerva să se întâlnească în secret pentru a treia oară. Făcuse autostopul cu un camion care livra baloți de lucernă la o fermă la sud de oraș, așa că a parcurs ultimul kilometru pe jos. A fost o plimbare plăcută. Vremea era caldă, dar nu fierbinte. Pe cerul larg și albastru pluteau smocuri de nori. Aerul de la un kilometru înălțime era rarefiat și limpede. Când de departe putea vedea, pământul era plat, verde și fertil. Grădinițele de udare marcau limitele unor câmpuri nesfârșite, iar între ele tulpini și frunze de toate mărimile și nuanțele se întindeau spre soare. În stânga, orizontul era dominat de un șir de munți. Aceștia ieșeau drept din pământ, fără o înălțime ușoară, fără podișuri netede, iar vârfurile lor, acoperite de zăpadă, tăiau atmosfera ca dinții unui fierăstrău.

Reacher a continuat până când a ajuns la strada principală a orașului. Aceasta se întindea pe aproximativ o jumătate de milă și mai era doar un bloc de o parte și de alta înainte ca magazinele și birourile să lase locul străzilor rezidențiale. Clădirile comerciale erau de dimensiuni uniforme, două etaje și toate aveau un design asemănător. De asemenea, toate erau de o vârstă similară – sfârșitul secolului al XIX-lea, după datele sculptate pe unele dintre lintere – ceea ce dădea locului un fel de senzație de capsulă a timpului. Un timp în care meșteșugul era încă apreciat. Asta era clar. Fațadele erau toate făcute din piatră, marmură sau granit. Tâmplăria din jurul ușilor și ferestrelor era sculptată în mod complicat și bogat decorată cu foiță de aur. Și fiecare

aspect era impecabil întreținut. Reacher a apreciat ceea ce a văzut. Dar el nu se afla în oraș pentru a-i admira arhitectura. Se afla acolo pentru a-i vizita muzeul.

Cu o zi înainte, Reacher a luat un ziar pe care cineva îl abandonase într-un restaurant. A găsit un articol despre un dentist și un detector de metale. Gadgetul îi fusese dat tipului ca un cadou de pensionare. Un fel de glumă bazată pe reputația lui de a găsi plombe făcute de alți dentiști în dinții noilor pacienți și de a insista să le înlocuiască. Oricum, pentru a-și ocupa brusc timpul liber, tipul s-a reinventat ca arheolog amator. Era de mult timp obsedat de Războiul Civil, așa că și-a propus să viziteze o serie întreagă de locuri de luptă. Mari mici. Celebre și obscure. Și la Pea Ridge, Arkansas, a găsit o grămadă de fragmente de artilerie și alte artefacte. Acestea au ajuns într-o expoziție itinerantă despre evoluția tacticilor Uniunii, care i-a atras atenția lui Reacher. Gerrardsville a fost unul dintre locurile de desfășurare a expoziției. Și cum se afla la doar câțiva kilometri distanță, cât timp expoziția era încă deschisă, Reacher s-a gândit să arunce o privire.

Reacher a băut o cafea la o cafenea pe lângă care a trecut întâmplător și a ajuns la muzeu înainte de ora prânzului. A rămas până la închiderea acestuia. Când a trebuit să fie alungat de unul dintre curatori. Numele ei era Alexandra. Reacher a început o conversație cu ea despre expoziție. Subiectul s-a îndreptat spre genul de restaurante care existau în oraș și au ajuns să meargă împreună la un hamburger. Alexandra a ales un local de tip scrupulos. Avea mese din lemn brut. Bănci lungi. Podele scârțâitoare. Coperte vechi de LP-uri erau lipperetii. Dar mâncarea a venit repede. Farfuriile erau îngrămădite. Prețurile erau mici. Lui Reacher i-a plăcut totul.

În timp ce mâncau, subiectul s-a schimbat în muzică și au ajuns împreună la un bar. Era mic. Intim. Întunecat. Cânta o formație de blues. În principal coveruri din Magic Slim, cu câteva cântece de Howlin' Wolf presărate. Reacher a fost de acord. Alexandra a comandat câteva beri și, în timp ce beau, subiectul s-a schimbat din nou. De data aceasta i-a dus într-o cu totul altă direcție. Și până la apartamentul Alexandrei.

Apartamentul ei se afla deasupra unui magazin din apropierea principalei intersecții din oraș. Era un loc mic. Stilul era minimalist. Nu avea prea multe obiecte de mobilier. Sau de decor. Dar avea un frigider, așa că au mai băut o bere. Avea un CD player, așa că au mai ascultat niște muzică. Avea un dormitor. Și odată ajunși în el, nu mai era nevoie de nimic altceva.

Muzeul nu s-a deschis a doua zi decât la ora 10:00 dimineața, așa că Reacher și Alexandra au rămas în pat până în ultimul moment posibil.

Stăteau în pat, dar nu își petreceau tot timpul dormind. Alexandra știa că o taie bine, dar a făcut oricum un duș rapid. I se părea înțelept după nivelul lor recent de activitate. Reacher a făcut cafea. Apoi l-a sărutat de rămas bun și s-a grăbit să plece la felia ei aleasă de trecut. Reacher a făcut un duș mai relaxat, apoi a coborât scările și a ieșit pe trotuar. Se gândea la viitorul său mai imediat. S-a oprit o clipă să privească munții. Apoi a văzut o femeie care se îndrepta spre ei. Se afla pe cealaltă parte a străzii, spre vest, aproape de intersecție. Semnul „*Don't Walk*” era aprins. Un tip stătea la colțul opus, așteptând ca acesta să se schimbe. Iar un autobuz se îndrepta spre nord, pe cale să treacă între ei.

Șoferul autobuzului a văzut doar mișcare.

Nu mai mult decât o ceață. Jos și la dreapta ei. Un obiect sferic. Se rotește în jos și în jurul unui sfert de cerc perfect.

Ca și cum un pepene ar fi fost cumva atașat la capătul unei frânghii, i-a spus ea consilierului obligatoriu a doua zi. Numai că nu era un pepene. Era un cap. Un cap uman. Era de femeie. La câțiva centimetri de parbriz. Acolo. Strălucitor și palid în lumina soarelui, ca și cum ar fi aparținut deja unei fantome. Apoi a dispărut. Dar nu pentru că șoferul și-ar fi imaginat-o. Nu pentru că ar fi fost o iluzie, așa cum se ruga să fie. Pentru că și-a continuat arcul. Până la pământ. În fața autobuzului.

Apoi sub ea.

Șoferul a virat brusc la stânga. Și-a aruncat toată greutatea pe frână. Fără ezitare. Fără panică. Era bine antrenată. Avea ani de experiență. Dar tot a ajuns prea târziu. A auzit cauciucurile scârțâind. Și-a auzit pasagerii țipând. Și a simțit impactul. Prin volan. Doar o undă ușoară, o undulație atenuată care se învârtea în jurul jantei de plastic dur. Mai puțin decât dacă ar fi trecut printr-o groapă adâncă. Sau dacă ar fi lovit un buștean. Dar, pe de altă parte, asfaltul nu are oase care să se zdrobească și să se spargă. Lemnul nu are organe care să se rupă și să sângereze.

Șoferița a închis ochii și și-a dorit să nu vomite. Știa ce fel de scenă o va aștepta pe stradă. Mai fusese o dată partenerul involuntar în sinuciderea unui străin. Era un risc profesional.

Tipul din colțul opus a văzut mult mai mult.

A văzut autobuzul îndreptându-se spre nord. A văzut o femeie sosind la colțul de sud-est al intersecției. Avea o vedere liberă. A fost suficient de aproape pentru a fi credibil.

În declarația sa a spus că femeia părea nervoasă. E agitat. A văzut-o verificându-și ceasul. La, la început și-a dat seama că se grăbea. A crezut că va încerca să traverseze strada în fugă înainte ca autobuzul să se apropie prea mult. Dar nu a făcut-o. S-a oprit. A stat în picioare, s-a răsucit și s-a agitat până când autobuzul a fost aproape lângă ea. Până când nu a mai avut nici o șansă să încetinească sau să se abată.

Apoi s-a scufundat sub roțile acestuia.

Femeia s-a scufundat. Tipul era sigur de asta. Ea nu s-a împiedicat. Nu a căzut. A fost un act deliberat. Își dădea seama după sincronizare. Felul în care corpul ei a accelerat. Curba prin care se mișca. Ținta precisă. Nu avea cum să fie un accident. O făcuse intenționat. El nu vedea altă explicație.

Reacher a fost singurul care a văzut întreaga imagine.

Se afla la aproximativ 15 metri de intersecție. Perspectiva sa era, de asemenea, neobstrucționată, dar avea un unghi de vedere mai larg. A văzut femeia și tipul care așteptau să traverseze în direcții opuse. Și a văzut și o a treia persoană. Un bărbat. În jur de 1,70 m. Cu aspect filiform. Purta un hanorac gri cu glugă și blugi. În aceeași parte cu femeia. La doi metri de ea. La un metru în spate față de bordură. Stând complet nemișcat.

Tipul își alesese locul cu grijă. Asta era clar. Se afla în vecinătatea generală a trecerii de pietoni, așa că nu atrăgea atenția așa cum ar fi făcut-o cineva care zăbovea fără țintă. Era suficient de departe de femeie încât să nu pară să aibă nicio legătură cu ea. Dar era suficient de aproape pentru ca, atunci când autobuzul s-a apropiat, să facă doar câțiva pași pentru a ajunge lângă ea. Mișcarea lui era lină. Fluidă. Era mai degrabă o umbră decât o prezență fizică. Femeia nu l-a observat că a apărut lângă ea. Nu a observat că piciorul lui serpuia în fața gleznelor ei.

Tipul și-a plantat mâna între omoplații femeii și a împins. A fost o mișcare mică. Economică. Nu dramatică. Nuceva ce ar fi observat majoritatea observatorilor. Dar suficientă pentru scopul tipului. Asta era sigur. Nu exista pericolul ca femeia să se împiedice înainte și să ricoșeze în fața autobuzului. Niciun pericol ca ea să scape cu oase rupte și o comoție. Piciorul tipului a avut grijă de asta. A împiedicat- o pe femeie să-și miște picioarele. S-a asigurat că ea pivota, cu gleznele nemișcate și brațele agitate. Și a garantat că s-a trântit orizontal pe pământ.

Impactul i-a tăiat respirația femeii. Ultima ei suflare. Pentru că, o jumătate de secundă mai târziu, roata din față a autobuzului i-a strivit abdomenul la fel de plat ca un ziar împăturit.

Autobuzul s-a oprit înclinat față de bordură ca și cum ar fi fost furat de un bețiv și apoi abandonat când farsa și-a pierdut luciul. Partea din față bloca parțial intersecția. Reacher a văzut cum numărul traseului de pe panoul electronic de deasupra ușii sale de intrare a trecut la un mesaj scris: *CALL POLICE*. De asemenea, a văzut picioarele femeii moarte. Acestea ieșeau de sub autobuz, cam la jumătatea distanței dintre roțile din față și cele din spate. Unul dintre teniși îi căzuse. Tipul care o împinsese a scos o pungă de gunoi neagră din buzunarul din spate al blugilor. A scuturat-o și a deschis-o. S-a ghemuit lângă piciorul ei gol. Și-a întins un braț pe sub autobuz. A agățat ceva și l-a scos afară. Reacher și-a dat seama că era poșeta femeii. Tipul a strecurat-o în sacul de gunoi. S-a ridicat în picioare. Și-a ajustat gluga. Și s-a plimbat, îndreptându-se spre sud, dispărând din vedere.

Reacher a traversat strada în fugă, în diagonală, spre autobuz. Trotuarul începea să se umple. Oamenii se revărsau din magazine, cafenele și birouri pentru a se holba la cadavru. Un bărbat în costum oprise mașina lui și coborâse pentru a se uita mai bine. Dar nimeni nu-i dădea atenție tipului cu hanorac. Se topise printre marginile mulțimii. Reacher a trecut în trombă printre spectatori, împingând oamenii la o parte, dându-l pe unul dintre ei la fund. Tipul cu glugă a scăpat de ultimii spectatori. Și-a accelerat ritmul. Reacher a continuat să meargă, împingând mai tare. A trecut printre un ultim cuplu și a luat-o la fugă. Tipul era acum la 60 de metri în față. Reacher a redus distanța la 15 metri.

Patruzeci și cinci. Apoi tipul a auzit pașii care îl urmăreau. A aruncat o privire peste umăr. L-a văzut pe Reacher venind spre el. A început să fugă, ținând în continuare sacul de gunoi într-o mână. Și-a strecurat cealaltă mână în interiorul glugii. A atins un dispozitiv care era blocat în urechea dreaptă. A lătrat câteva propoziții. Apoi a virat pe o alee care se întindea în stânga lui.

Reacher a continuat să alerge până când a ajuns la câțiva metri de gura aleii. Apoi s-a oprit. A ascultat. Nu a auzit nimic, așa că a îngenuncheat, s-a târât înainte și a tras cu ochiul după colț. S-a gândit că, dacă tipul avea o armă, ar fi căutat o țintă la înălțimea capului. Dacă avea un cuțit, se pregătea pentru o lovitură în burtă. Dar Reacher nu a simțit nicio amenințare. Nu a avut niciun răspuns. Așa că s-a ridicat din nou în picioare și a făcut un pas înainte.

Aleea era cea mai curată în care fusese vreodată. Pereții clădirilor alăturate erau din cărămidă palidă. Arătau îngrijite și uniforme. Nu existau graffiti. Niciuna dintre ferestrele de la etajul doi nu era spartă. Scările de incendiu păreau proaspăt vopsite. Erau tomberoane aliniate pe ambele părți. Erau distanțate uniform. Unele erau verzi. Altele erau albastre. Toate aveau capace. Nici unul nu era plin și nici un gunoi nu era aruncat pe jos.

Tipul era la 30 de metri distanță. Era cu spatele la peretele din stânga. Stătea complet nemișcat, iar sacul de gunoi se afla pe picioarele sale. Reacher s-a îndreptat spre el. A redus distanța la șase metri. Apoi, tipul și-a ridicat tivul hanoracului. Un pistol negru, cu carcasă, ieșea de la brâu.

Tipul a spus: „Stai așa. E destul de aproape.”

Reacher a continuat să se miște. A redus distanța la trei metri.

Mâna tipului plutea deasupra mânerului pistolului său. A spus: „Oprește-te. Ține-ți mâinile la vedere. Nu e nevoie ca cineva să fie rănit. Trebuie doar să vorbim”.

Reacher a redus distanța la un metru și jumătate. Apoi a spus: „Altcineva”.

„Ce?”, a spus tipul.

„Cineva a fost deja rănit. Femeia pe care ai împins-o. Era nevoie de asta?”

Gura tipului se deschidea și se închidea, dar nu ieșea niciun cuvânt.

Reacher a spus: „La pământ. Degetele legate la ceafă.”

Tipul nu a răspuns.

„Poate că nu este nevoie ca altcineva să fie rănit”, a spus Reacher. „Și prin *nimeni*, mă refer la *tine*. Totul depinde de ceea ce vei face în continuare.”

Tipul s-a dus după armă. A fost rapid. Dar nu suficient de rapid. Reacher l-a prins de încheietura mâinii tipului și l-a îndepărtat spre dreapta, învârtindu-l astfel încât să se întoarcă cu fața la perete.

„Oprește-te.” Vocea tipului era brusc stridentă. „Așteaptă. Ce faci?”

„O să văd cum îți place”, a spus Reacher. „Nu există niciun autobuz. Dar există cărămizi. Va trebui să fie de ajuns.”

Reacher a dat drumul la încheietura tipului. Și-a mutat mâna în sus. Și a plantat-o între omoplații tipului. Și a împins. A fost o mișcare uriașă. Sălbatică. Sălbatică. Mult mai mult decât suficient. Tipul a încercat să se salveze, dar nu a avut nicio șansă. Forța a fost copleșitoare. El s-a izbit de perete, cu fața în față, și s-a prăbușit la pământ ca și cum oasele picioarelor i s-ar fi dizolvat. Sângele i se scurgea din tăieturile din frunte. Nasul îi era spart. Existau șanse serioase să se sufocase. Sau să se înece.

Nici unul dintre aceste rezultate nu l-ar fi îngrijorat prea mult pe Reacher.

Pionul lui Reacher fusese să-l ia pe tip și să-l ducă înapoi la autobuz. În acest fel, ar fi fost pregătit pentru sosirea poliției. Dar când a recuperat sacul de gunoi, s-a oprit. Poșeta femeii era înăuntru. Și ceva din geanta ei merita să fie ucis. Reacher fusese investigator în armată timp de treisprezece ani. Vechile obiceiuri se pierd greu. Și nu auzise încă nicio sirenă. Știa că mai avea puțin timp la dispoziție.

Reacher a ridicat arma căzută și a băgat-o la brâu. Apoi l-a pus pe tip în poziția de recuperare la piciorul zidului și a început cu buzunarele. Nu era nimic cu un nume sau o adresă, așa cum se aștepta Reacher, dar tipul avea un teanc de chei. Reacher a ales-o pe cea mai ascuțită și a folosit-o pentru a tăia o pereche de fâșii aspre și late din jurul părții de sus a sacului de gunoi. Și-a înfășurat fâșiile în jurul mâinilor și a scos poșeta. Avea optsprezece centimetri pătrați, era confecționată dintr-un fel de imitație de piele, de culoare cafeniu, cu o curea lungă și îngustă pentru umăr, precum și mânere obișnuite. Una dintre părți era pătată cu sânge. Deschiderea era asigurată cu un fermoar. Reacher l-a desfăcut. A scotocit înăuntru. Primul lucru pe care l-a scos a fost portofelul femeii. Acesta conținea un permis de conducere din Mississippi cu numele Angela St. Vrain și o adresă dintr-un oraș numit Winson. Erau trei dolari în bancnote de un dolar. Un teanc de chitanțe de la un supermarket și o farmacie. Și o fotografie a Angelei cu o fetiță. Poate de trei ani. Asemănarea de familie era clară. Mamă și fiică. Reacher nu avea nici o îndoială.

Reacher a pus portofelul pe jos și a scormonit din nou în geantă. A scos un card laminat pe un cordon albastru

deschis. O legitimație de serviciu. Acesta arăta că Angela era un fel de angajată a închisorii. La un loc numit Minerva Correctional Facility, care se afla tot în

Winson, Mississippi. A găsit o perie de păr și o grămadă de machiaj și alte obiecte personale. Un breloc, cu trei chei pe el. Și un plic. Era un plic obișnuit de tip manila. Mărime de scrisoare. Dar era adresat altcuiva. Un alt locuitor din Winson, Mississippi, pe nume Danny Peel. Și fusese deschis.

Plicul conținea o fotografie alb-negru – o poză de cazier datată cu șaisprezece ani în urmă – și un teanc de hârtii. Fotografia era a unui tânăr adult de sex masculin. Fața îi era trasă și ciupită, iar părul îi era puțin tuns scurt. O tunsoare recentă, a crezut Reacher, bazându-se pe pielea palidă care strălucea prin barba tunsă. De asemenea, a fost atras de ochii puștiului. Erau așezați aproape unul de celălalt și erau larg deschiși, părând pe jumătate speriați, pe jumătate confuzi. Și puștiul mai avea o altă trăsătură neobișnuită. îi lipsea unul dintre lobii urechilor. Cel stâng. Arăta ca și cum ar fi fost tăiat. Marginea lui era dreaptă și crudă, iar o cicatrice era vizibilă pe gât, înconjurându-i ceafa. Făcută cu o lamă de ras, s-a gândit Reacher. Cineva trebuie să-l fi tăiat pe puști, încercând să-i ajungă la gât, iar acesta trebuie să se fi răsucit, să se fi cocoșat și să se fi îndepărtat. Nu suficient de repede pentru a evita să fie tăiat. Dar destul de repede ca să nu fie ucis. Ceea ce era ceva, s-a gândit Reacher. Poate.

Lucrările s-au împărțit în două grupe. Primul set era marcat Departamentul de corecție din Mississippi și începea povestea vieții unui tip pe nume Anton Begovic. În orice caz, a vieții sale de adult. Spuneau cum Begovic intrase în belele la optsprezece ani. A fost implicat într-un jaf. O grămadă de alte infracțiuni erau legate de el. Greutatea acuzațiilor a

crescut până când a ajuns în spatele gratiilor. O evoluție aparent inevitabilă. Iar lucrurile s-au înrăutățit pentru el în închisoare. În decurs de trei ani a ajuns la izolare. A rămas acolo pentru următorii șapte ani. Dar odată cu al doilea set de documente, viața lui Begovic s-a schimbat.

Schimbarea a coincis cu preluarea închisorii de către Minerva Correctional, angajatorul Angelei. Begovic a fost returnat la populația generală. Comportamentul său s-a îmbunătățit. Compania închisorii a sponsorizat un apel. Un detectiv particular a descoperit o mărturisire pe patul de moarte a unui fost deținut care a recunoscut infracțiunile care îi fuseseră imputate lui Begovic. Detectivul care a instrumentat cazul a fost descoperit că se sinucisese cu zece ani în urmă, înglodat în datorii la jocurile de noroc. Și un judecător a ordonat eliberarea lui Begovic. Era iminentă. Conform procesului-verbal final, urma să fie eliberat la ora 10:00 A.M., vinerea următoare.

Reacher a strecurat fotografia și documentele înapoi în plic. A pus plicul înapoi în geantă și a încărcat celelalte bunuri ale Angelei. A închis fermoarul poșetei și a aruncat-o în sacul de gunoi. Apoi a derulat benzile de plastic de pe mâini și le-a băgat în buzunar. Se gândea la conținutul plicului. Povestea tragică a unui om condamnat pe nedrept. Se întrebă ce legătură avea cu Angela. Ceea ce l-a făcut să se gândească la o altă poveste tragică. Una care abia începea. Pentru fetița din poza din portofel. Fiica Angelei. Care acum va trebui să crească fără mamă.

O mașină a intrat în nas la intrarea pe alee. Un sedan negru. Era strălucitoare. Lucioasă. UN BMW. Reacher și-a dat seama după emblema albastră și albă de pe capotă. Trebuia să reprezinte cerul și norii. Reacher citise despre asta

undeva. Că se referea la rădăcinile companiei ca producător de motoare de avion. Totuși, nu avea nicio idee despre ce model era. Nu era un tip care să se priceapă la mașini.

BMW-ul s-a târât înainte. Șoferul purta, de asemenea, un hanorac gri. A încetinit până la oprire, a coborât geamul și a spus: „Mâinile la vedere. Apoi îndepărtați-vă”.

Reacher nu s-a mișcat.

Șoferul a trecut în punctul mort și a turat motorul. A apăsător pedala de accelerație de două, trei ori, apoi a așteptat ca sunetul de furie să dispară. „Am spus să te îndepărtezi.”

Reacher a rămas nemișcat.

Mașina era la trei metri de Reacher și la trei metri de perete. Tipul inconștient era pe jos, la 15 centimetri de ochii lui Reacher. Probabil că era amicul șoferului. De aceea șoferul a vrut ca Reacher să se miște. Ca să nu-i rănească pe amândoi.

Reacher a rămas nemișcat.

Mașina a înaintat cu greu. Șoferul a tras de volan. A continuat să meargă, avansând până când distanța dintre Reacher și aripa din față a coborât la un metru și jumătate. Apoi s-a îndreptat și a apăsător accelerația. Mașina a luat-o înainte. Șoferul a ținut volanul cu mâna dreaptă. Cu mâna stângă lucra la mânerul portierei. A împins ușa până la capăt și a ținut-o acolo ca și cum ar fi fost un cavaler călare care încerca să-și lovească adversarul cu scutul. Încercând să-l doboare. Sau, cel puțin, să-l îndepărteze din poziția sa sigură.

Reacher nu s-a dat înapoi. În schimb, a făcut un pas înainte. Spre mașină. Și-a ridicat genunchiul și a înfipt tălpile în ușa. Și-a pus toată puterea în lovitură. Toată greutatea lui. S-a lovit de centrul panoului. Pielea de metal s-a deformat, a țipat și s-a deformat. Ușa s-a trântit. Mașina a trecut pe lângă Reacher, apoi a virat spre dreapta. Șoferul s-a luptat cu volanul. A frânat, puternic, dar a ajuns cu o clipă prea târziu. Colțul din dreapta față al mașinii s-a izbit de un tomberon de pe cealaltă parte a aleii. Farul s-a spart. Șoferul a intrat în marșarier și a apăsă din nou accelerația. A tras de volan. Mașina s-a învârtit, apoi s-a îndreptat. Colțul său din stânga spate era aliniat cu picioarele lui Reacher. Tipul de la sol va fi bine. Ar fi fost în siguranță sub consola din spate a mașinii. Dar Reacher nu va scăpa. Nu în acel unghi. Ar fi fost strivit de perete.

Reacher a plonjat spre gura aleii, s-a rostogolit o dată și s-a repus în picioare. Mașina a lovit zidul. Mai multe geamuri s-au spart. Cioburile au căzut peste pieptul și abdomenul tipului inconștient. Dar nu erau suficient de ascuțite pentru a-i tăia hainele. Iar impactul nu a fost suficient pentru a imobiliza mașina.

Șoferul rămăsese la locul său pe tot parcursul accidentului. Acest lucru era de înțeles. Evitarea unei bătăi cu pumnii a fost o mișcare inteligentă. Dar nu a făcut nicio încercare de a trage. Reacher s-a gândit că probabil voia ca orice s-ar fi întâmplat să pară un accident. Asta ar fi fost puțin suspect, având în vedere cât de aproape erau de locul unde autobuzul o strivise pe Angela St. Vrain. Dar mult mai puțin suspect decât să lase un cadavru cu o rană de glonț fatală.

Reacher nu era supus unei astfel de constrângeri. A scos arma pe care o luase de la tipul de la pământ și a ocolit mașina. Voia să tragă prin geamul pasagerului. Șoferul a văzut ce se întâmpla și s-a repezit înainte, direct în centrul aleii. În schimb, Reacher a tras trei focuri de armă spre geamul din spate. Primul a transformat geamul într-o plasă densă de cristale opace. Al doilea a aruncat întreaga masă pe bancheta din spate a mașinii. Al treilea a lovit ceva înăuntru.

Reacher era sigur de asta. Dar nu-și putea da seama dacă era șoferul. Sau rezemătoarea de cap. Sau o altă componentă oarecare.

Mașina s-a oprit. S-a oprit pentru o clipă. Apoi, singura lumină de marșarier rămasă s-a aprins. Cauciucurile au scârțâit. A accelerat înapoi. Reacher a mai tras trei focuri de armă. Toate au lovit scaunul șoferului. Dar mașina a continuat să vină. Direct spre Reacher. Nici un semn de încetinire. Nici un semn de schimbare de direcție. Șoferul trebuie să fi fost înghesuit la pământ. Poate până la jumătatea piciorului, dacă era destul de mic. Reacher s-a gândit că tipul se folosea de camera de rezervă pentru a vedea încotro să vireze. A ridicat pistolul, întrebându-se unde ar putea fi obiectivul. Apoi a îndepărtat gândul. Nu mai era timp. A făcut o fentă la stânga, apoi a sărit la dreapta. Voia să mai încerce o dată să ajungă la fereastra pasagerului. Era aproape. Încă câteva secunde și ar fi avut o țintă clară. Apoi l-ar fi terminat pe tip. Asta era al naibii de sigur.

Șoferul a virat brusc la dreapta. Reacher a fost blocat de zidul pe o parte. Ar fi fost lovit de mașină dacă s-ar fi mișcat în partea cealaltă. Sau dacă mergea înainte. Sau dacă s-ar fi întors.

Mașina se deplasa rapid. Aripa din spate era la câțiva centimetri distanță.

Reacher nu avea unde să se ducă.

În afară de sus. Dacă se sincroniza bine.

Reacher și-a băgat pistolul la brâu. A așteptat încă o fracțiune de secundă. Apoi a sărit pe portbagajul mașinii și a dat cu piciorul. Cu putere. Cu ambele picioare. Și-a aruncat brațele deasupra capului pentru a se ridica mai mult. Vârfurile degetelor sale au atins metalul. Fier dur și rece. O parte a uneia dintre scările de incendiu. O treaptă de pe partea cea mai joasă. Îndoită în poziția sa latentă, orizontală, ca un set de bare de maimuță într-o sală de sport. A apucat-o. S-a prins strâns. Și și-a balansat picioarele în sus pentru a șterge acoperișul mașinii.

Reacher aproape că a reușit. Partea de sus a ramei goale a geamului din spate i-a prins degetele de la picioare. A simțit un șoc puternic. I-a trecut prin glezne și genunchi, i-a urcat pe corp, de-a lungul brațelor, mâinilor și degetelor. Care s-au slăbit. Un pic. Dar Reacher nu i-a dat drumul. Și-a întărit strânsoarea. A privit capota mașinii trecând pe sub el. Și-a îndreptat picioarele, gata să se lase în jos, să se învârtă și să tragă din nou. Prin parbriz de data asta. Direct în partea din față a cabinei. Unde șoferul nu avea unde să se ascundă.

Reacher a auzit un sunet. Deasupra lui. Era metal, care răzbătea, gemea și se rupea. A fost o *bubuitură*. Ascutit și puternic, ca o altă împușcătură. A fost un al doilea zgomot. Un al treilea. De la feronerie. Ceva a fost tras în afară. Poate din cauza greutatei lui Reacher. Poate din cauza greutatei sale înmulțită cu impactul cu mașina. Sau poate pentru că

echipamentul nu era atât de bine întreținut pe cât părea de la sol. Poate că straturile de vopsea lucioasă ascundeau tot felul de defecte structurale. Dar oricare ar fi fost motivul, montanții care conectau scara și pasarela la structura de la nivelul următor cedau. Întreaga secțiune a vibrat. Se scutura. A început să se încline spre exterior, îndepărtându-se de clădire. Zece grade. Cincisprezece. S-a stabilizat pentru un moment. S-a așezat. Dar într-o nouă poziție. Acum era înclinată în jos. La un unghi pe care punctele de ancorare nu au fost niciodată proiectate să îl susțină. Au început să se elibereze. Au țipat și au tremurat și și-au smuls soclurile chiar de pe vârful fragil.

Reacher a văzut ce se întâmpla. A dat drumul la treaptă. Picioarele lui au atins pământul. A făcut o jumătate de pas. Și o masă de fier răsucită a aterizat chiar deasupra lui.

În primii cincisprezece ani din viața sa, Jed Starmer nu s-a gândit prea mult la conceptul de lege.

Era conștient că există legi. Înțelegea că acestea modelau și controlau cumva lumea din jurul său, dar numai într-un sens invizibil, abstract, precum gravitația sau magnetismul. Știa că existau consecințe dacă le încălcai. Pedepse. Pedepse. Tot felul de rezultate neplăcute. Văzuse grămezi de oameni în combinezoane portocalii pe marginea autostrăzii, obligați să strângă gunoiul. Ascultase avertismentele părinților săi adoptivi cu privire la centrul pentru minori. Și de închisoare. Și, în cele din urmă, despre iad. Dar, cu toate acestea, nimic din toate astea nu l-a impresionat prea mult. Nu păreau relevante pentru viața lui. Nu era pe cale să jefuiască o bancă. Sau să fure o mașină. Nici măcar nu chiulea prea des de la școală. Erau alte lucruri de care trebuia să se îngrijoreze. Lucruri mult mai urgente, cum ar fi să nu fie dat afară din casă și obligat să trăiască pe stradă. Și cum să evite să fie înjunghiat sau împușcat de fiecare dată când voia să meargă undeva.

Perspectiva lui Jed s-a schimbat complet când a împlinit 15 ani. Asta a fost acum două săptămâni și două zile. Era o duminică, așa că, în timp ce părinții săi adoptivi erau la biserică, Jed a luat autobuzul pe o distanță de 8 km, până în South Central L.A., unde i se spusese să nu meargă niciodată. A mers pe jos pe ultimii două sute de metri, pe trotuarul crăpat, încercând să nu pară speriat, uitându-se drept în jos, disperat să evite contactul vizual cu oricine ar fi putut să se uite. A ajuns până la scara scurtă de piatră uzată care ducea la blocul de apartamente al mamei sale biologice. S-a grăbit să ajungă sus. A împins ușa. Încuietoarea era spartă, așa cum fusese de fiecare dată când se strecurase acolo în ultimii doi

ani, așa că a pășit în hol și a început să urce direct pe scări. Două etaje. Apoi, până la capătul coridorului. Știa că nu avea rost să încerce soneria, așa că a bătut la ușă. A așteptat. Și a sperat. Că mama lui va fi acolo. Că va fi trează. Și că, chiar dacă nu-și va aminti ce zi era, își va aminti măcar de el.

S-a dovedit că mama lui Jed își amintea. Ziua și persoana. Era perfect lucidă. Era chiar îmbrăcată. A deschis ușa, cu țigara în mână, și a condus-o prin ceața albastră până în camera principală a apartamentului. Jaluzelele erau închise. Erau gunoaie peste tot. Haine. Pantofi. Poșete. Cărți. Reviste. CD-uri. Scrisori. Facturi. Toate îngrămadite în grămezi vagi, ca și cum cineva care nu cunoștea deloc conceptul de organizare ar fi făcut o încercare de organizare. S-a oprit pentru o clipă în centrul dezordinii, a oftat, apoi a făcut un gest spre canapea. Jed s-a strecurat pe lângă ea și a luat loc într-un colț. Ea s-a așezat la capătul opus și și-a stins țigara într-o scrumieră de pe măsuta de lângă ea. Aceasta era deja plină până la refuz. Un râu de cenușă se scurgea în cascadă pe covor. A suspinat din nou, apoi s-a întors cu fața la Jed. A spus că îl aștepta. Nu-i luase un cadou, evident, dar se bucura că venise pentru că trebuia să-i spună ceva. Două lucruri, de fapt.

Primul lucru a fost că era bolnavă. Avea cancer pancreatic. În stadiul patru. Jed nu cunoștea foarte bine biologia umană. Nu știa ce face pancreasul. Nu era sigur ce însemna numărul acela. Dar a înțeles prin lacrimile mamei sale că esența era rea. Însemna că nu mai avea mult de trăit. Câteva luni, poate. Poate săptămâni. Cu siguranță nu mai mult.

Al doilea lucru pe care i l-a spus mama lui Jed a fost adevărul despre tatăl său. Sau cel puțin ceea ce ea credea că este adevărul.

Primo informație l-a făcut pe Jed să se simtă vinovat. Era un răspuns neașteptat. Observase de-a lungul anilor că, în general, oamenii se supărau când aflau că rudele apropiate erau pe moarte. Dar, după ce vestea a fost asimilată, și-a dat seama că nu era trist. Nu era nefericit. Se simțea ușurat. Ceea ce știa că era greșit. Dar nu s-a putut abține. Era ca și cum ar fi înotat împotriva curentului toată viața lui cu o greutate legată în jurul taliei. Cauzată de griji. Teama constantă că poliția va apărea la el acasă. Cu vești despre mama lui. Că a luat o supradoză. Sau că a fost ucisă. Sau că a fost găsită moartă și putrezind într-o casă mizerabilă. Că va trebui să se ducă să-i identifice cadavrul. Sau chiar mai rău, că va apărea ea însăși, în pragul ușii. În cine știe în ce stare. Părinții lui adoptivi nu o aprobau pe mama lui. Foarte mult. Au spus-o clar. Cu fiecare ocazie. Ultimul lucru de care avea nevoie era mai multă vinovăție prin asociere. Dar acum putea să nu-și mai facă griji. Știa cum se va sfârși povestea mamei sale. Și când. Frânghia era pe cale să fie tăiată. Putea să înnoate liber, în sfârșit.

Al doilea lucru pe care Jed l-a învățat a avut un alt fel de efect. Cuvintele mamei sale au funcționat ca o lumină care a strălucit într-un colț al trecutului său care fusese ascuns până atunci. Au scos la iveală punctele care îi legau viața de lege. L-au arătat o legătură pe care nu o văzuse înainte. Ceva foarte personal. O legătură care îi modelase întreaga existență. L-au lăsat cu un respect cu totul nou. Și o determinare de a nu încălca niciodată legea. Pentru a rupe ciclul, în schimb. Să nu lase istoria să se repete.

Hotărârea lui Jed a durat exact două săptămâni. Apoi a fost ridicată la un cu totul alt nivel. Din cauza timpului petrecut online în timp ce părinții săi adoptivi erau plecați la slujba de duminică din acea săptămână. În primul rând, a făcut o căutare pe Google pe baza poveștii pe care i-o spusese mama sa despre tatăl său de ziua lui. Rezultatele l-au condus la un articol de pe un site de știri. O relatare lungă și complexă a unor evenimente care s-au derulat pe parcursul mai multor ani. Jed l-a citit cu atenție. A notat fiecare detaliu. Fiecare discrepanță. Și când a terminat, s-a simțit ca și cum un reflector ar fi fost aprins în capul lui. Un milion de wați de revelație orbitoare. Versiunea mamei sale părea ridicol de palidă în comparație cu ea. Ca și cum ar fi luminat părțile importante cu o lumânare. Sau cu un vierme luminos. Ea ratase cu desăvârșire esențialul. Acum Jed nu vedea doar puterea legii. Vedea și pericolul pe care îl aducea.

Lumina noilor cunoștințe ale lui Jed nu s-a revărsat doar asupra trecutului său. A strălucit și înainte, arătându-i ce avea de făcut. Și unde trebuia să meargă. Care era departe de casa lui adoptivă, pentru început. Apoi, departe de California cu totul.

Jed a avut nevoie de două zile pentru a planifica. Să se documenteze. Să-și facă curaj. Ceea ce explica de ce, în același timp în care Reacher a pășit pe aleea din Gerrardsville, Colorado, Jed stătea în fața unei comode din dormitorul părinților săi adoptivi. Sertarul de sus era deschis. Lenjeria intimă obosită și întinsă a mamei sale adoptive era împinsă într-o parte. Teancurile de bancnote de 20 de dolari erau expuse. Iar Jed era într-o dilemă. Avea nevoie de bani. Foarte mult. Dar nu voia să-i fure. Era disperat să nu încalce legea. Așa că a încercat să convingă că dacă îi lua nu ar fi fost considerat furt. Nu și dacă banii erau deja furați. Ceea ce,

Într-un fel, se gândea că așa era. Îi fuseseră oferiți de stat pentru a-și plăti hrana și adăpostul. A lui și a celorlalți trei copii adoptivi cu care locuia. Și totuși, banii erau acolo, necheltuiți, în timp ce ei purtau haine prea mici și se culcau flămânzi în fiecare seară.

Concluzia era că Jed nu voia să comită o infracțiune. Dar nici nu voia să moară de foame. Sau să fie nevoit să facă autostopul prin mai mult de jumătate de țară. Pentru că, indiferent de ceea ce voia, trei lucruri erau sigure. Avea un drum lung de parcurs. Și nu prea avea timp să ajungă acolo. Și nu-și putea permite să întârzie.

Lui Reacher îi tiuiau urechile când și-a revenit. Avea o durere ascuțită în cap. Greutatea metalului pe pieptul lui îl făcea să respire cu greu. I-a luat o clipă ca să-și dea seama ce îl imobiliza la pământ. Apoi alte cinci minute de împins, de împins și de răscolit și de zbatut până când a reușit să se elibereze.

O mică mulțime se adunase la gura aleii. Reacher a recunoscut o parte dintre oameni. Aceștia rămăseseră holbați la autobuz după ce acesta o strivise pe Angela St. Vrain. Agitația de acolo trebuie să se fi stins. Probabil că au pariat că acțiunea de pe alee va fi mai interesantă. Cu siguranță erau mai interesați să privească decât să se implice. Abia când Reacher aproape că se extrăgea singur, câțiva dintre bărbații mai tineri au făcut un pas în față și au încercat să-l ia de brațe.

Reacher i-a îndepărtat.

Unul dintre ei a întrebat: „Ești bine, amice?”.

Reacher nu a spus nimic.

„Pentru că am crezut că am auzit focuri de armă.” Tipul a ridicat din umeri. „Cred că trebuie să fi fost metalul care se rupea.”

Reacher a luat câteva înghițituri adânci de aer în timp ce aștepta ca mulțimea să se disperseze, apoi s-a apucat să verifice aleea din jurul său. Erau urme de cauciucuri pe trotuar. Transferuri de vopsea în câteva locuri pe pereți. O adâncitură mare în cel mai apropiat tomberon. Câteva cioburi de sticlă spartă ici și colo. Dar nicio armă. Nici un tip cu

cagule. Nici o mașină. Nici un sac de gunoi. Nici o geantă. Și
nici un plic.

Serviciile de urgență ou ieșit în forță în momentul în care Reacher s-a întors pe stradă. Traficul în toate direcțiile fusese oprit de patru perechi de mașini de patrulare, formate în V, cu barele lor luminoase pocnind și pâlpâind. Un cort fusese montat peste zona de pe marginea autobuzului unde se afla cadavrul Angelei St. Vrain. Mai mult pentru a proteja scena de echipele de televiziune din elicoptere și de jurnaliștii cu lentile lungi decât de vreme, se gândi Reacher. Nu e ca și cum ar fi existat vreun mare mister în legătură cu ceea ce a ucis-o pe femeie. *Cine* era o altă poveste, însă. La fel și *motivul*.

Reacher a văzut patru ofițeri în uniformă care îi cercetau pe ultimii rămași din mulțime. A continuat să se uite până când a văzut un tip în costum ieșind din partea cealaltă a autobuzului. Tipul purta mănuși de nitril și avea în mână stângă un carnețel negru. Reacher s- a gândit că asta spunea ceva despre nivelul de criminalitate din oraș dacă trimiteau un detectiv la ceea ce în multe locuri ar fi părut un accident de circulație de rutină. Totuși, nu se plângea. îi economisea timpul care i-ar fi luat să găsească secția de poliție.

Reacher și-a închipuit că detectivul avea în jur de 30 de ani. Părea să aibă 1,80 m și era în mod clar în formă bună. Avea părul tuns scurt. Pantalonii lui de costum aveau o încrețitură ascuțită în partea din față și la spate. Cămașa îi era proaspăt călcată. Cravata îi era bine înnodată. Iar pantofii îi străluceau ca niște oglinzi.

Tipul a simțit că Reacher se uită la el, așa că s-a apropiat și i-a întins mâna. „Detectiv Harewood. Pot să vă ajut?”

Reacher a povestit ce văzuse la intersecție și ce se întâmplase ulterior pe alee. A luat-o încet și a împărțit informațiile în bucăți ușor de gestionat. Harewood a notat totul în cartea sa. Nu a sărit nimic. Nu a rezumat nimic. Și nu a pierdut timpul cu întrebări inutile despre adresa sau ocupația lui Reacher.

După ce au terminat cu formalitățile, Reacher a luat cartea de vizită a lui Harewood și a promis că îl va suna dacă își va aminti alte detalii. Apoi a plecat. Era încrezător că cazul era pe mâini bune. S-a gândit să caute o mașină pentru a ieși din oraș, dar a renunțat. Îl durea capul. Corpul îi era înțepenit și dureros. A decis că era preferabil un somn bun. L-ar fi ajutat să se vindece. Și mai era ceva. Băieții cu cagule ar putea să se întoarcă. Evident, ar trebui să-și înlocuiască vehiculul. Și probabil că ar fi vrut să predea plicul. Sau să-l pună în siguranță undeva. Dar atunci s-ar putea să fie îngrijorați de martorul pe care l-au lăsat în urmă. Ar putea dori să facă ceva în legătură cu asta.

Reacher spera cu siguranță că vor încerca.

Orașul nu era mare. Reacher și-a petrecut după-amiaza rămânând cât se poate de vizibil. A alternat între a cutreiera străzile, a se uita în vitrinele magazinelor, a traversa neregulamentar și a sta în fața cafenelelor bând cafea. A început ca un mod plăcut de a-și omorî timpul. Districtul central era presărat cu zone pietonale, copaci și locuri de stat. Populația locală părea să fie un amestec de studenți și proaspeți părinți copii în cărucioare și hipsteri și tineri profesioniști în costume exagerat de casual. Dar cu cât Reacher continua mai mult căutările, cu atât era mai frustrat. Trebuia să se confrunte cu realitatea. Dacă el era viermele, nu atrăgea niciun pește. Așa că a pus în sac propunerea și s-a

îndreptat spre sud, în afara oraşului, spre o pereche de hoteluri pe care şi le amintea de când ajunsese cu o zi înainte.

Reacher s-a înşelat.

Şi-a dat seama înainte de a parcurge două străzi. Era urmărit. Cineva era cu ochii pe el. Putea simţi asta. Un fior i s-a răspândit de la baza gâtului. Un răspuns primar. Un mecanism de avertizare conectat în creierul său de şopârlă. Bine reglat. Foarte fiabil. Niciodată să nu fie ignorat.

Reacher s-a oprit în faţa următorului magazin la care a ajuns. Acesta vindea ciocolată fantezistă în pachete viu colorate. S-a oprit şi s-a uitat la vitrină. Nu la vitrina cu cutii vechi şi grămezi uriaşe de trufe. La reflexia străzii.

Un camion negru cu suspensie ridicată şi jante cromate a trecut pe lângă el. Pe scaunul pasagerului nu se afla nimeni. Şoferul acestuia nu i-a acordat nicio atenţie lui Reacher. Următorul care a trecut a fost un Jeep argintiu cu o pereche de caiace pe acoperiş şi cu noroi roşu stropit pe lateral. Şoferul său se uita doar la spatele camionului negru. Apoi a venit un sedan alb. O Toyota Corolla.

Reacher a simţit o străfulgerare de recunoaştere. Nu putea fi sigur că mai văzuse această maşină. Corolla este un vehicul popular. Apoi s-a apropiat de el. Fiorul din gât a devenit mai intens. Îl putea vedea pe tipul de pe scaunul pasagerului. Avea în jur de douăzeci de ani. Îndesat. Părul tuns. Tricou albastru. fi putut fi clona tipului care o împinsese pe Angela St. Vrain sub autobuz, doar că faţa lui era încă

intactă Și se uita la Reacher. Asta era sigur. A privit fix în timp ce mașina trecea pe lângă el, a aruncat o privire în jos la telefon, apoi s- a întors să se uite peste umăr.

Reacher a început să meargă din nou. La capătul blocului următor, Corolla a virat la dreapta. Reacher și-a imaginat-o făcând următoarea la dreapta. Și următoarea. A estimat cât timp va dura. Apoi a traversat strada. Asta i-a oferit o scuză pentru a se uita în direcția opusă fără să-și semnaleze suspiciunea. Corolla aștepta la intersecția anterioară. Reacher a continuat să meargă. Fără să se grăbească. Fără să zăbovească. Nu făcea nimic care să evidențieze faptul că era conștient de mașina care îl urmărea. Apoi a virat pe următoarea alee pe care a ajuns. Era asemănătoare cu cea în care îl urmărise pe tip după crimă. Era curată. Ordonată. Era un șir de tomberoane. Scări de incendiu care păreau a fi în regulă. Dar cu o mare diferență. Un turn de schele era amplasat lângă clădirea din stânga, unde lipsea o secțiune de jgheab de la baza acoperișului.

Corolla nu trecuse pe acolo.

Reacher s-a lipit cu spatele de perete și s-a îndreptat spre trotuar. A văzut botul unei mașini albe oprite pe marginea drumului, suficient de departe de gura aleii pentru a nu fi vizibilă. S-a deplasat de-a lungul zidului în direcția opusă, spre schelă. Stâlpii de metal erau toți fixați împreună cu console și șuruburi. Erau solizi ca piatra. Nu exista nicio modalitate de a îndepărta vreunul. Nu rapid. Nu fără unelte. Așa că a încercat cu scândurile de lemn care formau platforma inferioară. Cea centrală era slăbită. A tras-o în sus. A tras- o afară. A dus-o spre stradă. Mașina era încă aproape vizavi. Reacher a sperat că tipii care îl căutau erau nerăbdători. Spera să se plictisească așteptându-l să iasă. Să

se decidă să forțeze nota. Să se năpustească pe alee, așa cum făcuse mai devreme tipul din BMW. Pentru că atunci ar fi făcut un pas înainte și ar fi înfipt scândura în parbriz. Să-l lovească pe șofer în piept. Să-i zdrobească coastele. Sau poate îl va lovi în cap. Să i-o ia cu totul de pe umeri. Lăsându-i pe Reacher și pe tipul de pe scaunul pasagerului cu ceva timp singuri.

Corolla nu s-a mișcat.

Au trecut zece minute. Douăzeci. O jumătate de oră.

Corolla nu s-a mișcat.

Reacher era un om răbdător. Putea aștepta mai mult decât oricine. Era o abilitate pe care o învățase în anii petrecuți în armată. O abilitate pe care și-a perfecționat-o în anii care au trecut de atunci. Dar era, de asemenea, realist. Știa că unele lucruri nu se întâmplă niciodată, oricât de mult le-ai aștepta. Tipul din Corolla se uitase la telefon. Deci avea o poză, sau cel puțin o descriere. Asta trebuie să fi venit de la tipii pe care Reacher îi întâlnise mai devreme. S-ar putea să fi schițat ceea ce s-a întâmplat. Sau poate că cei patru s-au întâlnit pentru o informare. Perechea actuală ar fi putut să vadă rezultatul cu ochii lor. Ar putea fi precauți. Ar putea fi suficient de inteligenți ca să aștepte un loc mai sigur pentru a face mișcarea.

Sau undeva unde au crezut că ar fi mai sigur. Reacher era de acord cu asta. Era un om răbdător. A dus scândura înapoi la schelă și a pus-o la locul ei. Apoi a ieșit pe trotuar și și-a continuat drumul.

Unul dintre hotelurile de la periferia oraşului arăta destul de nou. Făcea parte dintr-un lanţ. Şi, prin urmare, era anonim, ceea ce de obicei îi plăcea lui Reacher. Celălalt loc se afla pe partea opusă a străzii principale. Trebuie să fi datând din anii 1930. Clădirea era lungă şi joasă, cu un acoperiş plat. Pereţii exteriori erau tencuiţi şi vopsiţi în roz. Avea douăsprezece camere, fiecare având un număr pe uşă, într-o ramă art deco cu oglinzi. Biroul se afla la capătul clădirii, mai departe de oraş. Un stâlp se ridica de pe acoperiş. În vârf se afla o figură de desen animat. Un ananas în rochie, cu neon galben şi turcoaz. Avea un zâmbet sălbatic pe faţă. Reacher nu era sigur dacă arăta prietenos sau demonic.

Reacher a căzut în favoarea lui The Pineapple. Din experienţa sa, localurile mici şi independente erau mai potrivite pentru nevoile sale. Era mai puţin probabil ca acestea să se agite din cauza actelor de identitate expirate sau să insiste asupra cârduşilor de credit pentru plată. S-a îndreptat spre birou şi s-a trezit înconjurat de oglinzi, neoaie şi forme art deco. Recepţia era şi ea acoperită cu ele. Un tip a apărut de undeva din colţul din spate. Era slab. Nesănătos, cu părul grizonat peticit, ceea ce făcea greu de ghicit câţi ani avea. Cămaşa lui era acoperită cu poze cu papagali şi palmieri. Pantalonii scurţi turcoaz erau largi pe şoldurile lui zbârcite, iar strălucirea lor îi făcea picioarele pastelate să pară aproape albastre.

Slăbănogul i-a oferit lui Reacher o cameră pentru 60 de dolari. Reacher a replicat cu 80 de dolari în numerar pentru o cameră fără nimeni de o parte şi de alta. Tipul a fost de acord cu plăcere. A băgat în buzunar cei 20 de dolari în plus şi i-a înmănat lui Reacher cheia de la camera 12, urmată de un registru cu o foaie de hârtie şi un pix cu care să semneze. Reacher a mâzgălit un nume şi o semnătură, apoi a parcurs

toată lungimea clădirii și a intrat în camera sa. Era un pat. Un dulap. Un scaun. O baie. Tarife standard de motel. Tema fructelor nu s-a extins și în interiorul clădirii. Era puțin cam neîngrijită pe alocuri, dar pe Reacher nu l-a deranjat. A ținut lumina aprinsă timp de zece minute, apoi a stins-o și a trecut la pat.

Mai întâi biletul, s-a gândit Jed Starker, apoi ceva de mâncare.

Nu că Jed ar fi fost vreun expert în călătorii. Aceasta urma să fie doar a doua oară când părăsea comitatul Los Angeles de când mama sa îl adusese acolo când era copil. Acum pleca pentru totdeauna și până acum nu se bucura de această experiență. Trebuia să-și facă bagajele, ceea ce era o problemă pentru că nu avea o valiză sau un sac de voiaj. Nu voia să fure una de la părinții săi adoptivi sau de la ceilalți copii cu care locuia și nu era niciun loc în cartierul său care să le vândă. Așa că a făcut singurul lucru la care s-a putut gândi. Și-a deschis ghiozdanul de la școală și a aruncat toate prostiile instituționale la gunoi. Le-a înlocuit cu haine. Doar cele de bază, luate la întâmplare din dulapul său, câte îi încăpeau. Și-a luat periuța de dinți din baie, mai mult sau mai puțin ca o idee ulterioară, și a băgat-o în buzunar. Apoi a aruncat o ultimă privire prin casă. Urăse clădirea din momentul în care pusese piciorul pe ușă pentru prima dată. Se simțise mizerabil cam în fiecare minut pe care îl petrecuse acolo. Acum i se părea cel mai primitiv loc din lume.

Acum, că nu avea să o mai vadă niciodată.

A urmat o problemă cu autobuzul pe care Jed trebuia să îl ia. Nu a apărut când trebuia să apară. Ceea ce nu a fost o problemă în ceea ce privește timpul. Jed își făcuse o mulțime de timp liber în programul său. Era o problemă de expunere. Mama adoptivă a lui Jed ieșea mai devreme de la serviciu în zilele de marți. Se ducea acasă cu mașina pe strada unde se afla stația de autobuz. Jed stătea acolo singur. Era complet expus. Nu avea cum să nu-l vadă. Și dacă îl prindea acolo cu buzunarul plin de banii ei, avea să plătească cu vârf și îndesat.

Zece minute au trecut. Douăzeci. Nu era niciun semn de transport public. Nici urmă de mama lui adoptivă. Au mai trecut încă cinci minute. Nu mai era mult până când apărea. Trebuia să fie aproape. Jed nu putea să stea nemișcat. A început să se uite în jur după găuri de șuruburi. Oriunde s-ar fi putut ascunde dacă o vedea venind. Apoi, autobuzul a început să zbârnâie la vedere. A zăbovit de-a lungul străzii și s-a oprit lângă el. Avea rezerve serioase în legătură cu starea lui de întreținere, dar nu-și putea permite să aștepte următorul. Nu fără a invita la dezastru. Așa că s-a urcat la bord, și-a plătit biletul, apoi s-a grăbit în spate și a încercat să nu atragă atenția asupra sa pe parcursul drumului lung, cu opriri și porniri, până la intersecția dintre strada 7 și Decatur.

Jed a sărit chiar peste drum de stația Greyhound. Se bucura că nu era mai departe. Nu-i plăcea cum arăta cartierul. Nu-i plăcea deloc. Era doar la câteva străzi de vechiul Skid Row. Auzise povești. Văzuse filme. Câțiva tipi se învâртеau pe trotuar. O duzină de ei. Erau slabi. Jumătate dintre ei fumau. Toți se uitau la el. Ca niște șacali, s-a gândit el. Sau ca niște hiene. Ca și cum ar fi fost prada lor. Mai era un grup de tipi în parcare din fața stației. Păreau puțin mai în vârstă. Dar nu mai primitivi. Jed și-a coborât privirea. S-a

strecurat printre cele două grupuri și a urmat semnele spre intrarea în terminal.

Lucrurile s-au îmbunătățit odată ce Jed a intrat înăuntru. Clădirea terminalului era spațioasă și luminoasă. Erau oameni care stăteau la coadă la ghișeul de bilete, iar alții stăteau și se întindeau pe rândurile de scaune din sârmă albastră, dar nimeni nu-i acorda o atenție ne justificată. A ocolit marginea încăperii și s-a îndreptat spre panoul de automate cu autoservire. Cel pe care l-a ales era lent. Ecranul său era mânjit cu un fel de reziduu uleios, dar a reușit totuși să navigheze prin meniuri și să-și aleagă destinația și clasa de serviciu. A luat zece bancnote de 20 de dolari din teancul pe care îl luase de la casa de adopție și le-a introdus, una câte una, în recipientul pentru bani. Le-a suplimentat cu patru monede de 25 de cenți de-ale sale. A început să intre în panică atunci când aparatul a părut să înghețe. Apoi s-a relaxat când biletul său a ieșit din fantă.

Jed a ignorat automatele și s-a îndreptat direct spre teigheaua cu mâncare. A studiat meniul. Era lihnit de foame. Voia tot ce era pe el. Aceasta urma să fie prima lui masă ca cetățean independent și simțea că merită o răsfăț mare. Localul avea același tip de opțiuni ca un McDonald's, din câte își amintea el. Trecuse ceva vreme de când nu mai mâncase fast-food. Mamei sale adoptive nu-i plăcea să mănânce așa ceva. Sau nu-i plăcea să plătească pentru ea. Nu era sigur care dintre ele. Dar, oricum, nu conta. Nu mai trebuia să-și facă griji în privința preferințelor ei. Dar trebuia să se gândească la rezerva sa de bani.

În cele din urmă, Jed luase toată rezerva din sertarul mamei sale adoptive. Ajunsese la concluzia că ar fi fost illogic să nu o facă. Fie că avea dreptul la bani, fie că ar fi fost o

prostie să lase ceva în urmă. Ori îi fura, caz în care oricum se condamna singur. După ce a plătit biletul, îi rămăseseră 300 de dolari. Cazarea pentru acea noapte nu ar fi fost o problemă. Sau pentru următoarea. Se va urca în autobuz. Ar fi dormit acolo. Nu avea de ales. Dar va avea nevoie de un loc unde să stea joi seara. O cameră de hotel, poate, sau un bed-and-breakfast. Probabil că acestea erau scumpe. Va avea nevoie de mâncare și băutură pe drum. Și va avea nevoie de un mijloc de transport mai departe, vineri dimineață. O distanță destul de mare. Nu era sigur încă ce formă urma să ia. Spera să găsească un șofer oarecare care să meargă în aceeași direcție și să-l plătească pentru o cursă. Dacă nu, va trebui să ia un taxi. Oricum ar fi, ar fi costat. Probabil foarte mult. Așa că a decis să fie sensibil. A comandat un burger cu cartofi prăjiți și o sticlă de apă pentru drum. A plătit cu o bancnotă de zece dolari. Și-a strecurat biletul într-un buzunar de la spate. Și-a strecurat restul banilor în celălalt. Și a așteptat să i se servească mâncarea.

Lui Jed i-au trebuit cinci minute ca să termine de mâncat. Apoi a petrecut douăzeci de minute uitându-se la subtitrările care se derulau pe o pereche de televizoare silențioase de pe perete. Unul arăta știri. Celălalt arăta sporturi. Nu era prea interesat de niciunul dintre ele. Voia doar să aibă ceva de făcut până cu o jumătate de oră înainte de plecarea autobuzului său. S-a gândit că treizeci de minute ar fi fost suficiente pentru a găsi punctul de plecare și a se urca la bord suficient de devreme pentru a obține un loc bun. Când a venit timpul, și-a aruncat tava pe un suport de lângă un coș de gunoi care se revărsa și apoi a făcut o oprire rapidă la baie. Când a ieșit din nou a văzut un tip, care stătea lângă perete și îi făcea cu mâna. Jed l-a recunoscut. Tipul fusese în spatele lui la coadă la teigheaua de mâncare. De asemenea, mâncase singur, la câteva mese în lateral. Jed era pe punctul

de a trece pe lângă el când și-a dat seama că tipul nu încerca să atragă atenția vreunui alt străin. Îi făcea cu mâna în mod special lui.

La început, Jed a crezut că sunt cam de aceeași vârstă, dar când tipul s-a apropiat mai mult, a fost clar că era mai în vârstă. Poate douăzeci sau douăzeci și unu de ani. Era subțire și bronzat și avea o încâlceală de păr blond care părea încruntat de sare, ca al unui surfer.

„Hei, amice.” Tipul i-a întins mâna. Avea ceva în mână. Un bilet de autobuz. „Asta e al tău. L-ai scăpat.”

Asta nu poate fi adevărat. Jed își pusese biletul la loc cu grijă. Elera sigur de asta și-a pipăit buzunarul pentru a confirma. Și inima i s-a oprit. Buzunarul său era gol. Biletul său dispăruse. A verificat și cealaltă parte. Pentru banii lui. Toți banii lui... care erau încă acolo. Era în regulă. Nu era nici o problemă. Dar mai era încă o clipă până să poată respira din nou.

Blondul a aruncat o privire la biletul lui Jed. „Ruta 1454? Mișto. La fel ca mine.”

„Mulțumesc că ai găsit-o.” Jed a luat biletul. Îi tremura mâna. „Numi vine să cred că l-am scăpat.”

„Nicio problemă. Se mai întâmplă uneori lucruri ciudate. Deci, și tu mergi la Dallas?”

Jed a clătinat din cap. „Am primit un transfer acolo.”

„Mergi mai departe?”

Jed a dat din cap. „Jackson, Mississippi.”

„Este un drum lung. Ești în vizită la familie?”

„Nu am nicio familie.”

„Serios? Nici unul?”

Jed s-a gândit la un răspuns sincer. Nu a vrut să mintă. Dar nici nu voia să intre în detalii. Nu cu un străin. Nu atunci. Așa că a spus: „Nu. Doar eu.”

„Fără părinți?”

„Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu. Mama mea – cancer.”

„Asta e dur, omule. Fără frați sau surori? Unchi sau mătuși?”

„Nu.”

„Deci, cine se întâlnește cu tine când ajungi acolo unde te duci?”

„Nimeni. De ce?”

„Se pare că ai primit o mână grea, omule, dacă ești singur pe lume. Îmi pare rău pentru asta.”

Jed a ridicat din umeri. „Te obișnuiești cu asta.”

„Să-ți spun ceva – hai să mergem împreună. Cel puțin până în Texas. Să ne ținem companie unul altuia.”

Jed a ridicat din nou din umeri. „Bine, dacă vrei.”

„E prima dată când călărești un câine de vânătoare?”

Jed a dat din cap.

Blondul își trecu brațul în jurul umărului lui Jed, îl trase aproape și își coborî vocea la o șoaptă. „Am să te întreb ceva. Este foarte important, așa că ascultă-mă. Geanta ta? Rucsacul ăla mic pe care îl ai? Ai ceva de valoare acolo? Laptop? Tabletă? Nintendo?”

„Nu. Nu am așa ceva.”

„Asta e bine. Foarte bine. Drumul nu este un loc sigur. Dar, totuși, nu-ți scăpa niciodată geanta din ochi. Nu o lăsa nicăieri. Nu-l lăsa pe șofer să o pună în cală. Și țineți un braț prin curele când dormiți. Ai înțeles?”

„Sigur.”

„Bine. Acum trebuie să sifonez pitonul. Du-te înainte. Pe ușă, la stânga. Până la capăt. Pier 16. Ia-ne o pereche de locuri. La jumătatea drumului dintre roți, dacă poți. E cel mai confortabil. Vă ajung din urmă imediat.”

Jed o găsit autobuzul potrivit, s-a urcat în el, i-a arătat șoferului biletul și s-a îndreptat pe culoar. Mai mult de jumătate din locuri erau deja ocupate. Toți cei de la bord erau mai în vârstă decât Jed. Unii cu trei sau patru ani mai mult. Unii cu șaiszeci sau șaptezeci de ani. Unii călătoreau singuri. Unii călătoreau în perechi. Unii în grupuri. Mulți dintre ei aveau căști la urechi. Unii aveau perne. Câțiva erau înfășurați în păături. Cei mai mulți aveau lucruri cu care să se ocupe, cum ar fi cărți, telefoane sau calculatoare. Jed s-a simțit brusc îngrozitor de nepregătit. A vrut să se întoarcă. Să sară din

autobuz. Să fugă înapoi la casa lui adoptivă. Să se prefacă că nu încercase niciodată să plece. Să uite tot ce îi spusese mama lui biologică. Dar, în schimb, s-a forțat să se așeze pe prima pereche de scaune goale pe care a ajuns. S-a târât până la fereastră. Și-a tras geanta în poală. A strâns-o la piept. Și s-a concentrat pe zgomotul motorului. La șuieratul ventilației. La murmurul conversațiilor care aveau loc în jurul lui. Mirosul de dezinfectant și de mâncare a altora. Și-a spus că totul va fi bine. Atâta timp cât își putea reveni înainte să apară blondul. Nu avea nevoie să fie mai jenat decât era deja.

Cu două minute înainte de ora de plecare, ușa din fața autobuzului s-a închis șuierând. Jed a început să se ridice pe scaun. Era pe punctul de a striga către șofer. Să-i spună că lipsește un pasager. Că trebuie să aștepte. Dar nu a scos nici un sunet. S-a oprit din mișcare. A alunecat înapoi. Și și-a mutat geanta în spațiul de lângă el. Dallas era la mai mult de treizeci și șase de ore distanță. Nici măcar nu știa cum îl chema pe blond. Nu era un fel de tovarăș de viață. Era recunoscător că-și primise biletul înapoi. Dar nu avea nevoie de o zi și jumătate de întrebări, păreri și sfaturi tâmpite care să-i fie băgate pe gât înainte de a trece la următorul autobuz. Era fericit să fie pe cont propriu.

Cel puțin până vineri, la ora 10:00 DIMINEAȚA.

Dacă va fi singur după aceea era o cu totul altă întrebare.

Mecanismul încuietorii o pocnit și a vâjâit. Ușa lui Reacher s-a deschis. Un cvadrant de lumină s-a desfășurat pe covorul țipător. Doi bărbați s-au strecurat înăuntru. Amândoi aveau în jur de douăzeci de ani. Amândoi cu arme în mână. Unul dintre ei a pus ușa la loc în cadrul ei. Au rămas nemișcați pentru o clipă. Apoi au pornit spre pat. Acesta era

doar semi-vizibil. Strălucirea care se filtra prin draperiile subțiri era palidă. Dar forma de sub pătură era înaltă. Era lată. Era ceea ce se așteptau.

Băieții s-au despărțit, unul de fiecare parte a saltelei. Au continuat până la capul patului. Era o noapte caldă, dar plapuma era trasă până sus peste perne. Tipul mai apropiat de fereastră a ridicat din umeri, apoi a împuns cu botul pistolului ceea ce a estimat că ar fi umărul lui Reacher.

Nu a primit niciun răspuns.

A împuns din nou. Mai tare. A spus, „Hei. Trezește-te.”

Plafoniera s-a aprins. Băieții s-au învârtit. L-au văzut pe Reacher la celălalt capăt al camerei. A deschis ușa și a ieșit afară. Apoi a sărit în lateral și s-a lipit cu spatele de peretele exterior.

Băieții au alergat după Reacher. Piciorul din față al primului a atins pământul de afară și Reacher l-a lovit în față cu antebrațul. Nasul tipului s-a spart. Gâtul i s-a rupt în spate. S-a prăbușit prin ușă, s-a îngrămădit în pieptul amicului său și l-a doborât. Reacher a luat arma tipului și l-a urmat înăuntru.

Primul tip nu se mișca. Al doilea se rostogolise pe o parte și se chinuia să-și recupereze arma de unde o scăpase când a căzut. Reacher l-a călcat pe mână. Tipul a țipat și s-a făcut ghem. Reacher l-a apucat pe primul tip de braț, l-a tras în cameră și a închis ușa.

S-a auzit o lovitură în perete. O voce de bărbat a strigat: „Hei. Camera 12. Mai încet.”

Reacher a așteptat ca al doilea tip să tacă, apoi a spus: „Ridică-te. Stai pe scaun dacă vrei. Putem fi civilizați în privința asta”.

Tipul se dădu înapoi pe călcâie, pe fund și pe mâna lui bună, până când umerii lui atinseră peretele.

Reacher a spus: „Am întâlnit câțiva dintre prietenii tăi astăzi. Aici, în oraș. Pe o alee. Unde sunt ei acum?”

Tipul nu a răspuns.

Reacher a spus: „De ce a ucis unul dintre ei o femeie în această dimineață? A împins-o sub un autobuz?”

Tipul nu a răspuns.

Reacher s-a apropiat și a călcat pe cealaltă mână a tipului. Acesta a țipat din nou, mai tare, și s-a rostogolit pe cealaltă parte.

S-a mai auzit o lovitură în perete. O voce de bărbat a strigat: „Camera 12. Faceți liniște. Ultimul avertisment.”

Reacher a așteptat ca tipul să se dezmeticească puțin, apoi a întrebat: „Pentru cine lucrezi?”.

Tipul a clătinat din cap.

Reacher a călcat pe genunchiul drept al tipului. A țipat, lung și tare.

Reacher a spus: „Pot continua toată noaptea. Tu poți? Ceilalți doi. Unde sunt?”

Tipul a spus: „Au plecat din oraș”.

„Unde se duc?”

„Acasă. Winson, Mississippi.”

„De ce ai rămas?”

„Ni s-a spus să vă găsim.”

„De ce?”

„Află ce știi.”

„Despre?”

Lumina care se filtra prin draperii a trecut de la gri plictisitor la roșu și albastru pulsatoriu. Reacher a aruncat o privire pe fereastră.

În parcare se aflau două mașini de poliție. Una în fața camerei sale. Una la capătul celălalt. Un ofițer era deja pe jos, îndreptându-se spre birou. Să vorbească cu funcționarul. Să verifice numerele și dispozițiile. Și pentru a obține o cheie de acces. Nici unul dintre aceste lucruri nu avea să dureze mult. Reacher s-a gândit că avea șaiszeci de secunde în cel mai bun caz. L-a ridicat pe primul tip în picioare și l-a întors cu spatele

la ușă. L-a lovit cu pumnul în partea laterală a capului și l-a lăsat să cadă din nou pe podea. L-a apucat pe al doilea tip. L-a tras de lângă perete. L-a lovit cu spatele la cap în podea. L-a ciupit un lob al urechii pentru a se asigura că e înconștient. L-a târât înainte până când picioarele lui aproape că le-au atins pe cele ale primului tip. Stăteau ca acele unui ceas aproape de ora 15:00. Și-a șters amprente de pe arma primului tip și a aruncat-o pe podea. S-a dus în baie. A deschis fereastra. Și s-a cățărat afară.

Zona din spatele hotelului nu era promițătoare. Era o piscină mică și o grămadă de șezlonguri albe din plastic, toate, înconjurate de un gard de lemn șubred. Avea o înălțime de doi metri și jumătate. Antic, în niciun caz nu avea cum să suporte greutatea lui. Singura cale de ieșire era prin birou, iar o pereche de polițiști urma să vină în cealaltă parte în orice clipă. Doi în față. Doi în spate. Asta era calea evidentă de urmat. Era prins în capcană. Și nu avea unde să se ascundă. Nu la nivelul solului, oricum.

Reacher s-a mutat înapoi la fereastra de la baie și și-a ridicat un picior pe pervaz. S-a împins în sus și s-a prins de marginea acoperișului. A tras cu brațele. S-a târât peste buză. S-a rostogolit spre centru. Și s-a întins complet nemișcat. A auzit pași pe ambele părți ale clădirii. Erau aproape. Cei din față s-au oprit din mișcare. Cineva a bătut în ușă.

„Departamentul de poliție din Gerrardsville. Deschideți.”

Ofițerii din spate cotrobăiau prin mobilierul de la piscină. Unul dintre ei a luat un scaun și l-a așezat lângă gard. S-a urcat, s-a uitat și a cercetat cu lanterna zona din partea cealaltă. Apoi a sărit jos și a strigat: „Liber!”.

Reacher a auzit vâjâitul încuietorei și apoi o lovitură când ușa de la camera lui s-a lovit de unul dintre tocurile tipului inconștient. A fost o pauză, ușa s-a închis, apoi a auzit vocea polițistului prin fereastra de la baie. Părea că vorbea la radio.

„Avem doi suspecti de sex masculin, care nu răspund. Două arme asigurate la fața locului.”

O a doua voce a spus: „Se pare că s-au certat pentru ceva. S-au certat destul de bine. Fără acte de identitate. Nu miroase a băătură. Mai bine trimiteți un autobuz imediat.”

Prima voce a revenit, mai încet. „Pot rămâne în spital peste noapte. Detectivul îi poate interoga dimineața, dacă vrea. Ar fi bine să sigilăm locul ăsta, pentru orice eventualitate.”

Reacher s-o întins pe acoperiș și a urmărit sosirea unei ambulanțe. O pereche de paramedici i-au scos pe cei doi tipi pe targă, i-au încărcat și au plecat. Polițiștii au plecat câteva minute mai târziu. Reacher a mai rămas acolo unde se afla încă o oră, până când s-a asigurat că nu mai era niciun polițist la pândă și niciun pasager băgăcios care să își bage nasul prin preajmă. Apoi a coborât și a mers spre birou. Un cuplu pleca în momentul în care a intrat. Păreau tineri. Înroșiți. Fericiți. Și un pic cam furiși.

Același tip era la ghișeu, purtând aceleași haine ridicole și arătând la fel de bolnav și subnutrit. L-a văzut pe Reacher și l-a întrebat: „Ești bine?”.

Reacher a spus: „Sunt bine. De ce?”

„Polițiștii ți-au dat deja drumul?”

„Nu m-au primit niciodată. M-am dus să mă plimb. M-am întors și mi-am găsit ușa sigilată cu bandă adezivă de la locul crimei. Ce înseamnă asta?”

„Nu a fost vina mea. Au venit doi tipi. M-au obligat să le dau o cheie de acces.”

„Apoi ai sunat la 911?”

„Cred că tipul din 11 a făcut asta. E un adevărat nemernic.”

„Ți-am spus că nu vreau vecini.”

Tipul a scos din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari și i-a înmânat-o lui Reacher. „El vine aici tot timpul. Cu prietena lui. Și ea e tot o nemernică. Asta e camera lor preferată. El a insistat. Îmi pare rău.”

Reacher a înmânat înapoi cei douăzeci de dolari. „Dă-mi o altă cameră. Nimeni de o parte și de alta. Și de data asta, fără scuze.”

Gâsește-ti o slujba pe care o iubești și nu vei mai lucra nicio zi din viața ta.

Asta i-a spus tatăl său lui Lev Emerson, cu ani în urmă, când era încă în liceu. Nu era un concept original. Nu a fost rezultatul unei gândiri noi și radicale. Dar, cu toate acestea, sfatul era bun. Bătrânul domn Emerson îl urmase el însuși. Murise fericit la vârsta de șaptezeci și patru de ani, la masa sa de lucru, după o viață întreagă petrecută făcând pălării de

damă în colțul unui mic atelier din Brooklyn. Lev Emerson a mers pe același drum. La fel de entuziast. Deși l-a condus pe un drum pe care tatăl său nu l-ar fi putut anticipa niciodată.

În aparență, Lev Emerson deținea și conducea o afacere de siguranță împotriva incendiilor într-o pereche de depozite de nedescris din partea de sud a orașului Chicago. Era o corporație legală. Era în regulă cu statul Illinois. Avea un statut de asocierie. Acționari. Ofițeri executivi. Angajați. Conturi cu tot felul de furnizori de marcă recunoscută. Avea o mulțime de clienți, dintre care majoritatea erau mulțumiți. Plătea taxe și impozite. Sponsoriza echipă locală de softball pentru copii și oferea acoperire pentru anumite alte materiale pe care Emerson trebuia să le primească de la o mână de surse mai puțin cunoscute.

Cea mai mare parte a venitului raportat al corporației provenea din instalațiile de aspersoare și sistemele de alarmă. În Chicagoland nu lipseau cooperativele și clădirile de apartamente, precum și birourile și spațiile industriale. În mod constant se ridicau altele noi. Cele vechi erau mereu renovate. Recoltele erau bogate pentru o firmă ca cea a lui Emerson. Și nu strică faptul că regulile și reglementările se schimbau atât de des. Ceva care era conform cu codul într-un an putea fi condamnat ca fiind periculos în anul următor. Și din nou la câțiva ani după aceea. Se serveau interese ascunse. Așa a fost întotdeauna în Windy City. Buzunarele au fost umplute. Companiile erau ocupate. O mulțime de ele. Inclusiv a lui Emerson. Clienții corporativi erau pâinea și untul ei. Dar asta nu înseamnă că le-a întors spatele celor mici. Emerson a insistat să ofere o gamă completă de servicii și pentru proprietarii de locuințe preocupați de siguranță. Acest lucru a ajutat la extinderea bazei de clienți, ceea ce era bine

din punct de vedere comercial. Iar fluxul constant de break-uri și monovolume prin parcare a adăugat o impresie de normalitate banală. Ceea ce era bine și dintr-un alt motiv.

Poate că numele lui Emerson era scris pe ușă, dar el nu avea nimic de-a face cu partea banală, normală a afacerii. Pentru asta a angajat oameni care știau ce fac. În care se putea avea încredere că nu-și vor băga degetele în registru. Și i-a lăsat să-și vadă de treabă. În parte pentru că era un bun delegator înăscut. În parte pentru că nu era interesat de stropitori și alarme sau de orice altceva care ajuta la prevenirea incendiilor. Dar mai ales pentru că timpul lui era ocupat în altă parte. Avea o operațiune paralelă de condus.

Lucrul pe care îi plăcea să-l facă.

Lucrările pe care Emerson le-o efectuat personal se împart în două categorii. Cele care păreau accidente. Și cele care nu au fost. Treaba pe care tocmai o termina nu ar fi arătat ca un accident. Asta era al naibii de sigur. Ar fi fost un lucru de toată frumusețea. Inconfundabil de deliberat. Imposibil de urmărit până la Emerson. Sau de la clientul său. Fără echivoc în sensul său. Și cu o semnătură distinctă și unică. În acest fel, dacă destinatarul era suficient de prost sau obtuz, mesajul putea fi repetat și legătura ar fi fost clară.

Emerson știa că era o exagerare să spună că încă mai termina activ treaba. Lucrarea era în esență finalizată. Nu mai era nimic de făcut. Sau pe care să le mai poată face. Prezența lui continuă nu ar fi afectat în niciun fel rezultatul. Ar fi putut fi la sute de kilometri depărtare și nu ar fi făcut nicio diferență. Patru dintre oamenii lui erau deja. Se întorceau la bază, conducând o pereche de dube anonime cu

panouri albe, pregătindu-se să-și curețe echipamentul și să se realimenteze pentru următorul proiect. Ar fi putut merge cu ei. Ar fi fost un lucru prudent de făcut. Dar a rămas. A vrut să privească. Avea nevoie să privească.

La naiba cu prudența.

Lucrul pe care îi plăcea să-lfacă.

Emerson se oflo pe podul Talmadge Memorial Bridge din Georgia, la aproape șase sute de metri deasupra râului Savannah, la jumătatea distanței dintre continent și insula Hutchinson. Fâșia de pământ care despărțea calea navigabilă ce separa Georgia de Carolina de Sud. Stătea în picioare, nu conducea. Se sprijinea cu antebrațele de buza peretelui lateral din beton de pe partea dinspre vest. Graeber, mâna lui dreaptă, era lângă el. Și el era sprijinit de perete. Postura lui era exact aceeași, dar el era doar puțin mai scund. Un pic mai tânăr. Un pic mai puțin obsedat.

Pietonii nu au fost încurajați pe pod. Nu existau trotuare. Nici o pistă de biciclete. Dar, în timpul etapei de planificare, arhitecții se temuseră de autovehicule care se stricău sau se ciocneau între ele. Orașul nu-și putea permite ca o arteră majoră să fie blocată. Chiar și pentru o perioadă scurtă de timp. În orice direcție. Așa că au prevăzut un umăr generos. Unul pe fiecare parte. Adecvat în mod deliberat pentru a menține traficul în situații de urgență. Neintenționat suficient de larg pentru ca persoanele motivate să meargă pe jos, să alerge sau să meargă cu bicicleta în alte momente.

Și, întâmplător, perfect pentru ca doi străini să stea și să se bucure de priveliștea de seară târziu.

Dacă Emerson ar fi fost un vizitator obișnuit, ar fi privit în cealaltă direcție. În spatele lui. Spre orașul vechi. Spre piețele cu frunze, străzile pietruite, casele de turtă dulce și sălile municipale cu cupole. O felie bogată de istorie, totul înfășurat într-o lumină aurie și reflectat de apa învolburată a Savanei nocturne. Dar Emerson nu era interesat de chestiile turistice. Nu-i păsa de rădăcinile sale coloniale sau de cât de mult semăna aspectul cu schema originală a fondatorului orașului. El se concentra asupra secțiunii industriale. Zona portuară, în fața lui. O mizerie întinsă de rezervoare de depozitare a gazului, instalații de containere și depozite care împânzeau malul vestic al râului. Se concentrase asupra unei clădiri în special. O unitate de depozitare. Una mare, cu pereți de metal alb și un acoperiș de metal alb.

Emerson știa că, în afară de un birou rudimentar ciugulit dintr-un colț, clădirea nu avea pereți interiori. Știa că cea mai mare parte a volumului său era plină de lăzi de lemn sigilate. I se spusese că acestea conțineau păpuși pentru copii, importate din China fără actele necesare. A crezut partea cu actele. Dar s-a gândit că ultimul lucru pe care l-ar fi găsit în lăzi ar fi fost păpuși de copii. Din China sau de oriunde altundeva. Dar nu i-a păsați se dăduse o analiză chimică detaliată a componentelor presupuselor păpuși și o ladă de mostre, complet ambalată, identică cu cele din unitate, pentru ca el să le testeze. Ceea ce a și făcut. În amănunt. Deși nu s-a uitat înăuntru. Nu era genul care să își asume riscuri inutile. Sunt unele lucruri pe care e mai sigur să nu le știi.

Cunoștințele lui Emerson despre clădire și conținutul acesteia nu erau doar teoretice. Cele două zile anterioare fuseseră petrecute observând îndeaproape. În primul rând,

pentru a evalua măsurile de securitate. Și în al doilea rând, pentru a se asigura că locul era nelocuit, așa cum era stipulat. Primul era un lucru practic. Al doilea, de afaceri. Dacă numărul cadavrelor creștea, creștea și prețul său.

Era un principiu de bază. Nu era în joc pentru bani, dar era cel mai bun și asta trebuia să fie recunoscut. Asta era corect. În plus, avea o soție acasă. Și un fiu. Puștiul avea 20 de ani acum, dar era încă o povară. Din punct de vedere financiar. Emerson avea tot felul de cheltuieli de care trebuia să se ocupe. Mașini. Mâncare. Haine. Facturi medicale. Mai mult de un sfert de milion de dolari numai în ultimul an. Și într-o zi, în curând, va trebui să plătească pentru facultate. Dacă puștiul își va reveni vreodată. Viața nu a fost ieftină pentru Lev Emerson.

După patruzeci și opt de ore, Emerson a ajuns la concluzia că nu exista niciun motiv de avort și niciun motiv de a cere mai mulți bani, așa că în acea dimineață, înainte de răsăritul soarelui, a început faza de implementare. Mai întâi au fost dezactivate alarmele. Intrus, fum și temperatură. Aspersoarele au fost dezactivate. Echipamentul a fost adus înăuntru. La fel și substanțele chimice, formulate special pentru această treabă, în siguranță în recipientele lor speciale. Cablurile au fost așezate. Mecanismele de control au fost instalate. S-au luat măsurători. Au fost efectuate calcule. S-au făcut previziuni privind fluxul de aer și câștigul de căldură. S-au făcut găuri în poziții strategice în pereți și în acoperiș. Au fost mutate lăzi pentru a optimiza circulația. Calculele au fost repetate. Au fost verificate și verificate din nou. S-au făcut mai multe ajustări. Și, în cele din urmă, când Emerson a fost mulțumit, locul a fost evacuat. Creația sa a fost setată, amorsată și activată. Ușile au fost închise și

blocate pentru ultima oară. Dubele cu panouri au plecat. Emerson și Graeber au mâncat ceva și s-au pregătit pentru spectacol.

Lucrul pe care îi plăcea să-lfacă.

Graeber l-a împins pe Emerson în braț. Prima șoaptă de fum se încolăcise la vedere. Se înălța ezitant prin una dintre noile spărturi din acoperișul unității de depozitare. încă delicat. Palid.

Insubstanțială. Un indiciu a ceea ce urma să se întâmple. O promisiune. Emerson a simțit o tresărire în piept. Se simțea ca un meloman care aude primele note blânde ale simfoniei preferate. Așteptarea era rafinată. Aproape prea mult pentru a o suporta. Penajul s-a îngroșat. S-a întunecat. A început să se răsucească, să se învârtă și să danseze. A urcat mai repede și s-a întins și-

Telefonul lui Emerson a sunat. Ceea ce nu ar fi trebuit să fie posibil. L-a smuls din buzunar și s-a uitat fix la ecran. Scria: „*Apel de acasă*”. Ceea ce însemna că era soția lui. Care ar fi trebuit să știe mai bine. îi expusese programul, așa cum făcea întotdeauna. Fusese clar. Iar ea știa că nu trebuie să-l întrerupă în timpul finalului unei lucrări. Așa că a apăsă pe buton pentru a respinge apelul. A băgat telefonul înapoi în buzunar. S-a întors spre depozit, din care acum ieșea fum din cinci guri de aerisire. A încercat să-și controleze respirația. Și a așteptat flăcările.

Treizeci de secunde mai târziu a sunat telefonul lui Graeber. L-a verificat, apoi s-a îndepărtat și a răspuns. A vorbit mai mult de cinci minute. Când s-a întors lângă

Emerson, fața lui era palidă. Mâinile îi tremurau. Dar Emerson nu a observat. Avea ochi doar pentru infern. Acoperișul unității de depozitare dispăruse acum. Pereții erau îndoiți și deformați. Flăcările se răsuceau și se agitau și chinuiau cerul. Vidul întunecat era acum plin de culoare, viu și strălucitor, fluid și viu. Camioanele de pompieri se apropiau. Se apropiau cu viteză. Era un convoi întreg. Cel puțin o jumătate de duzină. Își foloseau luminile și sirenele. Emerson a zâmbit. Nu ar fi trebuit să părăsească cazarma de pompieri. Nu-și aveau rostul. Impotenți. Aveau mai multe șanse să stingă soarele decât să stingă roadele muncii lui. Oricând în următoarele câteva ore, oricum.

Graeber a ridicat mâna. A întins-o, încet, ca și cum ar fi împins un obiect greu, invizibil. A ajuns la brațul lui Emerson. L-a apucat de mână. A tras de ea cu precauție.

Emerson l-a ignorat.

Graeber a tras din nou, mai tare. „Boss. Trebuie să suni acasă.”

Emerson nu a întors capul. „Mai târziu.”

Graeber a spus: „Nu, acum. Îmi cer scuze. Dar credeți-mă. Nu poate aștepta.” „Ce nu se poate?”

„Este vorba despre Kyle. Despre fiul tău.” „Ce a mai făcut acum?”

„Șefu', îmi pare foarte rău. Kyle este mort. A murit acum o oră.”

Autobuzul Greyhound era plin de sunete.

Anvelopele grase zbârnâiau pe asfalt și treceau peste fiecare crăpătură și groapă. Sistemul de ventilație a murmurat și a suspinat. Ritmuri de bas contradictorii scăpau din căștile câtorva pasageri. Unii dintre băieții mai tineri au râs în hohote la emisiunile pe care le vizionau pe tabletele și telefoanele lor. Unii dintre cei mai în vârstă vorbeau. Câțiva s-au certat. Câțiva au sforăit, au mârâit și au gemut, în mod normal, o asemenea gălăgie neobișnuită l-ar fi ținut treaz pe Jed Starmer. Îi plăcea liniștea noaptea, în afară de sirenele obișnuite și de zgomotul de fond al traficului care se filtrau prin fereastră și intrau în dormitorul său. Dar nebunia din ultimele zile își pusese amprenta. Absența sa bruscă se contopea cu întunericul și cu mișcarea moale de legănare. L-a tras în adâncul somnului. Strânsoarea ei era atât de puternică, încât i-au trebuit câteva minute după ce șoferul a aprins luminile luminoase din interior pentru ca el să iasă la suprafață. Până atunci, autobuzul era oprit, aliniat lângă un altul la fel ca el, iar restul pasagerilor de pe stăteau în picioare, se întindeau, se agitau cu bagajele sau se agitau în sus și în jos pe culoar

Jed își pusese rucsacul în poală la un moment dat, după ce autobuzul părăsise stația anterioară din Blythe, California. Era aplecat peste el, sprijinindu-și capul pe clapeta superioară a acestuia, îmbrățișându-l strâns ca pe un ursuleț de pluș uriaș. S-a îndreptat și a împins geanta pe scaunul de lângă el, fără să vrea să pară un copil mic. Apoi a aruncat o privire pe fereastră. A văzut în depărtare un semn pe partea laterală a clădirii depoului. Era acoperită cu siluete de munți și cactuși din desene animate și scria *Bine ați venit în*

Phoenix, Arizona, în engleză și spaniolă. A verificat ora. Era ora două și zece. La primele ore ale dimineții de miercuri.

Ceea ce însemna că erau cu zece minute înainte de program. Oprirea lor se va prelungi la o oră și jumătate. Ar fi fost singura pauză semnificativă pe care o aveau înainte de El Paso, Texas, unde nu aveau să ajungă decât la prânz. Jed s-a gândit să coboare din autobuz pentru o vreme. Să găsească ceva de mâncare. Să-și întindă picioarele. Dar s-a hotărât să nu facă asta. Mai avea doar trei sute de dolari. Avea câteva cheltuieli mari care urmau să apară. Și tot corpul lui se simțea secătuit. Se îndoia că se putea ridica de pe scaun. Așa că a rămas acolo unde era. S-a aplecat pe spate. Și-a închis ochii. Și s-a asigurat că nu-și va mai îmbrățișa din nou rucsacul.

Nu voia să arate ca un copil.

Înapoi în L.A., mama adoptivă a lui Jed nu dormise.

Se dusesse la culcare la ora obișnuită, dar era prea furioasă ca să se odihnească. Prea furioasă și prea ocupată să asculte pașii furtivi ai lui Jed. Își închipuia că era pe undeva pe afară, petrecând cu prietenii. Sau, mai rău, cu o fată. Probabil credea că putea să își încalce stingerea și să facă cine știe ce fel de lucruri imorale fără ca nimeni să observe. Că se putea strecura înapoi acasă în miez de noapte și să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

S-a înșelat.

Avea de gând să-i arate exact cât de mult greșea.

Își petrecea ore întregi stând nemișcată și scriind predici în minte. Repetând prelegerile pe care urma să i le țină.

Admonestările. Pedepsele. Era practic epuizată de atâta gândire când a sunat alarma de dimineață. Până atunci, timpul și oboseala îi transformaseră furia în îngrijorare. Jed încă nu se întorsese. Nu-i stătea în fire să stea afară toată noaptea. A început să se gândească să sune la spitalele locale. Poate la poliție. Apoi, îngrijorarea ei s-a transformat în frică în toată regula. S-a dus să se îmbrace și a constatat că fondul ei de urgență dispăruse. Dar bancnotele de 20 de dolari nu dispar pur și simplu. Trebuie să fi fost luate. A verificat dulapul lui Jed. Unele dintre hainele lui lipseau. O selecție ciudată, nu ceea ce ar fi ales ea dacă ar fi plecat într-o călătorie, dar cu siguranță erau goluri. Și ca să pecetluiască situația, când s-a uitat în baie, perișorul de dinți a lui Jed dispăruse.

Jed a fugit cu banii ei. Nu exista nicio altă explicație. Nerecunoscătorul și hoțul.

Mama adoptivă a lui Jed a abandonat procesul de pregătire pentru muncă. A adus telefonul. Și-a sunat șeful. I-a spus că era prea bolnavă ca să vină în acea zi. Apoi a sunat la 911 și a avut un alt fel de conversație.

Jed a fost disperat să nu încalce legea. Pentru a evita ca poliția să vină după el. Nu-și dăduse seama că existau și alte motive pentru care să se întâmple asta. Fusesse prea concentrat pe urmărirea noului său obiectiv. Să-și înceapă noua viață.

Nici *Lev Emerson* nu dormise prea mult în acea noapte.

A petrecut paisprezece ore în mașina sa, împreună cu Graeber, gonind spre nord, din Georgia, prin Tennessee,

Kentucky și Indiana și apoi prin colțul Illinois, până la periferia orașului Chicago împărțiseră conducerea, ceea ce era bine pentru siguranță. Dar nu și pentru starea de spirit a lui Emerson. Își sunase soția când se afla încă pe podul din Savannah, privind focul pe care îl aprinsese. Vocea ei era distantă și mecanică, așa cum sună o persoană moartă într-un vis. Îi spusese despre Kyle. Despre fiul lor. Reabilitarea lui decursese atât de bine. Până când, dintr-o dată, nu a mai fost așa. În acea după-amiază. Corpul lui s-a oprit pur și simplu. Mai întâi ficatul, bineînțeles. Apoi un sistem după altul. O cascadă de eșecuri catastrofice totale. A sunat imediat la doctor, dar era deja prea târziu. Nu se mai putea face nimic. Kyle se zbărcise, se micșorase și dispăruse chiar în fața ei. Ea nu a putut să-l oprească.

Kyle avea doar douăzeci și doi de ani. Nu era corect. Nu după tot ce au făcut pentru a-l ajuta. Nu după suma de bani pe care au cheltuit-o.

În timp ce Emerson se afla la volan, avea alte lucruri la care să se concentreze. Nu să se prăbușească. Să nu fie tras pe dreapta cu acul la nord de 120. Îndreptarea acestui tip de lucruri poate cauza întârzieri serioase. Dar când Graeber conducea, lui Emerson îi era mai greu să-și controleze emoțiile. Cuvintele soției sale îi răsunau în cap. Amintirile despre fiul său se înghesuiau după ele. Împreună cu regretele. Atât de multe regrete. Și atâta reticență în a înfrunta scena pe care știa că trebuie să-l aștepte acasă.

Mașina lui Graeber a fost parcată în garajul lui Emerson. Acesta o lăsase acolo când au plecat spre Georgia. Emerson condusesese ultima etapă, așa că a apăsat telecomanda, a așteptat ca ușa să se ridice și să se dea la o parte și a tras pe

lângă ea. Graeber a întins mâna spre mânerul ușii, dar înainte de a ieși s-a întors spre șeful său. „Ce vrei să facem?”

Emerson s-a gândit pentru o clipă. La lucrurile cu care va trebui să se descurce când va intra în casă. Cât timp vor dura. Apoi a spus: „Sună-l pe Shevchenko Ne este dator, foarte dator. Spune-i că avem nevoie de un avion. Azi. Și poate un elicopter, mâine sau poimâine. Apoi ne întâlnim la depozit. În două ore. Adu-i și pe ceilalți. Și fă-ți bagajul.”

„Unde mergem?”

„Pentru a-i găsi pe cei care au vândut chestia care mi-a ucis fiul.”

Capitolul II

Jack Reacher a dormit ușor în camera sa de înlocuire. S-a trezit singur la ora 9:00. A făcut un duș. S-a îmbrăcat. Și tocmai își împăturise periuța de dinți, gata să plece, când s-a auzit o bătaie puternică la ușa lui.

„Jack Reacher? Sunt detectivul Harewood, de la poliția din Gerrardsville. Sunteți înăuntru? Trebuie să vorbim.”

Reacher a deschis ușa și l-a lăsat pe detectiv să intre. Harewood a aruncat o privire în jurul spațiului. A așteptat ca Reacher să se așeze pe pat și apoi a luat singurul scaun. Era o chestie pufoasă de culoare turcoaz, cu brațul liber și nu era deloc confortabil. Harewood s-a agitat în zadar o clipă, apoi a pus pe podea un dosar pe care îl avea în mână.

Mi-a spus: „Ar trebui să-ți iei un telefon mobil”.

Reacher a întrebat: „De ce?”

„Pentru ca oamenii să te poată suna.”

„Cum ar fi cine?”

„Ca mine.”

„E posibil să faci asta des?”

Harewood făcu o pauză. „Nu. Dar nu asta e ideea. Ești un om greu de găsit. Ar fi fost mai ușor dacă te-aș fi putut suna. Să te întreb unde ești.”

„Dar m-ai găsit.”

Capitolul ii

„În cele din urmă. Am sunat la toate hotelurile din oraș și am întrebat dacă au înregistrat un tip pe nume Reacher. Bineînțeles că toți au spus că nu. Așa că m-am gândit că foloseai un pseudonim. Mi- am amintit că mi-ai spus că ai venit în oraș să vezi expoziția despre Pea Ridge. Așa că am sunat la toate hotelurile. Am întrebat de un oaspete pe nume Samuel Curtis. Generalul victorios din bătălie. Și bum. Iată-te aici.”

„Sunt impresionat. Ar trebui să te faci detectiv.”

Harewood a zâmbit, dar fără pic de umor. „În legătură cu asta. De aceea am vrut să vorbesc cu tine. Am vrut să te anunț că cazul – femeia ucisă de autobuz – a fost închis.”

Reacher s-a gândit la cei doi bărbați pe care îi văzuse cum erau transportați pe targă în noaptea precedentă. Erau în stare gravă. Poate că bătaia pe care o primiseră îi făcuse deschiși la o înțelegere. A întrebat: „I-ați prins pe tipii ăștia?”

„A fost declarată sinucidere.”

Reacher nu a spus nimic.

Harewood a închis ochii și a clătinat din cap. „Uite, știu ce mi-ai spus. Despre tipul cu hanorac. Cum a împins-o pe femeie. Eu te cred. Dar iată care e problema. Un alt martor a apărut. El jură că a văzut femeia aruncându-se în fața autobuzului. „A plonjat în mod deliberat.”

„Se înșală.”

„Te cred. Dar celălalt tip? El este... respectabil.”

„Și eu nu sunt?”

„Nu am spus asta. Locotenentul meu...” *Capitolul ii*

„Acest *martor se* înșeală. Sau minte. Poate că este implicat în asta. Sau poate că a fost plătit.”

Harewood a clătinat din cap. „Este un cetățean solid. A locuit aici, în oraș, toată viața lui. Are o casă. O soție. O slujbă. Nu joacă jocuri de noroc. Nu bea și nu folosește droguri. Nu are datorii. Nu a primit niciodată nici măcar o amendă de parcare.”

„Alți martori, atunci? Pasagerii din autobuz. Cineva trebuie să fi văzut ceva.”

„Un pasager crede că a văzut-o pe femeie sărind. Dar nu purta ochelarii, așa că nu ne poate fi de mare folos în niciun caz. Și un alt pasager te-a văzut pe tine. Fugind de la locul faptei. Acesta este unul dintre motivele pentru care locotenentul meu...”

„Este vreun bilet?”

Harewood făcu o pauză. „A lăsat una la ea acasă. În Mississippi. Pe masa din bucătăria ei. Am luat amprente de la medicul legist, i-am scos actele de identitate și am cerut poliției locale să verifice casa ei. Au găsit-o imediat”.

„Biletul a fost dactilografiat?”

„Nu. Era scrisă de mână. Și semnată. Nu există niciun semn de alarmă.”

„Ce te face să crezi că este autentic?”

Capitolul ii

Harewood și-a recuperat dosarul, a scos două foi de hârtie și i le-a înmănat lui Reacher. „Prima este cea mai recentă cerere de angajare a ei. Compania la care lucrează – a lucrat – îi pune pe toți candidații lor să completeze aceste formulare de mână. Se presupune că asta dezvăluie tot felul de lucruri ascunse despre personalitatea oamenilor. Ajută la eliminarea sociopaților și a altor caractere indezirabile. Al doilea este biletul ei.”

Reacher a început cu fișa de post. Nu avea prea multă experiență cu hârtiile de angajare, dar ceea ce a citit i s-a părut generic și banal. Prima căsuță era intitulată *Vă rugăm să precizați motivele pentru care căutați acest post*. Scrisul Angelei era mare, rotunjit și puțin copilăros. Afirmase că voia să ajute oamenii. Să se bazeze pe abilitățile pe care le dezvoltase în rolurile anterioare. Să aducă o contribuție la comunitatea în general. Nimic nu sugera că ar fi fost un candidat de excepție. Sau că ar fi vrut să lucreze într-o închisoare. Ar fi putut fi o cerere de angajare ca paznic pentru câini. Sau la un magazin de dulciuri.

Cea de-a doua foaie nu avea nicio structură. Nu existau întrebări la care să se răspundă sau informații care să fie furnizate. Începuse viața ca o bucată de hârtie albă obișnuită. De genul celei folosite în imprimantele și copiatoarele din casele și birourile din toată țara. În toată lumea. Pompată din fabrici gigantice cu milioanele. Folosită, arhivată și uitată. Sau aruncată la gunoi. Sau distruse. Numai că acesta nu a ajuns ceva obișnuit. Ceva banal. Cuvintele au început cam la o optime de drum în jos, aproape de margine. Dacă citești asta; îmi pare rău, dar e pentru că sunt mort...

Capitolul II

Reacher a comparat probele. Felul în care erau formate literele. Mărimea, forma și spațierea. Punctuația. Formularea. A luat în considerare trecerea timpului. Efectul stresului. Nu era un expert, dar trebuia să recunoască faptul că păreau a fi opera aceleiași persoane. A băgat biletul înapoi sub formular unde nu mai trebuia să se uite la el, i-a dat ambele pagini lui Harewood și a spus: „Bine. Motivul?”.

„0 poveste de dragoste care a mers prost.”

„Cum ți-ai dat seama?”

„Angela a fost asistent administrativ la o închisoare. Când am anunțat poliția locală, au contactat-o la locul de muncă. Este o companie privată. Au dreptul să monitorizeze e-mailurile personale ale angajaților lor. Este o chestiune de securitate. Este inclus în contractele lor. Cei mai mulți oameni nu știu că este acolo. Sau uită de asta. Așa că tipul de la IT a verificat contul ei. Procedura standard în cazul unei morți subite. A găsit un lanț de mesaje de câteva săptămâni. Evident, Angela a vrut să reaprindă o flacără veche. Cu un fost iubit care locuia în apropiere. Un tip pe nume Roth. Au stabilit o întâlnire pentru marți. Ieri. În ultimul ei e-mail a lăsat să se înțeleagă că dacă nu merge, nu mai vrea să trăiască. Cam pasiv- agresivă, dacă mă întrebi pe mine.”

„Locuit în apropiere?”

„Ce?”

„Ați spus că prietenul a *trăit*.”

Harewood a dat din cap. „Roth e mort. A avut un atac de cord.”

Capitolul ii

„Când?”

„Luni seara. Târziu. Poate pe la miezul nopții.”

„Deci acest tip Roth a murit cu mai puțin de 12 ore înainte ca Angela să fie ucisă. Crezi că e o coincidență?”

Harewood a ridicat din umeri.

Reacher a întrebat: „Cine a găsit cadavrul?”

„Fosta lui soție.”

„Unde?”

„La apartamentul lui. Ieri dimineață. Era un tip mare. Ca și cum ar fi fost rupt. Nu gras. Avea o sală de gimnastică acasă. Se antrenase. Ceea ce făcea în mod regulat. Și apoi, *bang*. Jocul s-a terminat. Așa, pur și simplu.”

„Steroizi? Sau ce e mai nou?”

„Nu există niciun indiciu.”

„De ce era fosta lui soție în apartamentul lui?”

„Pentru micul dejun.”

„Este normal?”

„Pentru ei, da, se pare că da.”

„Cum a intrat înăuntru?”

„Ea are o cheie.”

Capitolul ii

„Sună confortabil.”

„Cred că da.”

„Poate că fostul iubit încerca să revină în peisaj. A aflat despre această reuniune. A devenit gelos.”

Harewood a clătinat din cap. „Nu cred că este așa. Erau divorțați de zece ani. Ea s-a mutat în apartamentul de alături când s-au despărțit. Vecinii spuneau că se înțelegeau ca frate și soră. Orice fel de scânteie s-a stins cu ani în urmă. Nu era niciun fel de sânge rău.”

„Roth a avut și alte relații?”

Harewood a ridicat din umeri.

Reacher a spus: „Fosta soție știa despre relația lui cu Angela?”.

„Nu am întrebat-o despre asta. Nu aveam niciun motiv să o întrebăm. Cadavrul lui Roth a fost găsit înainte ca Angela să fie ucisă. Nu știam nimic despre ea până când nu am scos-o de sub autobuz.”

„Deci fostul nu a confirmat întâlnirea?”

„Nu. Asta nu înseamnă că ea nu știa despre asta. Dar am verificat- o deja în alt mod.”

Harewood și-a răsfoit dosarul, a scos o altă foaie de hârtie și a așezat-o pe marginea patului. Reacher nu era familiarizat cu

Capitolul II

formatul, dar a presupus că era o transcriere a e-mailurilor pe care le găsiseră cei de la Minerva IT. Cu siguranță era alcătuită din mesaje alternante între două persoane. A presupus că erau Angela și Roth, dar numele nu erau afișate într-un mod pe care să-l poată descifra. Erau doar grămezi de litere și numere cu semne @ la mijloc și .com- uri la sfârșit. În partea stângă a paginii erau linii verticale, care începeau în partea de sus a fiecărui mesaj separat și mergeau până la sfârșitul ultimului mesaj. Fiecare linie succesivă era un spațiu spre dreapta, astfel încât cel mai mic mesaj era comprimat în mai puțin de jumătate din lățimea paginii. Era cel mai vechi, de la Angela. Făcuse sondaje pentru a se reîntâlni. Reacher îi simțea entuziasmul. Și neliniștea ei. Cel mai nou mesaj, în partea de sus, scris duminică dimineața, era tot de la Angela. Tonul era plat. Părea deprimată. Speranța timidă se stinsese. Tot ce mai rămăsese era un curent de disperare. Plus o grămadă de indicii că nu putea continua singură. Exact cum raportase Harewood.

Reacher a pus hârtia jos. „Dacă Angela a venit aici să se întâlnească cu Roth, unde este poșeta ei? Mașina ei?”

Harewood a luat hârtia și a strecurat-o înapoi în dosar. „Poșeta ei era în mașină. Mașina ei era într-o parcare. Prima la care ajungi dacă vii dinspre est. Așa cum ar fi făcut ea.”

„L-am văzut pe tip cum i-a luat poșeta. Probabil că au aruncat-o în mașina ei. Era vreun plic în ea?”

Harewood și-a verificat notițele. „Nu. Era un portofel. Chei. Câteva lucruri personale. Dar nicio corespondență. De ce?”

Capitolul II

„Nu contează. Cum explicați sângele?”

„Ce sânge?”

„Pe poșeta ei. Erau stropi de sânge pe o parte a ei.”

„Nu există nicio înregistrare în acest sens. Ce te face să crezi asta?”

„Am văzut-o.”

„Cum? Sângele nu ar ieși în evidență pe pielea neagră.”

„Poșeta era bronzată. Și nu era din piele.”

Harewood își verifică din nou notițele. „Era din piele. Și era neagră.”

„Probabil că au schimbat-o. L-au înlocuit cu unul dezinfectat.”

„Poți dovedi asta?”

„Dar copilul ei?”

„De unde știi că a avut un copil?”

„Norocos”.

Harewood a clătinat din cap. „A făcut aranjamente cu un vecin. O femeie care o supraveghea des.”

„Aranjamente permanente? Cu bani? Acte de adopție? Jucării preferate?”

Capitolul ii

Harewood a ridicat din umeri. „Am doar ceea ce mi-au transmis ofițerii din Mississippi. Ei par mulțumiți.”

„Și BMW-ul?”

Harewood a clătinat din cap. „Asta e o altă problemă. Plăcuțele de înmatriculare pe care mi le-ai dat sunt înregistrate pe un Dodge Caravan din Oklahoma City. Proprietarul era la serviciu ieri. Are o chitanță de la un garaj de parcare. Cu marcaj orar, cu fotografii ale vehiculului la sosire și la plecare.”

„OK. Unde sunt cartușele? Am tras șase gloanțe în mașina aia.”

„CSU a măturat aleea. De două ori. Era curată. Nici o urmă de alamă.”

„Deci, testați-mi mâinile pentru GSR.”

„Ceea ce ar dovedi ce? Că ai tras cu arma? Nu neapărat o armă care a tras gloanțe lipsă spre o mașină dispărută.”

„Cum rămâne cu scara de incendiu? Nu se poate ascunde asta.”

„S-a prăbușit. Sigur. Dar nu există nicio dovadă *de ce*.”

„Ce-i cu...”

Capitolul II

„Ascultă, Reacher. Am pus deja toate aceste întrebări. Și mi s-a spus să mă opresc. În termeni foarte clari. Dosarul este închis. Am venit doar ca să te informez despre situație. Ca o politețe.”

„Atunci cred că am terminat aici. Știi unde este ușa.”

Harewood nu s-a mișcat.

Reacher a așteptat treizeci de secunde, apoi s-a ridicat și și-a aruncat cheia de la cameră pe pat. „Fă-mi o favoare. Lasă asta la recepție când pleci.”

Harewood a spus: „Stai. Am venit să... Ei bine, nu am venit doar din politețe”.

Reacher s-a așezat la loc.

„Ca să fiu complet sincer, locotenentul meu vrea să te scoată din jurisdicție. Crede că ești o problemă.”

„Deci ai venit să mă tragi dincolo de granița județului?”

„Nu. Nu sunt deloc aici. Nu oficial.”

„M-am gândit. Să arăți dovezi unui potențial suspect – asta nu poate fi o procedură standard pe aici.”

„Nu.” Harewood a privit în jos la podea. „Locotenentul m-ar fi făcut praf pentru asta.”

„Și de ce ai făcut-o?”

„Am verificat dosarul tău. Al 110-lea. Anchetatorii speciali.
Vechea ta unitate. în armată.”

Capitolul ii

„Ce-i cu ea?”

„Uite, sunt nou în acest concert.”

„Și?”

„Nu am pe nimeni altcineva pe care să întreb.”

„Ce să întreb?”

„Dacă ai fi în locul meu, ce ai face?”

„Despre ce?”

„Locotenentul meu mi-a ordonat să renunț la acest caz. Cred
că se înșeală. Vreau să continui să lucrez la el. Ar trebui să
fac asta?”

„Vorbești despre a merge împotriva lanțului de comandă.”

„Da, domnule. Am înțeles asta.”

Reacher a făcut o pauză. „Corpul pușcașilor marini?”

„De unde ai știut?”

„Tatăl meu a fost pușcaș marin. Cunosc semnele.”

„Și? Ce ar trebui să fac?”

„Locotenentul tău... este un escroc? Are un fel de mușamalizare?”

Capitolul ii

„Nu cred. Cred că tipul e doar leneș. I s-a dat un rezultat legat cu panglici. Nu vrea să le dezlege și să vadă ce este cu adevărat în cutie. Nu vrea să muncească.”

„Cum o cheamă pe fosta soție a lui Roth?” „Hannah Hampton.” „Adresa lui?”

„O voi scrie eu pentru tine.”

„Bine. Atunci, iată ce trebuie să faci. Întoarceți-vă la muncă. Lucrurile ca de obicei. Nu mai spuneți nimic despre asta.” „Nu-ți cer să lucrezi la caz pentru mine.” „Știu.”

„Nu ar trebui să te implici.” „Sunt deja implicat.” „Ar trebui să te dezimplici.”

„O femeie a fost ucisă. Cineva trebuie să facă ceva în legătură cu asta.”

„Vom face ceva. Departamentul de poliție.” „Oare? Cu locotenentul tău leneș?” Harewood se uită la pământ.

„Dă-mi adresa aceea. Apoi ține capul plecat. O să ținem legătura.”

Dacă luăm în calcul și dotările, adăugăm valoarea operelor de artă care acoperă pereții și Centrul de recepție Minerva din Winson costă mai mult pe metru pătrat decât orice sediu corporativ din statul Mississippi. Aceasta era o afirmație pe care Bruno Hix îi plăcea să o arunce. Mai ales în

fața presei. S-ar putea chiar să fi fost adevărat. Lui Hix nu-i păsa. Nu era un om al detaliilor. Îi plăcea să creeze o impresie bună. Construirea centrului a fost primul lucru pe care Minerva l-a făcut după ce a cumpărat închisoarea, iar instrucțiunile pe care Hix le-a dat arhitecților au fost simple: Să se asigure că locul miroase a bani.

Capitolul II

Centrul de primire se afla lângă intrarea în incintă, pe partea opusă față de unitățile securizate. Clădirea avea un singur etaj, era acoperită cu piatră palidă și avea forma unui V. În parte pentru a se potrivi în spațiul disponibil, care era limitat. Dar mai ales pentru ca ferestrele sale, care se aflau doar pe fața interioară, să nu aibă vedere spre blocurile de celule și curțile de exerciții. Sala de conferințe a ocupat o aripă întreagă. Hix s-a grăbit prin labirintul de alei împrejmuite care străbăteau complexul în momentul în care s-a încheiat ședința secretă din hub-ul S2 dar tot nu a reușit să ajungă la timp. Când a dat buzna prin ușile duble, puțin roz și fără suflare, șase fețe se uitau deja la el. Trei de o parte și de alta a mesei lungi de arin. Două pe cealaltă. Și una până la capătul celălalt. Erau jurnaliști, aflați acolo pentru a fi informați despre evenimentul planificat pentru vineri. Plus orice altceva ar fi ales Hix să le dea cu lingurița în timp ce erau publicul său captiv.

Hix a așteptat ca Damon Brockman, celălalt co-fondator al Minervei, să ia loc și l-a concediat pe paznicul care îi supraveghea pe vizitatori. Apoi a început să lucreze așa cum făcea întotdeauna. S-a așezat în capul mesei, și-a întins brațele ca un evanghelist de televiziune și a spus: „Spuneți-mi adevărul. Această cameră se simte ca și cum ar face parte dintr-o închisoare?”.

Cinci dintre jurnaliști au clătinat obedient din cap. Doar tipul din capătul celălalt nu a răspuns.

Capitolul ii

Hix a zâmbit și a trecut la ceva istorie. A lui și a lui Brockman. A vorbit despre cum s-au cunoscut în urmă cu trei decenii, în calitate de gardieni începători la o unitate de stat din Lubbock, Texas. Cât de îngroziți fuseseră de condițiile de acolo. Lipsa de resurse. Tratamentul dezumanizant la care au fost martori. A adăugat și puțină filozofie. Ceva Foucault. Puțin Bentham. Și a adunat toate acestea pentru a explica fundația Corecției Minerva. Numită după zeița antică a înțelepciunii și justiției, printre altele. Angajată să vadă deținuții așa cum sunt: oameni. Oameni care au făcut greșeli, cu siguranță. Care au făcut alegeri greșite. Dar care încă aveau potențial. Care puteau avea o contribuție pozitivă. Care ar putea avea un viitor, dacă li se oferă mediul și sprijinul potrivit. A descris programele vocaționale pe care le conducea compania. Inițiativele de dietă și exerciții fizice pe care le introduseseră. Examinarea proactivă a stării de sănătate pe care o oferă în toate cele cinci locații. Și-a susținut exemplele cu statistici. Este posibil ca unele să fi fost chiar exacte. A susținut căa înregistrat creșteridramaticeratei de angajare după eliberare. O scădere profundă a recidivismului. Și a terminat prin a lega totul de ziua de vineri. Bijuteria din coroana lui Minerva. Schema de apel sponsorizată pentru deținuții bine crescuți care puteau pretinde în mod credibil că sunt victime ale unei justiții greșite.

Hix a făcut o pauză pentru a da un plus de importanță concluziei sale, apoi și-a sprijinit palmele pe masă, s-a aplecat în față și a spus: „întrebări?”.

Capitolul II

Hix era mereu întrebat despre o mulțime de detalii banale. Identitatea investitorilor săi. Recrutarea. Practicile de angajare. Drepturile de vizită. Violența. Prezența bandelor. S-a gândit că va fi vorba și despre mediu și despre impactul operațiunilor Minerva. Asta devenise un cartof fierbinte în ultima vreme. Și ar putea exista și câteva cărți sălbătice. Chestiuni mai picante, care ar putea sau nu să apară, în funcție de combativitatea publicului. Probleme precum moralitatea profitului obținut din încarcerarea altora. Dacă se iau suficiente măsuri pentru a preveni abuzurile sexuale asupra deținuților vulnerabili. Dovezi ale prejudecăților rasiale în rândul gardienilor. Lucruri care necesitau un pic mai multă gândire și finețe.

Într-un sfert de oră, cei cinci jurnaliști care stăteau lângă Hix au bifat toate căsuțele obișnuite. Hix încercase să facă să pară că nu mai auzise niciodată tipul lor de întrebări. Ca și cum ar fi fost interesat de ele. A dat ceea ce credea că va fi răspunsul său final și era pe punctul de a încheia sesiunea, când cel de-al șaselea jurnalist s-a trezit la viață. Cel din capătul celălalt al mesei. Era cel mai tânăr din grup. Avea o față rotundă și plinuță, părul blond răvășit și era îmbrăcat în haine decolorate de la un magazin de surplusuri militare. Ca un Che Guevara în devenire care avea nevoie de o pălărie și de o vopsire, s-a gândit Hix. Și de puțină concentrare. Până în acel moment, tipul nu se arătase prea interesat de nimic din ce se întâmpla în jurul lui. Dăduse puține semne că ar fi fost treaz.

„Rata mortalității în închisorile de la Minerva este șocantă”, a spus tipul. „De ce este atât de mare?”

Capitolul II

Hix s-a uitat în jos la Brockman și s-a oprit o clipă. Apoi și-a umezit buzele și a spus: „Rata mortalității în centrele noastre nu este ridicată. Ce vă face să credeți contrariul?”

Brockman și-a scos telefonul din buzunar. Îl ținea jos, lângă picior, ca să nu-l vadă nimeni că scria un mesaj cu degetul mare.

Guevara a spus: „Am sursele mele”.

„Pe care nu o poți dezvălui?” a spus Hix.

„Corect.”

Hix a zâmbit. „Pescuiești, nu-i așa, prietene? Ei bine, îți arunci cârligul în balta greșită. Starea de sănătate și speranța de viață a deținuților noștri este semnificativ mai bună decât în instituții comparabile. Și asta nu se datorează întâmplării. Sau noroc. Ci datorită politicilor noastre unice, progresiste și umanitare. Dacă soarta vă conduce pe calea nefericită a încarcerării, o instituție Minerva este locul unde doriți să ajungeți. Nu există niciun dubiu în legătură cu asta.”

„Vrei să spui că rata de mortalitate nu este foarte mare?”

„Exact asta spun și eu.”

„Aveți date care să susțină acest lucru?”

„Bineînțeles.”

„Atunci de ce nu-l publicați?”

„În ce scop? Nu e nimic de văzut.”

Capitolul ii

„Ar trebui să o publicați oricum. Pentru transparență.”

„Publicăm tot ceea ce ne cer legile federale și de stat.”

„Ceea ce reprezintă o fracțiune din ceea ce trebuie să publice unitățile de stat și cele federale.”

Hix a ridicat din umeri. „Nu noi facem legea. Noi doar o respectăm. Cu scrupulozitate.”

„O folosești ca pe o perdea de fum. Aveți o problemă serioasă cu drogurile în închisorile voastre și încercați să o ascundeți. Ori de câte ori un deținut ia o supradoză și trebuie să meargă la spital, o treceți drept un fel de măsură preventivă venită din partea așa- zisului dumneavoastră umanitarism. Ați devenit buni la a ascunde adevărul despre cei care se recuperează. Dar când mor? Acolo este adevărata poveste, nu-i așa?”.

„Greșit. Uite, pot să vă spun cu mâna pe inimă că nu se va lua niciun drog în niciuna dintre facilitățile noastre astăzi? Nu. Noi trăim în lumea reală. Nu sunt naiv. Dar când vine vorba de droguri, la fel ca orice altceva, Minerva este cu mult înaintea oricărui alt operator în ceea ce privește ajutorul și protecția deținuților noștri. Ideea că dependenții mor în masă în grija noastră este ridicolă.”

„Dovedește-o. Arată-ne datele.”

„I-”

S-a auzit o bătaie puternică în ușa din spatele lui Hix și paznicul care supraveghea grupul a intrat din nou în cameră.

A spus: „îmi pare rău că vă întrerup, domnule, dar aveți un apel telefonic.”

Capitolul ii

„Spune-i oricui ar fi, că îl voi suna eu înapoi. Sunt ocupat aici.”

„Este guvernatorul, domnule.”

„Oh. Ce vrea?”

„El nu a spus. Doar că era urgent.”

„OK. Atunci cred că nu ar trebui să-l fac să aștepte. Poți să-i ajuți pe acești oameni de treabă să găsească drumul spre ieșire?”

Paznicul a dat din cap. „Cu plăcere.”

Hix s-a întors spre jurnaliști. „îmi pare rău, dar va trebui să tragem o linie în acest moment. Ceea ce este păcat, pentru că îmi plăcea foarte mult dezbateră. Prietenul meu de la capătul mesei, vă voi aduce acele cifre privind mortalitatea. Presupunând că avocații noștri îmi dau undă verde. Trebuie să fim atenți la informațiile privilegiate, la reglementările SEC, lucruri de genul acesta. Și voi vorbi și cu unul dintre deținuții noștri. Să văd dacă vrea să vorbească cu tine. Când Minerva a preluat acest loc, tipul avea ceva la un ochi Damon și cu mine am văzut același lucru la un deținut cu ani în urmă, când lucram pentru un alt furnizor de servicii corecționale. Acea companie nu a vrut să aducă un doctor din cauza costurilor. Ei nu ofereau asigurare. Starea s-a înrăutățit din ce în ce mai mult și, pe scurt, deținutul a rămas complet orb. Același lucru s-ar fi întâmplat și cu tipul nostru, doar că

Capitolul II

noi i-am oferit un tratament proactiv. Acum este un artist. Pictează acuarele. Unele dintre ele sunt expuse într-o galerie din Jackson. El vă poate da adevărata știre despre politicile noastre umanitare. Fără să fie implicați drogați morți. Îți garantez.”

Hix o strâns mâna fiecăru jurnalist și, după ce ultimul a ieșit din sală, s-a așezat pe scaunul din capul mesei. „Un moment prost, acolo în spate. Rata mare a mortalității? Asta a fost un pic prea aproape de casă”.

„Cine e puștiul ăla?” a spus Brockman. „Îmi place de el. O modalitate grozavă de a depista decesele cauzate de droguri. Ar trebui să încercăm asta cu ticăloșii ăia de la penitenciarul Curtis. Să dezgropăm niște mizerii. Să-i lovim chiar când li se termină contractul în Kansas.”

„Avem probleme mai urgente. Acel copil trebuie supravegheat. 24 de ore din 24, până când părăsește orașul.”

„Nu e nevoie. Nu este un pericol pentru noi. El nu știe nimic. Așa cum ai spus, a fost la pescuit.”

„Nu este încă un pericol. Dar nu putem să-l lăsăm să umble pe aici. Să pună întrebări. Nu și dacă e în căutare de droguri.”

„Și ce dacă e în căutare de droguri? Nu va găsi niciuna. Oricum, nu poate face legătura cu noi.”

„Nu înțelegi ce vreau să spun. Drogurile nu apar din senin. Ele trebuie să fie introduse ilegal. Și nu putem lăsa pe

nimeni să urmărească pachetele care sunt duse în închisoare. Sau, mai important, să iasă.”

Capitolul ii

Brockman s-a gândit o clipă. „Aveți dreptate. Lasă-mi-l mie. O să pun să fie supravegheat. Și să-l descurajez, dacă e nevoie.”

„Bine. Dar acest lucru ne conduce la altceva. Tipul din Colorado. Care s-ar putea să se fi uitat în plic. M-am gândit că ar fi sigur să așteptăm să vedem dacă apare în oraș.”

„N-o va face.”

„S-ar putea. Și dacă o face, nu vreau să existe nicio șansă să se intersecteze cu puștiul jurnalist. Sau ca noi să avem de-a face cu el și jurnalistul să afle.”

„Îți faci griji pentru nimic.”

„Ne țin în siguranță. Și ne protejez investiția. Așa că vom face o modificare a planului.”

„Nu anulăm ceremonia. Sau să o facem în spatele ușilor închise. Nu-l ascultați pe Riverdale. Tipul ăla...”

„Nu mă îngrijorează publicitatea. Eu o vreau. Și nu ne poate face rău. În cel mai rău caz? Tipul vede o înregistrare video sau citește un raport care are o poză cu el. După eveniment este prea târziu pentru el să facă valuri. Pericolul este dacă apare. Provoacă o scenă în timp real. îl face pe puștiul băgăcios să se aprindă. Așa că asta e ceea ce vom face. Vom împinge cordonul mai departe. Să ne dăm seama cum ar putea încerca să ajungă aici. E un vagabond, până la

urmă. Asta trebuie să-i limiteze opțiunile. Așa că vom identifica orice potențiale căi de acces și ne vom plasa oamenii în locuri strategice.”

Capitolul ii

„Nu poate face rău, presupun. Dar tot nu cred că va veni.”

„Să presupunem că o va face. Întrebarea este: cum? El nu are mașină. Nu poate închiria una pentru că nu are permis.”

„Ar putea să fure una.”

„Este posibil. Ce altceva?”

„Cineva pe care îl cunoaște ar putea să-l conducă. Sau ar putea face autostopul cu un străin.”

„Posibil. Ce altceva?”

„Ar putea să meargă pe stil vechi. Să ia autobuzul. Dacă și-ar permite un bilet. Există o stație Greyhound în Jackson. Trebuie să fie cea mai apropiată.”

„Ar putea face asta, cred. La limită. Timpul ar fi scurt, dacă nu a plecat deja. Ce altceva?”

Brockman a rămas tăcut pentru o clipă. „Asta e tot ce am.”

„Bine, uite ce vreau să faci. Pune doi oameni în stația Greyhound din Jackson. Pune-i să verifice fiecare autobuz care vine de oriunde la vest de aici. De asemenea, pune doi oameni la stația de camioane de pe I-20. Dacă tipul încearcă

Capitolul II

să facă autostopul, care sunt șansele să găsească un șofer care să meargă din Colorado până la Winson? Zero. Va trebui să facă rost de mai multe curse. Ultimul pickup ar trebui să fie la o distanță destul de mare. Toată lumea știe că nu trebuie să oprească pentru autostopiști în apropierea unei închisori. Mai pune doi oameni la intersecția cu US 61, în caz că își încearcă norocul acolo. Și încă doi acolo unde sunt lucrări pe US 87, la jumătatea drumului de Jackson. În caz că tipul a furat o mașină sau a fost dus de un prieten. Nu mai e decât o singură bandă, chiar acolo. Și e lent. E ușor de văzut cine conduce. Sau cine este condus.”

„Este o mulțime de forță de muncă.”

„Sunt multe în joc.”

„Cum rămâne cu închisoarea? Și casa Angelei? Le mai supraveghem?”

„Bineînțeles. Nu există nicio garanție că tipul nu se va strecura printre noi.”

„Asta înseamnă și mai multă forță de muncă.”

„Nu avem de ales. Scoateți câțiva gardieni din fiecare unitate. Numai oameni de la Minerva. Fără morți de moștenire. Anulați zilele libere și dublați alte ture pentru a acoperi lipsa de personal. Și găsiți cel mai mare om pe care îl avem. Țineți-l în rezervă. Idioții pe care i-am trimis în Colorado, de asemenea. Dacă cineva anunță o apariție, pune-i să verifice. Dacă identitatea e pozitivă, trimiteți-i. Asigură-te că tipul este neutralizat cum trebuie de data asta.”

„Dacă ajung acolo suficient de repede. Și dacă băieții noștri îl văd. Vor fi destul de întinși.”

Capitolul ii

„Am o idee despre asta. O asigurare, în cazul în care reușește cumva să treacă. Ceva care să-l scoată din minți. Mă ocup eu de asta, în timp ce tu te ocupi de restul logisticii.”

„Am înțeles. Și îi voi spune lui Moseley să trimită patrulă suplimentare. Și să se asigure că toate unitățile sale au descrierea lui Reacher.”

„OK. Dar vreau ca polițiștii să fie doar de supraveghere. Trebuie să ne ocupăm noi înșine de asta. Fără înregistrări oficiale. Și, Damon? Verifică totul de două ori. Verifică de trei ori. Asigură-te că toată lumea e la înălțime. Știi ce se va întâmpla dacă vineri se strică ceva.”

Capitolul II

Blocul de apartamente al lui Sam Roth arăta la fel ca toate celelalte din bloc. Două etaje. Cu fațada de piatră. Solidă, dar simplă. Frumoasă, dar obișnuită. Nu era nimic care să sugereze că un om murise acolo în ultimele 36 de ore.

Poate din cauze naturale.

Poate că nu.

Detectivul Harewood a declarat că moartea lui Roth a fost cauzată de un atac de cord. Nu era nimic suspect în legătură cu asta. Oamenii mor de boli de inimă tot timpul. Aproape șapte sute de mii de oameni în fiecare an în Statele Unite. Mai mult decât populația din Vermont. Mai mult de unul la fiecare 46 de secunde.

Dacă boala de inimă ar fi fost singurul factor, poate că Reacher nu ar fi fost atât de sceptic. Dacă Roth nu ar fi fost în formă și obișnuit cu exercițiile fizice. Dacă locotenentul lui Harewood nu ar fi fost leneș. Dacă Roth nu ar fi murit cu câteva ore înainte de a se întâlni cu Angela St. Vrain. Dacă Angela nu ar fi fost ucisă...

Prea mulți „dacă”, s-a gândit Reacher. Și prea puține răspunsuri.

Clădirile dădeau spre o stradă largă și plină de frunze, dar intrările se aflau în spate, pe o fâșie care era prea mică pentru a fi numită drum, dar prea frumoasă pentru a fi numită alee. Era frumos pavată. Curată și ordonată. Erau copaci și arbuști. Majoritatea caselor aveau terase sau terase

Capitolul II

la soare pe acea parte. Clădirea lui Roth avea două terase, acoperite pentru umbră, cu o pereche de uși între ele. Ambele erau vopsite în albastru. Aceași nuanță de albastru marin. Pe fiecare parte era câte un loc de parcare. Ambele erau ocupate. Unul de către un camion, plin de vopsea roșie, crom și geamuri negre. Celălalt de un mic hatchback. Era argintie și elegantă, iar un cablu gros șerpuia de la o clapetă de pe aripa din spate până la o cutie de pe peretele de lângă ușa din stânga.

Apartamentul lui Roth se afla pe dreapta, conform adresei pe care o furnizase Harewood. Reacher a bătut la ușa din stânga. Aproape că a sperat că nu va răspunde nimeni. Să dai vestea că persoana iubită a cuiva era moartă era o treabă mizerabilă. Reacher știa din experiență. Știa, de asemenea, că a sugera că persoana iubită a cuiva ar fi putut fi ucisă era aproape la fel de rău.

Ușa s-a deschis brusc după două minute lungi. O femeie stătea în picioare la intrare. Purta pantaloni albi trei sferturi și un tricou albastru simplu. Nu avea nimic în picioare. Avea părul blond, brăzdat de puțin gri, poate până la umeri. Îl avea tras la spate și legat într-o coadă de cal cu un elastic simplu. Fața ei era de o paloare fantomatică, cu excepția cearcănelor roșii adânci de sub ochi. Reacher și-a închipuit că ar fi avut în jur de 40 de ani, deși circumstanțele făceau dificilă judecata.

Femeia a stat o clipă să-l evalueze pe Reacher, apoi a spus: „Sam nu e aici. El este...”

„Știu”, a spus Reacher. „Nu-l caut pe Sam. Vreau să vorbesc cu tine.”

Femeia avea o privire goală. „Despre Sam. Vezi tu, s-a întâmplat ceva și Sam, el...”

Capitolul ii

„Este în regulă. Știu despre Sam. Tu ești Hannah? Hannah Hampton?”

Femeia a clipit, apoi a dat din cap. „Cine sunteți?”

„Numele meu este Reacher.”

„Ce vrei?”

„Cunoașteți o femeie pe nume Angela St. Vrain?”

„Angela? Oh, Doamne. Ar trebui să-i spun despre Sam.”

„O cunoști?”

„O cunoști? O cunoșteam? N-am mai văzut-o de ani de zile. S-a mutat în Mississippi. Oh, Doamne, Danny. Ar trebui să-i spun și lui.”

„Danny?”

„Danny Peel. Și el s-a mutat acolo. El i-a găsit slujba Angelei.”

„Sam o cunoștea pe Angela?”

„Bineînțeles. Au lucrat împreună. Cu câțiva ani în urmă. Sam era șeful ei. Mai degrabă un mentor, de fapt.”

„Sam îl cunoștea pe Danny?”

Hannah a dat din cap.

Capitolul II

Reacher a întrebat: „Au ținut legătura?”

„Danny, nu prea. Angela, din când în când. Câteodată îl cere sfatul lui Sam. Cu munca, în principal. De ce toate aceste întrebări?”

„Sam și Angela au ținut legătura recent?”

Hannah a făcut o pauză. „În weekend. I-a trimis niște chestii pe e-mail.”

„Chestii de muncă? Sau personale?”

„Munca.”

„A spus Sam ce era?”

„0 chestie stupidă de contabilitate. Angela nu știa ce să facă în privința asta. Era într-o stare. Era adesea într-o stare. Sam nu ar fi trebuit să se implice de data asta. I-am spus să îi spună să se descurce singură. Avea mai mult decât suficient pe cap. Dar nu. Așa era Sam. El nu i-ar fi întors niciodată spatele unui prieten”.

„Ce fel de chestie contabilă?”

„Nu știu. Ceva legat de un număr care nu se potrivea. Sam nu a intrat în detalii.” Hannah a rămas tăcută pentru o clipă.

„Așteaptă. Despre ce este vorba? Începi să mă sperii. Ce se întâmplă cu Angela? Și ce te privește pe tine? Spune-mi sau nu mai răspund la întrebări”.

Reacher a făcut o pauză. „Hannah, am niște vești. Despre Angela. Nu sunt vești bune. Putem să ne așezăm undeva?”

Capitolul II

Hannah a făcut un pas înapoi. „Cine ești tu, din nou?”
„Numele meu este Reacher. Ți-l amintești pe detectivul Harewood? Ați vorbit cu el ieri, după ce l-ați găsit pe Sam. Sunt sigur că v-a lăsat o carte de vizită. Sunați-l. El va garanta pentru mine.”

Ușa s-a închis, iar două minute mai târziu s-a deschis din nou. Hannah i-a făcut semn lui Reacher să intre. Acesta a urmat-o în spațiul principal de locuit al apartamentului. Există o zonă de lounge, toată mobila din lemn palid cu țesături de culori moi, plus câteva biblioteci joase și un televizor mic în colț. Apoi o masă ovală din sticlă, înconjurată de scaune din piele albă. Și o bucătărie la capătul celălalt, ascunsă în spatele unui bar pentru micul dejun. Lângă ea se aflau două scaune înalte. Hannah s-a îndreptat spre ea și s-a cocoțat pe unul. Reacher l-a urmat și s-a așezat pe celălalt.

Hannah și-a sprijinit cotul pe blat. „0 să-mi spui că și Angela e moartă.”

Reacher a întrebat: „De unde ai știut?”.

„Detectivul Harewood mi-a spus că ai fost polițist. În armată. Ei bine, un polițist apare la ușa ta? Întreabă de cineva, apoi spune că are vești proaste? Nu e nevoie de un geniu. Ce s-a întâmplat cu ea?”

„A fost lovită de un autobuz.”

„Serios?”

Reacher a dat din cap.

„Îmi pare rău. Este îngrozitor. A fost un accident?”

„Nu.”

Capitolul ii

„Așteaptă. A fost... Ea nu a...”

„Săriți? Nu.”

„A fost ucisă? Este îngrozitor. I-am spus să nu se mute în Mississippi. Oamenii sunt nebuni acolo, știi.”

„S-a întâmplat chiar aici. În Gerrardsville.”

„Nu, nu cred. Când?”

„Ieri.” „Ce făcea Angela ieri în Gerrardsville?”

„Poliția crede că a venit să-l vadă pe Sam.”

„De ce?” El o ajuta cu chestia aia cu contabilitatea, dar la telefon. Și pe e-mail. Nu era nevoie ca ea să vină până aici.”

„Poliția crede că a fost ceva între ei.”

„Ce, ca o relație romantică?”

Reacher a dat din cap.

Hannah a clătinat din cap. „Nici o șansă.”

„Ești sigur?”

„0 mie la sută. În primul rând, dacă Sam era interesat de cineva, îmi spunea. Și în al doilea rând, dacă ar fi căutat o

relație romantică, tu ai fi fost mai mult pentru el decât Angela.”

Capitolul ii

„Asta era de notorietate?”

„A lucrat într-o închisoare. A început când avea 18 ani. Acum treizeci de ani nu era genul de lucru pe care îl transmiteai. Nu în acel mediu, oricum.”

„De asta ai divorțat?”

„De aceea ne-am căsătorit. Lucrurile erau diferite pe atunci. Pentru amândoi. Am lucrat împreună. Cam așa ceva. Elofițer decorecție Eu lucram pentru o organizație caritabilă care ajuta foștii deținuți să se adapteze la viața normală. încă o fac, ocazional. Așa că avea sens. Dar, treptat, atitudinea s-a schimbat. S-au îmbunătățit. Sau cel puțin așa am crezut.”

„Vă înțeleg. Dar iată care este lucrul ciudat. Am văzut o grămadă de e-mailuri între Sam și Angela. Erau vechi de câteva săptămâni. Și în final au stabilit o întâlnire pentru ieri.”

Angela s-a îndreptat. „Ai intrat în e-mailul lui Sam?”

„Nu. Am văzut imprimări. Au venit de la angajatorul Angelei.”

Hannah s-a gândit un moment. „Sam nu era programat să lucreze ieri. A menționat că plănuia să iasă în oraș. Dacă Angela era în oraș, este de conceput că urmau să se întâlnească. Dar nu pentru a se cupla. Crede-mă.”

„Și cum rămâne cu e-mailurile pe care le-am văzut?”

Capitolul II

„S-ar putea ca cineva să se fi dat drept Sam, oniine, pentru a o atrage pe Angela aici? Dacă ar fi vrut să o ucidă? Pedofilii fac astfel de lucruri tot timpul. Cu copii, oricum. Iar Angela îl cunoștea deja pe Sam. Avea încredere în el. Ar fi fost mai ușor să se folosească de identitatea lui pentru a o păcăli decât să inventeze una nouă.”

„Bun în teorie, dar nu. Angela a inițiat totul. A spus că vrea să reaprindă o flacără veche.”

„Dar nu a existat nicio flacără veche. Nu avea cum să existe.”

„Poate că problema cu contabilitatea cu care se confruntau era mai serioasă decât a lăsat să se înțeleagă Sam. Poate că au stabilit o întâlnire pentru a vorbi despre asta. Poate că Angela avea de gând să aducă niște documente pentru ca el să le vadă. Sau un alt fel de dovezi. Dar cineva a aflat. A hotărât să-i oprească. Și a înlocuit e-mailurile autentice dintre ei cu unele false.”

„Cine ar face așa ceva?”

„Un coleg de serviciu cu degete ușoare. Un șef care plătește mită. Un furnizor care îl jefuiește pe angajatorul Angelei. O mulțime de candidați.”

„OK.” Hannah a ridicat din umeri. „Dar nu știu ce să zic despre plantarea de e-mailuri false. De ce s-ar chinui cineva să facă asta? De ce nu le șterge pur și simplu pe cele reale?”

„Pentru a-și acoperi fundurile. Ultimul e-mail fals al Angelei dădea de înțeles că, dacă Sam nu o primește înapoi,

se va sinucide. Tipul care a ucis-o a făcut să pară că a sărit sub autobuz. Adunați aceste lucruri și poliția nu are niciun motiv să sape mai adânc.”

Capitolul II

„Dacă Sam nu ar fi făcut infarct, s-ar fi dus să se întâlnească cu Angela. Ar fi așteptat o vreme. Și când ea nu a apărut și i s-a spus că s-a sinucis, ce ar fi făcut? S-ar fi gândit că stresul a devenit prea mare pentru ea? Poate.”

„Hannah, ai observat pe cineva care să stea pe aici în ultima vreme? Cineva pe care nu l-ai recunoscut? Duminică? Poate luni? Poate într-o mașină?”

„Așteaptă. Încă mă gândesc la ideea ta. S-ar putea să fi zburat. Merită să încerc, cred. Atâta timp cât Sam a crezut că moartea Angelei a fost o sinucidere. Asta e cheia, pentru că el nu ar fi văzut orice dovadă pe care o aducea ea. Și nu ar fi știut despre e-mailurile false pentru că nu ar fi apărut în calculatorul lui. Nu puteau să apară, altfel ar fi spus: „*Ce naiba?*”.

„E-mailurile false nu ar fi putut să apară, dar cum rămâne cu cele reale? Ce s-ar fi întâmplat cu ele?”

„Cred că vor fi încă pe computerul lui.”

„Ai o cheie de la apartamentul lui?”

„Sigur. De ce?”

Reacher s-a ridicat în picioare. „Trebuie să văd acel computer. Chiar acum.”

Mâna lui Hannah tremura când încerca să introducă
cheia în încuietoarea de la ușa lui Roth.

Capitolul ii

Ea a spus: „îmi pare rău. Este prima dată când vin aici de când...”

Reacher a spus: „Este în regulă. Nu trebuie să intri înăuntru”.

„Nu.” Hannah a închis ochii pentru o clipă. A respirat adânc. „Eu fac asta. Pentru Sam. Dacă prietenul lui a fost ucis, nu ar fi vrut ca oamenii să creadă că a fost sinucidere. Angela are-un copil. Iar Sam era gardian de închisoare. Nu ar fi vrut ca un criminal să fie liber.”

Camera principală a apartamentului lui Roth era amenajată la fel ca și cea a lui Hannah. Avea același tip de mobilier, poate cu un deceniu mai vechi, puțin mai obosit, cu mai puține culori. Nu avea televizor, iar partea de sus a uneia dintre biblioteci era plină cu un șir de fotografii înrămate. Reacher simțea mirosul de tămâie care venea de undeva, și imediat sentimentul de încălcare a proprietății pe care îl simțea întotdeauna când trebuia să cerceteze casa unui mort a început să i se strecoare pe șira spinării.

Hannah a pornit spre o arcadă de pe partea laterală a bucătăriei, dar s-a oprit când a ajuns la nivelul bibliotecii. S-a uitat în jos la fotografii. Erau toate cu ea. Era o serie întreagă. Purta același gi în fiecare dintre ele. În prima fotografie avea o centură albă. În ultima, centura era maro. Hannah s-a întins și a întors fiecare fotografie pe rând cu fața în jos. Ea a spus: „Nu pot să cred că le-a păstrat. Știa că le urăsc”. A pufnit și și-a șters o lacrimă de pe obraz.

Reacher a întrebat: „Te mai antrenezi?”.

Capitolul II

Hannah a clătinat din cap. „Nu prea multe. Nu am mai dat note de când m-am mutat alături. Am început doar ca o modalitate pentru ca eu și Sam să mergem împreună la sală. A face sport este atât de plictisitor. El mă cicălea mereu să mă apuc din nou de treabă”.

O altă lacrimă a curs în colțul ochiului lui Hannah. A clipit și a început să se miște din nou. Prin arcadă. Aceasta ducea spre o scară cu picioare de câine care se deschidea spre un coridor cu încă trei uși. Prima era deschisă puțin. Hannah a împins-o până la capăt și a pășit în dormitorul lui Roth. Era un spațiu mic. Ordonat. Impersonal. Patul era făcut. Nu era nicio haină împrăștiată. Nici pantofi pe podea. Nici tablouri pe pereți. Doar o carte pe noptieră și un pahar cu apă. Jaluzelele erau trase. Existau oglinzi pe ușile dulapului, care erau închise. Iar în colțul îndepărtat se afla un birou mic. Era făcut din metal și lemn și părea că se putea plia atunci când nu era folosit. Nu exista niciun scaun.

„Nu prea e un spațiu de birouri.” Hannah a luat un laptop argintiu de pe birou și s-a așezat pe pat. „Cealaltă cameră este plină de greutate și de lucrurile lui de antrenament. Asta era mai important pentru el.”

Hannah a deschis computerul și a început să bată pe tastatură și să-și tragă degetul în sus și în jos pe un mic dreptunghi strălucitor aflat sub ea. După câteva minute, a întors ecranul astfel încât Reacher să poată vedea.

Ea a spus: „E ciudat. Nu există niciun e-mail de la Angela. Multe de la alte persoane. Chiar și o grămadă de

Capitolul II

spam de care nu a scăpat niciodată. Dar niciunul de la ea. Nici măcar de acum câțiva ani. Nici unul în căsuța de e-mail. Nici în vreun dosar. Și nici în coșul de gunoi. Ceea ce e foarte ciudat, pentru că Sam avea setat poșta electronică să păstreze mesajele șterse în coșul de gunoi timp de o săptămână. Tocmai am verificat.”

„Există vreun e-mail de la Danny Peel?”

Hannah a mai bătut, a dat cu degetele și a făcut clic timp de un minut, apoi a dat din cap. „Câteva. Majoritatea de dinainte ca Danny să se mute.”

„Și ce s-a întâmplat cu mesajele de la Angela?”

„Sam trebuie să fi găsit o modalitate de a le șterge definitiv. Instantaneu. Nu înțeleg de ce ar fi făcut asta.”

„Ar putea un expert să le recupereze?”

„Poate. Nu știu.”

„Poți să spui dacă a fost cu siguranță Sam cel care le-a șters?”

„Nimeni altcineva nu avea acces la computerul său. Nu-l lua niciodată năcăier. Este un laptop, dar l-a cumpărat doar pentru că este mic. Nu pentru a-l căra cu el.”

„Ar putea fi șterse de la distanță?”

„Nu știu. Nu sunt un expert. Probabil că ar putea fi șterse de pe serverul central de la distanță, cred. Dar după ce le-a

descărcat? Poate că un hacker de nivel înalt ar putea să o facă. Probabil că nu o persoană obișnuită.”

Capitolul ii

„Ați observat pe cineva care să dea târcoale clădirii în ultimele zile? Vreo mașină pe care nu ați recunoscut-o?”

„De ce întrebi iar asta? Crezi că cineva a intrat aici după ce Sam a murit și i-a șters calculatorul?”

Reacher nu a spus nimic.

„Oh.” Hannah a închis încet calculatorul. „Nu. Credeți că a fost ucis? Așa cum a fost Angela? Nu se poate.”

„Angela a fost ucisă în timp ce se ducea să se întâlnească cu el. În secret. Probabil cu niște dovezi critice pe care să i le arate. Chiar dacă Sam credea că a fost sinucidere, tot văzuse e-mailurile Angelei. Știa că se întâmpla ceva. Știa ce fel de materiale aducea. Asta pictează o țintă destul de mare pe spatele lui.”

„Nu. Au fost cauze cu totul naturale. L-am văzut, îți amintești? Eu l-am găsit.”

„Atacurile de cord pot fi falsificate. Există medicamente. Substanțe chimice.”

„Nu și în acest caz. Pentru că știi care este lucrul cu adevărat trist? Când l-am văzut, nici măcar nu am fost surprinsă.”

„Am auzit că era sănătos. Era *sfâșiat*, a spus Harewood.” „S-a antrenat mult, da. Prea mult, de fapt. Așa făcea față stresului. Dar sănătos? Nu atât de mult.”

„Sam era stresat?”

„Avea o slujbă stresantă.”

Capitolul ii

„A avut această slujbă timp de 30 de ani.”

„Stresul se înrăutățise.”

„Cum?”

„Nu știu.”

„Șef nou? Reduceri de personal? Un fel de situație disciplinară?”

„Nici unul dintre aceste lucruri. Avea doar... probleme. Nu a spus nimic, dar îl cunosc. îl cunoșteam. Știam semnele. Nu mânca cum trebuie. Nu dormea. Se antrena prea mult. Se forța prea tare. Ar fi trebuit să fac mai mult pentru a-l ajuta. Era un atac de cord care aștepta să se întâmple și eu știam asta.”

„Așa că era stresat. Mai mult decât de obicei. Dar cum a făcut asta să dispară e-mailurile Angelei?”

„Poate că a fost făcut de la distanță, așa cum ai spus.”
Hannah a rămas tăcută pentru o clipă, apoi s-a încruntat.
„Stai. Sam a luat cina la mine acasă luni seara. Am încercat să-l fac să mănânce mai mult. Nu a funcționat. El doar s-a ales cu mâncarea, apoi s-a grăbit să plece acasă. Ca să se antreneze. Din nou. Ce altceva ar fi putut să facă zilele astea? Nu eram fericită, dar i-am dat un sărut de noapte bună, așa cum fac întotdeauna. La ușă. Și peste drum cred că am văzut

o mașină. Da. îmi amintesc că m-am gândit că trebuie să fie un Uber care aștepta pe cineva, dar că era ciudat pentru că avea luminile stinse.”

Capitolul II

„Ce culoare era?”

„Ceva întunecat. Negru, cred.”

„Face? Model?”

„Nu sunt sigur. Nu am putut vedea prea bine din cauza camionului lui Sam.”

Reacher s-a gândit o clipă. Nu plouase în dimineața aceea. Și ziua precedentă fusese uscată. Dar luni seara era o necunoscută. Fusese

frumos mai devreme în cursul zilei, când a intrat în oraș. Dar își petrecuse seara cu Alexandra. în apartamentul ei. Vremea era ultimul lucru la care era atent. Totuși, dacă un vehicul fusese parcat pentru o perioadă de timp, ar fi putut lăsa un fel de urmă. Merita să arunce o privire. Așa că Reacher a spus: „Haide. Arată-mi unde aștepta mașina”.

Soarele era sus când Reacher a urmat-o pe Hannah afară. Era cald și luminos, iar aerul era dulce de la toate plantele care creșteau în ghivece și urne în afara clădirilor. Nu existau aproape deloc umbre. Iar pământul era uscat ca un os. Era plin de praf. Nu existau urme de pași. Nici urme de cauciucuri. Nu exista nici o posibilitate.

Hannah a continuat spre peretele opus. S-a oprit sub un loc în care o țevă ieșea din zidărie. Era din plastic, cu un

Capitolul II

diametru de poate cinci centimetri, și curgea pe verticală înainte de a se înfige în pământ. O scurgere, a ghicit Reacher. De la o spălătorie, de la o bucatărie sau de la o baie.

Hannah a spus: „Mașina era chiar aici. Lângă țevile astea. Pe partea asta. Așa că era cu fața spre ușa lui Sam. Dacă era cineva în ea, nu avea cum să supravegheze casa lui.”

Reacher a ajuns-o din urmă. Se gândea: „*Mașinile au oglinzi*”. Iar tipul care o împinsese pe Angela avea experiență. La fel ca și amicul lui, șoferul. La fel ca și cei doi tipi pe care Reacher îi întâlnise la „The Pineapple”. Așa că toți ar fi înțeles valoarea discreției. Reacher era pe punctul de a menționa asta când a observat ceva la solul de lângă picioarele Hannei. Era o porțiune care era puțin mai închisă la culoare decât restul. Nu prea mult. Doar o fracțiune de nuanță. Dar sesizabilă. Începea de la baza țevii și se desfăcea în semicerc, cu un diametru de aproape un metru și jumătate, estompându-se pe măsură ce se depărta. Trebuie să fi fost o scurgere de la scurgere. Doar una treptată. Nu suficient pentru a transforma pământul în

noroi. Nu era urât mirositoare sau plină de chimicale. Nimic care să justifice o reparație urgentă.

Reacher s-a ghemuit și s-a uitat mai atent la secțiunea umedă de pământ. Era practic plat, deși nu era în întregime neted. Suprafața fusese deranjată. Probabil de nisip și pietriș aduse de vânt. Dar, alături de zgârieturile și zgârieturile naturale, Reacher putea vedea o bandă alcătuită din forme mai regulate. Slabă, dar cu siguranță acolo. Un model de

călcare. De la o anvelopă. Era lată, de genul celor pe care le-
ar avea un sedan de înaltă performanță.

Capitolul ii

„Poți să faci o poză cu asta?” Reacher a arătat cu degetul
spre pistă.

Hannah și-a scos telefonul și a tras o jumătate de duzină de
fotografii. „Chiar crezi că ne urmărea cineva?”

„Prea devreme pentru a spune.”

Hannah a tremurat brusc, în ciuda soarelui. „Doamne, i-am
văzut. Mașina lor, în orice caz. Și dacă erau... atunci ei...
bietul Sam.”

„Ar trebui să stai în altă parte pentru câteva nopți. Aveți rude
în apropiere? Prieteni?”

„Nu. Sunt doar eu. O să mă cazez la un hotel.”

„Fă-o în alt oraș.”

„Totul este prea mult.” Hannah a suspinat. „Nu, nu este. Voi
fi bine. Cred că ar fi bine să iau niște lucruri. Ce ai de gând să
faci?”

„Vorbește cu Harewood. Spune-i să trimită niște tehnicieni
aici.”

Hannah a făcut un pas spre apartamentul ei, apoi s-a oprit
din nou. „La naiba. Uită-te la asta.”

„Ce?”

Capitolul II

„Cutia poștală a lui Sam.” Hannah a arătat spre cutia poștală de pe un stâlp de lângă locul de parcare al lui Sam. Era o chestie simplă, din oțel ondulat, presat în formă și vopsit în roșu, la fel ca și camionul lui.

„Ce-i cu ea?”

„Nu este închisă cum trebuie.”

Hannah avea dreptate. Clapeta cutiei poștale era puțin deschisă.

„Sam ura asta.” Hannah s-a îndreptat spre cutie. „Îi plăcea să fie închisă până la capăt. Întotdeauna îl certa pe poștaș dacă nu o făcea cum trebuie.” Hannah a dat o palmă puternică cu palma în fața cutiei poștale, iar capacul acesteia a pocnit la loc. Apoi a apucat-o și a tras-o din nou de ea pentru a o deschide. „Mai bine să văd ce a fost livrat, cred. Ar putea fi ceva urgent.”

Hannah a băgat mâna înăuntru și a scos o singură bucată de hârtie. Nu avea plic și era îndoită în trei. Hannah s-a uitat la Reacher, apoi a desfășurat pagina. A îndreptat-o. A citit-o. Apoi și-a lăsat gura căscată, iar hârtia i-a alunecat dintre degete și a zburat pe jos. Reacher a ridicat-o. A văzut că nu era adresată. Nu era semnată. Erau doar două rânduri de cuvinte tipărite:

Wiles Park. Miercuri, la ORA 13:00. Banca de sub copac.

Aduceți dovada. Dacă nu te supui, vecinul tău de alături va fi

în spital până la apusul soarelui.

Reacher i-a înmănat hârtia înapoi lui Hannah și a întrebat: „Unde este Wiles Park?”.

Capitolul ii

„Aproape de centrul orașului.” Vocea lui Hannah era liniștită și goală. „La cincisprezece minute distanță, poate. Dacă te grăbești.”

Pe bilet scria ORA 13:00. Ceasul din capul lui Reacher i-a spus că mai rămăseseră doar zece minute.

Harewood și tehnicienii săi vor trebui să aștepte.

Capitolul II

Cerul s-a luminat treptat, iar autobuzul Greyhound a continuat să bată și să bubuie în direcția est. A traversat restul Arizonei, a tăiat colțul New Mexico și a coborât în diagonală în Texas. Cu fiecare kilometru, Jed Starmer se obișnuia tot mai mult cu sunetele sale. Devenea mai puțin probabil să fie deranjat. Dar și mai puțin obosit din cauza tuturor orelor de somn, așa că un efect l-a echilibrat pe celălalt, ceea ce înseamnă că i-a luat cam același timp să se trezească atunci când autobuzul a oprit în El Paso ca și în Phoenix.

Jed a alunecat la suprafață, s-a uitat în jur și a localizat semnul depoului. Și-a verificat ceasul. Erau în grafic. Așadar, urmau să ajungă în El Paso peste o oră și cinci minute. Era ora prânzului și nu avea să aibă parte de o altă pauză decentă până când nu ajungeau în Dallas, la primele ore ale dimineții următoare. Ceea ce însemna că era logic să iasă și să găsească ceva de mâncare. Era înfometat, dar se simțea mai energic decât ultima dată când se trezise. A alunecat pe scaunul de lângă culoar. Unii dintre ceilalți pasageri erau deja afară, rătăcind. un cuplu în vârstă să treacă pe lângă el, apoi a ridicat și a pornit spre ușă. Apoi s-a oprit din nou. Nu avea rucsacul la el. Nu fusese în poala lui. Nu-l îmbrățișase. Nu voise să arate ca un copil mic. Așa că îl pusese pe scaunul de lângă el. înainte să adoarmă. Dar acum nu mai era pe scaun. Nu era pe podea. Nu era în portbagaj. Nu era nicăieri. Dispăruse.

Jed și-a amintit de tipul din stația de autobuz din L.A. Tipul cu aspect de surfer care îi găsisese biletul atunci când îl scăpase. Tipul îl avertizase. I-a spus să se țină de geantă. Să-

și țină brațul prin curea când doarme. Ar fi trebuit să-l asculte. Ar fi trebuit să...

Capitolul ii

Jed a văzut rucsacul. Era în afara autobuzului. Un tip îl purta. Se mișca repede, de-a lungul coridorului dintre chei. Era aproape de ieșirea din depou. Jed a început să se grăbească pe culoar, dar aproape imediat a trebuit să încetinească. Aproape că s-a oprit. Cuplul de bătrâni se afla în drum. Se zbătea. Se târau. Era ca și cum ar fi făcut un experiment pentru a vedea cât de încet se poate mișca o ființă umană fără ca picioarele lor să se unească cu podeaua. Jed a plutit în spatele lor până când au ajuns la ușă. Au coborât. Jed a sărit afară. A alergat spre ieșire. Nu era nici urmă de tipul cu rucsacul. Apoi Jed l-a zărit. Prin geamul unei mașini. Un taxi. Tipul era întins pe bancheta din spate. Își ținea rucsacul în brațe. Clapeta de sus a acestuia apăsa pe geam.

Taxiul era la douăzeci de metri distanță. Jed a alergat spre el. L-a făcut cu mâna. A strigat. Taxiul a accelerat. Jed a sărit. A țipat. A continuat să alerge. Dar taxiul s-a mișcat din ce în ce mai repede până când a dispărut din fața lui Jed.

Jed a rămas pe trotuar, îndoit, fără suflare. Era singur într-un oraș străin, la sute de kilometri de singurul loc pe care îl considerase vreodată acasă. Toate bunurile sale materiale dispăruseră. Visul său de a avea o viață nouă fusese spulberat. Lacrimile îi încețoșau vederea. Și-a stremăna în buzunar Degetele sale au căutat monede. Dacă ar fi găsit o monedă de 25 de cenți, ar fi putut să o sune pe mama sa adoptivă. Să o roage să vină să-l ia. Să-l ia înapoi. Să-l salveze.

Jed ar putea suna.

Dacă mama lui adoptivă ar fi răspuns sau nu, era o cu totul altă întrebare.

Capitolul II

Graeber și ceilalți patru băieți așteptau de o oră până când Emerson a ajuns la depozitul din Chicago. Cei patru băieți au fost surprinși. Nu-i stătea în fire lui Emerson să întârzie. Dar acestea nu erau vremuri normale. Graeber le expusese o parte din context. Nu totul. Emerson era un tip retras. Nu ar fi vrut ca rufele murdare ale familiei sale să fie spălate în public. Iar Graeber era ambițios. Nu voia să-și erodeze poziția privilegiată în cadrul organizației, așa că s-a limitat la lucrurile de bază. Doar atât cât să-i împiedice pe ceilalți să pună prea multe întrebări. Sau să se enerveze și să plece.

Soția lui Emerson fusese mai nebună decât se așteptase când a ajuns acasă. Țipase la el în momentul în care intrase pe ușă. Se plânse și îl bătuse în piept. Aruncase cu lucruri. Îl învinuise pentru ceea ce i se întâmplase lui Kyle. Pentru faptul că tratamentul eșuase. Ceea ce nu i se părea corect lui Emerson. Nu era corect deloc. Nu el turnase băutura pe gâtul lui Kyle. Nu-și rulase joint-urile sau nu-și umpluse seringile cu cine știe ce. Tot ce făcuse fusese să încerce să-l facă pe puști să se facă bine. Cu cheltuieli uriașe. Și nu cu un mic risc personal.

Îi fusese nevoie de toată puterea lui Emerson pentru a rămâne răbdător în timp ce soția lui răbufnea. Să încerce să înțeleagă ce se întâmpla. Și să aștepte ca Xanax-ul ei să-și facă în sfârșit efectul.

Capitolul II

Emerson s-a așezat în capul mesei bătrâne și a avut nevoie de o clipă pentru a se liniști. Apoi a spus: „Băieți, vă mulțumesc că sunteți aici. În primul rând, ar trebui să știți că aceasta nu este o afacere ca de obicei. Nu este ceva profesional. Este ceva personal. Pentru mine. Așa că, dacă cineva vrea să stea deoparte, poate pleca. Fără resentimente. Fără repercusiuni. Vă garantez.”

Nimeni nu s-a mișcat.

„Excelent.” Emerson a dat din cap. „Deci, iată care este planul, așa cum este el. Avem două puncte de contact cunoscute cu nemernicii ăștia. În primul rând, știm cine este omul lor de frunte. Graeber și cu mine îi vom face o vizită. Să vedem dacă nu cumva îi putem dezlega limba. Să-l convingem să ne dea mai multe detalii despre operațiunea lor. În al doilea rând, acolo e nava lor, la 12 mile și un centimetru de coasta Jersey. Nu pleacă nicăieri. Nu poate. Cei mai buni oameni ai lor vor rămâne probabil la bord. Vor crede că sunt în siguranță acolo și că acolo își țin tot echipamentul și proviziile. Ceea ce ne convine, deocamdată. Atâta timp cât niciunul dintre ei nu se furișează. Deci, restul dintre voi, vreau să vă îndreptați acolo. Un prieten vă pune la dispoziție un avion. Luați o trusă de bază uscată. Nu e nevoie de finețe în treaba asta. Apoi începeți prin a supraveghea de la mal. Există doar o singură barcă mică care merge înainte și înapoi. Dacă cineva încearcă să plece, interceptează-l. Dacă sunt clienți, lăsați-i să plece. Poate că mai întâi îi scuturăm puțin. Asigură-te că știu să nu se mai întoarcă niciodată. Dacă sunt altceva decât clienți, puneți-i la gheață. Și nu e nevoie să fii blând. Asigură-te doar că sunt încă în viață când ajung acolo.”

Capitolul II

Parcul Wiles a fost prost numit, s-a gândit Reacher. Ar fi trebuit să se numească Wiles Square. Pentru că asta era piața. Era una frumoasă. Se făcuse un efort pentru a o transforma într-un loc pe care oamenii ar fi vrut să-l viziteze. Asta era clar. Era înconjurată de magazine drăguțe, cafenele și restaurante cu locuri elegante în aer liber. În mijloc se afla o fântână, probabil modelată după ceva dintr-un castel francez, care funcționa la un sfert din capacitate, probabil din cauza unei probleme cu alimentarea cu apă. Existau tot felul de flori viu colorate plantate între garduri vîi minuscule, tăiate în forme geometrice complicate. Și mai erau și bănci. Erau făcute din beton lustruit și așezate într-un cerc larg, ca numerele de pe cadranul unui ceas. Erau douăsprezece. Dar numai una dintre ele se afla lângă un copac, așa cum specifica biletul din cutia poștală a lui Roth.

Reacher și-a luat o cafea într-o ceașcă de la pachet de la cafeneaua cea mai puțin pretențioasă din perimetru și s-a plimbat până la banca de lângă copac. A ajuns acolo la ora unu fără zece. S-a așezat, chiar în mijloc, și a așteptat.

Lo unu *fără cinci*, un tip a ieșit din spatele fântânii. Era lat, avea în jur de 1,80 m și purta blugi și un tricou alb cu Rolling Stones. Avea părul tuns scurt și purta o pereche de ochelari de soare negri, sport. A înjumătățit distanța până la banca lui Reacher, s-a oprit, s-a încruntat, apoi s-a apropiat.

Tipul a spus: „Mișcă-te”.

Reacher a ridicat mîna stîngă și și-a mișcat degetele. „Așa?”

Tipul s-a încruntat și mai tare. „Dă-te jos de pe bancă, măgarule.”

„De ce? E a ta?”

„Am nevoie de ea. Acum.”

Capitolul ii

„Mai sunt alte unsprezece bănci. Folosiți una dintre ele.”

„Am nevoie de acesta. Nu-ți voi mai spune din nou. Mișcă-te.”

Reacher a rămas nemișcat. Nu a spus nimic.

Tipul s-a aplecat mai aproape. „Nu m-ai auzit?”

„Te-am auzit foarte bine. Ai spus că nu ai de gând să mă rogi să mă mut din nou. M-am gândit că te-ai răzgândit. Dacă ai una.”

„Ar fi bine să ai grijă cum vorbești. Începi să mă enervezi.”

„Și dacă nu o fac? Ce ai de gând să faci în privința asta?”

Tipul s-a întors. Măinile i s-au strâns în pumn, apoi s-au relaxat din nou. A respirat adânc. Apoi s-a întors cu fața la Reacher. „Uite. Mă întâlnesc cu cineva aici, la această bancă anume. În aproximativ un minut. Este foarte important. Așa că ți-aș fi recunoscător dacă te-ai muta la alta.”

Reacher a spus: „Te întâlnești cu Sam Roth.”

Tipul s-a încruntat din nou. „De unde ai știut?”

„Pentru că nu te întâlnești cu Roth. Nu-l mai întâlnești. Te întâlnești cu mine.”

„Ce naiba? Ce se întâmplă aici?”

Capitolul II

„Schimbarea poziției de negociere”. Reacher a mângâiat betonul neted de lângă el. „Luați loc. Hai să discutăm. Să vedem dacă putem găsi o soluție cu care să traversăm lumea.”

„Ai imprimatul?”

„Este în apropiere. Pot să o aduc. Dacă ne putem pune de acord asupra condițiilor.”

Tipul a ezitat o clipă, apoi s-a întors încet și s-a coborât pe bancă. S-a cocoțat chiar pe marginea lespezii, cât mai departe de Reacher. A spus: „Trebuie să o vedem. Să ne asigurăm că Roth a schimbat rotația așa cum i-am spus noi”.

Reacher a surprins o mișcare lângă fântână. Un alt tip a ieșit din spatele ei. Avea cam aceeași înălțime ca și tipul care stătea acum. Părea puțin mai greu. Avea aceeași ochelari de soare și haine asemănătoare, cu excepția cămășii, care era simplă și avea mâneci. A făcut un pas înainte, apoi s-a oprit și a mimat o ridicare exagerată din umeri. Primul tip a ridicat și el din umeri, apoi i-a făcut semn să se apropie.

Tipul cel nou a traversat în marș și s-a oprit în fața băncii. Avea fața roșie și o venă îi ieșea din orbite pe frunte. I-a micșorat ochii și a spus: „Ce faci cu acest clovn? Avem afaceri de rezolvat”.

Primul tip a spus: „Relaxează-te. Stați jos. E aici, în locul lui Roth.”

Tipul cel nou a rămas în picioare. „Pe naiba este. Nu asta a fost înțelegerea.”

Reacher a spus: „Afacerea s-a schimbat. Vreți să rescrieți rotația?”

Capitolul ii

„Știi că da.”

„Domnul Roth nu mai este convins că modificarea rotației este necesară. Depinde de tine să mă faci să mă răzgândesc.”

„Ești nebun?”, a spus tipul cel nou.

„N-aș zice că da. Ușor excentric, poate. Dar cine sunt eu să judec?” Reacher a mângâiat betonul de pe partea cealaltă. „Stai jos.”

„Dacă tu nu ești nebun, atunci Roth trebuie să fie.” Tipul cel nou s-a așezat. „Dacă ceea ce avem noi iese la iveală, e terminat. Cariera lui s-a terminat. El știe asta.” „Ceea ce aveți este fals.”

„Și ce dacă? Este credibil. Nu se poate să nu fie anchetat în urma ei. Și nu contează ce vor găsi. Ceva. Nimic. Nu contează. Rahatul se lipește. Cariera lui se va duce pe apa sâmbetei.”

„Poate că nu-i pasă de asta. Poate că este pregătit pentru o nouă provocare.”

„Îi pasă.”

„Oare?”

„Blufezi.”

Capitolul II

„Oare?”

„Oricum”, i s-a alăturat primul tip. „Avem asigurare. În caz că e prea prost să coopereze.”

Reacher a spus: „Amenințarea pe care ai făcut-o împotriva fostei sale soții?”.

Primul tip a dat din cap. „Se întâmplă accidente. Casele iau foc. La fel se întâmplă și cu mașinile electrice. Cu proprietarii lor înăuntru, uneori.”

Reacher a spus: „Nu sunt un fan al nemernicilor care amenință oameni nevinovați. Ar trebui să-ți rup picioarele pentru asta”.

Tipul s-a umflat în pene. „Sau am putea să ți-l spargem pe al tău.”

Reacher a spus: „Ai putea?”

Un martor ar fi spus că tipul a căzut de pe bancă. Doar că a căzut într-o parte, a lovit pământul și a rămas nemișcat, cu picioarele îndoite și brațele pe lângă corp. Ca atunci când stătea jos, doar că s-a rotit la 90 de grade. Ei ar fi spus că Reacher nu s-a mișcat. Sau că, dacă a făcut-o, a fost doar din cauza unui fel de spasm. Nimic deliberat. Doar un spasm momentan în brațul stâng.

Reacher se întoarce spre tipul cel nou. „Faza de negociere s-a încheiat. Nu vei obține schimbarea rotației. Nu vei da drumul la

informațiile murdare pe care le-ai inventat despre Roth. Și nu
vei pune un deget pe Hannah Hampton. Ești clar în privința
asta?”

Capitolul II

Vena de pe fruntea tipului a început să pulseze din nou.
„Nu știi ce planuri ai, amice, dar ar fi bine să le anulezi. Ar fi
bine să părăsești orașul. Și repede.”

„Plănuiam deja să părăsesc orașul. Dar cunosc pe cineva
care locuiește aici. Care lucrează în departamentul de poliție.
Amândoi am fost în armată. Dacă se află vreo minciună
despre Roth, el îmi va spune. Dacă i se întâmplă ceva
doamnei Hampton, el îmi va spune. O să mă întorc. O să te
găsesc. Și vei avea cea mai proastă zi din viața ta.”

Un martor ar fi spus că în continuare s-a întâmplat un lucru
foarte ciudat. Tipul cel nou a căzut și el de pe bancă. Și el a
plutit în lateral și a ajuns inert pe jos, ca o imagine în oglindă
a amicului său. Și din nou ar fi spus că Reacher nu s-a mișcat.
Nu în mod deliberat. Deși părea să aibă un alt spasm.

De data aceasta în brațul drept.

Jed Starmer stătea la marginea trotuarului și a scos un
pumn de mărunțiș din buzunar. Avea trei monede de 25 de
cenți plus o grămadă de monede mai mici. Acestea însumau
mai mult de doi dolari. Dar lui Jed nu-i păsa de total. Ceea ce
conta era că putea da un telefon. Putea să iasă din
încurcătura în care ajunsese. Sau cel puțin să încerce.

Jed s-a gândit că la stația Greyhound vor fi niște
telefonoane publice, așa că s-a întors și a început să se întoarcă
acolo. La început s-a mișcat repede, apoi a încetinit și a

Capitolul II

Început să se uite în jur. Fusese atât de concentrat pe urmărirea taxiului pe care îl luase tipul care îi furase rucsacul, încât nu fusese deloc atent la împrejurimi. Strada pe care se afla era lungă și plată. Stația Greyhound era departe în față, pe dreapta. Mai aproape, vizavi, în stânga lui, se afla o clădire cu aspect ciudat. Era galben pal, cu pereți netezi și rotunjiți. Era înaltă. Nu avea ferestre, iar partea superioară era tăiată într-un unghi abrupt. Înaltă era cea mai apropiată de el, iar acoperișul cădea brusc spre spate. L-a făcut să se gândească la un tort sau la o pălărie pe care ar putea-o purta un episcop într-un film SF.

În jurul bazei clădirii se afla un inel de sculpturi. Erau făcute din oțel, toate forme curbe întrepătrunse, strălucind în lumina soarelui ca niște flăcări. Sau ca niște lame de cimitir. îi aminteau lui Jed de un loc din L.A. Un fel de sală de concerte de lux. Nu intrase niciodată înăuntru, dar exteriorul îl fascina. Era și ea făcută din metal strălucitor, iar întreaga suprafață era răsucită și deformată ca și cum s-ar fi topit. Ca și cum ar fi avut loc o apocalipsă localizată. Sau ca o scenă dintr-un vis febril. Sau un semn că înnebunise. Întotdeauna i se păruse puțin amenințător. Ca multe altele din orașul său natal.

Dacă L.A. ar mai fi fost orașul lui natal.

O serie de trepte urcau spre un hol care separa clădirea rotundă de o clădire similară, mai scurtă și mai lată. Jed a urcat. A făcut o pauză în vârf, apoi a făcut ocolul până în partea cealaltă. Există un zid jos, probabil pentru a împiedica pietonii să cadă pe strada de jos. Jed s-a cocoțat pe margine. Și-a aliniat monedele pe suprafața aspră a betonului. Apoi le-a luat pe toate, cu excepția celor de 25 de cenți. Trei cercuri de metal. Terne de la vârstă. Zgârieturi de la utilizare. Obiecte de zi cu zi, inofensive. Dar cu puterea de a-i modela viitorul.

Jed trebuia să se decidă. Putea să pună monedele înapoi în buzunar. Sau putea să le introducă într-un telefon. Putea merge mai departe. Sau înapoi. Prindeți o nouă viață. Sau să se mulțumească cu cea veche.

În același timp în care Jed se întreba ce să facă cu banii, o mașină de poliție a intrat în fața stației Greyhound. Doi ofițeri au coborât. Amândoi aveau în mână o copie a unei fotografii. Un ofițer s-a îndreptat spre interiorul clădirii terminalului. A acoperit întreaga zonă, arătând fotografia tuturor pasagerilor de pe care mâncau, zăboveau sau se întorceau de la toaletă. Celălalt ofițer a rămas afară. S-a concentrat asupra șirului de autobuze. Căuta un vehicul în mod special. Cel care venise recent din L.A.

În același timp în care ofițerii ajungeau la stația Greyhound din El Paso, Texas, o mașină se oprea pe marginea străzii de lângă parcul Wiles din Gerrardsville, Colorado. Un Dodge Charger cu specificații de sărăcie. Detectivul Harewood și-a pus lumina de pe plafonul mașinii să lumineze intermitent pe

bord, a coborât și a traversat până la singura bancă din piață care se afla lângă un copac. A stat o

clipă și s-a uitat la Reacher. Apoi și-a mutat privirea spre cei doi tipi care erau încă pe jos. Erau în continuare nemișcați.

Harewood a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”

Reacher și-a scurs ultima parte din cafea și a pus ceașca pe bancă. „S-au prăbușit. Spontan.”

„Serios?”

„Nu aveau nicio intenție bună. Probabil că tensiunea a devenit prea mare.”

„Și s-a întâmplat să fii aici când s-a întâmplat?”

Reacher scoase o bucată de hârtie din buzunar și i-o înmână lui Harewood. „Au lăsat asta în cutia poștală a lui Sam Roth.”

„Trebuia să mă suni. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.”

„M-am gândit că ar putea avea legătură cu Angela St. Vrain.”

„Au fost?”

„Nu.”

Harewood și-a verificat ceasul. „Ai chemat măcar o ambulanță?”

Reacher a clătinat din cap. „Am încercat pentru un camion de gunoi. N-am avut noroc. Se pare că nu este ziua gunoiului.”

Harewood și-a scos telefonul și a format rapid un număr. I-a spus lui cineva de la biroul său va aranja ca asistența medicală și o escortă în uniformă să rămână cu băieții la spital. Apoi s-a așezat și a întrebat: „Deci, ce fel *nebunii puneau la cale* tipii ăștia?”.

„Încearcă să-l șantajeze pe Roth. Fosta lui soție a spus că a fost foarte stresat la serviciu în ultima vreme. Asta explică de ce.”

„Ce au vrut?”

„Pentru a obține rescrierea rotației personalului într-un anumit fel. Probabil pentru a-i ajuta să introducă ilegal lucruri în închisoarea în care lucrau. Eventual pentru a ajuta la evadarea cuiva.”

„La naiba. Ce aveau asupra lui Roth?”

„Nimic real. Doar niște prostii inventate. Au recunoscut asta. Dar suficiente pentru a-i crea probleme lui Roth. Dacă ar fi rămas în viață.”

„O să mă descurc.”

„Sunt sigur că așa va fi.”

„Voi înțelege într-un fel sau altul, dar fii sincer cu mine. Spui adevărul?”

„Despre ce?”

„Chiar credeai că tipii ăștia au avut ceva de-a face cu Angela? Sau doar ai găsit biletul și ai venit aici căutând probleme? Pentru că eu nu văd legătura.”

„S-a dovedit că nu a existat nicio legătură. Schema lor era locală. Complet separată. Dar iată la ce mă gândeam. Adevărul e că Angela nu avea o legătură romantică cu Roth. El era fostul ei șef. S-a dus la el pentru ajutor.”

„Cu ce?”

„O chestie de contabilitate la locul de muncă. Comunicaseră prin e-mail. Acesta este un alt fapt. Acum trecem la speculații. Cred că Angela a venit la Gerrardsville pentru a-i arăta ceva lui Roth. O dovadă legată de orice fel de neregulă pe care a descoperit-o. Cred că cel care a ucis-o a aflat asta, dar numai după ce a plecat Mississippi. De aceea a înscenat accidentul ei aici. Unde știau că va fi. Și când.”

„Asta ar explica momentul și locația.” Harewood a arătat cu degetul spre solul de o parte și de alta. „Dar nu și de ce te-ai gândit că tipii ăștia ar putea fi implicați.”

„Să o împiedic pe Angela să-i arate dovezile lui Roth nu a fost suficient. Trebuiau să le recupereze. Orice ar fi fost. De aici și furtul poșetei Angelei.”

„Cum puteau fi siguri că dovezile se aflau în poșeta Angelei?”

Reacher nu a răspuns.

O încruntare se răspândește pe fața lui Harewood. „S-ar fi putut gândi că Angela i-a trimis-o prin poștă lui Roth înainte de a pleca de acasă.”

„Asta ar fi fost o mișcare inteligentă. Un pachet este mai în siguranță în poșta americană decât într-o poșetă. Mai ales când ai doi criminali pe urmele tale.”

„Și credeți că asta era *dovada* cerută în bilet?”

„Am sperat că a fost. Pentru că atunci am fi putut captura câțiva soldați. Am fi urcat în lanțul trofic. Și asta ar fi însemnat că moartea lui Roth a fost un accident.”

Harewood a rămas tăcut pentru o clipă. „Încerci doar să șantajezi pe cineva despre care crezi că este încă în viață. Nu pe cineva pe care știi că l-ai ucis deja. Cred că, chiar și fără dovezile pe care le aducea Angela, Roth știa prea multe.”

„Așa văd eu lucrurile.”

„Mă duc la medicul legist. Roag-o să facă teste pentru tot ce se știe că poate provoca un atac de cord.”

„Trimite niște informaticieni și la apartamentul lui Roth. Cineva a șters toate e-mailurile dintre el și Angela de pe laptopul lui. Cele adevărate. Cele pe care le-a găsit angajatorul Angelei erau false.”

„Așa voi face.”

„Și verifică zona din spatele clădirii lui Roth pentru urme de cauciucuri. Fosta lui soție crede că a văzut o mașină așteptând acolo luni seara, înainte de a muri.”

Harewood a clătinat din cap.

„Ce? Nu o crezi?”

„Nu e vorba de asta. Mă gândeam doar că locotenentul meu s-a supărat că am vrut să investighez o moarte ca omucidere. Acum va trebui să-i spun că avem două.”

„Iată ceva care să atenueze lovitura. Poți să-i spui că plec din oraș.”

„Tu ești? Când?”

Reacher s-a ridicat în picioare. „Chiar acum.”

„De ce? Ai terminat?”

Reacher a zâmbit. „Abia am început.”

Jed Starker se așezase pe perete suficient de mult timp pentru ca soarele să se miște și să arunce cele trei sferturi de lângă el într-o umbră adâncă. Și-a verificat ceasul. Autobuzul trebuia să plece în zece minute. Nu mai putea să întârzie. Era timpul să ia o decizie.

Înainte? Sau înapoi?

Să ne urcăm la bord? Sau dați un telefon?

Jed nu știa ce să facă. Panica îi urca în gât. Simțea că îl sufocă. Nu putea să respire. Dar numai pentru o clipă. A înghițit frica înapoi. A parcurs deja un drum lung. Pe cont propriu. Fără să aibă nevoie de nimic. Dacă continua să meargă mai departe, ar mai fi rămas singur doar câteva zile. Nici măcar încă patruzeci și opt de ore. Se putea descurca atâta timp fără să-și schimbe hainele. Pierderea rucsacului a fost o piedică. Dar nu era o catastrofă. Nu era un motiv să renunțe. Avea încă periuța de dinți. Și mai avea încă 300 de dolari.

Jed s-a ridicat în picioare. A înșfăcat monedele și le-a aruncat în buzunar. Singurul lucru pe care nu-l avea era timpul. Plănuise să cumpere ceva de mâncare. Era flămând, dar mâncarea va trebui să aștepte. Ceea ce, într-un fel, putea lua ca pe un bonus. Își putea păstra banii pentru încă puțin timp. Până să ajungă în Dallas. Putea rezista până atunci fără să mănânce. Era obișnuit să fie flămând. Era un lucru pentru care îi putea mulțumi mamei sale adoptive.

Jed s-a grăbit să coboare treptele și a alergat restul drumului înapoi până la stația Greyhound. A alergat prin clădirea terminalului, croindu-și drum printre nodurile de pasageri care se mișcau încet, dar s-a oprit înainte de a ajunge la ieșirea spre salon. Văzuse un distribuitor automat. Se afla lângă peretele îndepărtat. Lângă telefoanele publice. Ziua era fierbinte. Mai caldă decât era obișnuit. Se grăbise în soare. Iar automatul era plin de tot felul de băuturi.

A rămâne fără mâncare era un lucru. Dar apa era altceva. Citise că dacă nu ai suficientă apă îți poate afecta sănătatea. Să-ți deterioreze organele interne. Să provoace daune de durată. Nu voia să-și înceapă noua viață slab și

bolnăvicios. Dar nici nu voia să piardă autobuzul. Ușile s-au închis cu puțin înainte de ora de plecare. Văzuse că se

întâmplase asta în L.A., cu o sută de ani în urmă. Sau, de fapt, ieri. Și- a verificat ceasul. A hotărât că merită riscul. A scos o mână de mărunțiș din buzunar. A băgat monedele în fantă, una după alta, și a urmărit cum totalul de pe afișajul digital se apropia de suma necesară. Apoi a luat sticla de pe rampa de livrare și a alergat spre autobuz.

Jed s-a repezit pe scări și ușa autobuzului s-a închis șuierând înainte de a fi la un metru de culoar. A ocupat același loc ca și înainte. S-a sprijinit de fereastră. Și dintr-o dată s-a simțit expus fără rucsac. Vulnerabil. A râvnit la felul în care se simțea în poala lui. Ar fi dat orice ca să-l îmbrățișeze strâns în acel moment. Chiar dacă îl făcea să arate ca un copil sau nu.

„Hei, amice!”

Jed a sărit în sus. Cineva se trântise pe scaunul de lângă el. Un tip, puțin cam neîngrijit, poate 18 ani. Jed l-a recunoscut. Fusesse la bord tot drumul din L.A. Stătea aproape de spate. Jed crezuse că făcea parte dintr-un grup. Acum nu mai era sigur.

Tipul a întrebat: „Deci, ce se întâmplă?”.

Jed a spus: „Nimic.”

Tipul s-a aplecat mai aproape. „Ai probleme?”

„Eu? Nu. De ce?”

„Te caută poliția?”

Jed a simțit că o centură de oțel i s-a închis în jurul pieptului. Inima lui a început să bată cu putere. „Poliția? Bineînțeles că nu. De ce ar fi?”

„Este în regulă. Poți să-mi spui. De aceea nu te-ai urcat înapoi decât în ultimul moment, nu? Așteptai ca ei să plece.”

„Poliția a fost aici? În autobuz?”

Tipul a dat din cap.

„Nu știam asta. Am fost doar... încet.”

„Bine.” Tipul a făcut cu ochiul. „*Încet* Sunt de acord cu tine.”

„Bine, poate că au fost aici. Dar nu mă caută pe mine.”

„Ești sigur? Pentru că polițistul avea o fotografie. Era veche. Patru sau cinci ani, cel puțin. Dar cu siguranță semăna cu tine. Cred că nimeni altcineva nu și-a dat seama. Doar au schimbat șoferul și pun pariu că toți bătrânii ăștia sunt pe jumătate orbi, dar eu mi-am dat seama.”

Jed a înghițit în sec. „Ce-ai spus?”

„Nu-ți face griji.” Tipul i-a dat o palmă pe umăr lui Jed. „Am spus că nu te-am văzut.”

„Mulțumesc.” Jed a putut, în sfârșit, să răsuflă ușurat.

„Nicio problemă.” Tipul a făcut o pauză. „Hei, am o idee. Poate că ai putea să-mi faci cinste cu micul dejun? Când ajungem în Dallas?”

„Îți fac cinste cu micul dejun?” Jed s-a gândit la rezervele sale de bani. Nu se grăbea să cheltuiască mai mult decât era absolut necesar. Apoi, s-a gândit la cât de ușor ar fi fost pentru tipul ăla să sune la 911. Probabil că avea un telefon mobil. Și chiar dacă nu avea, mai erau încă șapte opriri până să ajungă în Dallas. În locuri unde ar fi existat telefoane publice. Și-a forțat un zâmbet și a spus: „Sigur, mi-ar face plăcere”.

„Mișto.” Tipul s-a întors pe culoar și s-a îndreptat spre locul lui. „Călătorind ore întregi mi se face foame. Ne vedem mai târziu...”

La 200 de kilometri distantă, în Winson, Mississippi, era timpul ca Curtis Riverdale să se pună pe treabă.

Riverdale a fost o anomalie în cadrul corporației Minerva. O anomalie. Era neobișnuit pentru că era în funcție când închisoarea a fost preluată. Procedura standard a Minerva era de a-l înlătura pe directorul existent atunci când se cumpăra un nou loc. Îl muta într-un fel de poziție impotentă, ca un cap de afiș. Aștepta ca plictiseala și umilința să îl roadă până când își găsea o slujbă în altă parte. Și dacă încerca să reziste, să-l concedieze, la fel ca o treime din personalul său.

Procesul se desfășurase ca de obicei. O grămadă de gardieni noi au fost recrutați. *Oameni* proveniți de la *Minerva* din celelalte facilități ale companiei. Făcuți pe măsură pentru a lua locul celor care tocmai fuseseră eliminați. Noul director

a fost instalat în același timp. Un bărbat de patruzeci de ani, înalt și slab, care se îmbrăca ca un bancher și vorbea ca un prezentator de radio. A făcut toate lucrurile obișnuite ale unui nou șef pentru a dovedi că poate merge și vorbi în același timp. Dar nu s-a stabilit în Winson. S-a tot îmbolnăvit. A petrecut mai mult timp în spital decât la serviciu. După șase luni, nu a mai putut suporta. Și-a dat demisia. Și în timpul numeroaselor absențe ale tipului nou, Riverdale a profitat de ocazia de a reveni. S-a dovedit a fi de neprețuit. Adaptabil. Discret. Capabil să se integreze în modul de operare al Minervei într-un mod în care Hix nu mai văzuse niciodată la un gardian pe care compania sa îl moștenise.

Unele corporații corecționale tratează activitatea de încarcerare ca și cum ar fi supermarketuri. Acestea adoptă un fel de abordare de tip „grămadă mare, vinde ieftin”. Dar Minerva nu era așa. Încă de la început, Hix și Brockman au avut o viziune diferită despre ceea ce făceau. Se vedeau mai degrabă ca niște prospectori din Vestul vechi. Scopul lor era același. Să sorteze aurul din pământ. Doar că nu foloseau lopeți, găleți și sită. Aveau un sistem. Unul pe care îl creaseră singuri. L-au rafinat. L-au îmbunătățit. Și îl foloseau pentru a cerne fluxul constant de deținuți trimiși de statele cu care aveau contracte.

Procesul a început cu proaspeții condamnați. *Noul pește*. Avocații le-au evaluat cazurile. Contabilii le-au analizat finanțele. Genealogiștii le-au urmărit arborele genealogic. Apoi au fost administrate teste de aptitudini. Au fost identificați deținuții cu anumite abilități și talente. Au fost aduși psihologi pentru a le evalua personalitatea. Au fost selectați cei mai potriviți. Restul au fost trimiși la medici împreună cu ceilalți deținuți. Au fost efectuate o serie

întreagă de proceduri de screening. Au fost prescrise tratamente acolo unde era necesar. Și după ce fiecare individ a fost complet analizat și clasificat, s-a decis la ce unitate să fie trimis.

Prima categorie de deținuți a avut potențialul de a-și anula condamnările, fie pentru PR, fie pentru profit. Aceștia au fost distribuiți în mod egal în toate site-urile Minerva. A doua categorie nu avea un potențial special. Acesta era de departe cel mai mare grup. Pâinea și untul corporației. Plictisitor, dar necesar. Mai mulți dintre membrii săi mergeau în închisorile mai vechi ale Minervei, dar unii erau aduși la Winsondragulaparențelor. A treia categorie era mai mică. Mai interesantă. Toți membrii ei veneau la Winson. Iar cea de-a patra categorie era și mai mică. Nu era interesantă, mai exact. Dar era profitabilă. Adesea, în orice zi, era doar o singură persoană în ea. Uneori erau două. Uneori nu era niciuna.

În acea după-amiază a existat un singur deținut din categoria a patra. Acesta era cazat singur în unitatea SI. Unitatea de izolare care era încă operațională în mod selectiv. Deci acolo și-a început Riverdale rondul. Avea aranjamente de făcut. Trebuia să organizeze personalul. Procesare. Ambalarea. Distribuția. Era o întreagă operațiune complexă de ținut pe șine.

Asta presupunând că totul a decurs conform planului de vineri. În caz contrar, locul ar fi fost pus la naftalină. Pentru o perioadă nedeterminată. Și o mulțime de angajați de la Minerva s-ar fi trezit în drum spre alte închisori. Unde ar fi ajuns de cealaltă parte a gratiilor.

Jack Reacher a părăsit Gerrardsville, Colorado, pe jos, în același mod în care ajunsese cu două zile mai devreme.

În timp ce mergea, Reacher s-a gândit la cea mai bună cale de a ajunge la destinație. Winson, Mississippi. Nu auzise niciodată de acest loc înainte de a-l vedea imprimat pe permisul de conducere al Angelei St. Vrain. Plănuse să facă un ocol până la biblioteca din Gerrardsville pentru a afla mai multe despre acest loc, dar în timp ce se aflau încă pe banca din parcul Wiles, detectivul Harewood își scoase telefonul. Scoase o hartă. Un fel de hartă. O încrengătură multicoloră indistinctă de drumuri și alte caracteristici pe un ecran mic și zgâriat. Dar suficient pentru a-i arăta lui Reacher locația generală a orașului. Era chiar la marginea statului, nu mai mult decât un punct, cuibărit într-o curbă în formă de C pe malul estic al râului Mississippi.

Găsirea drumului spre Winson nu va fi o problemă. Reacher a fost mai îngrijorat de cât va dura călătoria. Avea în minte două cadavre. Cel puțin un ucigaș era în libertate. Cu cel puțin un complice. Pe o pistă care devenea din ce în ce mai rece. Avea destulă energie. Avea bani în buzunar. Dar nu prea mult timp.

Munții se aflau în dreapta lui, tăind cerul albastru și senin. Soarele devenea roz și începea să coboare spre cele mai înalte vârfuri ale lor. Era încă cald, dar umbra lui Reacher devenea tot mai lungă, dansând și săltând pe asfaltul aspru și albit de lângă el. Aerul era liniștit. Era liniște. Nu trecuse nicio mașină de când trecuse granița orașului. Nici o dubă. Nici un camion. În mod normal, Reacher s-ar fi bucurat de singurătate. Dar nu și astăzi. Asta nu făcea decât să-i sporească nerăbdarea.

Reacher a accelerat ritmul și după treizeci de secunde a auzit un sunet în spatele lui. Motorul unui camion. Un diesel mare, care zornăia și zdrăngănea ca un tren de marfă. S-a uitat în jur și a văzut o camionetă care se îndrepta în trombă spre el. Era roșie. Avea geamuri negre și o mulțime de crom. Reacher o mai văzuse înainte. S-a oprit din mers, a pășit pe marginea drumului și a lăsat-o să-l ajungă din urmă.

Camionul a frânat brusc până la oprire, s-a legănat pe arcuri pentru o clipă, apoi geamul pasagerului a zbârnăit. Hannah Hampton se afla pe scaunul șoferului. Mâna ei dreaptă se afla pe volan. A zâmbit, s-a uitat la Reacher și a spus: „Deschide ușa”.

Reacher a manevrat mânerul și a înclinat ușa atât cât îi permiteau balamalele.

Zâmbetul a dispărut de pe fața lui Hannah. Și-a ridicat mâna stângă din spațiul dintre coapsa ei și portiera șoferului. Ținea în mână un pistol. Un pistol negru, scund și ghemuit. Avea o lățime de un centimetru și o țeavă de trei centimetri. Mai puțin de 15 centimetri, în lungime totală. Un SIG P365, s-a gândit Reacher. Nu trăise niciodată cu unul. Nici măcar n-a mănuit unul. Toată chestia cu subcompactele devenise populară după ceterminaseperioada lui în armată, alimentată de nebunia portului ascuns. Dar citise despre acest model anume. Știa că nu era o glumă.

Hannah a îndreptat pistolul spre centrul pieptului lui Reacher și a spus: „Stai acolo. Stai nemișcat.”

Un client fidel. Sfântul Graal al oricărei afaceri. Nu este ceva care să fie pus la îndoială, pus la îndoială sau refuzat.

Lev Emerson se baza pe faptul că cei pe care îi urmărea își conduceau organizația ca pe o afacere. Chiar dacă nu una obișnuită. Nu-i știa numele. Nu-și făcea reclamă. Nu avea un logo, din câte știa el. Nici un site web. Nici detalii bancare pentru plăți online. Nici o aplicație. Nici o prezență pe rețelele de socializare. Doar un om de fațadă. Și o navă. Ultimul resort plutitor al celor disperați. Locul în care oamenii trebuiau să se ducă atunci când nu puteau obține ceea ce aveau nevoie nicăieri altundeva.

Emerson îl plătise pe omul de fațadă în numerar ultima dată când se implicase. Singura dată. Pentru a-l urca pe fiul său, Kyle, pe navă. Kyle a fost cu siguranță disperat. Dar nu obținuse ceea ce avea nevoie. A primit ceva care l-a ucis, în schimb.

Emerson plătise o grămadă de bani, ultima dată. A fost o greșală pe care nu o va mai face din nou. Orice fel de implicare ulterioară cu acești tipi ar fi o greșală. Dar dacă omul din față ar fi mușcat momeala, el ar fi fost cel care ar fi făcut greșala. Asta era al naibii de sigur. El. Oamenii pentru care lucra. Și, cel mai important, cei care îi furnizau. Sursa ultimă a otrăvii care l-a ucis pe Kyle. Pentru că Emerson nu a vrut să taie doar un membru. Voia să ucidă întreaga fiară. Să-i incinereze fiecare celulă din corp.

Dacă omul din față a mușcat momeala.

Emerson a răsuflat ușurat și a apăsat Send. Laptopul său a scos un sunet zgomet. Mesajul său a dispărut de pe ecran. Și l-a imaginat ca pe un flux de unu și de zero, care săreau pe internet. Pinging de la un server nedetectabil la altul, în întreaga lume. Poate ajungând la destinație. Poate că nu.

Poate că va fi citit. Poate că nu. Poate convingându-l pe omul din față. Apelând la lăcomia lui. Trecând peste orice urmă de suspiciune cu privire la motivul pentru care un client atât de recent ar trebui să revină pe piață.

Sau poate că nu.

Jock Reacher pierduse numărătoarea numărului de oameni care îl amenințaseră cu arma de-a lungul anilor. Adesea, persoana care avea degetul pe trăgaci era furioasă. Uneori erau speriați. Sau hotărâți. Sau exaltată. Sau ușurată. Ocazional, era calmă și profesionistă. Dar Hannah Hampton avea o expresie pe față pe care Reacher nu o mai văzuse niciodată în acest gen de situație. Părea stânjenită.

Ea a spus: „îmi pare rău. Nouăzeci și nouă la sută din mine crede că mă înșel. Că sunt nebună. Dar trebuie să știu cu siguranță”.

Reacher a spus: „Ce să știu?”

„De ce ai apărut la ușa lui Sam.”

„Ți-am spus de ce.”

„Mi-ai spus o poveste. De unde știu că e adevărată?”

„Ai vorbit cu detectivul Harewood. El a confirmat.”

Hannah a clătinat din cap. „El a confirmat *ceea ce făceai*. Cercetând uciderea Angelei. Nu și *de ce*.”

„Îl ajut.”

„De ce?”

„Angela a fost ucisă. La fel și Sam. Cineva ar trebui să facă ceva în legătură cu asta.”

„Da, așa ar trebui să facă detectivul. Este treaba lui. Și are tot departamentul de poliție să-l susțină. De ce are nevoie de ajutorul tău?”

„Se confruntă cu niște... obstacole instituționale.”

„Cum ar fi?”

„Asta nu contează. Singurul lucru care contează este dacă vrei ca ucigașul lui Sam să fie eliberat. Dacă nu vrei, trebuie să lași arma jos.”

„Și dacă nu e atât de simplu?”

„Este atât de simplu.”

Hannah a făcut o pauză, dar nu a coborât arma. „Iată care este problema mea. Există o voce mică în spatele capului meu și nu vrea să tacă. Îmi tot spune că tu ești singurul care știa că Angela a fost ucisă. Tu erai singurul care știa că Sam nu a avut un atac de cord. Tu ai fost singurul care a sugerat că Angela i-a trimis lui Sam niște dovezi secrete. Tu ai fost singurul care s-a dus să le caute.”

„De aceea Harewood are nevoie de ajutorul meu.”

„Dacă nu cumva există o altă explicație.”

„Nu există.”

„Dacă ați fi găsit dovezile în apartamentul lui Sam sau în cutia poștală, ce ați fi făcut?”

„I-am dat-o lui Harewood.”

„Dar tu ai vrea, totuși? Aceasta este adevărata întrebare.”

„Crezi că am încercat să o iau pentru mine?”

„Este o posibilitate. Trebuie să recunoști. Nu aveți nicio calitate juridică aici. Nici un rol oficial.”

„Deci și tu crezi că eu am ucis-o pe Angela? Și pe Sam? Asta e concluzia, nu?”

Reacher își ținea ochii pe degetul de pe trăgaci al lui Hannah. Degetul ei strălucea alb. Dar nu se îndoia. Nu încă.

Hannah a spus: „Știi foarte multe despre cum au murit Angela și Sam. Și de ce.”

„Nu știu nici pe departe suficient de multe despre asta. Dar ceea ce am aflat, i-am spus lui Harewood. Pentru că îl ajut. Să-l sun. Întreabă-l dacă e adevărat.”

„Dacă ne ajuți, de ce pleci din oraș? Ai găsit dovezile?” Hannah s-a uitat la Reacher. Își dădu seama că nu avea nicio geantă. Nici o valiză. Nici buzunare bombate. „Le-ai distrus?”

„Nu.”

„Deci, de ce pleci?”

„Pentru că *nu am* găsit-o. Trebuie să caut în altă parte.”

„Unde?”

„Winson, Mississippi.”

„Unde locuia Angela?”

„Unde a lucrat. Unde a găsit problema care a dus la toate astea.”

Hannah a rămas tăcută pentru o clipă. „Ai de gând să afli cine l-a ucis pe Sam?”

„Am să încerc.”

„Promiți?”

„Aveți cuvântul meu.”

„Asta înseamnă ceva?”

Reacher a dat din cap.

Hannah a spus: „Dacă îl găsești pe tipul care l-a ucis pe Sam? Ce vei face?”

„Dă-i șansa de a se preda.”

„Și dacă nu-l ia?”

„Asta va fi problema lui.”

Hannah a coborât arma. „Bine, te cred. Cred că da. Și vreau ca ucigașul lui Sam să fie prins. Deci, cu ce te pot ajuta?”

„Poți să mă duci până la Denver. E o stație Greyhound acolo.”

Mesajul lui Lev Emerson a ajuns până la omul din față. A ajuns la el aproape imediat. Și l-a găsit stare de spirit încrezătoare Sau una lăcomă. Emerson nu era sigur care dintre ele. Și nu-i păsa în niciun caz. Pentru că tipul a răspuns. Fără ezitare. Fără întârziere. Nu a fost nimic deosebit. Doar o oră. O locație. Și o dată.

Emerson a trimis confirmarea sa. Întâlnirea a fost blocată. Pentru ziua următoare. La ora 10:00 A.M.

Emerson s-a uitat peste masă la Graeber. A spus: „Aduceți un butoi. Unul mare. Avem ceva de amestecat.”

Curtis Riverdale a petrecut mai mult de o oră în unitatea SI. A verificat ca totul să fie gata pentru vineri după-amiază. Echipamentul. Oamenii potriviți, cu abilitățile specializate potrivite. Și a verificat aranjamentele pentru transport. Asta era partea care îl îngrijora cel mai mult. îl neliniștea pentru că nu se afla sub controlul său direct. În sinea lui, ar fi vrut să conducă întreaga operațiune, întregul spectacol, de la ciorbă la nuci. Dar, în mintea lui, înțelegea valoarea compartimentării. Era mai bine pentru toți dacă nimeni de la Minerva nu știa unde vor ajunge pachetele pe care le trimiteau. Și era și mai bine dacă băieții care se ocupau de clienții finali habar nu aveau de unde provenea marfa. Ultimul lucru pe care Riverdale și-l dorea era ca mizeria să ajungă la ușa Minerva dacă cineva de la capătul liniei se alegea cu un rezultat negativ.

Când Riverdale a fost în sfârșit mulțumit, a părăsit SI și a pornit spre prima dintre cele trei unități pentru populație generală. Cea care adăpostea cei mai interesanți deținuți. A pornit în viteză, dar când a ajuns la jumătatea drumului pe alea împrejmuțată care lega clădirile, s-a oprit pentru o clipă. Își dăduse seama de ceva. Dacă totul decurgea conform planului, vineri ar fi fost prima dată când un deținut ar fi fost mutat dintr-o categorie în alta. Ar fi fost prima dată. Și, spera el, și ultima. Tot ce făcea era să crească riscul pe care îl riscău. Fără niciun motiv întemeiat. Iar în opinia lui Riverdale, riscurile inutile trebuiau întotdeauna evitate.

Unele persoane din cadrul corporației Minerva au interpretat greșit atitudinea lui Riverdale. Damon Brockman a fost unul dintre ei. El a luat-o ca pe un semn că Riverdale era timidă. Prudentă. Chiar lașă. Nu a văzut că Riverdale era doar un supraviețuitor. A fost pe urmele unui lucru bun la Winson.

Muncise din greu pentru oportunitățile pe care i le oferea slujba lui. Și era gata și dispus să-și apere poziția. Să facă tot ce era necesar pentru a-și salva pielea.

Dacă Brockman ar fi fost mai rapid, ar fi putut avea o altă perspectivă asupra întregii situații. Ar fi putut vorbi cu gardianul pe care îl adusese pentru a-l înlocui pe Riverdale. Dacă cel nou ar fi fost mai atent la mâncarea care îi era adusă de la bucătăria închisorii. La stratul subtil și suplimentar de aromă.

Mâncarea care i-a fost adusă exclusiv de membrii vechii gărzi din Riverdale.

Hannah Hampton conducea repede. A fost agresivă. Dar o mulțime de alți șoferi din jurul ei pe I-25 erau mai rapizi. Și mai nebuni. Treceau în mod constant pe lângă ea pe ambele părți. Tăiau în față. Se înghesuiau în spate. Reacher a văzut camioane abandonate în zona mediană, orientate în sens invers. Mașini așezate pe acostament cu partea din față și cea din spate înghesuită. Erau chiar și câteva SUV-uri pe câmpurile de lângă autostradă. Unul dintre ele era cu capul în jos, pe acoperiș.

Hannah l-a văzut pe Reacher uitându-se la epave. Ea a spus: „Trebuie să fi plouat recent. Oamenii de aici nu știu să conducă pe ploaie”.

Reacher a spus: „Nu plouă acum”.

Hannah a ridicat din umeri. „M-am gândit la locul în care te duci. Winson. Pare destul de mic. În afara drumurilor bătătorite. Crezi că poți ajunge până acolo cu un Greyhound?”.

„Probabil că nu. Dar mă voi apropia.”

„Ce vei face atunci?”

„Nu știu încă. O să mă gândesc eu la ceva.”

Hannah a apăsat semnalizatorul și a tras la dreapta. Un semn spunea că traseul spre centrul orașului Denver urma să apară peste o milă. Hannah a încetinit, pregătită pentru curba de ieșire. Apoi a schimbat piciorul pe accelerație și a virat înapoi pe autostradă.

„La naiba cu asta”, a spus ea. „Lasă autobuzul. Te duc până în Mississippi.”

Reacher s-a uitat la ea. „Ești sigură? Trebuie să fie douăsprezece sute de mile.”

„Și ce dacă? E camionul lui Sam. Rezervorul e plin. El a plătit pentru motorină. Nu ar fi vrut să fie irosit.”

„Să arzi combustibilul unui mort nu pare a fi cel mai bun motiv.”

„Nu este singurul motiv. Oricum, trebuie să părăsesc orașul pentru o vreme. Tu mi-ai spus asta. Winson e un loc la fel de bun ca oricare altul. Probabil că da. Când ajungem acolo, pot să mă duc să-l văd pe Danny Peel. Să-i spun personal despre Sam. Trebuie să fie mai bine decât să-i dau vestea la telefon. Și pot verifica dacă copilul Angelei e bine.”

„Îl cunoști pe vecinul cu care a lăsat copilul?”

„Nu. Dar Danny o va face.”

Reacher s-a gândit la plicul pe care îl văzuse în poșeta Angelei. Cel care a dispărut imediat după ce a fost ucisă. Era adresat unui anume Danny Peel. Va trebui să vorbească cu el despre asta. Să afle cum a ajuns Angela să-l aibă. Și ce era atât de important despre el. Ar putea fi de ajutor să ia cu el pe cineva care îl cunoștea pe Danny. L-ar putea face mai deschis la discuții. Să accelereze faza de construire a încrederii din conversație. Să facă întregul proces mai eficient. Și, potențial, mult mai puțin murdar.

„Bine, atunci”, a spus Reacher. „Mulțumesc.”

„Cu plăcere.” Hannah s-a uitat la el pentru o secundă. „Dar spune-mi un lucru. Sunt curioasă. Bagajul tău. Ce s-a întâmplat cu el?”

„Nimic.”

„Haideți. Poți să-mi spui.”

„Nu s-a întâmplat nimic.”

„Serios? Pentru că iată ce cred eu. Ați ajuns în oraș. Ai întâlnit o femeie. Ai petrecut noaptea. Poate câteva nopți. Ai supărat-o cumva.

Sau ți-ai depășit timpul de ședere. Nu ai vrut să pleci, în ciuda tuturor aluziilor pe care ți le-a făcut. Așa că și-a pierdut răbdarea și ți-a distrus lucrurile. Le-a tăiat. Sau i-a dat foc. Da. Spune-mi că le-a ars. Spune-mi că a ars-o. Te rog. Să fie așa.”

„Bine. O femeie a ars-o.”

„Serios?”

„Nu.”

„Atunci unde sunt toate lucrurile tale?”

„Chiar aici. În buzunarul meu.”

„Ce poți să bagi în buzunar?”

„Tot ce am nevoie.”

„Totul?”

„Totul. Deocamdată.”

Bruno Hix și Damon Brockman au pornit de la ipoteza că la Winson existau patru categorii de prizonieri. La asta se așteptau, pentru că asta le fusese impus. Ceea ce nu și-au dat seama a fost că, de fapt, erau cinci.

Cea de-a cincea categorie a fost de fapt cea mai veche. Aceasta a precedat cu câțiva ani proprietatea Minerva asupra lui Winson. Ea nu fusese definită de profesioniști. Niciun medic nu a fost implicat în acest proces. Nici psihologi. Nici contabili. Cu siguranță, niciun avocat. Membrii săi au fost întotdeauna identificați de Curtis Riverdale, personal. El se baza pe experiența sa de zeci de ani. Pe abilitatea sa naturală de a citi oamenii. Pentru a detecta anumite lucruri, oricât de bine ascunse. Lucruri precum dispararea extremă. Sau lăcomia excepțională. Lucruri care ar fi determinat un deținut să aranjeze ca soția sau, ocazional, sora sa să vină la închisoare ori de câte ori Riverdale îi spunea să o facă. Și apoi să aștepte, închis de

partea sigură a peretelui despărțitor de sticlă, în timp ce unul dintre gardienii bătrâni o escorta pe femeie la biroul său. Unde își puna propria lui interpretare personală a conceptului de vizită conjugală.

Uneori, dacă Riverdale avea chef să condimenteze puțin lucrurile, îl aducea și pe prizonier. Îl avea încătușat de o bară de oțel pe care o fixase de peretele din coridor în acest scop. Și îi lăsa ușa deschisă. Doar o crăpătură. Nu atât de largă încât prizonierul să poată vedea în cameră. Dar suficient pentru a se asigura că sunetele din interior nu erau înăbușite în nici un fel.

Riverdale avea o vizită programată pentru acea seară. Cu soția unui pește nou. Aștepta cu nerăbdare. Dacă se ridica la nivelul așteptărilor sale, se gândea să o aducă înapoi vineri după-amiază. Pentru a sărbători revenirea lui Winson la afaceri ca de obicei.

Presupunând că totul a decurs conform planului.

Cu cât Hannah Hampton mergea mai *departe*, cu atât vorbea mai puțin.

Începuse destul de vorbăreață după ce se hotărâse să nu-l lase pe Reacher la stația Greyhound. Voia să știe totul despre el. Să înțeleagă ce fel de om ar fi plecat din armată și ar fi rătăcit prin țară fără slujbă. Fără o casă la care să se întoarcă. Fără o destinație precisă. Fără bagaje. L-a întrebat despre copilăria lui. Despre părinții lui. Despre fratele său. Cum s-a simțit când a murit fiecare dintre ei. Cum a fost afectat de faptul că a crescut în bazele militare din întreaga lume. A fost fascinată de viața lui de polițist militar. A vrut să știe despre cel mai bun caz pe care îl investigase. Cel mai rău. Despre

vreunul care încă îl mai bântuia. De ce părăsise armata. Și cum se simțea că fusese aruncat în derivă după ce timp de treisprezece ani își pusese viața în pericol pentru alți oameni.

Reacher a fost fericit să răspundă. Răspunsurile sale erau în mare parte factuale. Erau în mare parte pozitive. Se împăcase cu tot ce era negativ în viața lui cu ani în urmă. Conversația a curs. Anvelopele băteau și răsunau peste rosturile și golurile din drum. Telefonul lui Hannah i-a îndrumat spre I-70. Autostrada se întindea în fața lor. Munții se micșorau pe geamul din spate, apoi au dispărut în cele din urmă în ceața îndepărtată. Hannah a continuat spre est până când s- au îndepărtat cu mult de Denver, apoi a tăiat pe diagonală, aproape de marginea statului. Apoi au virat din nou. De data aceasta, direct spre sud. Au plonjat peste fâșia îngustă care se întindea lateral de Oklahoma. Și au continuat să meargă, tot mai adânc în Texas.

Conversația a început să se usuce după ce Hannah a adus în discuție subiectul relațiilor. Reacher a întors întrebările spre ea, iar ea a deviat vorbind despre căsătoria ei cu Sam Roth. Părea un tip de treabă. Hannah avea nenumărate anecdote despre el. Despre viața lor, împreună, dar nu împreună. Unele dintre amintirile ei erau tandre. Altele erau amuzante. Unele erau sălbatice, de pe vremuri. Pe măsură ce Hannah își amintea, vocea i se schimba. A devenit mai liniștită. Vorbea mai încet. În cele din urmă, o lacrimă i-a curs pe obraz. Doar una. A șters-o și s-a uitat la Reacher cu o privire care spunea: „E rândul tău”.

Reacher nu a spus nimic.

Damon Brockman nu era genul de om care să se răzgândească cu ușurință.

Când a auzit prima dată că cineva s-ar fi putut uita în plicul cu care Angela St. Vrain a fugit în Colorado, nu a văzut nicio problemă, încă nu a văzut-o. Dar nici nu era genul de om care să se expună la critici inutile. Din experiența lui, nu exista decât un singur lucru mai rău decât ca ceva să meargă prost sub supravegherea lui. Era să fie învinuit pentru asta. Și singurul lucru mai rău decât să primești vina era atunci când cineva te avertizase anterior de pericol. În mod public. Când puteau spune: „*Ti-am spus eu*”. Mai ales când acea persoană era șeful tău. Când te putea pedepsi pentru asta. Când te puteau lovi în buzunar pentru asta. Așa că, deși Brockman încă mai credea că șansele ca Reacher să apară și să provoace probleme în Winson erau aproape de zero, a decis să se comporte ca și cum pericolul ar fi fost real.

primul rând, a devansat momentul în care santinelele trebuiau să fie pe poziție. Bruno Hix ceruse ca acestea să fie postate pânăjoi, la ora 6:00DIMINEAȚA. Brockman a schimbat acest lucru la ora 3:00

dimineața.

În al doilea rând, a adăugat o pereche suplimentară de santinele. Hix ceruse doi oameni care să acopere stația Greyhound din Jackson. Brockman a mai pus încă doi la stația de unde pleca autobuzul local din Jackson spre Winson. O mulțime de oameni care vizitau închisoarea foloseau acel serviciu, ceea ce îl făcea genul de lucru de care s-ar putea agăța oricine nou venit în zonă fără transport propriu.

În al treilea rând, a intrat în modul „ce-ar fi dacă”. Hix încercase deja să acopere toate posibilitățile, dar Brockman a vrut să reducă șansele. Să susțină un singur cal, în loc să își împrăștie pariurile pe tot terenul. S-a întrebat: ce ar face

dacă ar trebui să traverseze țara cu foarte puține resurse? Răspunsul a fost evident. Ar fi furat o mașină. Ar fi fost rapid și ușor. Ar fi mai frumoasă și mai confortabilă decât autobuzul Greyhound. Și ar fi mai sigur decât să facă autostopul. Erau tot felul de nebuni acolo, care se foloseau de cei fără bani și de cei fără adăpost. Știa asta cu siguranță. Minerva a făcut o grămadă de bani din a-i închide după ce erau prinși.

Singurul pericol pe care îl presupunea furtul unei mașini era că, dacă nu aveai noroc într-un mod neașteptat, proprietarul ar fi observat lipsa vehiculului. Acesta ar fi sunat la 911. Iar dacă poliția te-ar fi prins, s-ar fi terminat jocul, chiar acolo și atunci. Așadar, pentru a reduce riscul, ar trebui să schimbi plăcuțele de înmatriculare. Ați putea fura unele alternative. Ceea ce venea cu propriile pericole. Așa că ar fi mai bine să donezi un set. Sau să faci niște falsuri la întâmplare. Ceea ce ar fi dificil pentru o persoană cu mijloace limitate.

Brockman a început să se simtă mai bine. Furtul de mașini era cea mai bună opțiune, dar probabil că Reacher nu o avea la dispoziție. Apoi a început să se simtă mai rău. S-a gândit la Curtis Riverdale, dintre toți oamenii. La ceva ce spusese. Despre faptul că Reacher era un fost polițist militar. Un fel de investigator de elită. Reacher fusese martor la acțiunile St. Vrain. A vorbit cu poliția din oraș. Poate că fusese la știrile locale. Ar fi putut afla despre moartea lui Sam Roth. Ar fi putut să facă legătura între ele.

Nu exista niciun pericol ca Reacher să găsească vreo dovadă care să ducă la Minerva. Brockman era sigur de asta. Dar mai era o problemă. Morții nu pot raporta furturi de mașini.

Brockman și-a scos telefonul și a apăsat pe apelare rapidă pentru Rod Moseley. Șeful departamentului de poliție local.

Moseley a răspuns la primul apel. „Ce mai e acum? Spune-mi că ai vești bune, măcar o dată.”

Brockman a spus: „Este vorba despre Sam Roth. Celălalt tip pe care l-am omorât în Colorado. Trebuie să știm marca și modelul mașinii sale.”

Hannah Hampton și Reacher se aflau în camionul lui Sam Roth de aproape șapte ore.

Timp de aproape șase ore, niciunul dintre ei nu a vorbit. Hannah era concentrată pe condus. Era o distracție utilă pentru ea. Se străduia să își stăpânească durerea. Asta era clar. În același timp, Reacher era concentrat asupra a nimic anume. Își înclinase puțin scaunul pe spate. Avea ochii închiși. Își asculta muzica în cap. Nu putea face nimic pentru a face camionul să meargă mai repede. Nu putea să le aducă destinația mai aproape. Așa că ascultarea câtorva dintre formațiile sale preferate era cea mai plăcută modalitate la care se putea gândi pentru a trece timpul.

Hannah l-a împins pe Reacher și, când acesta a deschis ochii, a arătat spre un indicator de pe marginea drumului. Acesta dădea numele unui oraș de care niciunul dintre ei nu mai auzise până atunci. În spatele lui, terenul era plat ca o tablă, atât cât puteau vedea. Părea tern și maro în soarele care apunea. Câteva tufișuri rari se șteau printre crusta de iarbă scorjită și pârjolită. Erau câțiva copaci butucănoși. Un set de linii de electricitate se aflare se îndreptau drept spre orizont. Deasupra lor, norii erau cenușii și se întindeau subțiri,

de parcă nu ar fi fost destul pentru a acoperi întinderea masivă a cerului.

Hannah a spus: „E timpul să încheiem ziua?”

Se îndreptau încă spre sud, așa că Reacher și-a dat seama că nu ajunseseră încă până la Amarillo. Asta nu era neapărat o problemă. Semnul enumera facilitățile orașului din apropiere. Păreau adecvate. Aparent, totul venea în perechi. Existau două benzinării. Două restaurante. Și două hoteluri. Hannah a luat-o la stânga și, la un sfert de milă după intersecție, a tras în fața primei benzinării. A intrat înăuntru pentru a folosi toaleta. Reacher a tras camionul până la cea mai apropiată pompă și a umplut-o cu motorină. A intrat înăuntru să plătească și când a ieșit, Hannah era din nou pe scaunul șoferului. El s-a urcat în mașină și ea a condus peste drum spre primul hotel. A parcat pe un loc la marginea parcării, la jumătatea distanței dintre hotel și primul restaurant. Nu mai erau decât alte două mașini la vedere, așa că s-a gândit că concurența pentru camere nu avea să fie o problemă. Mâncarea părea o prioritate mai urgentă.

Restaurantul a fost amenajat astfel încât să arate ca o stație de vite din lumea veche. Acoperișul era acoperit cu șindrilă rustică. Pereții erau acoperiți cu bușteni falși. Erau fiare de marcat atârinate de cuie ruginite, împreună cu tot felul de unelte antice cărora Reacher nu le știa rostul. Înăuntru, podeaua era acoperită cu rumeguș. Mesele și scaunele erau făcute din lemn. Scaunele aveau huse de piele de aceeași culoare cu șeile din tablourile cu cowboy de pe pereți. Blaturile meselor erau încrucișate cu urme de arsuri, poci și lovituri. Arătau vechi, dar chiar și așa, Reacher bănuia că stricăciunile fuseseră făcute într-o fabrică și nu de zeci de ani de utilizare autentică.

Nu mai erau alți clienți în local, așa că o chelneriță cu părul grizonat și o rochie roz de gingaș le-a făcut semn să aleagă undedoreau să se așeze. Au luat masa din colțul îndepărtat. Lui Reacher îi plăcea pentru că îi permitea să supravegheze atât intrarea, cât și coridorul care ducea la toalete. Chelneriță le-a înmănat câteva meniuri și i-a lăsat să își facă selecția. Asta nu a durat mult. Nu existau prea multe opțiuni. Iubitorii de friptură au fost bine satisfăcuți. Toți ceilalți erau cam fără noroc.

Hannah și Reacher și-au comandat mâncarea. Au așteptat în tăcere să vină. Pofta de conversație a lui Hannah se epuizase de-a binelea. Nici Reacher nu avea nimic nou de spus. Zece minute s-au scurs și apoi chelneriță le-a lăsat mesele. Mormane mari de carne și cartofi, fără legume la vedere. Reacher era fericit. Hannah, mai puțin.

Ea a ciugulit cu jumătate de gură marginea fripturii sale. A reușit să înghită câțiva cartofi prăjiți. Apoi și-a dat farfuria la o parte.

„Îmi pare rău.” Hannah s-a ridicat în picioare. „Nu vreau să fiu o stricătoare de petreceri, dar sunt obosită. Nu-mi pot ține ochii deschiși. Mă duc să verific la vecinii de alături. Să mă culc puțin. Ne vedem dimineață lângă camion?”.

Reacher a spus: „Sigur. Șase DIMINEAȚA sună bine?”
„Funcționează pentru mine. Noapte bună.”

Reacher a luat un ziar de pe un suport făcut din potcoave de cai de pe peretele de lângă ușă și l-a citit în timp ce-și termina cina. A mâncat mâncarea neatinsă din farfuria lui Hannah. Și-a terminat cafeaua, urmată de o reumplere. Apoi

a lăsat suficienți bani pentru a acoperi ambele mese și un bacșiș și s-a îndreptat spre exterior.

Patru dintre opririle de pe ruta Greyhound între El Paso și Dallas au fost scurte. Suficient de mult timp pentru ca noi pasageri să se alăture autobuzului sau pentru cei existenți să coboare. Trei dintre opriri au fost mai lungi. Douăzeci de minute. Sau douăzeci și cinci. Suficient pentru ca oricine era înțepenit sau flămând să-și întindă picioarele sau să meargă să ia ceva de mâncare.

Jed Starmer nu a părăsit locul său în timpul nici uneia dintre opririle, lungi sau scurte. Pentru că avea ceva în minte. La poliție. Ofițerii își făcuseră apariția în El Paso. Cu o poză cu el. O singură persoană din lume ar fi putut furniza acea fotografie. Așa că doar o singură persoană ar fi putut suna la 911. Mama lui adoptivă. Ea a raportat dispariția lui. Sau l-a raportat ca fiind un hoț. Era îngrijorată pentru el. Sau era supărată pe el. Jed știa pe ce variantă a pariat. Și mai știa și că motivul nu conta. Singura întrebare care conta era ce avea să facă poliția în continuare. Puteau să presupună că, dacă el nu era în autobuz în El Paso, atunci traseul era o fundătură. În acest caz, era în siguranță. Pentru o vreme, cel puțin. Sau puteau continua să-l caute, până la capăt. Până la destinația lui finală. Caz în care era condamnat.

Jed nu știa ce va face poliția. Iar incertitudinea îl mânca de viu. De fiecare dată când autobuzul se oprea, Jed intra în panică. Chiar dacă era doar la o intersecție. Chiar dacă era doar din cauza traficului de noapte. Jed și-a imaginat ușa deschizându-se. Și-a imaginat un polițist urcând treptele. Făcându-și drum pe culoar. Aruncând lumina lanternei în fața fiecărui pasager. Adormit sau treaz. Comparându-i pe toți cu fotografia lui. Care era veche. Înfrățirea lui se schimbase în

ultimii patru sau cinci ani. A presupus. Spera. Dar nici măcar nu se păcălea singur. Tipul din spatele autobuzului îi observase asemănarea. Poliția nu avea cum să nu observe asta. Erau antrenați pentru astfel de lucruri. Ar fi fost identificat. Ar fi fost prins. Tras din autobuz. Și dus înapoi în L.A. La mama lui adoptivă. Sau la închisoare.

Autobuzul s-a oprit în mod corespunzător de șapte ori. De șapte ori s-a deschis ușa. De trei ori a urcat cineva la bord. Dar, de fiecare dată s-a dovedit a fi un pasager. Nu polițiști. Ceea ce însemna că polițiștii nu-l mai căutau.

Sau că vor fi acolo, așteptând, când autobuzul va opri în Dallas.

Alarma lui Lev Emerson s-a declanșat la ora 2:45, joi dimineața.

Acesta a interpretat tema din *muzica artificială* a lui Händel. Cu voce tare. Emerson a oprit sunetul. A rămas nemișcat pentru o clipă, în întuneric, adunându-și gândurile. Se afla pe o canapea, într-un colț al biroului său din depozitul său din Chicago. Se simțea ca acasă, cu mirosul de piele aspră și maltrată. Cu felul în care suprafața uzată a pernei se simțea pe obrazul lui. Dormise acolo de foarte multe ori de-a lungul anilor. Dar nu pentru niciunul dintre motivele tipice pentru care bărbații căsătoriți își petreceau nopțile departe de paturile lor. Nu era din cauza unei certuri pe care o avusese cu soția lui. Nu era beat. Nu mirosea a parfumul altei femei. Nu era acolo ca să ia droguri sau să se uite la filme porno. Era acolo din cauza naturii muncii sale.

Atunci când cineva cu un loc de muncă obișnuit avea o întâlnire într-un oraș îndepărtat, la prima oră a dimineții,

putea călători cu o noapte înainte. Să rămână peste noapte într-un hotel convenabil. Mânca un mic dejun copios și apărea la întâlnire cu ochii strălucitori și nerăbdător să plece. Dar asta nu era o opțiune pentru Emerson. Nu și dacă trebuia să ia cu el uneltele meseriei sale. Nu erau lucruri cu care să poată zbura. Trebuiau să fie transportate pe drum, întruna din camionetele sale speciale. Și nu-i plăcea ideea de a lăsa una din acele dube într-o parcare publică. Unde un idiot ar putea intra în ea. Sau să încerce să o fure. Sau să se intereseze prea mult de conținutul ei. Ceea ce însemna că trebuia să-și calculeze cu atenție timpul de călătorie. Să-și seteze alarma. Și să se trezească ori de câte ori era necesar să plece, oricât de devreme ar fi fost ora.

Pe măsură ce afacerea sa a luat avânt, Emerson a adus oameni la bordul pentru a ocupa de majoritatea plecărilor timpurii. Oameni în care avea încredere. Dar nu era dispus să facă el însuși munca grea. Mai ales când era vorba de o treabă personală. Și având în vedere că oamenii lui se aflau în prezent în New Jersey, urmărind o navă ancorată la 12 mile în largul mării, nu avea altă opțiune. Era la mâna lui. Și de Graeber, care dormea în magazia de alături. Emerson s-a rostogolit de pe canapea. A trecut la masa lui de lucru și a pornit micul său aparat Nespresso. S-a gândit că amândurora le-ar prinde bine o doză bună de cofeină înainte de a porni la drum.

Jed Starmer nu mai fusese niciodată în Dallas, dar când a văzut în depărtare grupul de clădiri ascuțite și strălucitoare, plus una care arăta ca o minge de golf pe un băț, a știut că trebuie să fie aproape.

Jed s-a uitat pe fereastra autobuzului. Era în stare de alertă maximă, scanând zona în căutarea luminilor albastre și

roșii. Pentru mașini de poliție. Pentru mașinile detectivilor. Ofițerii care patrulau pe jos. Pentru oricine care l-ar fi putut căuta. A văzut vitrine de magazine. Birouri. Baruri și restaurante. Hoteluri. Clădiri federale. O piață pietonală largă. Un memorial în memoria unui președinte mort. Câțiva oameni fără adăpost, întinși la marginea străzii. Dar nimeni nu are legătură cu forțele de ordine. Din câte și-a dat seama.

Deci ori polițiștii nu veneau după el. Sau ar fi stat la pândă în stația Greyhound.

Lui Jed i se poreo co autobuzul a avut nevoie de o săptămână pentru a se plimba prin oraș. A sărit la fiecare vehicul pe care l-a văzut. Și la fiecare pieton care se afla încă pe stradă. Nimeni nu-i dădea atenție. Cu toate astea, Jed s-a cocoțat în scaunul său când șoferul a făcut ultimul viraj spre depou. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost un semn pentru cevanumit Texas Prison Shuttle. Nu auzise niciodată de așa ceva și ideea îl întrista. S-ar putea să fie și el însuși în drum spre închisoare, în curând, iar dacă va ajunge în spatele gratiilor, știa că nimeni nu va veni să-l viziteze. Ar putea fi disponibil un transport convenabil, sau nu. Nu ar fi avut nicio importanță.

Șoferul a intrat în locul stabilit, a frânat ușor până la oprire și a aprins luminile interioare. Unii pasageri au mârâit și au gemut și și-au tras pături și paltoane peste față. Alții s-au ridicat în picioare și s-au întins. Apoi au pășit pe culoar și s-au îndreptat spre ușă. Jed a rămas unde era. Dacă ar fi putut să-și dorească să fie invizibil, asta ar fi făcut. În schimb, a trebuit să se mulțumească să își țină capul plecat și să tragă cu ochiul prin spațiul dintre scaunele din fața lui. S-a concentrat asupra părții din față a autobuzului. În vârful scărilor. Ca să vadă dacă se urcă cineva. Nimeni nu a urcat.

Niciun pasager nou. Și nici un polițist. Nu imediat. Dar mai era o oră și cinci minute până la plecarea autobuzului de legătură. Era suficient timp pentru ca o întreagă echipă de polițiști să apară.

„Hei, amice.” Tipul din spatele autobuzului s-a așezat pe scaunul de lângă Jed. „Mulțumesc că ai așteptat. Ți-e foame? Haideti. E timpul pentru micul dejun pe care mi l-ai promis.”

Jed s-a oprit la intrarea în depou și a aruncat o privire înăuntru. Spațiul era un dreptunghi mare, cu gresie gri pe podea și un tavan înalt în centru și jos pe margini. Facilitățile erau grupate în jurul laturilor, în secțiunea inferioară. Un perete era ocupat de casa de bilete, care era închisă la acea oră a dimineții. Exista o linie de automate de bilete cu autoservire. Un grup de automate pline cu gustări și băuturi. Șiruri de scaune roșii din plastic, pe unele dintre ele dormind oameni. Apoi era secțiunea de care era interesat noul prieten al lui Jed. Concesiunile de mâncare. Acolo erau două dintre ele. Unul vindea doar pizza. Celălalt avea o gamă completă de opțiuni de fast-food.

Nu era niciun polițist la vedere. Și totuși.

Jed intenționa să ia doar o mică gustare. Voia să petreacă cât mai puțin timp posibil în aer liber. Și să cheltuiască cât mai puțini bani cu putință. Avea încă niște cheltuieli importante care urmau să apară. Știa asta. Dar apoi a citit meniul de la teigheaua fast-food-ului. A simțit mirosul de șuncă. Și cârnații. Și cartofii prăjiți. Și toate bunele lui intenții s-au evaporat. Nu mai mâncase din L.A. îi era atât de foame încât îi tremurau picioarele. Nu s-a putut abține. A comandat Belly Buster Deluxe, care conținea cam tot ce se poate găti în ulei, plus inele de ceapă și o Cola. Tipul din

spatele autobuzului a cerut aceeași combinație. Angajata a mormăit câteva instrucțiuni către un bucătar care dădea târcoale în spatele ei, apoi s-a îndreptat spre casă. A apăsât câteva taste și a strigat totalul. Jed făcuse deja calculele în minte. Își calculase deja cât i-ar fi rămas după ce luase în calcul impozitul și lăsase cel mai mic bacșiș acceptabil.

Era mai puțin decât și-ar fi dorit, dar s-a gândit că poate trăi cu asta.

Jed și-a băgat mâna în buzunar. A căutat sulul de bani. Dar degetele lui nu au atins nimic altceva decât scame și cusături sfărâncioase. Buzunarul lui era gol. Și-a verificat celelalte buzunare. Pe toate. Nu a găsit decât câteva monede și periuța de dinți. Baniii lui dispăruseră. Toți banii. A stat nemișcat un moment, încercând să înțeleagă ce se întâmpla. Apoi, genunchii i-au cedat. S-a lăsat pe spate. Capul lui a lovit pământul. Luminile de deasupra lui s-au transformat în stele de foc cu mai multe puncte. Se învâртеau, dansau și se roteau. Apoi, totul în lumea lui s-a întunecat.

Reacher s-a trezit la cinci și un sfert, joi dimineța. A făcut un duș. S-a îmbrăcat. Și a fost în fața hotelului la șase fără zece, așa cum fusese stabilit. Hannah Hampton nu era. Și nici camioneta lui Sam Roth nu era acolo.

Reacher s-a gândit să intre înăuntru și să-l întrebe pe tipul din spatele tejghelei de la recepție la ce oră plecase Hannah. Apoi s-a gândit mai bine. Nu avea rost. Indiferent dacă ea plecase cu cinci minute sau cu cinci ore înaintea lui, nu ar fi putut să o ajungă din urmă fără un vehicul. Și chiar dacă ar fi putut, nu ar fi făcut-o. Aceasta era o operațiune rezervată doar voluntarilor. Dacă Hannah se răzgândea, era mai bine să nu vină cu noi. Ar fi fost o greșeală să o ia.

La benzinăria de pe cealaltă parte a străzii nu era niciun vehicul, așa că Reacher a început să meargă. Autostrada era la doar un sfert de milă distanță. S-a gândit că ar putea face autostopul când va ajunge la intersecție. De obicei, era mult trafic de camioane la primele ore ale dimineții, înainte ca drumurile să fie prea aglomerate. Spera să fie pe cel puțin un șofer care să aibă nevoie de puțină companie. Care căuta niște bani de benzină. Sau o mică conversație care să-l ajute să rămână treaz după o noapte lungă la volan.

Soarele începea să răsară, dar peisajul nu părea mai atrăgător decât în seara precedentă. Era încă plat. Tot uscat și maro. Încă fără trăsături. Reacher și-a dat seama că trebuie să fi parcurs câteva sute de metri, dar scena era atât de vastă și atât de uniformă, încât părea că nu se mișcase deloc. A continuat, puțin mai repede. Apoi s-a oprit. A auzit un sunet în spatele lui. Un motor. Un motor diesel. Zăgănind și trosnind ca un tren.

Hannah Hampton a oprit pe marginea drumului și a coborât geamul pasagerului.

Ea a spus: „Ce se întâmplă? De ce ai plecat fără mine?”

Reacher a spus: „M-am gândit că ai plecat fără mine.”

Hannah și-a verificat ceasul. „Dar nu este încă ora șase. Am spus că ne întâlnim la șase”.

Reacher a ridicat din umeri. „Obiceiuri vechi. La timp este târziu acolo de unde vin eu. Oricum, unde ai plecat? Țasta nu e un loc prea bun pentru o plimbare matinală.”

„Să iau o cafea.” Hannah a arătat spre două căni gigantice de luat la pachet care erau înghesuite în suporturile din consola centrală. „Am crezut că îți place. Mașina nu era curățată în stația de peste drum. Tipul de dimineață a întârziat. Încă nu se apucase de ea. Așa că a trebuit să conduc până la celălalt loc. E cam la un kilometru și jumătate. Am greșit?”

„Categoric nu.” Reacher a deschis ușa și a urcat înăuntru. „Îmi place cafeaua. Și face un salut mult mai bun decât data trecută când ai venit să mă iei. Asta e sigur.”

Jed Stormer s-o trezit cu câteva ore mai târziu decât Reacher. Era într-un autobuz Greyhound. Dar nu cel care îl adusese de A. Era altul. Se îndrepta spre est, apropiindu-se de granița dintre Texas și Louisiana.

Dacă Jed ar fi fost lăsat de unul singur, poate că nu ar fi reușit să urce în acel autobuz. Nu-și amintea să se fi ridicat de pe podea în depoul din Dallas. își amintea doar că se afla pe un scaun de plastic, sprijinit de o masă. Tipul din spatele autobuzului precedent stătea vizavi de el. Între ei se aflau două tăvi, încărcate cu mâncare. Belly Buster Deluxes, cu inele de ceapă în plus și pahare uriașe de Coca-Cola. Exact ceea ce comandaseră. Exact ceea ce încerca să plătească atunci când și-a dat seama că îi lipseau banii. S-a gândit că trebuie să

se fi înșelat. A crezut că încă îi mai are. L-a inundat ușurarea. Și-a strecurat mâna în buzunar. Avea nevoie să atingă banii. Ca să fie sigur că sunt acolo. Dar buzunarul lui era la fel de gol ca înainte. Era atât de confuz.

Celălalt tip a spus: „Dacă te întrebi de mâncare, eu am plătit-o”.

„Oh.” Jed se străduia să-și țină gândurile în ordine. „Vă mulțumesc. Cred că da.”

Tipul se holba la Jed. Expresia lui nu era prietenoasă. „Spune-mi ceva. Și nu minți. Mă păcălești?”

„Ce? Nu. Așteaptă. Nu înțeleg.”

„Spuneți că veți plăti. Comandați mâncarea. Apoi îmi pui mie nota de plată.”

„Nu în mod deliberat.”

„Toată chestia cu prăbușirea? Ar trebui să primești un Oscar pentru asta.”

„Nu știi ce vrei să spui.”

„Chiar ai crezut că ai bani?”

„Am bani. Am avut. Acum nu mai sunt.”

„Cât ai avut?”

„Trei sute de dolari.”

„În ce? În zeci? Douăzeci? Cincizeci?”

„Douăzeci de ani.”

Tipul a clătinat din cap. „Așadar, o adevărată rolă. Când ai mâncat- o ultima oară?”

Jed s-a gândit un moment. „În El Paso. Am luat niște apă. Nu. Așteaptă. Aia era de la o mașină. Am folosit monede. Trebuie să fi fost în L.A., marți. Mi-am cumpărat un bilet și un burger.”

„Ai scos toată rola? Sau doar ce-ți trebuia?”

Jed a ridicat din umeri. „Toată rola, cred.”

„Ai pus în buzunar ceea ce nu ai cheltuit?”

„Bine.”

„A văzut cineva în ce buzunar ai pus-o?” „Nu știu. Probabil că da. Stația de autobuz a fost destul de aglomerată.”

„S-a apropiat cineva de tine? A dat peste tine? A intrat în contact în orice alt mod?”

„Nu. Așteaptă. Da. Tipul care mi-a găsit biletul. L-am scăpat și... oh.”

„Oh are dreptate. Deci. Tipul ăsta. Ai vorbit cu el? Ți-a pus vreo întrebare?”

„Am stat puțin de vorbă, cred. A spus că se urcă în autobuzul meu. Dar apoi nu a făcut-o. Acum știu de ce.”

„I-ai spus unde te duci?”

„Nu chiar. Am fost destul de vag. De ce?”

„Nu contează. Acum, haideți. Mănâncă. Înainte ca mizeria asta să se răcească.”

Celălalt băiat și-a curățat farfuria, apoi a așteptat ca Jed să-l ajungă din urmă.

El a spus: „Bine. Acum ar trebui să te ducem la spital. Să te verificăm. Te-ai lovit destul de tare la cap când ai căzut.”

„Nu.” Jed și-a verificat ceasul. „Nu e timp. Următorul meu autobuz pleacă în zece minute. Și oricum, sunt bine.”

„Ar trebui să suni la 911, cel puțin. Să-l anunți pe tipul din L.A.”

Jed a clătinat din cap.

„Trebuie să îl denunți. Pentru a-l împiedica să mai jefuiască pe cineva.”

„Nu are rost. Este prea târziu. Va fi plecat de mult.”

„Ți-e frică să suni la poliție, nu-i așa? Încerci să îi eviți. Cum așa?”

„Nu mi-e frică. Sunt doar în criză de timp.”

„Ești într-un fel de necaz.”

„Ți-am spus. Eu nu sunt.”

„Atunci care este problema? Ești un fugar? Asta e?”

Jed a clătinat din nou din cap. „Nu. Nu fug de nimic. Doar... mă mut.”

„Serios? Încotro? Cum? Unde sunt lucrurile tale? Ce ai de gând să faci când ajungi acolo?”

„Nu știu.” Erau întrebări bune, se gândi Jed. Deși doar două lucruri contau cu adevărat. Unde avea să doarmă în noaptea aceea, după ce se dădea jos din autobuz. Și cum avea să-și termine călătoria în dimineața următoare. Aceleași două probleme cu care se confruntase tot timpul. Erau puțin mai dificile acum că nu avea bani. Dar avea să găsească o soluție. Erau oameni care dormeau pe scaunele de lângă el. Nu era încântat de idee, dar putea să facă același lucru și la depoul din Jackson. Nu l-ar fi ucis pentru o noapte. Apoi și-a amintit de semnul pe care îl văzuse afară. Pentru naveta închisorii. Dacă aveau așa ceva în Texas, cu siguranță ar fi

existat ceva similar în Mississippi. Asta ar putea fi salvarea lui. Dacă ar putea să-l convingă cumva pe șofer să-l lase să urce la bord. Și-a ridicat privirea și a încercat să zâmbească. „Nu vă faceți griji. Voi fi bine.”

„Ei bine, mult noroc. Ești un copil curajos.” Tipul s-a uitat la Jed pentru o clipă, apoi a scos din buzunar două bancnote de zece dolari și le-a strecurat pe masă. „Poftim. Asta e tot ce pot să dau. Ia-le. Numai să nu lași pe nimeni să ți-i fure de data asta.”

Telefonul lui Hannah Hampton i-a ghidat spre sud până când au trecut de Amarillo, apoi autostrada s-a deplasat puțin spre est. Se vor îndrepta în diagonală prin stat până când vor ajunge la Dallas, și- a dat seama Reacher. Apoi ar fi fost o linie dreaptă până în Mississippi. Încă câteva opriri pentru motorină și cafea. Câteva ore în plus pentru a asculta muzică în mintea lui. Dacă nu cumva Hannah se hotăra că vrea să vorbească din nou. Oricum ar fi fost bine pentru el. Și-a înclinat scaunul pe spate puțin mai mult, a închis ochii și s-a așezat pentru călătorie. Nu putea face prea multe cât timp erau pe drum. Dar când ajungeau la destinație, era destul de sigur că asta avea să se schimbe. Și asta era de asemenea în regulă pentru el.

Persoana de contact a lui Lev Emerson a ales o cafenea din St. Louis, Missouri, pentru întâlnirea lor. Același oraș ca și prima lor întâlnire. Un loc diferit. Dar aceeași linie de gândire. Un loc public. Zgomotos. Greu pentru oricine să tragă cu urechea sau să înregistreze conversația lor. Și e greu pentru Emerson să-i facă rău fizic tipului fără să fie văzut de zeci de martori. Tipul era precaut. Asta era clar. Dar trecuse cu vederea un detaliu. Ultima dată când s- au întâlnit,

Emerson nu știa cum arăta tipul. Nu avea altă opțiune decât să-l aștepte înăuntru, așa cum fusese convenit. Dar să-l recunoască nu mai era o problemă. De aceea, Emerson s-a hotărât să-i întindă o ambuscadă afară.

Când lucrezi cu gama de substanțe chimice implicate în domeniul de activitate al Emerson, să pui mâna pe puțin cloroform este o joacă de copii. Înainte de a pleca din Chicago, Emerson a înmuiat o cârpă cu această substanță și a depozitat-o într-o pungă Ziploc. Și-a programat drumul astfel încât el și Graeber să ajungă la mall-ul unde se afla cafeneaua cu o oră mai devreme. A parcat chiar lângă intrarea în parcare. A urmărit fiecare mașină care intra. Văzut pe omul său de contact sosind într-un Mercedes argintiu. A dat înapoi și l-a urmărit pe tip până în cealaltă parte a parcării. A dat cu spatele pe locul de lângă el, cu partea pasagerului cu fața spre el. Graeber a sărit afară. Avea în mână un atlas rutier cu urechi de câine. L-a oprit pe tip și i-a cerut indicații către un parc industrial de la periferia orașului. Emerson s-a strecurat pe partea cealaltă. Avea în mână cârpa. A făcut o buclă în spatele dubei. A deschis una dintre uși. A pășit în spatele tipului. L-a pus cârpa pe nas și pe gură. Și a preluat greutatea tipului care se prăbușea ca să nu se lovească de pământ. Graeber s-a strecurat între ei. S-a urcat în spațiul de marfă al dubei. Emerson a împins trupul inconștient al tipului până la ușă. Graeber l-a apucat de umeri. Emerson i-a luat gleznele. Împreună l-au târât pe tip înăuntru. Apoi Emerson a trântit ușa și a aruncat o privire rapidă în parcare. Întreaga operațiune durase nouă secunde. Nimeni nu văzuse nimic.

Damon Brockman a intrat în biroul lui Bruno Hix și s-a așezat pe unul dintre scaunele pentru vizitatori care erau aliniate în fața biroului mare de lemn.

El a spus: „Tocmai am primit un telefon foarte interesant. Ți amintești de Lawrence Osborn?”

Hix a lăsat stiloul jos. „Spray cu piper Larry? Sigur. Un tip de treabă. A venit cu noi din Kansas City, apoi a trebuit să se retragă mai devreme. Astm, nu?”

„Corect. Ei bine, ghici cine tocmai a bătut la ușa lui Larry?”

„Spune-mi.”

„Puștiul ăla. Ziaristul care avea o problemă cu moartea drogurilor.”

„De ce îl deranjează pe Larry?”

pare că se duce după toți cei pe care i-am concediat când ampreluatacest loc Se gândește că unii dintre ei ar putea avea un deficit de loialitate. Ar putea fi dispuși să verse niște boabe.”

„Nici unul dintre ei nu știe nimic.”

„Bine.”

„Și nu l-am concediat pe Larry.”

„Puștiul nu știe asta.”

Hix a bătut o clipă cu degetele pe birou. „Nu-mi place asta. Dacă puștiul îi vânează pe foștii noștri angajați, cine știe ce alte feluri de săpături face. Nu-l vreau aici mâine. E prea curios. Prea mult prea mare pacoste. E timpul să scăpăm de el.”

Brockman a zâmbit. „De acord. Și știu o modalitate ușoară de a o face.”

„Cum?”

„Larry i-a spus puștiului că ar putea obține ceva murdar despre noi, dar că are nevoie de timp de gândire. A spus că va lua legătura cu el dacă vrea să meargă mai departe. Apoi m-a sunat să ne anunțe. Să vadă cum vrem să joace. Deci, iată la ce mă gândesc. Îl punem pe Larry să-l contacteze pe puști. Îl trimitem la o vânătoare de găște sălbatice.”

„Cum ar fi unde? Și pentru a face ce?”

Brockman a ridicat din umeri. „Undeva departe. Nu știu. San Francisco. Key West. Detaliile nu contează. Putem inventa ceva. Trebuie doar să fie urgent. Deci puștiul pleacă din oraș în seara asta. Mâine dimineată, cel târziu.”

Hix și-a luat stiloul și l-a răsucit între degete. „Bine, îmi place. Hai să o facem. Doar să fie ceva convingător.”

Singura promisiune pe care Lev Emerson a trebuit să o facă a fost că nu va da foc clădirii.

Aceasta era opusul condițiilor pe care Emerson le accepta de obicei, dar în aceste circumstanțe avea sens.

Avea nevoie de acces la anumite spații. Ceva izolat. Unde nimeni nu ar fi auzit nimic. Sau să vadă ceva. Sau să miroasă ceva. Un loc care să fie robust. Industrial. Se afla într-un oraș ciudat. Și se grăbea. Așa că l-a sunat pe clientul pentru care tocmai făcuse treaba în Savannah. Tipul deținea un depozit de epocă în St. Louis. Era liber, lângă râu, fără nicio afacere activă în apropiere. Emerson știa deja despre locul respectiv. Își amintea de el pentru că tipul îl angajase odată să dea foc la proprietatea unui vecin.

Când Emerson și-a revenit după cloroform, era întins pe spate. Era dezbrăcat. Și se afla în mijlocul unei podele reci de beton. Putea să simtă un ușor miros de benzină. Putea vedea pereți în depărtare. Făcuți din cărămidă. Păreau vechi. Un strat palid, calcaros, se desprindea de pe ei. Tavanul era înaltdeasupra lui. Era pătat de la scurgeri de apă și era susținut de grinzi metalice ruginite.

Mâinile și picioarele tipului erau întinse pe lângă el. A încercat să le miște, dar nu a putut. Pentru că încheieturile mâinilor și gleznelor îi erau legate cu cabluri de niște butuci de oțel de 15 centimetri care răsăreau din pământ. Erau rânduri și rânduri de ele. Erau tot ce mai rămăsese din seturile uriașe de rafturi care fuseseră îndepărtate și topite atunci când afacerea de depozitare care locuise în clădire fusese abandonată. Tipul a tras din toate puterile. Benzile de plastic îi săpau în piele, dar butucii de metal nici măcar nu se îndoaiau.

Emerson stătea de o parte și de alta a tipului. Graeber era de cealaltă parte. Lângă picioarele tipului se afla un butoi mare de

plastic. Iar pe butoi era așezată o lingură. De genul celui folosit în restaurante pentru a servi castroane de supă.

Emerson s-a ghemuit și a așteptat ca tipul să întoarcă capul și să se uite la el. Apoi a spus: „Să nu ne învârtim în jurul cozii. Știu despre tine. Evident că știu despre nava ta. Așa că scopul zilei de astăzi este ca tu să completezi golul rămas.”

Gâtul tipului era uscat. A reușit să spună: „Ce gol?”.

Emerson a spus: „Vreau să știu cine este furnizorul tău”.

Ochii tipului s-au întins mari. „Nu știu. Nu pot să-ți spun.”

Emerson s-a îndreptat și a trecut la butoi. A luat polonicul într-o mână. A îndepărtat capacul cu cealaltă. A scos o bucată mare de gel gros, de culoare crem. A traversat înapoi spre tip. Și a turnat gelul peste tot pe organele genitale ale tipului.

Tipul țipa, se zbătea și se zbătea. „Oprește-te! Ce faci? Ce e chestia aia?”

Emerson a spus: „Aș putea să vă spun denumirea chimică a acestuia, dar nu ar însemna nimic pentru dumneavoastră. Ați văzut *Apocalypse Now!*”

„Ce? De ce?”

„Pentru că numele pe care îl veți cunoaște este napalm.”

„Nu. Serios? Ce naiba...”

„Este propria mea versiune. Mai bună decât cea militară. Cheia este să nu te zgârcești la benzină. Formula originală arde doar câteva secunde. A mea rămâne aprinsă timp de zece minute. Gândiți-vă la asta. Simți cum se lipește de pielea ta?”

Tipul s-a zbatut și a sărit și a încercat să îndepărteze gelul de pe corp. Era greu, ca un lipici. Puțin s-a desprins, dar cea mai mare parte a rămas încăpățânată.

Emerson a scos din buzunar o cutie de chibrituri. „Deci, spune-mi. De unde își ia organizația ta inventarul?”

Tipul s-a oprit din mișcare. Se chinuia să respire. „Avem câteva surse. Luăm lucruri diferite din locuri diferite”.

„Începeți cu ceea ce aveți pentru fiul meu. De unde a venit?”
„Nu știu. Sincer. Am doar o persoană de contact. Îi spun de ce avem nevoie. Dacă poate să facă rost, o face. Nu știu pentru cine lucrează. Așa este aranjat sistemul. Pentru securitate. La fel cum nici el nu știe pentru cine lucrez eu.”

„Numele lui?”

„Carpenter. Așa mi-a spus. S-ar putea să nu fie numele lui adevărat.”

„Informații de contact?”

„Este în telefonul meu. O să ți-l dau. Dar ascultă. Acesta este adevărul. Acum patru săptămâni, Carpenter a dispărut din peisaj. S-ar putea să fi demisionat. FBI-ul ar fi putut ajunge la el. Nu știu. Dar dacă nu poți da de el, să nu crezi că te-am mințit.”

Graeber a ridicat pantalonii tipului de pe podea și a scos un telefon dintr-unul dintre buzunare. A întrebat: „Codul de acces?”

Tipul a derulat o serie de numere.

Graeber a apăsât câteva taste, apoi a spus: „Carpenter? Aveți o poză cu el. Este o glumă?”

Tipul a spus: „Nu știa. Era în caz că aveam nevoie de o pârghe. Oricum, acum e de prisos.”

Emerson a spus: „Cui îi pasă de o fotografie dacă tipul a dispărut? Cum îl putem ocoli?”

Tipul a spus: „Nu se poate. A fost singurul meu contact.”

„Deci, cum vă plasați comenzile?”

„Noi nu suntem. Nu putem. Nu până când nu ne contactează un înlocuitor. Folosim furnizori alternativi în acest moment.”

„Cum l-ai plătit pe Carpenter?”

„Numerar, la început. Recent, bitcoin. Este imposibil de urmărit.”

„Cine colectează marfa? De unde?”

Tipul a pierdut un ritm. „Nu știu de unde.”

„Deci știi cine.”

Tipul nu a răspuns.

Emerson a scos un chibrit din cutie.

„OK! Folosim un tip de transport. Din Vicksburg, Mississippi. Îl cheamă Lafferty. E un singur om de trupă. Un specialist.”

„Adresa?”

„În telefonul meu.”

„Bine. Acum, mai e ceva ce vrei să ne spui?”

„Nu, nimic. Ți-am spus totul. Mai mult decât ar fi trebuit să fac. Așa că te rog, dă-mi drumul.”

„Mai întâi de toate. Transportul care a ajuns la fiul meu. Tu ai aranjat asta? Ai fost o verigă în acest lanț?”

Tipul a închis ochii și a dat din cap. Doar o mișcare foarte ușoară.

Emerson a spus: „Lasă-mă să aud”.

Tipul a deschis din nou ochii și a spus: „Da, eu am aranjat. Pot să plec acum? Dacă doriți o rambursare, pot face asta. Sunt singurul care poate face asta.”

Emerson a luat o lingură de gel și a turnat-o pe stomacul tipului. A luat altul și l-a turnat pe pieptul lui. Graeber a pus capacul la loc pe butoi și l-a rostogolit spre ieșire. Apoi Emerson a aprins un chibrit.

„0 rambursare?” a spus Emerson. „Nu. Dar puteți pleca. Așa cum fiul meu aveasă plece când ați terminat cu el. Doar că tu poți pleca mai repede. Și poate cu ceva mai multă durere.”

Autobuzul Greyhound în care se afla Jed Starmer a ajuns la depoul din Jackson, Mississippi, puțin după ora 13:15, joi. Asta la mai mult de patruzeci de ore după ce a plecat din L.A. Patru persoane l-au urmărit la sosire. Două dintre ele așteptau acel autobuz, mai exact. Ceilalți doi erau cu ochii pe tot ce venea dinspre vest.

Cea de-a doua pereche lucra în mod normal la instalația Minerva din Winson. Se aflau la stație de la ora 3:00 DIMINEAȚA, într-o misiune specială. Erau plictisiți. Erau obosiți. Și erau suspicioși. De ceilalți doi tipi. Atenția le fusese atrasă în momentul în care intraseră în holul

acoperit. Erau tineri. Târziu în adolescență, sau cel mult douăzeci de ani. Purtau cămăși strălucitoare, cu mâneci scurte, descheiate, peste maiouri albe și murdare. Aveau pantaloni scurți. Fără șosete. Unul dintre ei avea sandale. Celălalt avea pantofi de tenis, vechi și încremeniți, fără șireturi. Amândoi aveau părul lung, răvășit și încălțit. Unul era blond. Celălalt, brunet. Nici unul dintre ei nu se bărbierise recent. Niciunul dintre ei nu era o imagine a respectabilității. Asta era sigur. Dar limbajul lor corporal era adevăratul semnal de alarmă. Agitația lor constantă. Tensiunea din brațe, picioare și gâturi pe care nu și-o puteau reprima.

Ofițerii de penitenciare trăiesc sau mor datorită instinctelor lor. Capacitatea lor de a detecta problemele înainte ca acestea să se întâmple. Nu există alternativă, având în vedere că sunt uneori depășiți numeric cu două sute la unu. Lucrurile se pot înrăutăți rapid. Odată ce au început, nu mai există cale de oprire. Nu fără să fie vărsat sânge. Așa că dacă băieții de la Minerva ar fi fost de serviciu la închisoare și puștii ăia neînsemnați ar fi fost deținuți, ar fi acționat imediat asupra lor. Fără ezitare. fi aruncat înapoi în

celulele lor și i-ar fi ținut închiși până când ar fi descoperit
Oricât de mult ar fi durat. Dar acolo, în lumea liberă, cei de la
Minerva nu puteau face nimic.

Cu excepția ceasului.

La fiecare câteva minute, puștiul blond își scotea
telefonul și se holba la ecranul acestuia.

Unul dintre băieții de la Minerva și-a îmbrâncit
partenerul. „Vezi asta?”

„Se uită la o fotografie”, a spus celălalt tip. „Nu pot să
văd cu cine este. Tu poți?”

Primul tip a clătinat din cap. „Unghiul este greșit. Pot să
disting o siluetă. Asta e tot. Dar știi ce înseamnă asta? Că nu
sunt aici pentru cineva cunoscut. Caută un străin.”

Cel de-al doilea tip a tăcut pentru o clipă. „Suntem aici.
Ei sunt aici. Care sunt șansele?”

„Dacă îl caută pe același tip ca și noi, nu sunt aici pentru
a-l opri. Uitați-vă la mărimea lor. Ai auzit ce le-a făcut lui
Robert și Dave în Colorado?”

„Deci sunt aici pentru a-l ajuta. Va avea nevoie de o
mașină. Presupunând că îl caută pe același tip.” „Ceea ce
este o veste excelentă.” „Cum așa?”

„Brockman ne trimite după un tip. Noi îi dăm trei.
Trebuie să existe un bonus pentru asta.”

„Și dacă pun la cale altceva, copiii ăștia?”

Primul tip a ridicat din umeri. „Atunci nu este problema noastră”.

Jed o fost ultimul pasager care a coborât din autobuz. I se părea că partea din față a stației arăta primitoare. Era plină de copertine curbate și de semne de neon, ca un cinematograf de altădată. În spate era o altă poveste, acolo unde avea loc încărcarea și descărcarea. Zona era acoperită. Era întunecată și plină de umbre. Jed a avut un presentiment rău despre acel loc. Nu voia să pună piciorul în el. A rămas acolo unde era, apăsător pe scaun, prefăcându-se că nu se află acolo, până când șoferul s-a ridicat și l-a privit fix. Atunci nu a mai avut de ales. A acceptat inevitabilul. S-a strecurat pe culoar și a coborât încet pe scări.

Băieților de la Minerva le era clar că Reacher nu se afla în autobuz. La fel cum nu fusese nici în cele 47 de autobuze anterioare pe care le văzuseră sosind. Ceea ce însemna că aveau să aștepte și mai mult. Să urmărească cel puțin încă unul. Singura întrebare era dacă o vor face singuri. Sau dacă cei doi copii pe care erau cu ochii pe ei vor mai sta și ei prin preajmă. Copiii nu se arătaseră interesați de niciunul dintre pasagerii care plecaseră în flux.

Până când a apărut Jed.

Jed a aruncat o privire în jur, s-a orientat și s-a grăbit spre perechea de uși batante care duceau în interiorul stației. Puștiul blond și-a verificat din nou telefonul. Apoi a început să se miște. S-a apropiat de Jed. A venit în spatele lui și l-a apucat de brațul stâng. Și- a scos degetul arătător drept și l-a înfipt în rinichiul lui Jed. S-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche lui Jed. Apoi amândoi au virat spre stânga. Spre ieșirea spre stradă. Puștiul cu părul negru era deja acolo. A verificat

ambele direcții. Le-a făcut semn să continue să se miște. Apoi toți trei au dispărut din peisaj.

Unii oameni aleg hotelurile mai mult sau mai puțin la întâmplare. Alții sunt mai atenți. Ei iau în considerare tot felul de factori diferiți. Prețul. Locația. Facilitățile. Ambianța. Discreția personalului, în funcție de ceea ce plănuiesc să facă în timp ce se află acolo. Și cu cine plănuiesc să o facă.

Emerson și Graeber au acordat o mare atenție alegerii hotelului din St. Louis în acea joi. Dar pentru ei conta doar un singur lucru. Era vorba de parcare. Trebuia să fie mare. Și trebuia să fie conturată în așa fel încât cel puțin o parte din spații să fie poziționate la mare distanță de clădirea principală. Graeber a petrecut o jumătate de oră bună cu telefonul după ce au părăsit depozitul. A folosit câteva site-uri de evaluare diferite până când a găsit un loc pe care îl considera potrivit. Apoi a trecut la aplicația sa preferată de cartografiere și a ciupit și a mărit și a dat cu mâna până când a verificat de două ori din toate unghiurile. Pe ecran părea promițător. Dar când au ajuns la fața locului și-au dat seama că jumătate din lot trebuie să fi fost vândut de când fuseseră făcute pozele din satelit pe care le văzuseră. Acum, secțiunea interesată era înconjurată de panouri ale constructorilor, pe care erau inscripționate simulări computerizate ale unei noi clădiri de birouri

Emerson și Graeber au trecut la cea de-a doua alegere de hotel. Parcarea era mai mică, dar era destul de devreme în zi pentru ca o mulțime de locuri să fie libere. Graeber a tras dubița în cel mai izolat dintre ele, iar Emerson a traversat până la recepție. A rezervat o cameră. A plătit pentru întreaga noapte, dar știa că vor pleca la ora unu și jumătate dimineața. Asta le-ar fi dat timp să ajungă la Vicksburg,

Mississippi, și să mai aibă la dispoziție cam o oră pentru supraveghere înainte ca tipul de la livrări despre care aflate să apară la serviciu. Programul le lăsa douăsprezece ore de parcurs. Emerson s-a gândit că ar trebui să le folosească pentru a se odihni. Începuseră devreme. Un drum lung de la Chicago. Urmată de o dimineață plină. Așa că vor împărți timpul în patru schimburi. Apoi, pe rând, unul dintre ei în cameră și unul în dubă. Camera ar fi fost mai confortabilă. Dar duba era mai importantă. Conținutul ei era prea valoros pentru a fi lăsat nesupravegheat. Și ar fi fost prea greu de explicat dacă cineva cu autoritate le-ar fi găsit.

Mașina era veche. Era un fel de break. Era lungă și verde și avea panouri de lemn fals atașate pe părțile laterale. Puștiul cu părul negru a deschis una dintre ușile din spate. Puștiul blond și-a mutat mâna în centrul spatelui lui Jed. L-a împins. Cu putere. Jed a încercat să se oprească, dar degetele i-au alunecat pe vopseaua prăfuită și a ajuns cu fața în jos în spațiul pentru picioare. Puștiul blond a trântit ușa. S-a întors spre prietenul său. Mâna lui era ridicată pentru a bate palma. Pe care nu a primit-o niciodată. Pentru că amicul său era întins pe spate pe trotuar. Inconștient. Unul dintre băieții de la Minerva stătea deasupra lui. Avea un zâmbet pe față.

Celălalt tip de la Minerva a spus: „Vrei să-mi spui ce se întâmplă aici?”.

Gura puștiului blond s-a lăsat deschisă, dar nu a vorbit.

Tipul de la Minerva a scos un pistol de la centura blugilor. „Iată ce trebuie să înțelegeți. Sunt un ofițer de poliție. Am fost martor la încercarea ta de a răpi un minor. Dacă te împușc, primesc o medalie. Așa că, dacă ai ceva apropiat de o explicație nevinovată, acum e momentul”.

Puștiul nu a răspuns.

Tipul de la Minerva și-a verificat ceasul. Mai erau opt minute până la sosirea următorului autobuz. Ceea ce era enervant. Aceasta ar putea fi singura acțiune pe care o va vedea toată ziua. Ar fi preferat să mai tragă puțin de timp. Să se distreze puțin. În schimb, s-a încruntat și a spus: „Arată-mi telefonul”.

Puștiul nu s-a mișcat.

Tipul de la Minerva a apăsat țeava armei sale pe sternul puștiului. A băgat mâna în buzunarul puștiului și s-a ajutat de telefon. S-a uitat la el și a întrebat: „Codul de acces?”.

Puștiul a rămas tăcut.

Tipul de la Minerva a spus: „Bine, telefonul ăsta e vechi. O amprentă digitală îl va debloca. Întindeți mâna.”

Puștiul nu s-a mișcat.

Tipul de la Minerva a spus: „Să recapitulăm. Cod de acces sau amprentă?”

Puștiul nu a răspuns.

„OK”, a spus tipul de la Minerva. „O să merg pe amprenta ta. Știi că degetul tău nu trebuie să fie atașat de restul corpului tău pentru a funcționa, nu? Sau degetul mare? Sau orice altceva ai folosit pentru a-l configura? Poate că va trebui să-ți rup toate degetele, unul câte unul.”

Ochii puștiului s-au deschis larg și a rostit un șir de șase numere. Tipul de la Minerva le-a introdus în telefon, apoi i-a deschis biblioteca foto. Era plină de poze cu oameni care făceau surfing, beau bere și se plimbau pe plaje, plus o poză cu fundul cuiva. Nu era nimic care să pară relevant, așa că tipul a trecut la aplicația de mesaje a telefonului. Imediat, o altă imagine a umplut ecranul. Era a lui Jed Starmer. În stația Greyhound din L.A., făcută marți după-amiază. Tipul a dat click și a făcut swipe și a văzut că poza fusese trimisă de la un număr din California. Era atașată o notă. Un număr de traseu. Și o oră de sosire. I-a înmănat telefonul partenerului său, apoi i-a spus puștiului: „Cât costă?”

Ochii puștiului s-au deschis și mai mult. „Nu am niciun ban. Dar pot face rost de câțiva. Îți dau cât vrei.”

Tipul de la Minerva i-a dat o palmă peste față puștiului. Cu mâna deschisă, dar totuși suficient de tare pentru a-l doborî în lateral, în

șanț. Apoi tipul s-a întins, l-a apucat pe puști de maiou și l-a tras înapoi pe picioare. „Cât primești pentru că l-ai răpit pe băiat?”

„Oh, nimic. Nimic. Sincer.”

„Prostii.”

„Este adevărat.”

„Atunci de ce l-ai răpit?”

„A trebuit să o facem. Nu avem de ales.”

„Toată lumea are de ales.”

„Nu avem. Lucrăm la asta. Avem o datorie.”

„Oh, da? Cui îi ești dator? Pentru ce?”

„Un tip pe care l-am cunoscut. Ne-a dat niște droguri. O mulțime de droguri. Trebuia să le vindem. Dar au fost furate. Și nu aveam bani să-i dăm banii înapoi.”

„Cine e tipul?”

„Nu-i știu numele real.”

„Unde este?”

„New Orleans.”

„Deci, acum îl aprovizionezi cu fugari?”

Puștiul s-a uitat în jos și a dat din cap.

Tipul de la Minerva a spus: „Aveți pe cineva la stația Greyhound din, unde? L.A.?”

Puștiul a spus: „Se mișcă de colo-colo. L.A. San Fran. Austin, Texas, o dată.”

„Se împrietenește cu băieți care arată singuri? Află unde se duc? Se asigură că nimeni nu le va simți lipsa?”

Puștiul a dat din cap.

„De câte ori?”

„Acesta este al patrulea.”

„Câți mai sunt?”

Puștiul a ridicat din umeri. „A spus că ne va spune când va fi de ajuns.”

Tipul de la Minerva și-a verificat din nou ceasul, apoi a scos din buzunarul de la spate un plasticuff. „Întoarceți-vă. Măinile întinse în spatele tău.”

„Ce ai de gând să faci?”

„Sună la 911. Te aștepti la multă închisoare, amice. Să sperăm că în locul în care lucrez eu. O să mă asigur că vei fi bine primit.”

„Nu. Așteaptă. Așteptați, vă rog. Nu putem...”

Tipul l-a învărtit pe puști și i-a asigurat încheieturile mâinilor. Apoi l-a împins spre partenerul său și a deschis ușa din spate a mașinii. A spus: „Mai bine am verifica dacă băiatul este bine. Să ne asigurăm că nu mai ai probleme”.

Numai că nu putea să verifice pe nimeni. Pentru că partea din spate a mașinii era goală. Ușa de vizavi era deschisă. Și Jed dispăruse.

În același timp în care Jed Starmmer ieșea din breakul prăfuit, Hannah Hampton și Jack Reacher părăseau Louisiana și intrau în statul Mississippi. Se aflau la jumătatea podului Vicksburg, la o sută de metri deasupra râului, pe I-20, îndreptându-se spre est. Așa cum făcuseră în ultimele cinci

ore și jumătate, fără a include opririle pentru motorină și cafea.

Reacher era la volan. Nu a fost încântat de asta. Cu siguranță nu se oferise voluntar. Să fie condus se potriveaua mult mai bine temperamentului său. Oricine altcineva de pe drum care s-ar fi uitat în camionul lui Sam Roth în timpul primelor patru sute de mile pe care le-au parcurs în acea zi ar fi spus că însoțitorul lui Hannah era cam în comă. Stătea întins pe spate pe scaun, fără să se miște. Cu excepția ochilor săi, care doar se deschideau din când în când. Și asta doar pentru a putea să le fixeze poziția actuală. La început, împrejurimile lor erau plate și lipsite de trăsături, fără nimic de văzut, în afară de câte un turn de apă sau o magazie metalică utilitară la marginea drumului drept ca o săgeată. Apoi au apărut câțiva copaci și tufișuri între câmpurile mărăcinișuri. Terenula început să se ridice ușor în câteva locuri și să se prăbușească în altele. După ce au trecut de Dallas, cerul a devenit puțin mai albastru. Iarba, un pic mai verde. Suflete de copaci de pe marginea drumului s-au îngroșat după ce au trecut în Louisiana. Terenurile agricole au devenit mai luxuriante și mai fertile. Reacher se bucura de imaginea cu încetinitorul, de impresia de lanternă magică a peisajului care se derula constant în fața ferestrei sale. Ar fi fost fericit să arhiveze instantaneele în memorie și să-și păstreze energia pentru ceea ce-l aștepta în Winson. Când nu va mai fi un pasager. Dar când Hannah i-a înmănat cheile după ce au oprit la o zonă de odihnă, s-a gândit că ar fi fost nepoliticos să refuze. Și nesigur. Avea cearcăne sub ochi. Umerii îi erau căzuți. Se chinuia să împingă ușa masivă a camionului să se deschidă împotriva unei rafale bruște de vânt, și a adormit repede înainte ca ei să se întoarcă pe autostradă.

Un alt pod traversa râul la o aruncătură de băț spre nord. Unul mai vechi. Era alcătuit numai din piloni masivi și grinzi în consolă, cu nituri uriașe și steaguri fluturând din cele mai înalte puncte. Reacher l-a recunoscut. Îi fuseseră arătate poze cu el, și cu râul care curgea pe sub el, când era copil, într-o sală de clasă de la o bază militară din cealaltă parte a lumii. Înainte ca podul pe care îl traversau în acea zi să fie construit. Dar nu în cadrul unei lecții despre inginerie sau geografie. Ideea era că copiii trebuiau să cânte *un Mississippi, doi Mississippi* pentru a-i ajuta să măsoare secunde. Reacher nu înțelegea de ce. Chiar și la vârsta aceea fragedă reușea să țină evidența timpului în minte. Așa că a ignorat subiectul oficial și s-a concentrat asupra podului. Părea solid. Intenționat. De încredere. Așa cum ar trebui să fie o structură proiectată corespunzător. Acum transporta doar trenuri. Și era un pic mai rău de la uzură. Vopseaua era exfoliată. Scheletul său de fier era plin de rugină. Dar era încă în picioare. Încă funcțională. Fusese cândva venerat. Acum, era excedentară. Era o poveste pe care Reacher o cunoștea bine.

La o sută de metri dincolo de capătul podului, Reacher a văzut un semn pentru un popas de camioane. Acesta pretindea că este cel mai mare din Mississippi. Reacher a sperat că era adevărat. Și a sperat că asta reflecta amploarea facilităților, nu doar mărimea parării. Era timpul să își schimbe hainele și niciunul dintre locurile pe care le vizitaseră anterior nu avea haine pe măsura lui.

Hannah s-a trezit când Reacher a oprit motorul. Somnul o lăsase să se simtă mai luminoasă, așa că au traversat împreună parcare, spre clădirea principală. Avea forma unui papion. Intrarea ducea într-o secțiune pătrată, centrală, care conținea toaletele și dușurile pentru șoferii de camioane.

Zona triunghiulară din stânga era amenajată ca o zonă de alimentație publică, cu scaune și mese

grupate în centru și trei puncte de vânzare diferite răspândite pe margini. Pe una dintre laturile înclinate se afla o pizzerie. Un loc care vindea pui prăjit pe cealaltă. Și un local de burgeri care ocupa toată baza. Magazinul umplea întreaga zonă din dreapta, cu rafturi, rafturi și vitrine împrăștiate fără nicio ordine vizibilă.

Hannah a intrat prima pe ușă și a început să se îndrepte spre băi, dar Reacher a luat-o de cot și a condus-o în magazin.

Hannah a spus: „Ce, nu poți să-ți alegi singur o pereche de pantaloni?”.

Reacher a verificat peste umăr și a spus: „Ai un telefon?”.

„Bineînțeles. Vrei să suni pe cineva?”

„Face poze?”

„Bineînțeles. Toate telefoanele o fac în ziua de azi.”

„Îl ții la ochi, ca pe un aparat de fotografiat?”

Hannah a râs. „O ții în față. Vezi imaginea pe tot ecranul. Mult mai bine decât un vizor micuț. De ce?”

„E un tip lângă teigheaua de la restaurantul cu pui. Stă la pândă ca și cum ar aștepta să iasă o comandă. Dar, de fapt, supraveghea intrarea. Și a făcut ceva cu telefonul său. L-a ținut în față și l-a mișcat, ca și cum m-ar fi urmărit cu el când am intrat.”

„Mișcă-ți brațul în lateral, doar un centimetru?” Hannah a tras cu ochiul prin spațiul dintre bicepsul lui Reacher și trunchiul său. „Un tip alb, cu părul ciufulit, tricou, blugi?”.

Reacher a dat din cap.

„El este încă acolo. Un alt tip e cu el. Arată ca niște colegi de sală. Are încă telefonul în mână. Se tot holbează la el, ca și cum ar aștepta un mesaj. Poate că ar trebui să se întâlnească cu cineva? Cineva care întârzie dintr-un motiv oarecare și nu a luat legătura cu ei pentru a-i anunța?”.

Reacher a clătinat din cap. „Nu a ridicat telefonul până nu m-a văzut. Apoi l-a îndreptat direct spre mine.”

„Ești sigur? Chiar crezi că ți-a făcut o poză? De ce ar face asta?”

„Nu știu.” Reacher s-a întors. „Să-l întrebăm.”

Reacher s-a apropiat de tipul cu telefonul și i-a spus: „Data viitoare, sună-l pe agentul meu”.

Ridurile i-au încrețit fruntea tipului. El a spus: „Despre ce naiba vorbești?”.

„Dacă vrei să mă fotografiezi, ai nevoie de permisiune.”

Tipul nu s-a putut abține să nu-și arunce o privire spre telefon. „Nu eu ți-am făcut poza.”

„Cred că da.”

„Bine, deșteptule. Și ce dacă eu...” Telefonul tipului a scos un sunet ca și cum cineva ar fi bătut un pahar de vin cu muchia tocită a unui cuțit. Și-a verificat ecranul. I-a făcut semn din cap amicului său. Apoi și-a ridicat tivul cămășii cu câțiva centimetri. Un pistol negru era băgat în blugi. Un Beretta Nu era nou. Hașura de pe mânerul său era zgâriată și uzată. „În regulă, domnule Reacher. Ajunge cu prostiile astea. Hai să terminăm conversația asta afară.”

Amenințarea implicită cu arma a fost ridicolă. Ar fi putut la fel de bine să fie o bucată de salată. În niciun caz tipul nu era pe cale să înceapă să tragă. Nu acolo. Nu cu toate camerele de supraveghere care îl urmăreau. Cu zecile de martori. Probabilitatea unor pagube colaterale care i-ar fi adus o condamnare pe viață, sau mai rău, dacă ar fi murit cineva. Și, în orice caz, dacă ar fi fost atât de prost încât să încerce să scoată pistolul, ar fi fost inconștient înainte ca țeava să i se desprindă de centură. Și amicul lui ar fi fost la fel. Reacher a sperat pe jumătate că tipul va încerca. Avea energie de ars după toate orele petrecute închis în camion. Dar știa că ar fi mai bine să aștepte până când vor fi într-un loc mai retras, așa că s-a hotărât să intre în joc. A făcut un pas înapoi și a spus: „După tine”.

Tipul cu arma a clătinat din cap și i-a făcut semn lui Reacher să se miște primul. Reacher a pornit spre ieșire. Hannah l-a urmat. Apoi, tipul a căzut în spatele lor, alături de partenerul său, și a dat indicații spre partea din spate a clădirii. Au trecut între peretele exterior lung al magazinului și o zonă de parcare pentru autobuze. Unsprezece vehicule erau aliniate în spațiile lor supradimensionate, dar nu existau pasageri care să se înghesuie. Nici șoferi. Clădirea se afla la marginea terenului, așa că nu era nimic în spatele ei. Niciun drum. Nici o mașină parcată. Niciun om. Doar o fâșie de

trotuar crăpat între zid și un gard. Gardul era făcut din lamele late de lemn. Era solid. Nu existau goluri. Nici găuri de noduri. Avea o înălțime de trei metri. Nimeni nu putea vedea peste el. Nimeni nu putea vedea prin ea. Nu existau ferestre pe acea parte a clădirii. Nu existau uși. Deci nu existau camere de supraveghere. Iar pereții din zona de alimentație publică și din magazin erau înclinați spre exterior față de blocul sanitar. Asta a lăsat o zonă în formă de trapez care era completizată. Nimeni nu putea vedea ce se întâmpla acolo. Nimeni nu ar fi sunat la 911. Nimeni nu ar fi dat declarații la poliție. Nimeni nu ar fi depus mărturie în instanță.

Reacher putea să vadă ce urma să se întâmple. Știa că unul dintre tipii din spatele lui era înarmat. Era sigur să presupunem că și celălalt tip ar fi fost. Așa că ar fi încercat să îi dea pe el și pe Hannah cu spatele la peretele băii. Asta era clar. Apoi, tot ce trebuiau să facă băieții era să stea în spate și să rămână treji. Planul lor ar putea fi să o împuște pe Hannah. Sau pe Reacher. Sau pe amândoi. Să-i ucidă. Să-i imobilizeze. Sau doar să-i rețină până la sosirea întărilor. Dar oricare ar fi fost intenția, s-ar fi terminat jocul, chiar acolo.

Reacher a făcut o jumătate de pas în dreapta lui, apoi s-a oprit în loc. Hannah era alături de el înainte de a-și da seama că nu se mai mișca. S-a oprit și ea. Reacher s-a aplecat și i-a șoptit: „Rămâi în spatele meu. Nu-l lăsa pe tip să tragă bine în tine”.

Hannah i-a răspuns în șoaptă: „Care tip? Sunt doi.”

Reacher a spus: „Nu pentru mult timp”.

Reacher a auzit o voce din spatele lui. Era tipul care îi dăduse indicațiile. Cel care era cu siguranță înarmat. A spus: „Continuă să mergi. Nimeni nu ți-a spus să stai pe loc.”

Tipul a fost aproape. Mai aproape decât atunci când au părăsit clădirea. Reacher și-a dat seama după sunetul vocii sale. Tipul trebuie să fi făcut câțiva pași în plus după ce Reacher s-a oprit, la fel cum făcuse Hannah. Reacher a măsurat distanța dintre ei. Și-a imaginat înălțimea tipului. A sustras câțiva centimetri. Și-a mutat greutatea pe vârful piciorului stâng. Apoi s-a aruncat în spate. A făcut un viraj rapid, în sensul acelor de ceasornic, răsucindu-se la talie pentru a adăuga impuls și întinzând brațul drept. Și-a strâns pumnul. Acesta a trasat un arc larg ca un cap de baros. Unul manevrat de un maniac de 250 de kilograme. Tipul a văzut pericolul. A început să se ferească. Și-a căutat arma. Dar era prea lent. Partea laterală a pumnului lui Reacher s-a izbit de tâmpla lui și l-a doborât ca pe un copac mort într-un uragan.

Al doilea tip a sărit înapoi. Și-a ridicat cămașa și a scotocit după propria armă. Un alt Beretta. Reacher i-a egalat mișcarea. S-a apropiat, și-a întins mâna stângă și i-a prins încheietura mâinii tipului de abdomen. I-a luat arma tipului. Apoi l-a împins în piept și l-a făcut să se clatine departe, prea departe pentru a încerca să smulgă arma înapoi.

Reacher a spus: „Prietenul tău mi-a făcut o poză. De ce?”

Tipul nu a răspuns.

Reacher a spus: „Ai vrut să termini conversația afară. Suntem afară. Așa că conversează.”

Tipul a clătinat din cap.

Reacher a ridicat pistolul. „Încearcă asta în schimb. Tu ai ales acest loc anume. Fără martori. Fără camere de luat vederi. De ce a fost așa?”

Tipul a întins mâinile, cu palmele în sus. „Eu nu știu nimic. Dacă ai de gând să mă împuști, termină odată cu asta.”

„Te înșeli”, a spus Reacher. „Știi unele lucruri. Îmi știi numele.”

„Oh. Da. OK.”

„Știi că ai fost trimis aici să mă cauți.”

„Cred că da.”

„Deci știi cine te-a trimis.”

Tipul a clătinat din cap.

„Știi tu. Cine a fost?”

Tipul nu a răspuns.

Reacher a împuns cu degetul de la picior cadavrul de pe jos.

Tipul a închis ochii pentru o clipă. „Ne-a trimis șeful nostru.”

„Numele?”

„Domnule Brockman.”

„Organizația?”

„Minerva Correctional.”

„Lucrezi la închisoarea din Winson?”

Tipul a dat din cap.

Reacher a spus: „De unde știa Brockman că voi fi aici?”

„Nu a făcut-o. A trimis băieți în mai multe locuri. Pentru orice eventualitate.”

„Câți băieți?”

„Nu știu. Opt? Zece? Nu a fost ca o ședință obișnuită a echipei. Ni s-au dat ordinele în perechi. Vestea s-a filtrat între noi mai târziu.”

„Care locuri?”

„Știu doar un singur loc cu siguranță. Stația Greyhound din Jackson. Unul dintre cei care au fost trimiși acolo este cumnatul meu. El m-a sunat. Acum câteva minute. Tocmai au prins doi derbedei care încercau să răpească un copil fără adăpost venit din California. A spus că vrea să vadă dacă ne distrăm așa. Ceea ce era o prostie. De fapt, voia să-mi rupă boașele pentru că știa că ne vom plictisi total.”

„Cred că apelul lui a fost un pic prematur. Ce trebuia să faci dacă mă vedeai?”

„Verifică-ți identitatea.”

„Și apoi?”

„Oprește-te.” „De la a face ce?”

„Să ajungem la Winson.”

„De ce?”

„Deci nu ai putut provoca probleme.”

„De ce aș face probleme în Winson?”

Tipul a ridicat din umeri. „Domnul Brockman a spus că ești nebun. Oamenii nebuni fac lucruri nebunești.”

„Trebuia să verificați identitatea mea. Cum?”

„Am trimis poza ta la niște tipi care știu cum arăți.”

„Care tipi?”

„Câțiva colegi de serviciu.”

„Cum m-ar putea recunoaște?”

„Drumurile voastre s-au intersectat acum câteva zile. Într-un oraș din Colorado.”

Reacher a zâmbit. „Înțeleg. Unde sunt tipii ăștia?”

„În Winson. Cred că da. Sunt încă bolnavi.”

„O să am grijă să trec pe la casele lor cât timp sunt în oraș. Poate le voi aduce flori. Acum, Brockman. E un șef bun?”

„Cred că da.”

„E un tip de treabă?”

„Dacă te place.”

„Corect. Am văzut ce se întâmplă cu oamenii pe care nu-i place. În Colorado. Așa că iată ce am de gând să fac. Mă voi duce la Winson. Îi voi crea probleme domnului Brockman. Poate ceva mai mult decât se așteaptă. Și când voi termina mă voi asigura că va ști cât de mult m-ai ajutat.”

„Nu, te rog. Nu faceți asta. O să mă omoare.”

„Îmi pare rău. M-am hotărât. Doar dacă...”

„Dacă nu cumva ce? Ce doriți? Bani? Pentru că asta nu e o problemă. Pot să-ți fac rost de...”

„Nu bani. Informații. Se întâmplă ceva ciudat cu contabilitatea de la Minerva. Vreau să știu ce.”

Ochii tipului s-au întins mari. „Contabilitate? Nu știu nimic despre asta. Cum aș putea?”

Reacher l-a privit pe tip o clipă lungă. De-a lungul anilor, devenise destul de bun la a simți când oamenii spuneau adevărul. În mod normal, el încuraja acest tip de răspuns. Dar cu această ocazie a fost dezamăgit să primească un răspuns sincer. Asta însemna că tipulnu-i mai era de folos. Așa că l-a lovit cu pumnul în față și l-a privit cum se prăbușește și se prăbușește la pământ.

„*A fost necesar?*” Hannah stătea în picioare cu mâinile în șolduri. „Nu era o amenințare. Ți l-ai luat deja arma.”

Reacher a spus: „Dar pistolul de rezervă din husa de la gleznă? Și cuțitul din șosetă?”

„Are o altă armă? Și un cuțit?”

„S-ar putea să o fi făcut. Dacă aștepti să afli, tu vei fi cel care va sfârși la pământ. Și nu te vei mai ridica niciodată. Tipii ăștia lucrează cu cei care l-au ucis pe Sam. Care au ucis-o pe Angela. Și nu ne-au adus aici pentru cafea și prăjituri.”

Hannah a rămas tăcută mai mult de un minut, apoi s-a apropiat de primul tip pe care Reacher îl doborâse. „Ăsta e mort?”

Reacher a ridicat din umeri. „Ar fi putut să-și rupă gâtul, cred.”

„Nu-ți pasă?”

„Ți-ar păsa dacă ai călca pe un gândac?”

„Nu este un gândac.”

„Nu. E mai rău. Este uman. A avut de ales.”

„Știi ceva? Ai dreptate.” Hannah a mai făcut un pas, apoi l-a lovit pe tip în coaste. „El a ales asta. A ales să îi ajute pe cei care l-au ucis pe Sam. Nu doar l-a ucis. *Ucis* ar putea fi un accident. Ei i-au luat viața lui Sam intenționat. Pentru un fel de câștig. Sunt niște ticăloși, îi urăsc. Cred că ar trebui să-i prindem până la ultimul dintre ei.”

„Nu te voi contrazice.”

„Bine. Deci, ce facem în continuare?”

A fost o chestiune de *echilibru*.

Întrebarea a apărut pentru că spectatorii de la ceremonia de a doua zi vor fi împărțiți în două grupuri. Cei care au venit în persoană. Și cei care vor privi de la distanță. La televizor. Sau online. Problema era cum să arătăm bine pentru ambele categorii de oameni. Dacă ar fi rămas prea static, ar fi părut rigid și de lemn în fața mulțimii în direct. Dar dacă ar fi fost prea animat, ar fi părut un maniac pe ecran. Camerele de filmat ar fi trebuit să se agite ca să-l țină în cadru. Ar părea că are o criză de nervi. Nimeni nu i-a spus-o în față – toată lumea a spus că discursul lui a fost un triumf – dar asta credea Bruno Hix că se întâmplase ultima dată când un om nevinovat fusese eliberat. Pentru că se lăsase dus de val. Se hrănise cu energia publicului său. O absorbise. Exagerase. Ca la orice mare festin, se simțea bine pe moment. Dar urmarea nu a fost deloc amuzantă. Și mulțumită celor de pe YouTube, urmările vor trăi pentru totdeauna pe internet.

Soluția constă într-o pregătire mai bună. Hix știa asta. Își memorase deja cuvintele. Avea de gând să dea lovitura în ceea ce privește conținutul. Nu avea nicio îndoială în privința asta. Trebuia doar să lucreze la modul de prezentare. Pentru a se asigura că va atinge ambele ținte simultan. Cea reală și cea virtuală. Asta nu ar fi fost o sarcină ușoară. Așa că a conceput un nou sistem. O combinație de tehnologie veche și nouă. Începuse prin a convinge echipa de întreținere a închisorii să instaleze oglinzi gigantice pe un perete al sălii de conferințe. I-a pus să construiască o machetă a scenei la

capătul opus. Apoi a comandat două camere video mici. Acestea erau concepute pentru persoanele care făceau sporturi active. Lucruri precum schi, ciclism montan și caiac-canoe. Lui Hix nu-i păsa cât de rezistente la șocuri erau. Nu era interesat de performanțele lor subacvatice. Dar exista o caracteristică pe care o considera esențială. Erau activate vocal. Așa că a așezat una pe un trepied obișnuit lângă el și a îndreptat-o spre oglindă pentru a capta genul de vedere de la distanță pe care o va avea mulțimea. Pe cealaltă a pus-o pe un mini trepied, așezat chiar pe pupitrul său. Acesta era îndreptat direct spre fața lui. A fost bine decupată, așa cum o făceau cei de la știri. Planul lui era să dea comanda de înregistrare, ceea ce ar fi declanșat ambele camere simultan. Să treacă prin discursul său, de mai multe ori, cu diferite expresii, gesturi și grade de mișcare. Apoi, ar fi redat imaginile, cu ambele imagini alăturate pe ecranul computerului său, și ar fi ales cea mai bună combinație.

Hix își notase două ore în agenda sa. îi spusese asistentului său că, dacă închisoarea nu se închidea, nu trebuia să fie deranjat. S-a urcat pe scena de antrenament. A pornit camerele de filmat. Era pe cale să înceapă înregistrarea. Apoi ușa sălii de conferințe s-a deschis.

Hix s-a întors și a strigat: „Ce?”

Damon Brockman a intrat în cameră. A stat la distanță de scenă și a spus: „Ai avut dreptate”.

Hix a spus: „Bineînțeles că am avut dreptate”. S-a uitat înapoi în obiectivul camerei de la pupitru, a deschis gura, apoi s-a oprit. „În legătură cu ce anume?”

„Vagabondul din Colorado. Reacher. A încercat să vină aici.”

„A fost?”

„Băieții de la stația de camioane de pe I-20 sunt pe urmele lui.”

„L-au oprit?”

„Au o identificare pozitivă.”

„Deci l-au văzut. Întreb dacă l-au oprit?”

„Au păstrat tăcerea radio de când au trimis poza lui. Probabil că sunt ocupați să-l țină la gheață. L-am trimis pe Harold să îi ajute.”

„Harold?”

„Harold Keane. Băieții îi spun „Tiny”. L-ați recunoaște dacă l-ați vedea. Este cu noi de zece ani. L-am adus aici din Atlanta. Are 1,80 m. Are 300 de kilograme. Numai mușchi. A câștigat argintul la America's Strongest Man doi ani la rând, când lucra pentru sistemul de stat din Georgia.”

„Doar argint?”

„Bruno, fă-mi o favoare. Să nu-i mai spui asta în față.”

„Are un fițil scurt? Bine. Dar îi va lua ceva timp să ajungă acolo. Trimite-i și pe cei de la Megamart. Intersecția cu US 61 este mult mai aproape.”

„Așa voi face.”

„Și îi poți suporta pe cei de la stația Greyhound din Jackson. Nu are rost să-i lăsăm acolo acum.”

„O să le trimit un mesaj. O să le spun. Dar băieții de pe șantierul de pe US 87?”

„Lasă-le deocamdată. Doar pentru orice eventualitate. Până când vom fi siguri că Reacher este în siguranță.”

„Am înțeles.”

„Bine. Trimiteți mesajele. Atunci de ce nu te întorci? Să mă privești cum repet pentru mâine?”

„Știi, mi-ar plăcea. Dar sunt ocupat cu alte lucruri. Se întâmplă tot felul de nebunii în acest moment. Așa că, din păcate, va trebui să refuz această ofertă foarte tentantă.”

Următorul lucru pe care l-a făcut Reacher a fost să verifice dacă primul tip pe care îl lovise mai era în viață.

Tipul era. Avea puls. Era rapid și slab, dar era acolo. Lui Reacher nu-i păsa nici pe departe la nivel emoțional. Era o chestiune pur practică. Trebuia să știe dacă avea gunoi de aruncat sau un adversar de ținut în afara terenului.

Reacher a colectat Berettas-urile tipilor inconștienți. Le-a găsit telefoanele, le-a zdrobit de pământ cu călcâiul și a aruncat resturile peste gard. Apoi el și Hannah au căutat în buzunarele băieților. Nu au produs nicio surpriză. Fiecare dintre ei avea un portofel cu un singur card de bancomat, un permis de conducere și o legitimație de la Penitenciarul

Minerva. Unul dintre ei avea 40 de dolari în bancnote de 20. Celălalt avea 60 de dolari. Reacher a păstrat banii, încă mai avea de plătit haine noi. A luat și o cheie de la mașină. Avea un logo Mercury pe corpul său gros de plastic și o telecomandă pe inel.

În continuare, Reacher a scos cizmele băieților. Le-a aruncat peste gard. A scos blugii și tricourile băieților. Le-a aruncat și pe acestea peste gard. Apoi a scos șosetele băieților. Erau groase. Grei. Genul pe care oamenii îi purtau pentru drumeții și alte tipuri de sporturi viguroase. Erau ușor umede. Reacher a încercat să ignore asta și a testat unul pentru rezistență. A tras de ea pentru a vedea dacă se întinde. Sau dacă se va rupe. A cedat un pic, dar nu s-a rupt. S-a gândit că îi vor încetini pe băieți dacă nu altceva, așa că a folosit șosetele pentru a le fixa gleznele și a le lega încheieturile mâinilor la spate. Apoi i-a târât pe băieți până la baza zidului pentru a se ascunde cât mai bine. Elera gata să-l lase acolo când un alt gând i-a trecut prin minte

El a spus: „Hannah? Vii cu mine un minut?”

Reacher a condus-o spre parcare de lângă clădire. Unul dintre autobuze plecase, lăsând alte zece autobuze într-un rând ordonat, încă nu se vedea niciun pasager. Nici șoferi. Nici alți trecători. Reacher a rugat-o pe Hannah să stea cu ochii în patru, apoi a încercat mânerul de la trapele compartimentului de bagaje al celui mai apropiat autobuz. Erau câte trei pe fiecare parte, jos, sub ferestre. Toate erau încuiate. A încercat în autobuzul următor. Toate trapele acestuia erau, de asemenea, încuiate. Același lucru s-a întâmplat și cu al treilea autobuz. Dar al patrulea autobuz era mai vechi. Venise tocmai din British Columbia, Canada, conform plăcuțelor de înmatriculare. Prima dintre trape nu

era asigurată. Aceasta pivota în afară și în sus fără niciun efort. Reacher a lăsat-o deschisă. S-a grăbit să se întoarcă în spațiul din spatele clădirii. L-a ridicat pe primul tip inconștient. L-a azvârlit pe umărul lui. L-a cărat până la autobuz. L-a aruncat prin trapă și l-a trimis în calea de marfă. L-a luat pe al doilea tip. L-a aruncat în cală lângă amicul său. Apoi a închis trapa. Și-a apăsât genunchiul pe ea. A tras de mâner. Și l-a răsucit înainte și înapoi până când mecanismul a cedat și a ieșit în mâna lui. A făcut același lucru cu celelalte cinci mânere ale trapei. Le-a aruncat peste gard. Și a condus drumul înapoi la intrarea în clădire.

Reacher s-a dus în baie să se spele pe mâini. Apoi a trecut la magazin. În secțiunea destinată șoferilor de camion era o selecție de bază de haine de lucru, așa că a ales singura pereche de pantaloni care părea suficient de lungă, un tricou, niște lenjerie de corp și, pentru că mai fusese în Mississippi, o geacă de ploaie ușoară. A găsit un atlas rutier al statului. A luat două cești mari de cafea. A plătit totul cu banii pe care îi luase de la cei de la Minerva. Apoi a ieșit afară și a ajuns din urmă Hannah la camion.

Hannah a fost fericită să își ia băutura, dar a fost surprinsă când Reacher s-a urcat pe scaunul pasagerului și a așezat o hartă de hârtie pe consola centrală între ei.

Ea a spus: „De ce ți-ai irosit banii pe asta? Telefonul meu ne va da indicații. Oriunde vrem să mergem. Chiar până la ușa din față.”

„Asta nu e pentru indicații.” Reacher a deschis atlasul la pagina care arăta stația de camioane. Era în apropierea graniței de vest a statului – râul – și aproximativ la jumătatea distanței dintre Golf la sud și Tennessee la nord. Jackson era

la est, la aproximativ o treime din drumul spre Alabama. Winson se afla la sud-vest, cuibărit într-o curbă adâncă la marginea malului râului. „Tipul ăla de la Minerva a spus că zece oameni au fost trimiși să mă urmărească. A spus că sunt desfășurați în perechi, ceea ce înseamnă că sunt cinci locuri de ambuscadă. Noi cunoaștem două dintre ele. Unde ne aflăm acum și stația Greyhound din Jackson. Trebuie să ne dăm seama unde ar putea fi celelalte trei.”

„OK. Ei bine, e clar că au anticipat că vom veni pe I-20. Dar nu puteau fi siguri că vom ajunge la stația de camioane. Doar dacă nu știau despre ciudatul tău aranjament vestimentar. Fără asta am fi continuat să mergem, apoi am fi virat spre sud aici. Pe US 61.” Hannah a arătat spre o linie de pe hartă. „Undeva mai departe, acolo ar fi fost următorul loc logic în care ar fi încercat să ne prindă.”

„Nu. Ar încerca la intersecție. Nu trebuie să știe că mă duci până la Winson. Vor presupune că dacă sunt pe drum fie am furat o mașină, fie fac autostopul. Dacă aș fi furat o mașină, acolo m-aș fi dus. Dacă cineva m-ar fi luat mai la vest și ar fi continuat spre Jackson sau Meridian, sau chiar Tuscaloosa sau Birmingham, acolo m-ar fi lăsat să ies Așa că acolo stăteam pe acolo, căutând următoarea mașină.”

„Are sens.” Hannah a luat un pix din geantă și a încercuit locul unde US 61 intersecta I-20. „Acela este potențialul loc de ambuscadă numărul trei. Acum, dacă am fi luat-o pe ruta mai centrală din Colorado prin Kansas și Missouri, am fi ajuns pe I-55 în Jackson. Apoi am fi venit din nou spre vest. Și nu există decât o singură rută spre Winson, indiferent de unde veniți. Își vor pune piedică undeva pe acel drum.”

Reacher a luat harta, a studiat-o cu atenție pentru o clipă, apoi a pus-o la loc și a indicat un punct din apropierea graniței orașului. „Acolo. Uită-te la contururi. Se ridică doar o sută de metri, dar este cel mai abrupt deal pe o rază de aproximativ o sută de mile. Suficient cât să încetinească orice camion și, odată cu el, și restul traficului. Vehiculele care se mișcă încet sunt mai ușor de văzut înăuntru. Și sunt mai ușor de oprit.”

Hannah a înconjurat locul pe care i-l indicase Reacher. „Numărul patru, gata. Unde va fi al cincilea?”

„Jackson.”

„Crezi? Ar pune o altă echipă acolo? Au deja acoperită stația Greyhound.”

„Corect. Dar dacă aș veni cu trenul? Sau dacă aș fi fost dus acolo? Cum aș ajunge restul drumului până la Winson? Trebuie să existe o navetă, sau un serviciu de autobuz local. Probabil deținut de Minerva. La fel cum probabil că ei dețin hotelurile din apropierea închisorii.”

„Ei pot face asta?”

„Bineînțeles. De ce să profiți doar de pe urma prizonierilor, când poți face bani și de pe urma vizitatorilor?”

„Ești atât de cinică.” Hannah s-a oprit cu pixul în echilibru deasupra hărții. „Dar cred că ai dreptate. Deci, unde în Jackson ar putea fi acest autobuz?”

„Nu contează. Nu mă duc la Jackson. E prea departe de drumul meu. Deocamdată mă voi ocupa doar de intersecție și de vârful dealului.”

„Să *am grijă de?* Nu vrei să spui să *evit?*”

Reacher a clătinat din cap. „Tactici de bază. Dacă ai ocazia de a diminua capacitatea inamicului, profiți de ea.”

„Oh. Vom *diminua capacitatea* lor? Minunat. Sunt de acord cu asta. Spune-mi doar ce vrei să fac.”

„Găsiți un hotel. Pentru noaptea asta.”

„OK. În Winson? Pentru când terminăm cu degradarea?”.

Reacher a clătinat din cap. „Nu. Este ceva la care vreau să te gândești. Vreau să te gândești să te duci în altă parte. Pe cont propriu. Pentru câteva zile.”

„Pe naiba că o voi face. Mă duc oriunde te duci tu. Nu poți să mă faci să te conduc până aici și apoi să mă părăsești. Vorbind despre o mișcare de nemernic.”

„Nu te-am făcut eu. Nu te părăsesc. Dar acum avem informații noi. Ar trebui să fim deștepți. Să acționăm în consecință.”

„Ce informații noi?”

„Am pierdut elementul surpriză. Minerva știe că vin. Ei îmi știu numele. Au descrierea mea. Acum au o fotografie actuală. Oamenii lor sunt competenți. Sunt în forță, mă caută.

Dacă rămâi cu mine acum, te vei expune la un nivel mai mare de risc. Mult mai mare.”

„OK. Riscul este mai mare acum. Înțeleg asta. Dar știi ceva? Pot să- mi asum orice nivel de risc vreau. Nu trebuie să decizi tu asta pentru mine.”

„Nu mă hotărâsc. Sunt consilier. Scopul tău este să- i prinzi pe cei care l-au omorât pe Sam. Nu poți face asta dacă ei te ucid mai întâi. Așa că de ce să nu merg eu înainte, ca o echipă de avansați. Să văd cum arată terenul. Să măturam orice agent de nivel inferior pe care-l găsesc pe aici. Apoi, când riscul va fi mai mic, voi suna. O să vii cu mine. Și vom ajunge la miezul problemei împreună.”

Hannah a rămas tăcută pentru o clipă. „Spuneți că riscul este mai mare. Dar iată ce nu înțeleg eu. Dacă avem dreptate, cei de la Minerva au ucis-o pe Angela pentru că a descoperit ceva dubios în conturile lor. L-au ucis pe Sam pentru că Angela i-a spus ce a descoperit. Atunci de ce vin după tine? Care e legătura? Ce nu-mi spui?”

Reacher s-a oprit o clipă, apoi i-a povestit Hannei ce se întâmplase în Gerrardsville după ce fusese martor la momentul în care Angela fusese împinsă în fața autobuzului. I-a povestit cum l-a urmărit pe tipul cu hanorac pe alee. Că i-a luat geanta Angelei. Că s-a uitat înăuntru. Că a găsit plicul. Partenerul tipului a apărut în BMW-ul furat. Și cum au scăpat când scara de incendiu s-a prăbușit.

Hannah l-a lovit pe Reacher în umăr. „De ce să păstrezi toate astea în secret? M-am riscat mult pentru tine. Nu merit să fiu ținută în întuneric.”

Reacher a ridicat din umeri. „Să presupunem că tipii ăia vor apărea în curând la spital. Sau la morgă.”

Hannah a rămas tăcută pentru o clipă. „Corect, cred. Înțeleg de ce nu ai vrea să le faci reclamă la ranchiună. Dar nu acesta este punctul cheie aici. Ai rănit câțiva dintre băieții lui Minerva. Poate că ai văzut

niște dovezi incriminatoare. ăsta e un motiv pentru ei să vină după tine. Nu invers. Atunci de ce te așteaptă? Ce altceva mai ascunzi?”

„Nimic.”

„Juri?”

Reacher a dat din cap.

„Bine”, a spus Hannah. „Poate că știi că ai făcut legătura între ei și crime?”.

Reacher a clătinat din cap. „Am spus poliției din Gerrardsville că Angela nu s-a sinucis, dar nu am luat-o în calcul pe Minerva, pe atunci. Iar poliția m-a ignorat, oricum. Dosarul Angelei este închis. La fel și cel al lui Sam.”

„Atunci trebuie să fie vorba despre poșeta Angelei. Băieții de la Minerva au luat-o, așa că trebuie să fie ceva important înăuntru.”

„Poate. Poate că nu. Poate au crezut că a fost ceva important. Poate că au sperat. Asta nu înseamnă că era acolo.”

„Mai spune-mi o dată ce avea în poșetă?”

Reacher a enumerat tot ce văzuse.

„Ar fi putut fi cusut ceva în căptușeală?”

„Am fost polițist militar. Știu unde ascund oamenii lucruri.”

„Așadar, ne-am întors la plic. Povestește-mi din nou despre asta.”

„Avea un dosar despre un tip pe nume Anton Begovic. Condamnat pe nedrept, urmează să fie eliberat mâine. Minerva i-a sponsorizat apelul.”

„Măgarii ăia.”

„E ceva în neregulă să eliberezi un om nevinovat?”

„Nu. Bineînțeles că nu. E doar-Minerva. La ei totul se rezumă la PR. Șeful lor este un tip pe nume Bruno Hix. Este cunoscut. Nu face nici un rahat fără să aducă un consultant de imagine care să îl exploateze. Pun pariu că au pus un avocat care le era dator să le facă o favoare și să facă apelul pe gratis. Apoi vor pune în scenă un mare tam-tam și vor face să pară că întreaga corporație este condusă de sfinți și îngeri, iar asta nu-i va costa nimic. Sam a fost întotdeauna suspicios față de ei.”

„De ce?”

„Dacă ceva sună prea bine ca să fie adevărat, atunci nu este adevărat. Asta spunea mereu. Ca și cu salariile lor. Plătesc cu douăzeci și cinci la sută mai mult decât media din industrie, în general. S-au asigurat că toată lumea știe despre

asta. Apoi se asigură că nimeni nu primește ore suplimentare.”

„Unde a...”

„Stai! Am o idee. Dacă tipul ăsta, Begovic, nu e chiar nevinovat? Dacă a plătit-o pe Minerva ca să ajute la rezolvarea apelului? Sau familia lui a făcut-o? Minerva ar fi putut să încerce să spele banii prin contabilitate. Nu prea bine. Iar Angela ar fi putut mirosi șobolanul.”

„Dacă există bani murdari, de ce i-ar lăsa să se apropie de afacere? De ce să nu-i ia în numerar?”

Hannah a clătinat din cap. „Vezi, asta e genul de întrebare pe care o pui doar dacă nu ai cumpărat niciodată o casă. Sau o mașină. Sau o pereche de pantaloni de rezervă. O grămadă mare de bani este cel mai mare semnal de alarmă care există. Ai avea Fiscul atât de băgat în fund încât i-ai vedea când te speli pe dinți. Nu. Cred că am găsit ceva. Și e clar că nu ar trebui să fii lăsat să ieși singur. Așa că uite cum stă treaba. Vin cu tine. Dar în timp ce tu ești ocupat cu *degradarea inamicului*, eu rămân la hotel. Voi cerceta trecutul lui Begovic. Voi afla totul despre condamnarea lui. Despre apelul său. Pe ce s-a bazat. De ce a durat atât de mult. Poate voi vorbi cu unele dintre contactele lui Sam. Să mă informez despre ce se vorbește în industrie. Să aflu adevărata poveste.”

Cinci cuvinte răsunau în urechile lui Jed Starmer, care se ghemuia între două tomberoane pe o alee de cealaltă parte a stației Greyhound: *Sunt un ofițer de poliție.*

Vocea tipului fusese puțin înăbușită de unde zăcea pe podeaua mașinii, dar Jed era sigur de ceea ce auzise. Deși nu era sigur ce fel de ofițer era tipul. Nu purta o uniformă. Nici partenerul său nu era. Așa că Jed s-a gândit că trebuie să fie detectivi. Sau agenți FBI. Ceva de rang înalt. Important. Dar nu era prea preocupat de organizația din care făceau parte. Sau ce rang aveau. Se bucura doar că au apărut când au apărut. Nu avea nicio idee despre ce voiau tipii ăștia neînsemnați să facă cu el, dar nu era nevoie de un clarvăzător pentru a vedea că nu avea să fie ceva bun.

Jed era bucuros că apăruseră ofițerii, dar în același timp era îngrozit. Pentru că asta însemna că îl căutau. Așa părea, cu siguranță, din schimburile pe care le auzise. Tipul din primul autobuz trebuie să-i fi sunat. După ce și-au terminat micul dejun în Dallas. îl tot bătuse la cap pe Jed să se ducă la poliție. Când Jed a refuzat, tipul trebuie să fi luat problema în propriile mâini. Ceea ce însemna că Jed va trebui să-și schimbe planurile. Intenționase să doarmă pe scaunele din stația Greyhound în acea noapte și apoi să se îndrepte spre Winson în dimineața următoare. Nu putea risca să rămână în oraș acum. Nu într-un loc public. Nu undeva în aer liber. Nu avea nicio opțiune. Trebuia să plece. Imediat.

Reacher a lăsat atlasul, unul dintre Berettas-urile capturate și ultimele rămășițe de cafea în camion cu Hannah și s-a întors în clădirea principală pentru a-și schimba hainele. După aceea, planul său era simplu. Avea de gând să

găsească următoarea pereche de tipi de la Minerva la intersecția din apropiere și să le dea exact ceea ce doreau.

Pentru o clipă, cel puțin.

S-a gândit că băieții îl vor căuta într-o mașină sau pe marginea drumului, în timp ce încerca să facă autostopul. Dacă îl zăreau într-o mașină, lucrurile se puteau complica. Nu l-ar putea opri imediat din cauza întregii proceduri de identificare. Ar fi trebuit să-i facă o fotografie, să o trimită celor care îl văzuseră în Colorado și să aștepte răspunsul lor. Așa că ar avea două opțiuni. Puteau să-i urmărească mașina și să o intercepteze dacă identitatea lui era confirmată. Sau puteau să rămână pe loc și să trimită informația la băieții care urmau să fie staționați la periferia orașului Winson. Niciuna dintre aceste opțiuni nu-l atrăgea pe Reacher. Să forțezi o mașină să iasă de pe o autostradă cu viteză în trafic intens este periculos. Există multe posibilități de rănire. Poate chiar decese. Poate implicarea altor vehicule cu șoferi și pasageri nevinovați. Iar dacă băieții ar fi transmis informația de-a lungul lanțului, nici asta nu ar fi fost de ajutor imediat. Reacher ar fi fost la kilometri distanță până atunci, fără contact, și asta nu ar fi făcut decât să-i îngreuneze și mai mult viața când ar fi ajuns în oraș. Așa că mișcarea inteligentă era să stea acolo unde băieții ar fi sperat să-l vadă, să scoată degetul mare și să spere că niciun automobilist obișnuit nu era în căutare de companie.

De sus, intersecția semăna cu un A majuscul, rotit la patruzeci și cinci de grade, cu o bară transversală curbată. Pe o parte era I-20, care a virat puțin spre nord-est după ce a trecut râul. De cealaltă parte era US 61, care se bifurca și se îndrepta spre sud. Bara transversală era formată din rampele

care uneau I-20 est cu US 61 sud și US 61 nord cu I-20 vest. Cealaltă parte semnificativă a imaginii era spațiul de sub bara transversală. Acesta era ocupat de un magazin uriaș. Reacher nu și-a putut da seama de pe hartă de ce lanț aparținea sau ce fel de produse vindea. Și nici nu-i prea păsa.

Singurul lucru care conta pentru el era că avea o parcare convenabilă.

Planul era simplu. Hannah ar fi tras pe acostament chiar înainte de rampa est/sud. Reacher ar fi ieșit din camion. Hannah ar fi continuat pe I-20 spre Jackson, în cazul în care cineva se afla deja cu ochii pe ea. Ar fi părăsit autostrada la următoarea intersecție și ar fi făcut o buclă până la magazinul gigant. Ar aștepta în parcare. Băieții de la Minerva l-ar fi văzut pe Reacher. Ar încerca să-l fotografieze și să-l rețină, fie pe acostament, fie într-un vehicul. Ar avea același tip de succes pe care îl avuseseră amicii lor de la stația de camioane. Iar când aceștia ar fi fost inconștienți și imobilizați, Reacher ar fi coborât pe partea laterală a rampei, s-ar fi îndreptat spre magazin și s-ar fi întâlnit cu Hannah.

Planul era simplu. Dar a luat-o razna înainte de a începe.

Reacher și-a aruncat hainele vechi la gunoi și s-a întors la camionetă. A deschis ușa pasagerului, dar nu a intrat. Pentru că cineva se afla pe locul lui. Un tip, de vreo douăzeci de ani, purtând un fel de tricou de fotbal european, blugi și cizme de motociclist. Avea părul tuns scurt în părțile laterale și puțin mai lung în partea de sus. Avea o barbă de țap. Și ținea în mână o armă. În mână stângă. Un SIG P320 de culoare cafeniu deșert. Strângea ferm și ținea în centrul pieptului lui Reacher.

Reacher l-a apucat de încheietura mâinii pe tip și a tras până când antebrațul său a fost îndepărtat de cadrul ușii camionului. L-a împins înapoi împotriva stâlpului dintre ferestre. S-a răsucit, astfel încât arma să fie îndreptată spre pământ. Apoi a trântit ușa. Și-a aruncat toată greutatea în spatele ei. Tipul a țipat. Arma a căzut. S-a izbit de bordul camionului și a alunecat sub următoarea mașină parcată. Reacher a simțit cum încheietura mâinii tipului a devenit moale. A auzit oasele crăpând și spărgându-se. Apoi a smuls din nou ușa. Capul tipului se lăsase pe spate pe scaun. Perle de sudoare îi ieșiseră pe toată fața. Pielea lui părea aproape verde. Reacher și-a tras brațul drept înapoi. Și-a închis pumnul. Gâtul tipului era expus. Un singur pumn era tot ce era nevoie.

O voce a spus: „Oprește-te”. Venea de pe bancheta din spate. Un alt tip era acolo. Același tip de vârstă și de constituție ca și cel cu brațul rupt. Avea un tricou negru simplu pe el. Capul îi era complet ras. Era în spatele lui Hannah. Se aplecase în față. Și apăsând botul unui revolver în baza craniului ei.

Hannah stătea atât de dreaptă încât părea că încearcă să leviteze. Brațele îi erau întinse în față. Ținea volanul cu ambele mâini. Degetele ei erau albe ca osul. Privea fix în față, iar fața îi era contorsionată în genul de încruntare la care te-ai aștepta de la un părinte care și-a găsit copiii adolescenți organizând o orgie în sufragerie.

Arma părea mică în mâna tipului. Era un Ruger LCR. A .22. Probabil arma de gleznă a tipului, s-a gândit Reacher. Nu ar fi fost de mare folos la distanță. Nu l-ai alege ca armă principală. Dar în apropiere ar fi mai mult decât potrivită. Și în

situația aceea ar fi fost ideală. Dacă tipul își potrivea unghiul de tragere, existau șanse mari ca glonțul să nu străpungă partea superioară a craniului lui Hannah. Ar fi ricoșat în interiorul capului ei, sfărâmându-i creierul, până când energia sa s-ar fi disipat și s-ar fi oprit în terciul rezultat. Ceea ce însemna că sângele și gelatina ei cerebrală nu vor fi împrăștiate pe parbriz pentru ca cineva să le vadă. Iar dacă glonțul ar fi ieșit la suprafață, cu siguranță nu ar fi avut suficientă forță pentru a străpunge acoperișul de oțel al camionului. Era o opțiune cât se poate de discretă la care tipul putea spera. Deși, având în vedere că viața amicului său era în joc, s-ar putea să nu-i pese prea mult să atragă atenția.

Reacher a deschis mâna și și-a coborât brațul.

„Bună decizie”, a spus tipul. „Acum, căutăm doi dintre prietenii noștri. Această domnișoară mi-a spus că ne-ai putea ajuta să-i găsim.”

Reacher a spus: „Ai prieteni?”

„Nu e momentul pentru glume.”

„Cine glumește?”

„Spune-mi unde sunt.”

„De unde să știu eu?”

Tipul a scos ceva de sub coapsa stângă. L-a ridicat pentru ca Reacher să-l vadă. Era Beretta pe care o lăsase în camion când se dusesese să se schimbe.

Tipul a spus: „Nu mai pierdeți timpul. Spune-mi unde sunt.”

Un vehicul a trecut în trombă prin spatele camionului. Reacher a aruncat o privire. Era un autobuz. Unul vechi din British Columbia. Nu era niciun pasager la bord. Doar șoferul. Reacher a sperat că îl lua până în Canada. Sau, având în vedere schimbarea bruscă a dispoziției sale, direct la un depozit de fier vechi. Unul care nu l-ar fi verificat prea bine înainte de a-l arunca în concasor.

Reacher a spus: „Nu sunt departe.”

„Spune-mi unde.”

„O să-ți arăt eu.”

„Spune-mi.”

„M-ai crede?”

Tipul a stat un moment să se gândească. „Bine. Porți centură?”

Reacher a dat din cap.

„Dă-l jos. Dă-mi-o mie.”

Reacher nu s-a mișcat.

Tipul a mărit presiunea asupra armei. Acesta a săpat mai adânc în pielea lui Hannah. Ea a strâns din dinți, dar nu și-a putut reține un scâncet lung și scăzut.

Reacher și-a strecurat centura prin buclele de la pantaloni și a întins-o în spațiul dintre scaunele din față ale camionului.

Tipul ținea pistolul apăsat pe craniul lui Hannah și se întindea cu mâna stângă.

A apucat cureaua, apoi a mușcat-o între dinți, lângă cataramă. A introdus capătul liber prin ea. A preluat frânghia până când a obținut un cerc cu diametrul de vreo douăzeci de centimetri. Apoi a retras pistolul și a întors centura peste capul lui Hannah și a tras-o strâns în jurul gâtului ei și a tulpinilor metalice ale suportului scaunului. Ea nu a mai scos niciun sunet, dar încruntarea ei a devenit și mai înfricoșătoare.

„Pep?”, l-a întrebat tipul pe amicul său de pe scaunul pasagerului. „Poți să te miști?”

Pep a dat din cap. „Cred că da.”

„Bine. Vino încoace. La ușa mea.”

Pep a alunecat din camion și s-a strecurat în spatele acestuia. Își strângea brațul stâng la piept și se mișca de parcă ar fi avut mama tuturor mahmurelii. A reușit să ajungă în partea cealaltă. Tipul care ținea centura a alunecat pe partea cealaltă. Pep s-a urcat în spatele lui Hannah și s-a prăbușit pe scaun. Arăta de parcă ar fi fost pe cale să i se facă rău.

„Stai în față”, a spus tipul care ținea cureaua. „Până la capăt”. Pune-ți fundul chiar pe margine.”

Pep s-a târât până în fața scaunului. Tipul a luat mâna dreaptă a lui Pepsi i-a legat cureaua în jurul încheieturii mâinii, astfel încât palma lui Pep de spătarul scaunului șoferului, chiar sub ceafă lui Hannah

Tipul l-a mângâiat pe Pep între umeri, apoi a alunecat restul drumului până la partea pasagerului, a deschis portiera și s-a urcat lângă Reacher. A dat din cap spre Pep și Hannah și a spus: „Trebuie să vă desenez o schemă?”.

Reacher a clătinat din cap.

„Bine. Acum ridică SIG-ul pe care l-a scăpat Pep. Treceți degetul mare și cel mic prin apărătoarea trăgaciului. Dă-mi-o mie.”

Reacher a scos pistolul de sub mașina vecină și i l-a înmănat tipului.

„OK.” Tipul a băgat pistolul în spatele pantalonilor și s-a asigurat că îl acoperă cămașa. „Arată-mi unde sunt prietenii mei. Și ai face bine să te grăbești, de dragul femeii.”

Reacher a conclus drumul înapoi spre clădirea principală și, în timp ce mergea, a încercat să-și imagineze telecomanda de pe brelocul de chei pe care îl luase după ce percheziționase prima pereche de tipi de la Minerva. își amintea că avea patru butoane. Cele două de jos erau colorate. Unul era roșu. Părea să aibă ceva de-a face cu alarma. Unul era albastru. Era pentru deschiderea portbagajului. Celelalte erau negre. Aveau simboluri de lacăt alb pe ele. Simbolurile erau slabe. Erau uzate aproape în întregime, dar Reacher credea că lacătul de pe butonul din stânga sus era arătat ca fiind închis.

Reacher și-a strecurat mâna în buzunar și a căutat medalionul. A găsit butonul din dreapta sus și l-a apăsător

degetul mare. S-a uitat în jurul parării, sperând să vadă semnalele luminoase ale unei mașini parcate.

Nu s-a întâmplat nimic.

Tipul care mergea în spatele lui l-a întrebat: „Hei, ce faci?”.

„Ca să nu-mi cadă pantalonii.”

Tipul a mârâit ca și cum nu ar fi fost convins.

Au continuat să meargă. Reacher a continuat să apese pe butonul de deblocare. Nicio lumină nu clipea. Erau aproape de intrarea în clădire. Reacher s-a gândit că mașina trebuie să fie în altă parte în parcare, așa că va trebui să îl ia pe tip prin spatele clădirii. Făcea treaba în două etape. Știa sigur că mașina nu era în dreapta, pentru că acolo erau parcate autobuzele. Așa că a aruncat zarurile încă o dată. S-a îndreptat spre stânga. A apăsă din nou butonul de deblocare. Și a văzut o pereche de lumini portocalii care au clipit lung și lent.

Mașina căreia îi aparțineau luminile se afla în ultimul rând, în fața gardului care continua de-a lungul perimetrului sitului. Exista un spațiu gol de ambele părți. Dar a fost o alarmă falsă. O coincidență. Nu era tipul de mașină potrivit. Un Ford Crown Victoria. Reacher văzuse sute de astfel de mașini în timpul cât a fost în armată. Și alte sute după ce a plecat. Deși aceasta era mult mai curată decât majoritatea celor pe care le-a întâlnit. Vopseaua era imaculată. Albastru închis, aproape negru. Strălucitoare, de parcă fusese recent lustruită. Avea roți ciudate. O grilă ciudată în față. Geamuri cu

nuanțe închise la culoare. Părea mai degrabă vehiculul personal al cuiva decât mașina unui detectiv sau un taxi. Așa că Reacher s-a uitat mai atent la ea. A văzut că în locul ovalului albastru trebuia să fie un logo Mercury. Nu înțelegea de ce, dar nu fusese niciodată un mare pasionat de mașini. Și nu și-a pierdut timpul speculând. Pur și simplu și-a glisat degetul mare până la butonul de blocare de pe telecomandă. L-a apăsă. Blițurile mașinii au pâlpăit din nou. La fel de leneș. Reacher s-a gândit că era puțin probabil să fie o coincidență a doua oară.

Reacher a spus: „Pe aici”. A schimbat cursul și s-a îndreptat spre partea din spate a mașinii. Aceasta era aproape de gard. Proprietarul ei dăduse cu spatele, pregătit pentru o ieșire rapidă dacă era necesar. Reacher a așteptat ca tipul să îl ajungă din urmă, apoi a scos cheile din buzunar. A apăsă butonul portbagajului. Capacul s-a deblocat singur, dar s-a ridicat doar câțiva centimetri.

Tipul a spus: „Crezi că sunt nou? Nu deschid asta”.

Reacher a spus: „Nici o problemă. O voi face eu. Nu trebuie să te apropii mai mult. Doar o întrebare mai întâi. Lucrezi pentru Minerva?”

„Tocmai am împlinit zece ani. Unde sunt prietenii mei? Ar fi bine să nu fie în portbagajul ăla.”

„Ai fost trimis aici să mă cauți?”

„Am fost trimiși la intersecție. Am fost mutați aici când ceilalți băieți te-au văzut. Ce e în portbagaj? Unde sunt prietenii mei?”

„Ați avut băieți aici. Ați avut câțiva la stația Greyhound. Unde altundeva?”

„Habar n-am. Nu mi s-a spus, nu am întrebat. Acum, ajunge cu vorbăria. Arată-mi ce e în portbagaj.”

„Aveți dreptate. Discuțiile nu ne duc nicăieri. E timpul să...”

Reacher l-a lovit pe tip în față. Nu și-a tras capul prea mult înapoi. Nu a vrut să telegrafieze ceea ce urma să se întâmple. Asta însemna sacrificarea unei anumite puteri, așa că Reacher a trebuit să se bazeze pe înălțimea și pe mușchii gâtului său. Nu a fost cea mai puternică lovitură pe care a dat-o vreodată. Dar a fost destul de puternică. L-a făcut pe tip să se clatine înapoi, încă în picioare, dar deja inconștient. S-a izbit de gard. S-a clătinat pentru o clipă. Reacher s-a apropiat. L-a prins pe tip înainte să cadă la pământ. L-a târât ultimii metri până la mașină. A ridicat capacul portbagajului pentru restul drumului. L-a împachetat pe tip înăuntru. Apoi a închis-o. A descuiat ușile și s-a urcat la volan.

Bruno Hix și-a început discursul de *trei ori*.

A început. Dar nu a putut să termine. Nu a putut trece de primele două rânduri. Era prea distras. Nu se putea gândi decât la oprirea camionului. Nu se putea abține să nu se întrebe ce se întâmpla acolo sus. A trimis patru oameni să se ocupe de un vagabond. Ar fi trebuit să fie o plimbare în parc. Dar nu primise nicio confirmare. Nici un raport de situație. Nici un fel de vești. Iar vagabondul îi făcuse deja de râs pe cei pe care îi trimisese în Colorado.

Hix a sărit de pe scenă. A ieșit din sală și s-a grăbit pe coridor până la capătul celălalt al celeilalte aripi a clădirii. Spre biroul lui Brockman. Ușa era închisă. Hix nu a bătut la ușă. Doar a deschis-o și a intrat. Pentru o clipă a crezut că Brockman nu era acolo. Scaunul de la birou era gol. Fotoliul era gol. Apoi a văzut că Brockman era întins pe canapeaua de lângă fereastră. O cană de cafea abandonată era pe podea lângă el.

Hix și-a încrucișat brațele. „Ocupat, nu-i așa?”

Brockman a deschis ochii. S-a așezat în picioare. „Foarte. Îmi fac o strategie.”

„Nicio veste?”

„De fapt, da. Există. Vești bune. Una dintre strategiile mele anterioare a dat roade, în stil mare. Știm cum a ajuns Reacher în Mississippi atât de repede. A luat o camionetă aparținând lui Sam Roth. Tipul pe care Angela St. Vrain vroia să-l vadă. E mort, evident, așa că nimeni nu a raportat furtul. Băieții pe care i-am mutat de la intersecție au localizat-o în parcare de la stația de camioane.”

„Au găsit un camion?”

„Corect.”

„Cui îi pasă de un camion? Unde e Reacher?”

„Trebuie să fie încă acolo.”

„Trebuie să fie? Nu știi?”

„Camionul este încă acolo. Deci și Reacher trebuie să fie acolo. Ce- o să facă, o să meargă pe jos până la capăt? Deci, Bruno, liniștește-te. Oamenii noștri sunt acolo. îl supraveghează. Vom auzi când îl vor prinde.”

„Sună-i. Chiar acum. Pune-i pe speaker.”

„Trebuie să iei un valium.” Brockman și-a scos telefonul și a format un număr. A sunat. Și a sunat. Și a sunat. Până când a intrat în căsuța vocală. Brockman a închis fără să lase un mesaj. A format un alt număr. Și acel apel a ajuns la căsuța vocală. Brockman și-a forțat un zâmbet. „Nu aveți de ce să vă faceți griji. Probabil că au telefoanele pe silențios. Ca să nu-și dea poziția. Sunt profesioniști. Țsta e un lucru bun.”

„Încearcă-le pe celelalte două.”

Brockman a format din nou numărul. De data aceasta nu a mai fost niciun ton de apel. Apelul a intrat direct în căsuța vocală. Același lucru s-a întâmplat și cu al patrulea număr pe care l-a încercat. „Probabil că au bateriile descărcate. Sunt acolo de la ora 3:00 DIMINEAȚA, nu uitați.”

„Ceva nu e în regulă.”

„Totul este în regulă. Lasă-i timp. Aveți răbdare.”

„I-ai chemat pe băieți înapoi din Jackson?”

„Da. Imediat după ce am plecat din biroul tău.”

„Sună-i din nou. Trimite-i și pe ei la stația de camioane.”

„Serios? Avem nevoie de șapte oameni acolo?”

„Avem deja patru acolo. Poate cinci până acum. Și-au făcut treaba?”

Brockman i-a sunat pe băieții care fuseseră la stația Greyhound și le-a transmis instrucțiunile lui Hix. A închis. Și-a pus telefonul

deoparte. A așteptat ca Hix să plece. Apoi și-a scos din nou telefonul și a format un alt număr. Uitase de băieții pe care îi trimisese să supravegheze stația de autobuz locală. Nu avea niciun motiv să-i mai lase în Jackson. Ceea ce era păcat. Brockman putea să-și revendice niște laude pentru că îl conectase pe Reacher cu camionul lui Roth. Dar ar fi putut pretinde mult mai mult dacă l-ar fi prins pe Reacher într-o capcană pe care Hix nici măcar nu se gândise să o întindă.

Reacher a dat cu spatele Mercury în spațiul de lângă camionul lui Sam Roth. Spera ca Pep să o recunoască și să creadă că amicul său venea să îl înlocuiască. Sau că era doar mașina unei persoane oarecare, care se îndrepta să folosească instalațiile din clădirea principală. Orice, cu adevărat, atâta timp cât nu o lua ca pe o amenințare. Atâta timp cât nu a început să o stranguleze pe Hannah cu cureaua.

Atâta timp cât nu o strangulase deja.

Reacher a sărit din mașină. A tras de mânerul ușii din spate a camionului. Aceasta era încuiată. Nu a putut vedea înăuntru din cauza geamului închis la culoare. Nu a putut vedea în ce stare era Pep. Sau în ce stare era Hannah. A încercat ușa șoferului. Era încuiată și ea. A bătut în geam. Nu s-a întâmplat nimic. Hannah nu a deschis încuietorea.

Nu a făcut-o. Sau nu a putut.

Reacher a scos Beretta de la brâu. L-a întors astfel încât să-l țină de țeavă. Apoi a izbit fundul de geamul ușii din spate ca și cum ar fi fost un ciocan. A lovit geamul cu putere, jos în colț, în punctul cel mai slab al acestuia. Geamul s-a transformat instantaneu într-o plasă opacă de cristale. Reacher i-a dat o împingere. Aceasta s-a înclinat. Dar nu a cedat până la capăt. Pelicula care a cauzat nuanța era prea dură. Și se întindea prea mult. A ajuns până sus și în lateral în cadru și până jos în corpul ușii. Reacher a trântit-o cu călcâiul mâinii. O parte s-a desprins. A lovit-o din nou. Partea de sus și cealaltă parte s-au desfăcut. Apoi a lovit-o din nou și întreaga foaie s-a îndoit înapoi. S-a încovoiat și s-a încovoiat ca și cum s-ar fi mișcat cu încetinitorul. S-a încovoiat și s-a târât în jos până când a acoperit suprafața interioară a ușii.

Pep se uită la Reacher prin rama goală a ferestrei. Pielea lui era chiar mai verde decât înainte. Fața îi era mai transpirată. Și trăgea de centură cu toată puterea. Hannah încerca să o îndepărteze cu ghearele de la gât. Capul ei se zbătea dintr-o parte în alta, dar nu făcea niciun zgomot. Nu primea aer. Reacher și-a întins brațul în camion și l-a lovit pe Pep în partea laterală a capului. Cu putere. El s-a răsturnat într-o parte și s-a rostogolit în spațiul pentru picioare. Nu s-a mai mișcat. Era inconștient. Nu mai putea să tragă deliberat de centură. Dar era

încă legată de încheietura mâinii. Greutatea lui încă o ținea întinsă.

Hannah încă nu putea să respire.

Reacher a căutat mânerul de pe partea interioară a ușii, dar nu a reușit să ajungă la el. Foaia de sticlă și folia colorantă îi stăteau în cale. Atârna prea mult în jos, ca un scut. A încercat să o smulgă. Dar nu a putut. Folia era prea puternică. Așa că a apucat-o de margine și a tras-o în sus. Cu cealaltă mână a apucat marginea opusă. forțat laturile împreună până când foaia și mâinile lui au încăput prin ramă. A luptat pentru a o da jos, la o parte. Și-a întins brațul înapoi. A eliberat încuietorea și a deschis ușa.

Reacher l-a tras pe Pep în picioare și l-a împins înainte. Hannah a tușit, a bolborosit și a gâfâit, în timp ce tensiunea de pe centură s-a relaxat în sfârșit. Și-a răsucit degetele între ea și piele. A mai slăbit-o puțin. A tras o respirație gâfâitoare și disperată. Reacher a lucrat la nod. Fusesse tras strâns de toată zbaterea. Brațul lui Pep era încă o greutate moartă. A mai durat încă treizeci de secunde ca să-l elibereze, apoi Reacher a strecurat capătul liber prin cataramă. Hannah s-a prăbușit în față pe volan. A băjbăit după mânerul ușii. La găsit. A alunecat afară. S-a prăbușit pe portbagajul lui Mercury. S-a întins pe spate. A privit cerul. Și a respirat.

Atmosfera era dezgustătoare. Era plină de vapori de motorină și benzină de la tot traficul din parcare și de pe autostradă. În mod normal, Hannah ar fi fost dezgustată de ea. Ea crescuse cu aerul curat de munte din Gerrardsville. Dar, în acel moment, nu-și putea imagina cum ceva ar putea avea un gust mai dulce.

Ceva i-a spus lui Jed Starmer să se oprească.

Petrecuse zece minute ascuns pe alee, după ce terminase de fugit de mașina tipilor neîngrijite. Îi luase atât de mult timp ca să-și recapete respirația. Și să-și dea seama care ar trebui să fie următoarea mișcare. Una era să te hotărăști să pleci din oraș. Dar alta era să te gândești cum. Spera să ajungă restul drumului până la Winson cu o navetă a închisorii, dar asta doar datorită semnului pe care îl văzuse în Texas. Nu știa sigur că existau și în Mississippi. Afișul fusese în stația Greyhound din Dallas. Nu văzuse niciunul în stația de acolo, din Jackson. Dar nu avusese ocazia să se uite, din cauza tipilor neîngrijite. Și nu se mai putea întoarce acum. Ofițerii s-ar fi putut întoarce. S-ar putea să fie acolo, așteptându-l. Nu avea un telefon cu acces la internet, așa că nu putea căuta pe Google informațiile. Nu putea risca să rătăcească la întâmplare. Ar putea fi reperat. Dar putea să facă ceva de modă veche. Își amintea că a trecut în fugă pe lângă un stand de telefoane publice, cu două străzi în urmă. Și încă mai avea câteva monede în buzunar.

Mai întâi, Jed a sunat la asistență telefonică. Apoi a sunat la centrul Minerva din Winson. I-a spus recepționarului că este ruda unui deținut și că vrea să vină în vizită, dar că nu știe cum să ajungă la închisoare. A întrebat dacă există un serviciu de transfer din Jackson. Recepționarul a spus că nu există. Nu unul dedicat. De aceea, majoritatea vizitatorilor foloseau autobuzul local. I-a dat lui Jed adresa stației. I-a spus chiar și orele de plecare.

Autobuzul urma să plece în patru minute. Jed se apropiase suficient de mult pentru a auzi motorul. Se îndepărta cu zgomot constant, chiar după colț. A trebuit să alerge pe ultimul sfert de milă pentru a avea o șansă să-l prindă. Următorul nu trebuia să

sosească decât peste o oră. Nu voia să fie expus pe stradă atât de mult timp. Dar un gând neașteptat l-a lovit. Ofițerii fuseseră la stația Greyhound. Erau în căutarea lui. Detectivi, sau agenți, sau orice ar fi fost ei. Ceea ce însemna că puteau fi mai mulți în stația de autobuz. Ar putea da direct peste ei. Nu ar fi avut cum să evite să fie prins. Ar fi la fel de rău ca și cum s-ar preda.

Jed s-a oprit. Era aproape de intersecție. Apoi, un tip pe bicicletă a intrat direct în el. Un fel de mesager. Avea o geantă pe umăr și mergea pe trotuar. Impactul l-a făcut pe Jed să se clatine în față. A trecut de capătul clădirii. Forța l-a învârtit. Partea laterală a piciorului i s-a prins într-un spațiu dintre două dale de pavaj. Și-a pierdut echilibrul. A căzut rostogolit. S-a oprit călare pe bordură. Pe jumătate pe trotuar. Jumătate în șanț. Și în văzul tuturor celor din stația de autobuz.

Oamenii se holbau la Jed. Poate o jumătate de duzină. Nu a apucat să se uite bine la ei. Și nu a stat întins pe jos suficient de mult timp ca să numere capetele. S-a ridicat în picioare și a fugit înapoi la adăpostul clădirii, departe de ochii lor.

Mesagerul își sprijinise bicicleta de perete. Stătea lângă ea, privind și așteptând. De îndată ce Jed a fost în raza de acțiune, l-a împins în piept. A spus: „Idiotule. Uită-te pe unde mergi. Puteai să mă omori”. Apoi l-a împins din nou pe Jed și a dispărut printr-o ușă rotativă de sticlă și a intrat în ultima clădire din cartier.

Jed s-a gândit la oamenii pe care îi văzuse pe strada următoare. Poate că așteptau doar să se urce în autobuz. Sau poate că se uitau la el. Sau poate că doar o pereche dintre ei o făceau. O pereche de detectivi. Sau agenți. Jed s-a întors să fugă. Și s-a oprit din nou. Nu avea unde să se ducă. Nici un alt

mijloc de transport. Autobuzul era singura lui șansă de a părăsi orașul. Ar fi fost nebun să nu-l ia, dacă era sigur.

Dacă.

Jed trebuia să știe cu siguranță. Așa că s-a strecurat înapoi la capătul clădirii. S-a aplecat. S-a uitat după colț. Și a văzut doi tipi. Unul își băga un telefon în buzunar. Tipul a făcut un gest către partenerul său. Să înceapă să se miște. Ceea ce au și făcut, imediat. Direct spre Jed.

Băieții aveau amândoi în jur de 1,80 metri înălțime. Erau largi. Arătau puternic. Aveau părul tuns scurt. Purtau blugi, tricouri și haine de costum. La fel ca ofițerii de la stația Greyhound. Aveau aceeași înălțime. Aceeași constituție. Aveau aceeași aură amenințătoare. Erau la câțiva metri distanță. Și se apropiau rapid.

Jed știa că era terminat. Văzuse cefăcuseră ceilalți ofițeri băieților neîngrijite. Unul dintre ei rămăsese inconștient într-o fracțiune de secundă. Celuilalt i se înfipsese o armă în piept. Jed nu voia să i se întâmple niciunul dintre aceste lucruri. Dar știa, de asemenea, că nu putea scăpa niciodată. Nu pe jos. Ofițerii ar fi fost mai rapizi decât el. Și ar fi fost antrenați să prindă oameni. În plus, puteau chema întăriri. Poate câini. Poate sprijin aerian. Jed se lăsă să cadă pe perete. Venise atât de departe. A fost atât de aproape. Apoi mâna lui a atins ceva. Roata din față a bicicletei mesagerului.

Bicicleta era chiar acolo. Lângă el. Nu era încuiată. Asta părea un semn că ar trebui să o ia. Jed nu era un hoț. Nu voia să o fure. Dar nici nu voia să fie prins. Iar mesagerul se comportase ca un nemernic. Așa că Jed a decis că ar fi bine să împrumute

bicicleta. Având în vedere circumstanțele. Doar pentru o vreme. Cât mai puțin timp posibil. Apoi ar putea găsi o cale de a o returna. Să meargă pe

bicicletă nu era ceva ce-i plăcea lui Jed. Dar trebuia să fie mai bine decât orice ar fi făcut tipii ăia dacă ar fi pus mâna pe el.

Reacher se aștepta pe jumătate ca camionul să fi dispărut când s-a întors după ce a aruncat Mercury. L-a lăsat într-un colț, în partea cealaltă a parării, ascuns lângă o cutie de donații pentru o asociație de caritate pentru îmbrăcăminte care nu părea să fi văzut prea multă acțiune. Apoi s-a plimbat înapoi. A vrut ca Hannah să aibă timp suficient să se gândească. Să-și cântărească opțiunile. Trecuse prin multe în ultimele două zile. Găsirea cadavrului lui Sam Roth. Aflase că fusese ucis. Auzind că și Angela St. Vrain fusese ucisă. Era cât pe ce să fie ea însăși ucisă. Reacher nu ar fi învinovățit-o dacă s- ar fi urcat pe scaunul șoferului în momentul în care el a dispărut din vedere, s-ar fi îndreptat spre autostradă și ar fi pus cât mai mulți kilometri între ei.

Camionul era încă acolo. Hannah stătea lângă el. Lângă ea se afla o valiză mică și roșie. De mânerul acesteia era atașată o geantă de voiaj în dungi, iar ea avea poșeta agățată pe umăr.

Ea a spus: „Trebuie să vorbim”.

Reacher a spus: „Nu e nevoie să explici. Mulțumesc că ai rămas să- ți iei rămas bun. Și mulțumesc pentru tot ajutorul tău.”

„Despre ce vorbești? Crezi că ticăloșii ăia m-au speriat? Dă-i naibii. Eram deja cu totul implicat. Asta e dublu acum că au

pus mâna pe mine. Nu. Trebuie să vorbim despre camionul lui Sam. Nu-l mai putem folosi.”

„Este deteriorat?”

„În afară de fereastră, nu. Nu asta este problema. Tipii ăia? Cine a sărit pe mine? Au recunoscut-o cumva. Treceau pe lângă mine, grăbiți, se îndreptau spre clădire, și deodată s-au oprit. I-am văzut verificând numărul de înmatriculare. Apoi, înainte să înțeleg ce se întâmpla, ușile erau deschise și ei erau înăuntru, împingându-mi armele în față. Dar ideea e că trebuie să fi făcut legătura între tine și Sam. Și dacă ei știau să se uite după camionul lui, atunci și prietenii lor vor ști. La următoarea ambuscadă. Nu vom reuși să trecem niciodată. Trebuie să găsim un vehicul de înlocuire.”

„Aveți dreptate, dar opțiunile noastre sunt limitate aici. Cei care au sărit pe tine trebuie să fi venit cu un vehicul. Am putea să-l găsim. Să-l luăm. Dar sunt șanse mari ca și prietenii lor să o recunoască. Așa că nu ar fi niciun beneficiu. Sau am putea fura o mașină din parcare, dar ar fi raportată în câteva minute. Atunci ar fi mai rău. S-ar putea să nu mai ajungem deloc la următoarea ambuscadă.”

„Să iei mașinile oamenilor? Să le furi pe celelalte?” Hannah a zâmbit și a clătinat din cap. „Mă gândeam la ceva mai puțin extrem. Mai legal. Ar trebui să luăm o mașină de închiriat. Trebuie să fie o grămadă de depozite în Jackson. Sau, dacă nu vrem să ne târâm până acolo, am putea primi una lăsată aici. Ar fi mai scump, dar mult mai convenabil.”

„Cât timp ar dura asta?”

Hannah și-a scos telefonul din geantă. "O să văd cine are o mașină disponibilă. Apoi ne putem gândi la cea mai rapidă opțiune." Ecranul s-a aprins și telefonul ei s-a deblocat singur. „Și mai este ceva. Când te așteptam să te schimbi, înainte să apară tipii ăia, am verificat harta ca să văd cum e restul traseului spre Winson. Și uite.” A întins telefonul pentru ca Reacher să poată vedea ecranul. „Vezi linia aceea roșie? Înseamnă trafic staționar. Am căutat pe Google și se pare că este din cauza unei zone de construcție. Drumul s-a redus la o singură bandă. Deci aici va fi ambuscada. Nu pe dealul pe care l-ai găsit pe harta de hârtie. Acesta este un loc mult mai bun. Vom fi staționați. Deci vom fi o țintă sigură. Nu au cum să ne rateze. Nu într-un vehicul recunoscut. Și nu există altă rută pe care să o putem lua.”

Reacher s-a gândit o clipă. „Google spune ce fel de management al traficului au acolo? Lumini? Un tip cu o tablă de stop/go?”.

„Google nu a făcut-o. Dar am găsit și câteva forumuri online pentru familiile deținuților. Acolo se vorbește mult despre problemele pe care le au oamenii când merg în vizită. O femeie a menționat că folosesc un vehicul pilot. Știți ce fel de lucru? De obicei, o camionetă cu un semn luminos mare în portbagaj. Face naveta înainte și înapoi. Șoferii trebuie să aștepte până când vine și să îl urmeze până la celălalt capăt. Femeia asta a spus că șoferul era un măgar. Ea a susținut că a zăbovit foarte încet și a lăsat cozile să se adune atât de mult încât a pierdut jumătate din timpul de vizită.”

Reacher a întrebat: „Telefonul tău poate arăta priveliștea de pe un satelit?”.

„Sigur.” Hannah a apăsător un buton din colțul ecranului și l-a întors pentru ca Reacher să-l vadă. „Nu este o transmisiune în direct, să știi. Nu vei vedea cum se mișcă vehiculul pilot.”

„Nu e nevoie.” Reacher a studiat telefonul pentru o clipă. „Am nevoie doar să văd terenul.” El a dat din cap. „Putem să facem ca asta să lucreze pentru noi. Am putea lua o mașină de închiriat, dar ar fi mai bine să folosim camionul. Noi putem obține un vehicul de înlocuire livrat la hotel, mai târziu, dacă vrei.”

„Să rămânem cu camionul deocamdată este cea mai bună soluție? Ești sigur?”

„Sută la sută la sută.”

„Nu e vorba de costuri? Pentru că sunt fericit să plătesc.”

„Nu este vorba de costuri. Credeți-mă.”

Hannah a arătat spre ușa din spate a camionului. „Dar fereastra? Nu putem conduce cu ea în starea aceea”.

„Banda adezivă o va repara.”

„Bandă adezivă?”

„Poți repara orice cu bandă adezivă.”

„Vorbești serios?”

„Absolut. Uite – pelicula de colorare rezistă pe toate geamurile. Tot ce ne trebuie este ceva care să o fixeze în jurul ramei. Bandă adezivă.”

„Și ai și tu? În vasta ta selecție de bagaje, poate? Pentru că, în mod ciudat, nu e ceva ce am în geantă.”

„Se vinde în magazinul de aici. Am văzut-o mai devreme.”

„Oh, bine. Cred că da.”

„Mă duc să iau câteva. Și niște rachete de semnalizare rutieră de urgență. O să avem nevoie și de acelea.”

„Noi suntem? De ce?”

„Vom face noi înșine o gestionare a traficului.”

Bruno Hix s-o întors pe scena de antrenament. Camerele de luat vederi erau pornite. Și de data aceasta a reușit să ajungă la sfârșitul discursului său dintr-o singură dublă. Destul de bine, s-a gândit el. Dar ar putea fi mai bine.

Hix abia începuse a doua rulare când ușa sălii de conferințe s-a deschis. Era Brockman.

Hix a întrebat: „Și acum?”

Brockman a rămas tăcut pentru o clipă. Apoi a clătinat din cap și a spus: „Ai avut din nou dreptate”.

„Despre ce de data asta?”

„Stația de camioane. Ceva nu e în regulă acolo.”

„Explică.”

„Harold tocmai a sunat. A sosit și nu era niciun semn de ceilalți băieți ai noștri. A căutat în toate locurile pe care ar fi fost logic să le folosească într-o pândă. Nada. Așa că și-a întins mai mult plasa. A verificat parcare. S-a plimbat pe fiecare culoar. Într-un colț, cel mai îndepărtat de clădire, lângă o chestie de donații de caritate, a găsit mașina lui Nick. Marauder-ul lui. Mândria și bucuria lui. Harold a aruncat o privire mai atentă. Portierele erau descuiate și cheile erau

pe scaunul șoferului. I s-a părut că părea joasă în spate. Așa că a deschis portbagajul. Și a avut dreptate.”

„Nick a fost acolo? Iadul și blestemul. Era singur? Sau cu cine era partenerul lui? Steve, nu-i așa? Erau în viață? Sau morți?”

„Erau în viață. Dar nu erau Nick și Steve. Ascultă asta. Erau Pep și Tony. Băieții pe care i-am trimis de la intersecție.”

„Cum au ajuns în portbagajul lui Nick?”

„Habar n-am.”

„Unde sunt Nick și Steve?”

„Habar n-am. Nu era niciun semn de ei nicăieri.”

„Cum rămâne cu camionul găsit de Pep? Cel pe care îl folosea Reacher.”

„A dispărut. Harold a crezut că a văzut un camion roșu plecând când a ajuns, dar nu a putut fi sigur că era același.”

Hix a tăcut o clipă. „OK. Nu are rost să ne facem griji pentru ceea ce s-a întâmplat deja. Sună-i pe cei de la zona de construcție. Dă-le descrierea camionului lui Reacher. Asigură-te că știu numerele de înmatriculare.”

Brockman a spus: „Deja am făcut-o.”

„Sună-i din nou. Asigură-te că știu cu ce au de-a face. Spune-i lui Harold să meargă acolo. Și pe cei de la stația Greyhound. Acest Reacher e o amenințare. Nu-l vreau în orașul meu. Nu mâine.”

Jed Stormer a putut vedea în sfârșit atractivitatea mersului pe bicicletă. Nu avusese niciodată ocazia să o facă prea mult în trecut. Nu deținuse niciodată una proprie. Părinții lui adoptivi nu i-ar fi permis niciodată. Așa că, într-o zi, cu câteva luni în urmă, și-a convins un prieten să-l învețe cum să meargă pe una. Experiența nu fusese prea amuzantă. Jed a descoperit că a conduce în linie dreaptă era aproape imposibil. Se clătina peste tot. Se lovea de fiecare crăpătură din trotuar. Fiecare groapă. S-a lovit de o mașină parcată.

A căzut de patru ori. S-a lovit la genunchi. Și cotul. Și bărbia. Ceilalți copii de pe stradă au râs de el. S-a simțit ușurat când a venit timpul să returneze bicicleta și să se întoarcă schiopătând acasă. Dar în acea după-amiază în Jackson, pe bicicleta mesagerului, totul a fost diferit. La început, avea un singur lucru în minte. Să scape de ofițerii care se apropiau de el. Nu-și făcea griji că va rămâne pe două roți, că se va răni sau dacă va arăta ridicol. Pur și simplu a luat-o la fugă pe trotuar, a sărit de pe bordură și s-a furișat și s-a ferit printre mașinile și camioanele care își croiau drum pe străzile sufocate ale orașului. A

continuat să meargă timp de zece minute. Cincisprezece. Apoi și-a dat seama de ceva. Era liber și curat.

Jed a tras pe dreapta pe marginea străzii. Trebuia să găsească un loc unde să lase bicicleta în siguranță. Apoi, dacă și-ar putea aminti numele serviciului de curierat pe care îl văzuse pe geanta tipului când s-au ciocnit, ar putea găsi un număr de telefon. Ar putea suna și ar putea spune cuiva unde proprietarul va găsi bicicleta.

Jed nu intenționase niciodată să păstreze motocicletă pentru mult timp. Dar nu anticipat cât de utilă va fi aceasta sau cât de distractivă. Și mai avea încă o problemă. Trebuia să ajungă la Winson. Nu putea să ia autobuzul. Nu avea suficienți bani pentru un taxi. Și nu putea risca să stea în văzul tuturor, încercând să facă autostopul. Bicicleta era răspunsul evident.

Notițele lui Jed s-au pierdut. Erau în rucsacul său. Dar și-a dat seama că mai avea de parcurs aproximativ 80 de kilometri. Șaizeci cel mult. Motocicleta era rapidă. Ușor de pedalat. Ar fi durat doar câteva ore? Poate trei? Ar putea suna la serviciul de curierat când va ajunge în oraș. Tipul ar fi trebuit să călătorească puțin mai departe pentru a-și recupera bicicleta, dar asta era păcat. N-ar fi trebuit să fie atât de nesimțit. Serios, era norocos că fusese Jed cel pe care îl întâlnise. Oricine altcineva ar fi păstrat bicicleta. Sau ar fi vândut-o. Jed nu avea nicio îndoială în privința asta. Nu și după ce i se furase rucsacul. Și toți banii lui.

Hannah a tras camionul pe acostament atunci când GPS-ul din telefonul ei a indicat că se aflau la o jumătate de milă de începutul zonei de construcție. Reacher a deschis portiera pasagerului și a coborât. Hannah avea pachetul de rachete de semnalizare de urgență în poală, gata de plecare. Și-a luat poșeta de pe bancheta din spate și și-a scos pistolul. Micul SIG pe care Reacher îl văzuse pentru prima dată la ieșirea din Gerrardsville când își începuseră călătoria împreună. L-a băgat într-un gol de pe marginea scaunului șoferului, apoi a simțit că Reacher o privea.

Hannah s-a întors și s-a uitat la el. „Dacă mai încearcă și alți ticăloși ceva, voi fi pregătită. Nimeni nu se va furișa pe lângă mine. Nu din nou.”

Reacher a spus: „Ai avut mult antrenament cu asta?”.

„La naiba, da. Am tras toată viața mea. A fost singurul lucru la mine pe care tata nu l-a urât.”

„Nu v-ați înțeles?”

„Noi am făcut-o. Când eram mic copil.”

„Mama ta?”

„A murit când aveam opt ani.”

„Îmi pare rău să aud asta.”

„Nu e vina ta. Nu e vina nimănui. Cred că nu e vina nimănui nici că tata era un ticălos intolerant, dar hei. Joci ce ți se oferă. Și m-a învățat să trag cu arma, și așa m-am apropiat

de Sam. A lucrat la închisoare. Eu am lucrat cu cei care erau în libertate condiționată. În timpul liber ne petreceam timpul la poligon. Așa că nu totul a fost rău până la urmă.”

În mod normal, lui Reacher nu i-ar fi luat mai mult de cinci minute pentru a parcurge o jumătate de milă pe jos. În după-amiaza aceea, a convenit cu Hannah să-i dea douăzeci. Drumul era mărginit de copaci, dar pe ecranul telefonului ei nu era clar cât de dens erau. Singura certitudine era că terenul de dincolo de ei era plat și deschis. Nu exista niciun alt adăpost, așa că Reacher voia să se poată deplasa încet și fără probleme. Să se oprească acolo unde era necesar. Și voia să fie pe poziție din timp.

Reacher a acoperit terenul în cincisprezece minute. Pământul era umed pe alocuri, iar petice de iarbă și buruieni până la glezne îi făceau ca manșetele pantalonilor să fie ude și îmbibate. Un miros bogat de mucegai se ridica oriunde deranja suprafața. Copacii erau împrăștiați și peticiți și de mai mult de o duzină de ori a trebuit să se oprească pentru a se asigura că nu va fi văzut de vehiculele care treceau. Erau unii individuali care se îndreptau spre vest, spre Winson, răspândiți la intervale aleatorii. Și convoaie mici, strânse laolaltă, care se îndreptau spre est.

Reacher a rămas în spatele liniei de copaci până când a ajuns la nivelul locului unde drumul a fost redus la o singură bandă. A găsit o depresiune puțin adâncă, poate lăsată de un pârâu secăt, poate de un sistem de irigații abandonat. S-a întins în ea, s-a înfipt în pământ și s-a așezat să privească. Douăsprezece mașini așteptau în spatele unei linii care fusese pictată pe asfalt, lângă un semn care îi avertiza pe șoferi să nu înainteze decât dacă erau escortați de vehiculul pilot. Un tip își croia drum pe acostament, îndreptându-se spre capătul rândului. Purta blugi, un tricou gri și cizme negre. Avea o agendă și avea pe cap o cască de protecție galbenă. Se apleca și se uita în fiecare vehicul pe lângă care trecea,

verificând eventualii pasageri. Un alt tip, de înălțime similară, dar cu o cască albă, ținea pasul pe partea cealaltă a vehiculelor, verificându-i pe șoferii acestora. Recuzita nu păcălea pe nimeni, se gândea Reacher. Tipii ăștia erau în mod evident următoarea echipă de la Minerva. Singura întrebare era dacă erau doar minuțioși sau dacă nu li se spusese despre camionul lui Roth. Reacher a zâmbit în sinea lui. Poate că știau despre el. Dar dacă nu știau, în curând vor ști.

Zona dintre Reacher și șosea fusese aplatizată și o secțiune pătrată de iarbă fusese înlocuită cu pietriș. Era acoperită cu urme de cauciucuri. Existau mai multe seturi. Acestea se suprapuneau parțial și toate intrau în spațiu aproape în același loc. Colțul din dreapta sus, din perspectiva lui Reacher. Urmau aceeași buclă în jurul, aproape de margine, și duceau înapoi pe trotuar, în stânga lui Reacher, tot toate împreună. Un SUV era parcat în centrul cercului grosier pe care îl formau șinele, perpendicular pe șosea, cu spatele orientat spre Reacher. Un Ford Explorer. Era de culoare vișinie cu dungi aurii și cauciucuri groase cu litere albe pe pereții laterali. Părea vechi, dar strălucitor și bine îngrijit.

Pe marginea cealaltă a drumului, pe acostament, se afla o toaletă cu pereți de plastic alb-albastru și alb decolorat. Lângă ea se afla o cutie de metal gri, de mărimea unui container de transport. Reacher s-a gândit că ar fi un magazin de echipamente. Lângă ea se afla o remorcă basculantă. Era încărcată destul de mult cu crengi de copac și o plasă era înșirată deasupra pentru a împiedica conținutul ei să cadă sau să fie aruncat în aer. Numele, numărul și adresa web a firmei de închirieri erau scrijelite pe lateral.

Un singur lucru lipsea din scenă. Lucrătorii construcției în spatele șirului lung de conuri de trafic nu exista niciun semn de activitate.

Reacher a auzit zumzetul motoarelor care se apropiau din dreapta sa și treizeci de secunde mai târziu a apărut vehiculul pilot. Un șir de mașini se afla în urma sa ca niște rățuște care își urmăreau mama. Pilotul a virat pe scuarul de pietriș. A făcut o buclă în jurul Explorerului, adăugând încă un set de urme de cauciucuri, și s-a oprit la marginea drumului. Mașinile pe care le escorta s-au întors pe banda lor și au continuat să se îndrepte spre est. Pilotul a ieșit din mașină. Acum era îndreptat spre vest. A făcut o pauză, apoi a pornit, iar mașinile care așteptau au început să îl urmeze.

Băieții cu blugi și tricouri s-au întors pe jos și s-au oprit lângă linia de pe trotuar. Au așteptat, dar dinspre est nu a mai apărut nicio mașină. Reacher i-a văzut schimbând priviri, ridicând din umeri și traversând spre Explorer. Și-au aruncat căștile și planșele pe bancheta din spate și s-au urcat în față. Se aflau de mult timp la fața locului. Simțeau că meritau o pauză.

Nu aveau de gând să primească una.

Reacher a auzit un alt motor apropiindu-se. Un motor diesel mare, care venea din stânga lui. Băieții din Explorer l-au detectat douăzeci de secunde mai târziu. Au coborât. Au deschis ușile din spate. Au început să-și ia recuzita. Apoi au văzut ce fel de vehicul făcea sunetul. O camionetă roșie. Avea geamuri negre și o mulțime de crom. A încetinit, apoi s-a oprit în fața semnului de avertizare. Băieții i-au verificat numărul de înmatriculare. Apoi au început să se îndrepte spre ea. S-au împrăștiat, câte unul de fiecare parte, și s-au oprit

când au ajuns la trei metri distanță. Fiecare dintre ei a scos o armă de la brâu.

Reacher s-a ridicat în picioare și a început să se târască înainte.

Tipul de pe partea șoferului a strigat: „Bine. Bunătreabă pe să ajungi până aici. Dar norocul ți s-a terminat. Acesta este capătul liniei. Ieșiți afară, încet, cu mâinile la vedere”.

Nu a primit niciun răspuns din interiorul camionului.

Reacher s-a deplasat puțin mai departe.

Tipul a strigat: „Faceți cum vă spun și nimeni nu va fi rănit. Vrem doar să vorbim. Așa că, haideți. Ieșiți afară.”

Ușile camionului au rămas închise.

Reacher a continuat să se miște.

Tipul a strigat: „Ultima șansă. Ieși afară sau vei fi împușcat.”

Un zgomot a venit din spatele camionului. Un țipăt electronic pătrunzător. A durat două secunde. Apoi s-a auzit un vâjâit. Apoi o *pocnitură*. Hayonul camionului s-a deschis. Băieții și-au ridicat armele. Au început să se îndrepte spre el, încet, încercând să rămână tăcuți. Au ajuns la jumătatea drumului de-a lungul părții laterale a platformei de încărcare. Trei sferturi. Apoi până în spate. S-au oprit. S-au uitat unul la celălalt. Tipul de pe partea șoferului a ridicat trei degete. A îndoit unul în jos. L-a îndoit și pe al doilea. Apoi pe al treilea. Ambii tipi au mai făcut un pas. Unul mare, pe diagonală.

Armele lor au fost ridicate. Erau îndreptate direct spre platforma de încărcare.

Camionul a început să se miște. A accelerat brusc. Pedala trebuie să fi fost până la podea. Roțile din spate s-au învârtit și au alunecat și au ridicat pumni de pietriș. Fragmentele ascuțite au zburat prin aer ca un șrapnel. Băieții s-au întors, s-au aplecat și și-au acoperit fețele. A fost o reacție instinctivă. Dar nu a durat decât o secundă. S-au îndreptat, și-au ridicat armele și au început să tragă în camion. Hayonul său se închidea din nou. Tipul de pe partea pasagerului a nimerit-o cu un singur glonț. Tipul de pe partea șoferului se îndrepta spre pneuri. A făcut câteva stricăciuni pe asfalt, dar nimic altceva. Fiecare a mai tras câteva focuri de armă, apoi tipul de pe partea pasagerului a început să fugă spre Explorer.

„Haide”, a strigat tipul. „Nu poate ajunge departe.”

Celălalt tip l-a urmat. Au sărit înăuntru. Tipul de la volan și-a scos cheile. A băgat una în contact. Dar nu a pornit motorul.

Reacher era așezat în centrul banchetei din spate. Ambele brațe îi erau întinse. Avea SIG-ul capturat în mâna stângă. Beretta în mâna dreaptă. A apăsat boturile pe ceafa celor doi tipi și a spus: „Deschideți geamurile”.

Șoferul a rotit cheia cu o creștătură în sensul acelor de ceasornic și a coborât ambele geamuri din față până la capăt.

Reacher a spus: „Aruncați armele.”

Băieții au făcut cum li s-a spus.

Reacher a spus: „Știi cine sunt eu?”.

Amândoi băieții au dat din cap.

„Atunci știi că trebuie să cooperezi. Vreau niște informații. Dă-mi-le, apoi poți pleca.”

Șoferul a spus: „Nu putem. Nu știm nimic”.

„Lucrezi pentru Minerva?”

Șoferul a dat din cap.

„Mă mai caută cineva între aici și Winson?”

Nici unul dintre băieți nu a răspuns.

Reacher a tras armele înapoi. A strecurat SIG-ul între genunchi. Apoi s-a aplecat prin spațiul dintre scaunele din față și l-a lovit pe pasager chiar lângă ureche. Capul tipului a pocnit într-o parte. S-a izbit de geam, a ricoșat câțiva centimetri înapoi, apoi tipul s-a prăbușit cu fața în bordul mașinii.

Reacher a ridicat din nou Beretta. „Mâinile pe volan. Mișcă și-ți zbor creierii. Ai înțeles?”

Șoferul a apucat volanul. Mâinile sale erau în poziția zece și doi, iar încheieturile erau albe ca ale unui adolescent nervos înainte de prima lecție.

Reacher a spus: „Știi ce tocmai am făcut?”.

„L-ai doborât pe Wade.”

„Ți-am dat o negare plauzibilă.”

Șoferul nu a reacționat.

„Negarea plauzibilă”, a spus Reacher. „Înseamnă că poți face ceva, apoi să spui că nu ai făcut-o și nimeni nu poate dovedi contrariul. De exemplu, poți răspunde la întrebările mele.”

Tipul nu a răspuns.

„Poți să-mi spui ce trebuie să știu. Nimeni nu va afla niciodată. Apoi poți pleca cu mașina. Să te ascunzi pentru câteva zile. Să pretinzi că ai evadat. Sau aș putea să-ți rup mâinile și picioarele și să te arunc în cel mai apropiat tomberon. Tu alegi.”

Tipul a aruncat o privire în dreapta sa, dar nu a vorbit.

Reacher a spus: „Cavaleria nu vine. Gândeți-vă la asta. Câte benzi sunt deschise?”

„Unu.” „Ce a condus pe acolo?”

„Camionul pe care l-ai furat.”

„Corect. Deci se va întâlni cu vehiculul pilot, frontal. Persoana care îl conduce este mai încăpățânată decât ai crede. În niciun caz nu va da înapoi. O să dureze ore întregi ca să rezolvăm mizeria asta.”

Tipul a aruncat o privire în stânga sa.

„Nimeni nu poate trece nici așa. Am acoperit toate bazele. Suntem doar noi doi. Și trebuie să iei o decizie.”

Tipul a tăcut încă o clipă, apoi a spus: „Ce vrei să știi?”.

„Brockman a mai pus pe cineva să mă caute între aici și Winson?”

„De unde să știu eu? Brockman nu-și împărtășește planurile cu mine.”

„Brockman este un om inteligent, cred. Relativ vorbind. Deci, ce a împărtășit?”

„O poză cu tine. Una veche. O descriere a camionului pe care l-ai furat. Și numărul de înmatriculare.”

„Care au fost ordinele tale?”

„Ca să te împiedic să ajungi la Winson.”

„De ce nu vrea Brockman să ajung la Winson?”

„Nu a spus.”

„Ce se va întâmpla acolo în următoarele două zile?”

„Nimic deosebit. Mâine se lansează niște escroci. Vor fi discursuri. Unele sărbători. Se întâmplă de câteva ori în fiecare an. Ca să fiu sinceră, strălucirea a dispărut. Oamenii se obișnuiesc acum cu asta.”

„Ce altceva?”

Tipul a ridicat din umeri. „Nimic.”

„Bine, ai făcut ceea ce trebuia. Pornește-l. Poți pleca acum.”

Tipul s-a oprit o clipă, încremenit. Apoi mâna lui a ieșit în față. A apucat cheia. A rotit-o, iar motorul vechi și greu a început să funcționeze.

„Încă un lucru înainte de a pleca”, spuse Reacher. „Vedeți remorca aia, pe umărul îndepărtat?”

Tipul a dat din cap.

Reacher a spus: „Oprește-te lângă ea pentru o clipă”.

Tipul a trecut pe Drive, a eliberat frâna, a făcut o buclă până la umărul opus și s-a oprit ușor.

Reacher a spus: „Ieșiți puțin. Am nevoie să faci ceva. Poți lăsa motorul pornit”.

Tipul și-a deschis ușa și a coborât. Reacher a făcut la fel și a condus-o pe partea pasagerului.

Reacher a spus: „Vezi plasa care ține jos toate vechiturile? Desprindeți un colț.”

Tipul s-a jucat cu cel mai apropiat crampon și a eliberat o parte din plasă.

Reacher a spus: „Scoateți câteva dintre ramurile acelea din vârf. Și tufișurile. Eliberați niște spațiu.”

Tipul a luat câteva dintre bucățile mai mari și le-a aruncat pe jos.

Reacher a spus: „Bine. Acum scoate-ți amicul din mașină. Pune-l în spațiul pe care l-ai făcut”.

Tipul a spus: „Să-l punem în remorcă?”

„Corect. Trebuie să facem ca totul să pară realist. Brockman nu va crede că ai evadat altfel. Va crede că m-ai ajutat. Nu asta e ceea ce vrei să se întâmple. Crede-mă.”

Tipul a rămas nemișcat pentru o clipă. Gura îi era ușor întredeschisă. Apoi a ridicat din umeri și a deschis ușa pasagerului. Și-a împins amicul înapoi pe scaun. Capul lui s-a lăsat în lateral. Tipul l-a apucat de încheieturi. L-a tras afară. L-a pus pe umărul lui. L-a manevrat până la capătul remorcii. L-a așezat pe noroiul de la lucrările de construcție. Apoi a apucat plasa și a început să o tragă la loc.

„Așteaptă”, a spus Reacher. „Am nevoie să împrumut telefonul tău pentru o secundă.”

Tipul a ridicat din umeri, apoi și-a scos telefonul din buzunar, a introdus un cod pentru a-i debloca ecranul și l-a întins. Reacher l-a luat și l-a așezat pe jos.

El a spus: „Încă o întrebare. Băieții pe care Brockman i-a trimis la stația Greyhound trebuiau să aibă grijă de mine în fiecare autobuz care sosea. Tot felul de oameni s-ar fi învârtit în jurul meu. Astfel de locuri devin destul de haotice. E o sarcină dificilă. Băieții de la stația de camioane trebuiau să supravegheze sute de oameni, care veneau și plecau. Este o adevărată provocare. Băieții de la intersecție nu știau dacă voi face autostopul sau dacă voi fi deja într-o mașină, trecând în viteză. E ca și cum ar fi două sarcini într-una singură, și niciuna dintre ele nu este ușoară. Dar tu? Tot ce trebuia să faci era să te uiți pe fereastră. De ce crezi că ai fost aleasă pentru această sarcină anume?”.

„Habar n-am.”

„Nu?”

Reacher l-a lovit pe tip în plexul solar. Asta l-a făcut să se îndoie în față. Apoi Reacher și-a înfipt genunchiul în fața tipului. Asta l-a ridicat din nou în picioare, inconștient, cu brațele fluturându-i neputincioase pe lângă corp. Reacher i-a împins pieptul tipului și l-a îndoit pe spate în partea cealaltă. A rămas cu trunchiul întins pe partea de sus a remorcii. Reacher l-a apucat de glezne, l-a ridicat, l-a răsucit și l-a lăsat să cadă lângă amicul său. A aruncat crengile la loc pentru a-i acoperi. A fixat plasa la locul ei. Apoi a luat telefonul tipului și a format numărul firmei de închirieri.

După trei apeluri a răspuns o femeie. „Reed Plant Partners. Cu ce vă pot ajuta?”

Reacher a spus: „Sunt cu echipa care lucrează la construcții pe US 87. Avem una dintre remorcile dumneavoastră. Ne puteți confirma când este programată să fie returnată?”

Tastele calculatorului au zăngănit, apoi vocea femeii a revenit pe linie. „Aveți rezervare până la sfârșitul lunii viitoare.”

„Putem să o returnăm mai devreme?”

„Este un contract pe perioadă determinată. Nu există rambursări în cazul întoarcerilor anticipate.”

„Nu căutăm o rambursare. Avem nevoie doar de ea în afara site-ului.”

„Am înțeles. Poți să o aduci înapoi oricând dorești. Trebuie doar să plătești până la data la care v-ai înscris.”

„Ați putea trimite pe cineva să o ia?”

„Ar fi o taxă suplimentară.”

„E în regulă.”

„Aș putea trimite pe cineva luni.”

„Ce zici de după-amiaza asta?”

„Toți băieții noștri sunt ocupați astăzi.”

„Uite, sunt într-o încurcătură aici. Șeful meu vrea neapărat ca acea rulotă să dispară. Dacă ai putea s-o faci, ți-aș fi recunoscător.”

Femeia nu a răspuns.

Reacher a spus: „Dacă există o taxă extra-extra, ar fi bine și asta. De genul celor care nu apar pe factură.”

Femeia a mai tăcut o clipă, apoi a spus: „Te va costa o sută de dolari. În numerar. Pregătește-i.”

Răbdarea este o virtute, obișnuia să spună tatăl *lui Reacher*. Dacă avea dreptate, atunci șoferii care se îndreptau spre Winson în acea după-amiază trebuie să fi fost o gașcă cu adevărat josnică.

Sarcina lui Hannah fusese să blocheze porțiunea de drum cu o singură bandă din zona de construcție. Și a făcut-o bine. A virat cu viteză la dreapta pe acostament, a dat cu

spatele spre linia de conuri, apoi a virat de patru ori înainte și înapoi până când camionul a fost aproape perpendicular. Poziționarea ei era perfectă. Botul camionului acoperea trei sferturi din umăr. Nu lăsase suficient spațiu pentru ca cineva să se strecoare prin spate. Și își alesese locul ideal. Un utilaj uriaș pentru ruperea trotuarului era parcat pe partea cealaltă, așa că nu avea niciun viitor ca cineva să încerce să mute conurile.

Hannah a stat nemișcată timp de două minute când următorul convoi a intrat în vizor. Pilotul l-a condus mai aproape. Și mai aproape. Și nu a încetinit. Hannah a intrat în panică pentru o clipă. A crezut că tipul nu se va opri. A avut o viziune a vehiculelor care se izbeau partea laterală a camionului. Una după alta. Lovitură după lovitură. Camionul răsturnându-se. Ea fiind strivită. Sau arsă de vie. Sau ambele.

Probabil că pilotul nu era concentrat. El condusesese pe acea porțiune de drum de sute de ori de când începuse proiectul de construcție. Nu întâlnise niciodată niciun fel de obstacol. Nici nu se aștepta să se întâmple așa ceva. Așa că a observat camionul cu întârziere. Dar la timp. La timp. Și-a aruncat toată greutatea pe frână. Roțile i s-au blocat. Cauciucurile au alunecat pe pietriș. Dar a oprit cu un metru mai puțin.

Toate vehiculele din spatele pilotului au frânat și ele. Niciuna dintre ele nu a intrat în coliziune. Câteva au claxonat ca și cum asta ar fi ajutat. Unul dintre șoferi a trecut pe lângă ceilalți și a încercat să se strecoare prin fața camionului lui Hannah. A părăsit acostamentul și a început să bată cu viteză pe fâșia aspră de mărciniș de pe marginea drumului. Credea că era acasă și uscat. I-a dat peste nas lui Hannah. Apoi, roata lui a lovit o groapă. Camionul său s-a oprit în șocuri. A cotit în jos spre un colț. Exista o singură explicație. Axa sa era ruptă. Și, având în vedere vârsta și starea vehiculului, următoarea oprire va fi, cel mai probabil, la fier vechi.

Șoferul a sărit din mașină și a mășăluit până la ușa lui Hannah. A tras de mâner. Era încuiată, așa că a început să țipe la fereastră. Stropi de salivă s-au împrăștiat pe tot geamul. Alți șoferi au coborât și i s-au alăturat. Încă zece. Erau toți în afară de pilot. A rămas în cabină și a sunat la 911. S-a gândit că asta era datoria lui civică. Și după ce a făcut-o, s-a simțit liber să stea liniștit și să lase lucrurile să cadă unde vor cădea.

Până la sosirea lui Reacher, în spatele camionului lui Hannah se aflau patru șoferi. Aceștia încercau să o împingă din calea lor și nu obțineau nimic. Erau trei șoferi pe o parte, care urlau și țipau, și patru pe cealaltă parte.

„Destul.” Reacher s-a oprit la doi metri de partea din spate a camionului. „Fă liniște. Treceți înapoi în vehiculele voastre.”

Tipul din camionul blocat a spus: „Nu se poate. Nemernicul ăsta blochează drumul. Camionul meu e distrus din cauza lui. Trebuie să plătească”.

„Serios? Pentru că acesta este camionul meu. Este aici pentru că i- am spus șoferului să blocheze drumul. Dacă ai o problemă cu asta, atunci ai o problemă cu mine.”

Reacher s-a uitat la fiecare șofer, pe rând. Cu calm. Nivelat. Direct în ochi. Cei mai mulți dintre ei au început să se îndepărteze. Câțiva au rămas nemișcați. Tipul din camionul eșuat a făcut un pas înainte.

„Știți ceva? Am o problemă. Vehiculul meu este distrus. Dacă e din vina ta, atunci mai bine ai băga mâna în buzunar”.

Șoferii care se deplasau s-au oprit imediat.

Reacher a arătat spre camionul avariât. Părea că încearcă să se îngroape în pământ. „Chestia aia?”

Tipul a dat din cap.

„Îmi pare rău, amice. Mi-am folosit ultima monedă într-un telefon public, săptămâna trecută. Ești SOL.”

Tipul l-a lovit pe Reacher în cap cu un croșeu sălbatic de dreapta. Reacher s-a aplecat pe spate și a privit pumnul trecând inofensiv pe lângă el. Umerii tipului s-au răsucit și s-a dezechilibrat îngrozitor. Toată greutatea lui era pe piciorul stâng. Reacher l-a luat de sub el. Tipul a căzut în față. A căzut aproape orizontal. A lovit pământul cu fața. A încercat să se

ridice. Dar Reacher i-a pus piciorul între omoplați, l-a împins înapoi în jos și l-a ținut pe loc.

Reacher a spus: „Băieți, folosiți-vă capul. Vreți să porniți. Eu vreau să plec. Dar niciunul dintre noi nu poate merge nicăieri cât timp voi vă învârtiți pe aici ca niște mafioți jalnici.”

Nimeni nu a vorbit. Nimeni nu s-a mișcat. Pentru o clipă. Apoi, un șofer spatele mulțimii s-a întors și s-a retras. Tipul care fusese alături de el l-a urmat. Alți câțiva au început să se miște. Apoi încă vreo doi, până când toți șoferii s-au îndreptat spre vehiculele lor, mormăind, murmurând și clătinând din cap. Reacher s-a aplecat și l-a rostogolit pe tipul de pe jos. L-a apucat de cămașă și l-a ridicat în picioare. Tipul s-a încruntat, dar a rămas tăcut. Reacher l-a împins la adăpostul camionului, unde nimeni nu putea vedea ce avea să se întâmple în continuare.

Reacher a întrebat: „Camionul tău este într-adevăr o rablă?”.

Tipul s-a încruntat. „Cred că da. Am simțit cum a cedat suspensia.”

„Cât valorează?”

„Cinci mii de dolari.”

„Cât costă în dolari americani, aici, pe planeta Pământ?”

„Un mare. Poate.”

Reacher și-a scos sulul de bani, a scos cinci sute de dolari și i-a dat tipului. „Uite jumătate. Cealaltă jumătate e din partea ta. Consideră asta o experiență de învățare. Folosește o judecată mai bună pe viitor. Dacă ai fi rămas pe drum și ai fi dat dovadă de puțină răbdare, camionul tău ar fi fost încă în funcțiune.”

Jed Starmer o recunoscute, în sfârșit, că o avut dreptate de prima dată. Mersul pe bicicletă era o adevărată pacoste.

A fost o pacoste. Picioarele. La coapse. De spate. De umeri. La gât. În aproape fiecare parte a corpului său. Jed nu se simțise niciodată atât de inconfortabil în toată viața lui. Tot ce putea să se gândească era: „*Oamenii fac asta pentru distracție? Ce naiba e în neregulă cu ei?*”

Totul fusese bine cât timp Jed se afla în orașul Jackson. Străzile erau plane. Era mult trafic, așa că vehiculele trebuiau să se deplaseze încet. Șoferii păreau obișnuiți ca bicicletele să se strecoare pe lângă ei. Iar Jed trebuia să fie atent să își găsească drumul. Elși-a amintit că exista un singur drum spre Winson. Nu avea o hartă, așa că a trebuit să fie foarte atent la semne. De două ori a crezut că s-a pierdut. Dar a continuat să meargă și, destul de curând, clădirile au devenit mai mici și mai îndepărtate. Copacii au devenit mai înalți și mai apropiați. Câmpurile se întindeau dincolo de ele. Jed a ridicat capul și s-a uitat în jur. I se părea că noul său mediu era frumos.

La început.

Mai multe lucruri s-au schimbat decât priveliștea, pe măsură ce Jed se adâncea în mediul rural. Erau mai puține

vehicule, dar cele care se aflau prin preajmă conduceau mult mai repede. Treceau mai aproape de el. Era cât pe ce să fie doborât de pe bicicletă de o jumătate de duzină de ori. Nervozitatea de la prima lecție i-a revenit în minte. Și a continuat să ajungă la porțiuni de drum în urcare. Se simțea ca și cum ar fi fost atașate greutate masive de roțile lui. Fiecare apăsare pe pedale era de o sută de ori mai grea decât pe plat.

Soarele cobora, dar aerul era încă fierbinte. Jed era transpirat. Îi era sete. Îi era foame. Nu mai mâncase de mai bine de 12 ore. Capul i se simțea ușor. Picioarele îi erau moi și elastice. Se ruga pentru o pantă descendentă lungă și frumoasă. Pentru câteva minute în care gravitația să-și facă treaba. Când se putea odihni. Când ar putea să prindă puțină viteză și vântul să treacă pe lângă el și să-i răcorească trupul.

Jed a trecut cu greu de o altă curbă. S-a uitat în sus. Și s-a trezit la poalele celui mai înalt munte pe care îl văzuse vreodată.

Drumul spre Winson era lung, drept și mărginit de copaci. Soarele blând al după-amiezii se filtra printre frunze și arunca o rețea de umbre pestrițe de-a lungul asfaltului decolorat. Era genul de imagine pe care Reacher o văzuse în articolele din ziarele de duminică despre locurile în care părinții ar trebui să-și ducă copiii la picnic în vacanța școlară. Părea idilic. Nu era nimic care să indice că în față se afla un oraș.

Sau o închisoare.

Sau pe cei care i-au ucis pe Angela St. Vrain și Sam Roth.

La câțiva kilometri dincolo de semnul care anunța granița orașului, copacii s-au subțiat și au început să apară clădiri. În principal case. În principal cele cu un singur etaj, depărtate unele de altele, dar care stăteau aproape de stradă. Cele mai multe dintre ele aveau laturile din lemn cu vopsea albă murdară care se exfolia în pumn. Multe aveau acoperișuri care păreau să fie la o furtună decentă de a fi spulberate complet.

„Am citit despre acest loc aseară, la hotel, înainte de a mă culca”, a spus Hannah. „Are o istorie nebună. Inițial a fost o așezare a nativilor americani. Francezii i-au alungat în 1720. Britanicii au luat locul de la francezi. Spaniolii s-au mutat aici când britanicii au plecat după Războiul de Independență. Trebuiau să fie de partea noastră, dar nu au vrut să predea orașul, așa că l-am luat de la ei. A prosperat în timp ce tot comerțul era centrat pe râu. Există zvonuri despre un al doilea oraș, ca o umbră, la baza stâncii. Povești despre peșteri, băutură, târfe, aur furat și bijuterii de contrabandă. Chiar dacă toate astea au fost adevărate, totul a dispărut acum. Distrus, sau inundat. Apoi, comerțul fluvial a dispărut, iar căile ferate și industria au preluat controlul. Fabricile de hârtie, în principal, datorită tuturor copacilor care cresc aici. Acum și industria a dispărut. De aceea sunt atâtea case vechi, cred. Și de ce atât de multe dintre ele sunt pe cale să se prăbușească.”

Hannah a condus în tăcere o vreme și, pe măsură ce se apropiau de oraș, au văzut că standardul de întreținere s-a îmbunătățit. Dimensiunea caselor a crescut. Acestea deveneau mai apropiate unele de altele. Echilibrul s-a schimbat în favoarea proprietăților cu două etaje, în principal. Majoritatea erau încă albe, dar vopseaua lor era proaspătă și

strălucitoare. Unele erau albastre. Unele erau galbene. Multe aveau obloane. Cele mai multe aveau pridvoare pe toată lăţimea lor. Unele aveau verande cu coloane solide şi balustrade din lemn ornamentate. Trotuarele pe lângă care treceau erau largi, iar copacii înalţi şi maturi formau o graniţă cu drumul.

În oraş, construcţiile din lemn au lăsat locul celor din cărămidă. Mai existau încă o mulţime de balcoane şi verande, dar cu suporturi filiforme şi balustrade ornamentate din fier vopsite în negru lucios. Se simţea ca o copie la scară mică a oraşului New Orleans, s-a gândit Reacher. Acoperişurile erau în mare parte plate. Ferestrele erau mai mari, unele erau pătrate, altele aveau vârfuli curbate. Existau o mulţime de alei. Existau parcuri pe ambele părţi ale tuturor străzilor. Jumătate din spaţii erau goale. Reacher a văzut câteva cafenele.

Câteva baruri. O biserică mică, construită din cărămidă cu vitralii stângace. Arăta de parcă fusese reconstruită recent, dar cu un buget redus. Există o gamă variată de afaceri. O casă de amanet, cu arme şi chitare atârinate la două adâncimi în vitrină. Un agent de asigurări. Un depozit de anvelope. O mână de mici pensiuni. O pescărie. Un magazin de telefoane mobile. Un atelier de caroserie.

Hannah şi Reacher s-au plimbat cu maşina timp de o jumătate de oră. Au pornit de pe strada principală şi au străbătut cartierele de o parte şi de alta până când au avut o idee bună despre locul respectiv, în cele din urmă s-au oprit în faţa unei cafenele. Hannah a intrat şi a luat două ceşti mari la pachet. S-a urcat înapoi în camionetă, i-a dat o ceaşcă lui Reacher şi a întrebat: „Hotel?”.

Reacher a clătinat din cap. „Mai întâi închisoarea. Apoi mâncarea. Apoi hotelul.”

Jed Starmer stătea la marginea drumului. Bicicleta mesagerului zăcea pe acostament, în stânga sa, unde căzuse după ce acesta sărise de pe ea.

Jed s-a uitat fix la bicicletă și a oftat. Nu sărise cu adevărat de pe ea. Avea intenția să o facă. Încercase să o facă. Dar picioarele lui nu mai funcționau așa cum o făceau de obicei. Așa că mai mult sau mai puțin căzuse, dacă era sincer. Se clătinase, poate, sau se poticnise, dacă voia să dea o notă pozitivă.

Lucrul pe care nu-l putea privi cu ochi buni se afla în dreapta sa. Muntele. Sau, de fapt, dealul. Sau panta. Se folosise de minutele în care stătuse acolo pentru a-și stăpâni imaginația. Nu se afla în fața muntelui Everest. Sau Eiger. Sau Kilimanjaro. Probabil că înălțimea nu era mai mare de o sută de metri. Dar dacă era o sută sau treizeci de mii, nu avea nicio importanță. Jed nu avea cum să o urce. Nici măcar nu ar fi fost în stare să împingă bicicleta până în vârf, la cum îi tremurau picioarele. Va trebui să stea acolo unde era. Probabil pentru tot restul vieții lui, din moment ce nimeni nu avea de gând să vină să-l ajute.

Reacher s-a gândit că închisoarea era echivalentul lui Winson al unui portret în pod. Era urât. Neatractivă. Ascunsă la vest de oraș. Dacă ar fi fost mai departe, ar fi fost în râu. Dar era ceea ce ținea orașul în viață. Ceea ce îl făcea vibrant. Asta era clar. Nu exista nicio altă industrie de care să se vorbească. Nu existau alte surse de muncă. Nimic altceva

care să-i țină ocupați pe brutarii, spălătorii, instalatorii și electricienii locali la o scară substanțială.

Amplasamentul închisorii avea forma unui D. Partea curbă era formată de malul râului. Dincolo de ea era o cădere de șaptezeci de metri direct în apa adâncă, murdară și rapidă. Un gard se întindea la trei metri de margine. Avea două straturi. Erau înalte de șase metri și aveau rulouri de sârmă ghimpată înșirate de-a lungul vârfului. Existau proiectoare pe stâlpi metalici puternici. Și camere de luat vederi în cuști de protecție. Între straturi era un spațiu de cincisprezece metri, iar un alt gard se întindea de-a lungul liniei centrale. Era înalt de trei metri și nu avea sârmă.

Gardurile au continuat în același mod de-a lungul laturii drepte a sitului. Partea dinspre oraș. Existau patru turnuri de pază la nivelul stratului exterior de sârmă. Și trei intrări. Una era în centru. Dădea spre o clădire. Era o clădire cu un singur etaj, construită din cărămidă, cu uși duble, care erau închise, și un interfon video pe tocul ușii. Asta trebuie să fie intrarea vizitatorilor, s-a gândit Reacher. Probabil că și personalul o folosea. Celelalte intrări se aflau la capetele cele mai îndepărtate. Aveau mai degrabă porți de înălțime completă decât uși. Și nici un semn. Una dintre ele era probabil folosită pentru provizii. Cealaltă ar fi fost pentru transportul deținuților proaspeți.

În interiorul gardului, pe malul râului, erau cinci clădiri aliniate. Aveau forma unui X. Reacher a ghicit că acestea ar fi blocurile de celule. Restul spațiului era ocupat de alte douăsprezece clădiri și trei zone de exerciții. Clădirile erau toate de dimensiuni diferite. Erau simple și utilitare. fi putut fi fabrici sau depozite, dacă nu ar fi fost sârma ghimpată și turnurile de pază carele înconjurau. Zonele de exerciții erau toate de aceeași dimensiune, dar erau separate fizic. Probabil

pentru a menține diferitele categorii de deținuți izolate în spațiile care le erau alocate.

Clădirile și zonele de exerciții fizice erau unite prin pasarele. Pereții și acoperișurile erau din plasă de sârmă. Chiar și de la distanță, Reacher a putut vedea că era groasă. Substanțială. Oricine ar fi avut nevoie de unelte serioase pentru a avea o șansă să treacă prin ea. Afară, în jurul clădirilor și între pasarele, existau câteva petice de iarbă. Un număr surprinzător de mare, s-a gândit Reacher, pentru o instituție atât de sumbră. Existau și scuaruri. Dreptunghiuri. Ovale. Și la șasezeci de metri de la baza fiecărui turn de veghe se afla un triunghi căptușit cu cărămidă.

Iarba a fost bine îngrijită. Era tunsă scurt. Bordată cu grijă. Și, probabil, hrănită sau fertilizată, având în vedere felul în care verdele ei intens se deosebea de pereții palizi ai clădirilor și de ceața cenușie a plaselor de sârmă. Singura altă structură din interiorul gardului era mai nouă. Era în formă de V și era încadrată în spatele clădirii de securitate. Era stilizată ca un fel de sediu corporativ și în față se afla un logo Minerva tridimensional pe un soclu, rotitor, în față. Reacher s-a gândit că, dacă vreun prizonier scăpa, acesta ar fi fost primul lucru care ar fi fost distrus.

El a spus: „Ați citit ceva despre revoltele care au avut loc aici recent?”.

Hannah a spus: „Nimic oficial. Dar pe unul dintre panourile de mesaje o femeie se plângea că soțul ei a fost rănit de un gardian. S-a întâmplat în timpul unei încăierări în curtea de exerciții. Au fost implicați 30 sau 40 de băieți, dar soțul ei a fost singurul pe care l-a lovit gardianul. Ea s-a plâns

și i s-a spus că soțul ei a încercat să scape. I-au spus că vor trece cu vederea, dar dacă ea făcea probleme în legătură cu rănilor suferite de el, i se va prelungi pedeapsa.”

„Au existat evadări reușite?”

„Nu cred. Oricum, nu am dat peste nimic.”

Reacher nu a fost surprins. Locul părea bine pus la punct. Conform celor citite în dosarul pe care îl găsisese în poșeta Angelei St. Vrain, fusese construit de stat. Tipii ăia știau ce fac când venea vorba de închiderea oamenilor. Reacher avea și el ceva experiență în materie de închisori. Fusese polițist militar. Băgase o mulțime de oameni în ele. Vizitase suspecti pentru a le lua declarații. A prins deținuți care evadaseră. îi interogase pentru a afla cum. Fusese chiar el însuși închis, de câteva ori.

Prima precauție pe care Reacher a observat-o a fost și cea mai simplă. Perimetrul era protejat de un gard, nu de un zid. Asta însemna că gărzile puteau vedea pe oricine se apropia de orice parte a locului. Puteau să vadă dacă cineva transporta echipament cu care să intre prin efracție sau obiecte pe care să le arunce. Și existau triunghiuri roșii atașate la garduri. Erau distanțate la intervale de cincisprezece picioare și se aflau de la doi până la șase picioare deasupra solului. Reacher era prea departe pentru a citi scrisul, dar simbolul unei figurine de băț care zbura înapoi după ce fusese electrocutat transmitea un mesaj suficient de clar. Gardurile erau electrificate. Cele exterioare ar fi fost suficient de puternice doar pentru a pune o persoană la pământ. Asta ar fi servit drept avertisment. Gardul interior,

mic și inofensiv, așezat între cele cu sârmă în vârf, ar fi fost cel care ar fi purtat tensiunea letală.

Reacher ar fi pariat că în pământ existau senzori de vibrații care se declanșau dacă cineva se apropia prea mult de gard. Alarmer care s-ar declanșa dacă tensiunea din garduri ar scădea. Câini care ar fi fost eliberați dacă ar fi căzut curentul sau ar fi fost sabotaj. Toate intrările ar fi fost securizate. Cea pentru vizitatori și personal ar fi ca un aeroport, cu aparate cu raze X și detectoare de metale. Porțile pentru vehicule ar fi prevăzute cu un sistem de sas, astfel încât camioanele și camionetele să poată fi ținute între straturile de garduri la intrare și la ieșire. În interiorul clădirilor, conductele de serviciu ar fi prea înguste pentru ca cineva să se târască sau să se cațere pe ele. Oricum acestea ar fi dotate cu senzori de mișcare și crane. Ușile și porțile din zonele securizate ar fi toate controlate centralizat, fără ca deținuții să învețe sau să ghicească codurile, așa cum se vede în filme. Și dacă toate celelalte nu reușesc, există turnurile de supraveghere. Două ar fi suficiente. Închisoarea avea patru. Un gardian în fiecare dintre ele, cu o pușcă, ar putea acoperi întregul interior al palisadei plus cinci sute de metri dincolo de perimetru, presupunând un nivel adecvat de echipament și pregătire.

Zona din fața închisorii a fost amenajată în semicerc. Existau întinderi de iarbă și straturi de flori îngrijite și colorate, toate urmând aceeași curbă. Arătau incongruent, ca o încercare bizară de a copia grădinile formale ale unui castel european. Singurele lucruri care lipseau erau fântânile. Dar Reacher știa că adevăratul scop nu era unul estetic. Era acela de a menține un câmp de tragere liber de la cele două turnuri

centrale în cazul unei evadări. Sau a unei încercări de a pătrunde.

În jurul exteriorului semicercului se afla o bandă largă de pavaj. Era suficient de lată pentru ca vehiculele să poată parca pe ea. În stânga era zona personalului. Era pe jumătate plină. În principal cu camionete. Modele americane mai vechi. Unele nu erau în stare prea bună. Erau câteva sedanuri presărate printre ele. În principal autohtone, din gama cea mai ieftină. Apoi, în partea cealaltă, separate de o jumătate de duzină de spații goale, se aflau trei vehicule mai noi. Un Dodge Ram argintiu, cu jante cromate și o ladă de scule cu bandă de rulare lucioasă atârnată pe platforma de încărcare. Un BMW sedan, mai mare decât cel pe care Reacher îl întâlnise în Colorado, dar tot negru. Pe plăcuța sa de înmatriculare scria MCI. Și un Mercedes, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare MC2.

Parcarea pentru vizitatori era în dreapta. Era o singură mașină în toată acea zonă. Un VW Bug. Era verde metalizat. Avea două anvelope moi. Bordul de rulare atârna pe o parte. Nu era clar dacă fusese parcată sau abandonată.

Hannah a deschis portiera șoferului și s-a întors spre Reacher. „Ești gata? Am stat prea mult timp aici. Ar trebui să plecăm.”

Reacher a dat din cap și s-a urcat alături de ea. Nu mai era nimic de văzut. Dar a rămas cu gândul că știa cum trebuie să se simtă un epidemiolog după ce se holbează la o mostră de la un pacient cu o boală nouă și derutantă. La suprafață, totul părea normal, dar el știa că era ceva în neregulă. Doar că nu știa ce anume. Dar nu știa ce.

Bruno Hix stătea la biroul său. Se holba la ecranul calculatorului. Și propria lui față îl privea înapoi.

Imaginea a fost mărită. Gura lui Hix era larg deschisă. Ochii îi erau pe jumătate închiși. Părea beat. Sau dement. Sau, mai rău, urât. Hix a bătut din picior. A face ca două fluxuri video să fie redade unul lângă altul era mai greu decât se așteptase. Unul la un moment dat era bine. Dar nu reușea să le înțeleagă pe amândouă împreună. îl sunase pe expertul IT al închisorii, dar tipul își dăduse deja demisia pe ziua de azi. Era acasă, pregătind cina pentru pisicile sale. Se presupunea că se va întoarce, dar nu se grăbea. O persoană ar putea să se târască mai repede. Hix nu era mulțumit. Trebuia să vorbească cu Riverdale. Era timpul să facă niște schimbări de personal. Și în curând.

Ușa biroului lui Hix s-a deschis. Încet.

Hix s-a întors și a spus: „Unde naiba...”

L-a văzut pe Brockman încadrat în ușă.

„Oh”, a spus Hix. „Ești tu. Sunt noutăți?”

Brockman a dat din cap.

Hix a întrebat: „Vești bune?”

Brockman a spus: „Doar știri”.

„Să auzim.”

„A sunat Harold. A ajuns pe șantier. Băieții noștri nu erau acolo.”

„Și-au abandonat postul? Ce s-a întâmplat? Au fost amenințați? Au fost mituiți?”

„Au dispărut pur și simplu. Explorer-ul lui Brad era acolo, parcat exact în același loc în care l-a văzut Harold mai devreme. Dar nici urmă de Brad sau de Wade.”

„Deci, ce s-a întâmplat?”

„Habar n-am. Harold a vorbit cu șoferul vehiculului pilot. A spus că a avut loc un incident ciudat. A spus că se îndrepta spre est, ca de obicei, și a dat peste un camion care bloca drumul. Nu a văzut numărul de înmatriculare, dar era același model cu cel pe care l-a furat Reacher. Aceași culoare.”

„L-a văzut pe Reacher?”

„Așa se pare. Iată ce a spus Harold că s-a întâmplat. Pilotul s-a oprit, presupunând că autocamionul încerca să se întoarcă din anumite motive. S-a gândit că se va da la o parte din drum, mai devreme sau mai târziu. Dar ceilalți șoferi au devenit nervoși. Au înconjurat camionul. Au încercat să îl împingă. Și nu au ajuns nicăieri, bineînțeles. A fost doar o isterie în masă. Încă mai încercau când a apărut un tip uriaș din partea opusă.”

„Reacher?”

„Ei bine, el i-a alungat pe ceilalți șoferi. Zece dintre ei. Și se pare că i-a dat un șut în fund unui alt tip. Trageți propria concluzie. Apoi s-a urcat în camion și a plecat.”

„Ce a făcut Harold?”

„S-a gândit că Brad și Wade fuseseră doborâți și că tipul îi aruncase, așa cum făcuse cu Pep și Tony la autogară. Blocajul rutier era pentru acoperire. Așa că Harold i-a căutat. Nu a găsit nimic. Dar încă mai încearcă.”

„Deci tot nu știm unde sunt băieții noștri?”

„Nu.”

„Și Reacher?”

„Nici noi nu știm unde este.”

„Ei bine, evident că a trecut de blocajul rutier. Ar putea fi în oraș în orice moment. Ar putea fi deja aici. Sună-l pe Harold. Spune-i să se întoarcă. Chiar acum.”

„Cum rămâne cu Brad și Wade?”

„Dar cu ei cum rămâne? Aveau o singură slujbă. Au eșuat. Ne este mai bine fără ei.”

Hannah își folosisese telefonul pentru a face mai multe cercetări în timp ce Reacher cerceta închisoarea. Despre mâncare, de data asta. Următorul lucru de pe agenda lor.

Găsise locul despre care lumea spunea că vinde cei mai buni burgeri din oraș. Le-a sugerat să se îndrepte direct acolo, să ia niște mâncare la pachet și să o ducă la hotel. Aceasta nu era o abordare pe care Reacher o prefera. El prefera să apară și să vadă singur cum arată un loc. Aprecia un restaurant bun. Și se opunea cu totul la tot ceea ce mirosea a fugă și ascundere. Reacher era programat să se îndrepte spre pericol. Să-l înfrunte. Să-l învingă, sau să moară

încercând. Era în ADN-ul său. Dar își dădea seama că Hannah se apropia de limita ei. Știa că oamenii îi căutau. Același grup de oameni care încercaseră să o ucidă. Era rezonabil ca ea să vrea să plece de pe stradă. Să dispară cât mai repede posibil. Ar fi fost o cruzime să o forțeze să facă altfel, așa că Reacher nu s-a opus.

Hamburgerul se afla la patru străzi la nord de Main Street, într-o clădire care fusese o benzinărie. Pompele sale originale erau încă acolo, dar acum au fost transformate în decorațiuni cu lumini de neon. Antecamera fusese transformată în parcare. Mesele se aflau în clădirea principală, în spatele unor ferestre mari, curbate și sub un acoperiș extravagant cu aripi de pescăruș.

Ghișeul de la drive-through se afla în locul vechiului ghișeu al serviciului de noapte. Hannah a oprit lângă el. A comandat, a plătit și în trei minute a avut în mână un sac de hârtie plin cu mâncare. Ealuase un burger cu o singură chiftea, ciuperci și aioli cu trufe pentru ea și două duble cu brânză americană și nimic verde pentru Reacher. A mai așteptat încă un minut ca cele două cafele mari să le iasă, apoi s-a îndreptat spre ieșire. A introdus adresa hotelului în harta de pe telefon și o voce robotizată i-a spus *saspre traseu*. Lui Reacher nu i s-a părut util acel sfat.

Odată ajunși din nou pe strada principală, telefonul i-a îndreptat spre est, departe de centrul orașului. Hotelul se afla lângă râu, la nord. Nu era departe în linie dreaptă, dar o creastă de copaci însemna că nu exista o rută directă. Soarele era jos pe cer. Crengile dense de deasupra capului reduceau și mai mult lumina zilei disponibilă. Drumul era liniștit. Nu au văzut niciun alt vehicul timp de cinci minute.

Apoi a apărut o mașină. S-a apropiat și forma unei bare luminoase s-a solidificat pe acoperișul ei. A trecut pe lângă ei. Bara de pe acoperiș s-a aprins. Coridorul îngust dintre copaci a început să pulseze cu roșu și albastru. Apoi, mașina s-a întors și a accelerat înapoi spre camion.

Hannah a spus: „Oh, te rog, nu. Și acum? Ce ne facem?”

Reacher a spus: „Nu aveți de ce să vă faceți griji. Nu am făcut nimic greșit.”

„Nu am făcut-o? Cei șase tipi pe care i-ați bătut ar putea spune o poveste diferită.”

„Ei nu sunt aici. Și nu sunt în măsură să sune la 911. Credeți-mă. Asta e doar o prostie de rutină. Totul va fi bine.”

„Și dacă nu este?”

Reacher nu a spus nimic.

Hannah a tras camionul pe marginea drumului. Mașina de poliție a intrat în spate, cu luminile încă aprinse. Polițistul a mai rămas înăuntru câteva minute. Reacher nu știa dacă verifica ceva, dacă cerea întăriri sau doar încerca să joace minte. Nu-i păsa care dintre ele, atâta timp cât polițistul nu o ținea așa prea mult timp. Nu voia să se răcească burgerii.

În cele din urmă, polițistul a coborât și s-a apropiat de geamul șoferului. Și-a ridicat mâna. Degetul mijlociu era întins, gata să bată, dar Hannah a coborât geamul înainte de a lua contact cu sticla.

Polițistul a spus: „Bună ziua, s...domnișoară. Știți de ce v-am tras pe dreapta?”

Hannah a clătinat din cap. „Nu am nicio idee. Nu mergeam cu viteză.” A aruncat o privire spre Reacher. „Nu am făcut nimic greșit.”

„Conduceți un vehicul înmatriculat pe numele unei persoane care, conform datelor oficiale, este în prezent decedată.”

„În prezent? Vă așteptați ca acest lucru să se schimbe?”

Polițistul a respirat adânc. „O să vă spun clar. De ce conduci camionul unui mort?”

„Mortul era fostul meu soț. Eram apropiați. Am avut permisiunea. Sunt asigurată de el. Și urmează să moștenesc camionul imediat ce va fi citit testamentul său.”

„Cum vă numiți, domnișoară?”

„Hannah Hampton-Roth.”

„ID?”

„În geanta mea. Pot s-o iau eu?”

„Dă-i drumul.”

Hannah și-a luat poșeta de pe bancheta din spate, a scotocit puțin în ea și și-a scos portofelul. L-a deschis, apoi i-a dat polițistului permisul de conducere.

Polițistul a studiat permisul pentru o clipă, apoi a spus:
„Înmatricularea? Asigurare?”

Hannah s-a aplecat spre partea pasagerului, a deschis torpedoul și a scos un buzunar de plastic transparent. Documentele se aflau înăuntru. S-a îndreptat și le-a întins pe fereastră.

Polițistul a spus: „Așteptați aici”. Apoi s-a întors la mașina sa.

Hannah s-a întins spre cheile pentru a opri motorul, dar Reacher a luat-o de mână.

El a spus: „Lasă-l să meargă. Dacă polițistul are arma scoasă când iese din mașină, pune-o la podea. Același lucru este valabil și dacă apare o altă mașină de poliție. Sau orice altceva care ar putea fi o mașină nesemnălizată.”

Polițistul o rămas în mașină cinci minute lungi, apoi s-a întors la fereastra lui Hannah. Pistolul său era încă în toc. I-a înmănat documentele și permisul înapoi și a spus: „Sunteți departe de casă, domnișoară. Ce vă aduce în Winson?”.

Hannah a băgat permisul înapoi în portofel și i-a dat buzunarul de plastic lui Reacher. „Fostul meu soț are prieteni aici. Trebuie să-i anunț că Sam a murit. Asta se face mai bine în persoană decât la telefon sau pe e-mail, nu crezi?”.

„Cine erau prietenii lui?”

„Angela St. Vrain. Danny Peel. Au lucrat cu Sam înainte ca Angela și Danny să se mute aici.”

„Vei sta cu unul dintre ei în noaptea asta?”

„Nu. Vom merge la un hotel.”

„Care dintre ele?”

„Noi...”

„Încă mai lucrez la asta”, a spus Reacher.

Polițistul a spus: „Nu v-ați gândit să faceți o rezervare înainte de a pleca din Colorado?”.

Reacher a spus: „Nu.”

„Dacă ai fi venit până aici și toate hotelurile erau pline?”

„Este o problemă comună aici?”

Polițistul a tăcut o clipă, apoi a făcut semn cu capul spre partea din spate a camionului. „Ce s-a întâmplat cu geamul tău?”

Hannah a oftat. „Niște copii ticăloși au încercat să intre prin efracție.”

„Când?”

„Mai devreme în această după-amiază. În zona de odihnă, pe I- 20.”

„Copiii au făcut asta?”

„Așa este.”

„Au furat ceva?”

„Ne-au văzut întorcându-ne după ce am folosit toaletele și au fugit.”

„Ați depus un raport la poliție?”

„Nu am crezut că are rost. Nu am reușit să ne uităm bine la copii. Nu aș fi putut să dau o descriere prea bună.”

„Și poarta ta?”

„Ce-i cu ea?”

„Are o gaură de glonț. A tras cineva în tine?”

Hannah a clătinat din cap. „La noi? Nu. Sam, fostul meu prieten, era un trăgător de elită. Săptămâna trecută, într-o zi, se afla la un poligon din afara orașului, iar un începător a avut o descărcare accidentală în parcare, când își scotea arma din seiful vehiculului.”

„Sam a făcut vreun raport?”

„S-a gândit că nu era nevoie. A fost un accident. Nimeni nu a fost rănit. Tipul a plătit daunele. Dacă a fost o greșeală, nu-l poți învinovăți pe Sam. Depinde de club să se asigure că regulile sunt respectate.”

„Care este numele clubului?”

„Nu știu. Nu am fost niciodată. Sam îi spunea doar *Clubul de arme*. Era ofițer de penitenciare. Mulți dintre colegii

lui de muncă sunt și ei membri. Este deținut de un polițist pensionat. Sunt sigur că a făcut ceea ce trebuia.”

Polițistul s-a gândit o clipă. Apoi a spus: „în regulă. Puteți pleca. Dar trebuie să întorci camionul”.

„Vă mulțumesc. Dar de ce?”

„Ai nevoie de un loc unde să stai. Cel mai bun hotel din zonă este Winson Garden. Este ușor de găsit. Urmați indicatoarele pentru închisoare, apoi faceți la stânga pe Mole Street. Vă voi urma. Ai grijă să nu te pierzi.”

Nimeni nu avea de gând să vină să-l ajute. Trebuia să înfrunte realitatea. Așa că Jed Starmer s-a forțat să se ridice în picioare. Nu putea rămâne acolo unde era. Era prea vizibil. Cel puțin doi ofițeri îl căutau în Jackson. În curând, aveau să accepte că îi scăpase. N-ar fi avut de ales. Atunci nu le va mai rămâne decât un singur loc în care să-l caute. Destinația finală a lui Jed. Winson. La care se putea ajunge doar pe drumul pe care el zăbovea în acel moment chiar lângă el.

Jed încă nu avea nicio idee despre cum avea să ajungă în vârf. Abia se putea ține pe picioare. Se simțea de parcă cineva îi furase oasele picioarelor și le înlocuise cu lut de modelaj. Îl durea stomacul. Nu se putea uita la niciun obiect fără ca marginile lucrului să se estompeze și culorile să se răsucescă și să danseze de parcă ar fi luat foc. Era un dezastru fierbinte. Știa asta. Și mai știa un lucru. Venise prea departe pentru a fi învins de un deal.

Jed s-a gândit că avea câțiva factori de partea lui. Timpul. Și copacii. Mai erau mai mult de douăsprezece ore

până când trebuia să fie în Winson. Tot ce avea nevoie era odihnă. Și de un loc unde să nu poată fi văzut de pe drum. A mers șchiopătând până la bicicletă, care era încă întinsă pe o parte. A ridicat-o pe roți. A împins-o spre iarba lungă de la marginea acostamentului. A pus-o jos. A mai făcut câțiva pași. Și s-a oprit.

Jed avea nevoie de odihnă. Dar avea nevoie, de asemenea, să fie în siguranță. Se îndrepta spre o pădure. Ar putea fi lupi la pândă. Poate aligatori. Poate coioți. Poate în haite uriașe însetate de sânge. Jed nu știa ce fel de prădători existau în Mississippi. Și nu voia să afle pe calea cea grea. Așa că va trebui să-și aleagă refugiul cu mare grijă.

Hannah era cea care avea un card de credit, așa că s-a ocupat de procesul de check-in la Winson Garden. Reacher era cel cu o fire suspicioasă, așa că a supravegheat parcare. Polițistul era cel care avea ordinul de a-l observa pe străin, așa că a parcat unde avea o priveliște bună asupra intrării în hotel. Unde se putea asigura că străinul și însoțitorul său neașteptat au intrat. Și că nu se întorc afară.

După ce a terminat de completat formularele și de plătit facturile, Hannah și-a plimbat valiza prin zona de recepție și i-a înmănat lui Reacher o cheie de card într-un mic portofel de carton. Acesta l-a luat și l-a strecurat în buzunarul de la spate. Aproape imediat a sunat un telefon pe tejgheaua din spatele lor.

Recepționarul a răspuns după un singur apel. „Grădina Winson, cea mai bună cazare pentru oaspeți din Winson. Cu ce vă pot fi de folos astăzi?” A ascultat un moment, apoi a spus cu o voce mult mai liniștită, aproape o șoptă: „Da,

domnule ofițer. Femeia a făcut-o. Numele de pe cartea ei de vizită este Hannah Hampton. Adresa ei de domiciliu este în Gerrardsville, Colorado. A plătit pentru două persoane. Două camere. O noapte.” Apoi a dat din cap nimănui în mod special și a lăsat receptorul înapoi în suportul său.

Reacher a simțit cum funcționarul de la birou se holba la el. Practic, putea auzi ce gândea tipul. Se întreba de ce poliția era interesată de acești oaspeți anume. Dacă va avea o poveste de spus dimineată. Și dacă va fi vreun fel de mizerie de curățat.

Tipul de la Minerva IT a *avut nevoie de* zece secunde pentru a configura ecranul computerului lui Bruno Hix așa cum a vrut el.

Tipul fusese nevoit să-și lase pisicile să mănânce singure cina. Fusese obligat să se întoarcă la închisoare în timpul liber. Și tot a venit cu jocul său. Nimeni nu ar fi putut rezolva problema mai repede și mai eficient. Asta era sigur. Așa că nu înțelegea de ce șeful cel mare părea și mai supărat când treaba era gata decât fusese la început.

Tipul era pe jumătate jignit, pe jumătate confuz. Făcuse o treabă grozavă, ceea ce nu era de apreciat, dar trebuie să fi comis și el un fel de faux pas îngrozitor. Atitudinea lui Hix făcea ca acest lucru să fie evident. Problema era că habar n-avea ce făcuse de era atât de rău. A început să-și adune curajul să-l întrebe pe Hix care era problema, dar înainte de a putea vorbi, una dintre expresiile preferate ale mamei sale a început să-i răsună în cap: *Când ești într-o groapă, nu mai săpa*. S-a gândit că asta însemna că mișcarea cea mai inteligentă ar fi să iasă din birou înainte de a înrăutăți și mai mult lucrurile, așa că a mormăit o scuză vagă și s-a grăbit spre ușă. A tras-o, a deschis-o, s-a uitat înapoi la Hix și aproape că a dat direct peste Damon Brockman, care se îndrepta în direcția opusă.

Brockman așteptă ca tipul de la IT să se grăbească pe coridor, apoi spuse: „Vești bune. Tocmai am evitat un glonț.”

Hix a închis monitorul computerului și a spus: „Am făcut-o? Cum?”

„Băieții noștri nu l-au interceptat pe Reacher la popasul de camioane? Sau în zona de construcții? Asta a fost o binecuvântare deghizată. Se pare că Reacher nu lucrează singur. Are un partener. O femeie. Dacă băieții noștri l-ar fi pus pe Reacher la gheață așa cum le-am spus, nu am fi știut nimic despre ea. Ar fi fost încă acolo, invizibilă, liberă să facă cine știe ce mâine.”

„Cum ai aflat?”

„Unul dintre băieții lui Moseley a văzut camionul pe care îl folosea Reacher. Chiar în afara orașului. A tras pe dreapta, așteptându-se să-1 găsească pe Reacher singur, dar la volan era o femeie. Reacher era pe scaunul pasagerului.”

„Polițistul l-a găsit pe Reacher? Unde este acum?”

„La Grădina Winson. Cu femeia.”

„Ești sigur?”

Brockman a dat din cap. „Polițistul i-a direcționat acolo. l-a urmărit. A confirmat că s-au cazat.”

Hix a bătut cu degetele pe birou, apoi a spus: – Dar femeia asta? Cine este ea? Ce știm despre ea?”

„Polițistul i-a luat buletinul. Numele ei este Hannah Hampton. Este fosta soție a lui Sam Roth. l-a spus polițistului că sunt încă apropiați. Înainte ca el să moară. Că avea permisiunea de a folosi camionul lui.”

Hix s-a ridicat, a trecut la fereastră și a privit prin gard spre parcare curbă. „Eu nu înțeleg. Am crezut că Reacher a fost implicat doar din cauza unei întâlniri întâmplătoare.”

„Bine.”

„Am crezut în ideea că se întâmpla să fie în Gerrardsville. Am văzut ce s-a întâmplat cu Angela St. Vrain. Și-a băgat nasul acolo unde nu era dorit.”

„Asta s-a întâmplat.”

„Atunci cum se face că s-a cuplat cu văduva lui Sam Roth?”. Asta nu poate fi o coincidență.”

Brockman a ridicat din umeri. „Reacher și-a băgat nasul un pic mai adânc. Asta e tot. A auzit despre moartea lui Roth. A decis că nu a trecut testul mirosului. Așa că a început să sape. Era normal să vorbească cu văduva lui Roth. Mai ales că ea a găsit cadavrul.”

„Și dacă există o altă explicație? Nu știam că Roth era apropiat de fosta lui prietenă. Nici nu mi-a trecut prin minte. Toți cei divorțați pe care îi cunosc își urăsc foștii. Eu cu siguranță îi urăsc. I-aș măcina cu plăcere pe amândoi ai mei în carne de hamburger și i-aș da la câini dacă aș putea scăpa.”

„Știi că ai face-o. Dar ce contează de cine era apropiat Roth?”

„Oamenii se încredințează în persoanele de care sunt apropiați. Dacă Roth i-ar fi spus fostei sale soții ceea ce i-a

spus Angela? Dacă cei trei și-au dat seama ce se va întâmpla mâine? Ar ști că nu se pot duce la poliție. Așa că poate l-au angajat pe Reacher. Ar fi putut fi în Gerrardsville special pentru a se întâlni cu ei. Nu din cauza unei întâmplări întâmplătoare. Întreaga noastră teorie ar putea fi departe de adevăr.”

„Eu nu văd asta. De ce l-ar angaja pe Reacher? De unde ar ști despre el? Și cum ar fi pus mâna pe el? Tipul e un vagabond.”

„Este el? Poate că vrea doar ca oamenii să creadă asta. Ca acoperire. Este un polițist pensionat. Mulți dintre tipii ăștia se dau detectivi particulari când își predau insignele.”

„A fost deputat. Nu un polițist obișnuit.”

„Și ce dacă? Același set de abilități. Și este capabil. Asta e clar. Întrebați-i pe cei pe care i-am trimis după el.”

Brockman a ridicat din umeri. „Bine, să zicem că ai dreptate. A venit aici pentru că femeia l-a angajat. Ce mai contează?”

„Diferența este că acum avem două persoane de care trebuie să ne ocupăm.”

„Ceea ce nu e mare lucru. Știm exact unde sunt amândoi. Singura întrebare este dacă să le lipim pe Harold și pe băieții de ei în camerele lor în timp ce dorm, sau să așteptăm până dimineața și să sărim pe ei când ies afară.”

„Fă-o în camerele lor. Cât mai curând posibil. Adu cadavrele pe targă, în caz că mai sunt și alți oaspeți care își bagă nasul pe aici.”

„O să aranjez cu Harold.”

„Bine. Și între timp, cine supraveghează hotelul?”.

„Polițistul.”

„Prea evident. Trimite unul dintre băieții noștri.”

„Nu avem pe nimeni. Doar băieții pe care i-am trimis la Jackson și care lucrează de la ora 3:00 A.M. AVEM nevoie de ei pentru a-l susține pe Harold, în seara asta. E mai bine pentru ei să se odihnească puțin. Să se întoarcă proaspeți.”

„Dacă Reacher vede o mașină de patrulă în față, va ști că se întâmplă ceva. El va...”

„Dacă Reacher se uita, ar fi văzut mașina de patrulare plecând. L- am pus pe Moseley să-și trimită omul înapoi, spunându-i să nu se lase văzut. Pe stradă.”

„Să-l trimitem înapoi? A plecat?”

„Doar pentru un minut. Ar trebui să fie în patrulare. A început să se întoarcă afară. A fost raportat la Moseley. Moseley m-a sunat. M- am ocupat de asta.”

„Ești sigur?”

Brockman a dat din cap. „Moseley l-a pus pe omul lui să verifice la hotel când s-a întors pe stație. Recepționarul a

confirmat că i-a văzut pe Reacher și pe femeie îndreptându-se spre lifturi. Era sigur că nu coborâseră. A jurat că ar fi observat dacă s-ar fi întors prin recepție. Știa că poliția era interesată de ei după primul apel telefonic, așa că a fost foarte vigilent.”

„OK. Asigură-te că Harold știe că are două ținte acum. Șis-pune-i să ia asigurarea cu el Plicul. Trebuie să se asigure că e undeva unde Reacher îl va găsi dacă iese învingător.”

„Lui Harold nu-i va plăcea asta. Va crede că asta arată că nu ai încredere în el.”

„De ce mi-ar păsa mie ce crede Harold? Spune-i oricum.”

„Ai fi dat mai mult decât un șobolan dacă l-ai fi văzut cât e de mare. Nu e genul de om pe care să-l vrei supărat pe tine. Fie că ești sau nu director general.”

Reacher așteptase ca mașina de poliție să facă un viraj larg, leneș, și să dispară spre centrul orașului. Apoi pornise pe coridorul care ducea la lifturi și la camerele de oaspeți. Hannah îl urmase, trăgând încă de valiza ei. Au trecut de lifturi și au continuat până la capătul coridorului. Spre ieșirea de urgență. Un semn spunea că ușa era alarmată. Reacher era deranjat de asta. Un obiect neînsuflețit nu putea experimenta trepidații. Era o propunere ridicolă. Iar dacă afirmația era menită să fie un avertisment, nici asta nu funcționa. Proprietarii hotelului doreau să mențină costurile la minimum. Uniforma nepotrivită a recepționarului arăta clar acest lucru. La fel și printurile generice de pe pereți. Covorul grosolan de pe podea. Mânerele șubrede de la ușile

dormitoarelor. Genul de oameni care se mulțumeau cu asemenea mizerii de nivel inferior nu ar fi vrut să fie amendați pentru alarme false. Există prea mult risc ca un oaspete beat să facă o manevră greșită și să se împiedice de zăvor. Sau ca un fumător să se strecoare afară pentru o țigară vicleană. Sau cineva ar vrea să iasă afară fără să fie văzut. Cineva ca Reacher sau Hannah.

Reacher a apăsât bara de eliberare. Ușa s-a deschis. Nicio lumină nu a strălucit. Nu a sunat niciun claxon.

Dacă nu vrei ca un lucru să se întoarcă și să te muște de fund, fă-l singur.

Acesta a fost un principiu după care Curtis Riverdale a trăit întreaga sa carieră. Înseamnă mai multe ore cu mânecele suflecate, cu siguranță, dar a meritat. Întotdeauna i-a fost de folos. În trecut. Dar în după-amiaza aceea, pentru prima dată în viața lui, nu era sigur că va fi suficient.

Riverdale făcuse el însuși aranjamentele pentru ceremonia de a doua zi, ca de obicei. A aranjat locurile în aer liber. Gardurile temporare. Podiumul pentru camerele de televiziune. Răcoritoarele pentru jurnaliști. Scena, pentru ca Bruno Hix să se mândrească și să se aranjeze. Un cort care să acopere intrarea în închisoare, pentru securitate. Gardieni cu un aspect feroce care să fie văzuți în turnurile de supraveghere. Și protestatarii. Era sigur că nu va uita de ei.

Riverdale a acoperit toate bazele. Verificase totul de două ori, personal. Dar mai era ceva care îl îngrijora. Tocmai primise vești de la vechiul său prieten Rod Moseley, șeful poliției. Reacher reușise să ajungă până în oraș. Reacher era

o carte sălbatică. Un factor pe care Riverdale nu-l putea controla. Iar lipsa de control era kryptonită pentru un tip a cărui lume era modelată de reguli, proceduri și orare. Plus garduri, blocuri de celule și bare de oțel.

Degetele lui Riverdale s-au mutat inconștient la pieptul lui. Au trasat conturul unui obiect sub tricoul lui de corp. O cheie. Atârna de un lanț pe care îl purta la gât. Lanțul era suficient de fin pentru a fi discret, dar era făcut din oțel de înaltă rezistență. Nu era ornamentat. Nu era o bijuterie. Nici cheia nu era. Care era pentru un lacăt. Cel mai puternic, cel mai sigur, cel mai rezistent la intemperii, disponibil oriunde în lume.

Riverdale încă mai spera ca ceremonia să fie un succes. Că va aduce mai multe aprecieri pentru companie. Mai multe afaceri, pe și o altă vizită specială din partea frumoasei soții a noului deținut, în aceeași după-amiază. Dar dacă nu ar fi fost așa, dacă totul ar fi luat-o razna, el era pregătit. Ar fi dispărut. Nimeni nu l-ar fi găsit niciodată. Și Hix și Brockman și toți cei care își băteau joc de simțul lui de precauție? Puteau să ardă, din câte îi păsa lui.

Jed Starker nu știu ce căuta. Nu chiar. S-a gândit că se afla la țară și că ar putea fi o fermă în apropiere. Cu un hambar. Sau un grajd. Sau o magazie. Nu-i păsa dacă erau cai în ea. Sau vaci. Sau saci cu mâncare pentru animale. Sau mașini ciudate cu țepi. Atâta timp cât avea pereți. Și un acoperiș. Și o ușă, pe care să o poată închide. Unde ar fi fost în siguranță. Doar până când își va recăpăta puterile.

Fiecare pas pe care îl făcea era mai greu decât cel precedent. Copacii erau împrăștiați la întâmplare. Erau

apropiați, așa că trebuia să se strecoare printre ei. Subarboretul era gros și încâlcit. Îi agăța constant picioarele și gleznele și îl făcea să se împiedice și aproape să cadă. Pământul era umed. Avea un miros greu, de mucegai. Lui Jed nu-i plăcea. I se părea murdar. Putred. Și-a imaginat cum se prăbușea și pământul se închidea în jurul lui, înghițindu-i trupul, ținându-l pentru totdeauna în timp ce se descompunea încet. A încercat să meargă mai repede și un fel de insectă s-a furișat de sub o frunză în descompunere. Era, numai picioare, clești și antene înfiorătoare. A început să se gândească că își făcea griji pentru un animal de mărimea greșită. Apoi a auzit un zgomot în spatele lui. Suna ca un mârâit. S-a forțat să continue să se miște. Venise de prea departe pentru a fi mâncat de o creatură ciudată într-o pădure mizerabilă și împruțită.

Jed s-a strecurat printre alți doi copaci și a ieșit pe o potecă. Era suficient de lată pentru ca un vehicul să poată circula pe ea și pe jos erau urme de cauciucuri. Erau late și adânci. De genul celor făcute de ceva greu. Jed a făcut o pauză pentru a se orienta. S-a gândit că se îndrepta pe diagonală de când a aruncat bicicleta, iar pista mergea în unghi drept față de drum. Așa că putea să o ia la stânga și să ajungă mai mult sau mai puțin de unde plecase, ceea ce era familiar, dar expus. Sau putea să meargă la dreapta. Mai adânc în pădure. Unde ar fi fost ascuns. Dar unde ar putea fi în alte tipuri de pericol.

Jed s-a gândit că pista trebuie să ajungă undeva anume. Acesta era scopul principal al pieselor. Oamenii nu le taie prin pădure fără să aibă un scop anume. Vehiculele nu circulă pe ele fără scop. Iar locul spre care ducea pista ar putea avea

niște clădiri. Un adăpost. Ceea ce trebuie să fie mai bine decât locul în care se afla. Sau pe marginea drumului.

Jed a mers la dreapta.

A mers ceea ce i s-a părut a fi zece mile, dar știa că trebuie să fie doar câteva sute de metri. Nu era niciun semn de clădiri. Nimic făcut de om. Nici măcar o căsuță în copac. Cel puțin pista era ușor de parcurs. Jed a rămas în stânga și și-a numărat pașii. A încercat să-și construiască un ritm. Apoi, a perceput un sunet. Ceva diferit față de mai devreme. Nu era un animal. Jed a fost ușurat. S-a gândit că ar putea fi vântul în frunze, dar a renunțat la această teorie. Aerul era prea liniștit. Și-a dat seama că era apă. S-a uitat mai departe și a văzut că urma se termina pe marginea unui iaz. Unul mare. Aproape un mic lac. Un pârau nevăzut trebuie să-l alimenteze într-un ultim act de independență înainte de a se prăbuși și de a fi mistuit de Mississippi-ul furibund.

Jed a fost tot ce a putut face pentru a nu se arunca la pământ. Pista trebuie să fie doar pentru a susține o grămadă de rahaturi recreative. Oameni care vor să înoate sau să facă caiac. Sau să pescuiască. Gândul ăsta a dat naștere la altul. L-a făcut pe Jed să se întrebe dacă ar putea prinde ceva de mâncare. Stomacul lui era un nod constant de durere. Chiar și un peștișor mic ar fi fost binevenit. Apoi a respins ideea. Nu avea nici undițe, nici undițe, nici cârlige sau orice altceva ar fi folosit oamenii pentru a prinde pești. Dar poate că ar putea să ia o băutură. Dacă apa era proaspătă. Dacă nu era nimic putrezit în ea. Nimic care să-l otrăvească. Văzuse la televizor emisiuni în care supraviețuitorii se îmbolnăveau de tot felul de boli scârboase din cauza apei stricate. Îi era frică să încerce. Dar îi era și sete. Disperat după lichide într-un

mod în care nu știa că e posibil. A făcut un pas spre bancă. S-a gândit că n-ar strica să investigheze puțin. A mai făcut un pas și, printr-o deschizătură în frunze, a zărit ceva nefiresc. Artificial. Ceva cu un unghi drept.

Unghiul drept era colțul unei cutii de metal, de un metru pe un metru pe un metru și jumătate. Era vopsită în verde măsliniu mat. O culoare pe care Jed o asocia cu armata. Erau litere în stil militar scrijelite pe lateral, de asemenea, în alb. Pe ele scria WINSON COUNTY VOLUNTEER FIRE DEPARTMENT. Și mai jos, într-o mărime mai mică: „NUMAI UTILIZATORII AUTORIZAȚI. Capacul era ținut în poziție de un zăvor și un ochi. Nu avea niciun lacăt. Jed l-a desfăcut și a ridicat capacul. Acesta s-a pliat până la spate, așa că nu a trebuit să-l țină în sus. Înăuntru, în stânga, era un fel de mașină montată în interiorul unui cadru tubular roșu și zgâriat. Avea un mâner cum văzuse Jed la mașinile de tuns iarba, probabil pentru a o face să pornească. În spațiul de lângă el se afla un furtun lung și flexibil, cu diametrul de cinci centimetri, cu o cușcă din plasă și un flotor polistiren la un capăt. Erau două bidoane de benzină. Două recipiente de plastic pline cu lichid roz, cu etichete atașate cu tabele care specificau cât de mult trebuie adăugat la rezervoarele de apă pentru a crea spumă care să împiedice incendiul. Exista o cutie de baterii pentru lanterne, dar nu și lanterne. Și două pachete de apă îmbuteliată. Treizeci și șase de sticle pe pachet.

Jed nu era un utilizator autorizat. Și nu era un hoț. Dar îi era sete. Era aproape de deshidratare totală. Ceea ce era periculos. Și scopul pompierilor este de a salva oameni. Să ajute oamenii în dificultate. Așa că Jed a apucat sticla din cel mai apropiat colț al pachetului de sus. A tras și s-a răsucit până când s-a eliberat. Și a turnat apa pe gât într-un singur

jet neîntrerupt. Apoi a luat o altă sticlă. A băut-o și pe aceea mai încet, dar a terminat-o și pe aceasta. A aruncat sticlele goale într-un colț al cutiei. A scos pachetul de baterii. Recipientele cu amestec de spumă. Bidoanele de benzină. Și furtunul. A încercat să mute mașina, dar era prea grea, așa că a lăsat-o acolo unde era. Apoi s-a urcat înăuntru. A tras capacul în jos, cu sticlele goale înghesuite pe buza laturii lungi a cutiei. În felul acesta avea aer proaspăt, dar le putea scoate rapid dacă trecea vreun animal pe acolo.

Dacă ar veni vreun pompier și și-ar vedea proviziile împrăștiate, ar fi nevoie de mai multe explicații. Jed s-a gândit că va găsi o modalitate de a rezolva asta, cumva. Venise de prea departe pentru a-și face griji cu privire la ce se întâmplă dacă.

În St. Louis, la al doilea hotel ales, era aproape timpul ca Lev Emerson și Graeber să facă din nou schimb de locuri.

Trecuseră aproape șase ore de când Emerson se cazase. Jumătate din timpul lor de odihnă dispăruse. Emerson își petrecuse prima tură în cameră, întins pe pat, îmbrăcat complet, cu draperiile închise. Apoi trecuse în partea din spate a duzei. Aceasta era încă parcată în partea îndepărtată a parcurii.

Emerson a preferat duba. Dar nu pentru confort sau facilități. Asta era sigur. Nu avea baie. Nici televizor. Nici mașină de cafea. Nici aer condiționat, înapoi în spațiul de încălzire. Doar trei perne aliniate pe podea. Erau de la prima canapea pe care Emerson și soția lui o cumpăraseră împreună. Fusese livrată la o lună după ce s-au căsătorit. Le recuperase atunci când casa lui fusese redecorată cu mai

bine de două decenii în urmă. Se potriveau spațiului ca și cum ar fi fost concepute pentru el, dar husele lor din piele ponosită erau uzate aproape până la capăt. Umplutura lor se subțiasse. Emerson simțea podeaua metalică a dubei dacă își schimba poziția prea repede. Dar furgoneta îi era familiară. îi plăcea mirosul de chimicale. Conturul uneltelor care se conturau în lumina de pe geamul cu un singur sens al ușilor din spate. Felul în care spațiul îl liniștea. îi permitea să-și controleze gândurile.

În camera de hotel, Emerson a fost asediat de amintirile lui Kyle. Putea auzi vocea fiului său. îi vedea fața. Cum fusese ca adult. Când era copil. A rețrăit fragmente din petrecerile de aniversare. Excursii pe care le făcuseră. Momente aleatorii din viața de zi cu zi care nu păreau semnificative la vremea respectivă, dar care acum erau mai valoroase decât orice în univers. În dubă, Emerson se putea concentra asupra muncii sale. La arta sa. își putea aminti totul, de la prima lui slujbă, incendierea unei fabrici de jacuzzi din Gary, Indiana, până la scena din depozit din acea dimineață.

Emerson s-a șters pe frunte, apoi i-a trimis un mesaj lui Graeber. I-a spus că poate păstra camera. El a preferat să rămână în dubă. Unde putea să-și imagineze soarta distribuitorului pe care urmau să-1 întâlnească în Birmingham. Următoarea verigă din lanțul care avea să ducă la persoanele responsabile în cele din urmă de moartea lui Kyle. Nu știa câte verigi vor fi. Cât de greu va fi să dezlege fiecare limbă pe rând. Dar știa un lucru. Oricât de mult ar dura, nu se va opri niciodată. Nu până când nu i se va face dreptate pentru fiul său.

Problema nu era atât de mult că proprietarii originali ai Riverside Lodge își construiseră hotelul în locul nepotrivit. Ci faptul că îl construiseră la momentul nepotrivit. Au început să construiască când economia din Winson nu era alimentată doar de închisoare. Când oamenii încă mai veneau în zonă pentru a-i explora frumusețea naturală, nu doar pentru a petrece câteva minute vorbind cu un membru al familiei sau cu un prieten prin intermediul unei foi de Perspex perforat. De aici și poziția sa înaltă pe malul Mississippi. Avea vedere neîntreruptă spre nord și spre sud. Și spre Louisiana, la vest, atât de departe, dincolo de apă, încât părea o altă țară. Primii investitori au crezut că clientela lor nu se va epuiza niciodată, deoarece drumurile locale îi făceau să treacă la mică distanță. Apoi a venit autostrada și a sifonat traficul care trecea departe, spre est.

Loja era alcătuită din trei secțiuni distincte. Un nucleu central, înalt de două etaje, care adăpostea zona de recepție, barul, restaurantul, sălile de evenimente și facilitățile administrative. Plus o aripă de o parte și de alta, care conținea camerele pentru oaspeți. Acoperișurile erau plate, iar structura era construită din cărămidă. Existau trei culori. O bandă întunecată în jurul bazei clădirii. Galben pal pentru cea mai mare parte a pereților. Și benzi verticale regulate de alb. Arhitecții au insistat asupra acestora. Erau o aluzie la coloanele care se aflau în fața celor mai frumoase clădiri din regiune. Cealaltă caracteristică principală era un port cochere care ieșea de deasupra intrării principale. Fusese concepută pentru a-i proteja pe oaspeți de soare sau de ploaie atunci când coborau din mașini, dar nu mai arăta prea primitoare. Sau foarte sigur. În starea sa actuală, părea mai degrabă să rănească pe oricine se aventura sub ea. Poate de la căderea zidăriei. Poate din cauza prăbușirii totale.

Hannah a oprit camionul în centrul parării de la Lodge și și-a șters bărbia cu un șervețel de hârtie. Își mâncase burgerul în timp ce conducea de la Grădina Winson. Sperase să ajungă laînainte să se răcească de tot, dar acel vas plecase de mult. Fusese urât, cauciucat și închegat. Totuși, asta nu a împiedicat-o să-l termine. Sau pe Reacher de a le parcurge pe amândouă.

Hannah a spus: „Nu așa arăta locul pe site când am făcut rezervarea. Își iau libertăți majore cu publicitatea lor. Vrei să ne găsec un alt loc unde să stăm?”

Reacher a spus: „Nu. Se va descurca foarte bine.”

Hannah a privit în jurul lotului. Erau trei mașini apropiate una de alta lângă intrarea în hotel. Sedanuri naționale generice. Culori neutre. Probabil închiriate. Și un microbuz VW vechi, departe, în dreapta, lângă un container de depozitare din metal albastru, ca cel pe care îl văzuseră în zona de construcție. Nu era clar dacă autobuzul mai era capabil să se deplaseze. Hannah a spus: „Nu pot fi mulți oaspeți”.

„E un lucru bun.”

„Ești sigur? De obicei nu este un semn bun.”

„Astăzi nu este o zi obișnuită.”

„Cred că da.” Hannah a luat piciorul de pe frână, a făcut o buclă și a strecurat camionul în golul din partea cealaltă a containerului. „Asta nu va păcăli pe nimeni care ne caută, dar nu are rost să facem reclamă unde ne aflăm, nu?” Și-a scos

centura de siguranță, s-a întins spre mânerul ușii, apoi s-a oprit. „Dar iată ce nu înțeleg. Polițistul care ne-a oprit nu era la nivel, nu-i așa? Se aștepta să fii tu la volan. Pe cont propriu. Asta era evident. A fost surprins când m-a văzut. S-a bâlbâit, apoi s-a uitat peste tot la buletinul meu și nici măcar nu te-a întrebat cum te cheamă. Și ideea că cei de la DMV au actualizat deja dosarul lui Sam? Mai scutește-mă. Deci, având în vedere că polițistul era corupt, de ce nu ne-a împușcat? Sau măcar nu ne-a arestat?”

„Ați auzit vreodată expresia „peștele putrezește de la cap”?”

„Nu. Urăsc peștele. Ce legătură au ei cu polițistul?”

„Din punctul meu de vedere, este inevitabil să existe o mulțime de contacte între poliție și închisoare. Exerciții de evadare. Vizitatori care sunt prinși contrabandă. Rudele care provoacă deranj în oraș. Așa că vor fi destule ocazii ca Minerva să pună mâna pe cineva. Are sens să se îndrepte spre cineva sus-pus. Cu autoritate. Cu influență. Polițiștii vor avea doar ordine să fie cu ochii în patru. Pentru mine. Pentru camion. Să raporteze orice văd.”

„Crezi că omul nostru va raporta că ne-a văzut mergând la Winson Garden?”

„Mă bazez pe asta.”

Zona de recepție de la Riverside Lodge avea un tavan în formă de cupolă de două înălțimi, pictat să arate ca un cer albastru cu câțiva nori trecători. Un candelabru atârna din cel mai înalt punct al acestuia. Acesta era suspendat direct deasupra centrului unui motiv de busolă care era așezat în podea cu gresie albă și neagră și separatoare aurii. Blatul era din mahon. Era atât de strălucitor încât aproape că strălucea după zeci de ani în care fusese lustruit de cameriste și fusese frecat de oaspeții care se verificau la intrare și la ieșire. Reacher știa că hotelul trebuie să aibă de-a face cu computere, din moment ce Hannah își făcuse rezervarea online, dar nu era vizibil niciunul. Exista doar un registru gros, legat în piele verde. Un telefon de școală veche, făcut din bachelită cu un cablu împletit maro. Și un clopoțel de alamă pentru a atrage atenția atunci când nimeni nu aștepta să ajute.

Reacher a apăsat pe pistonul din vârful clopotului și, o clipă mai târziu, un tip a fugit dintr-o cameră din spate. Părea să aibă vreo 25 de ani. Avea părul blond, un pic cam lung, dar dat pe spate stil îngrijit. Purta un costum gri. Crenguțele pantalonilor erau ascuțite ca un brici. Cămașa îi era călcată și cravata îi era înnodată corespunzător.

Tipul a spus: „Cu ce vă pot ajuta în această seară?”.

Reacher a spus: „Am nevoie de două camere”.

„Aveți rezervare?”

„Nu. E o chestie de moment.”

„Lasă-mă să văd ce pot face.” Tipul a deschis registrul și a scos un stilou din buzunarul de la geacă. „Câte nopți?”

„Să începem cu unul. Vom adăuga mai multe dacă vom avea nevoie de ele.”

„Nicio problemă. Tariful nostru standard este de 85 de dolari pe noapte, pe cameră.”

„Să zicem 100 de dolari, bani gheață, pentru camere departe de ceilalți oaspeți.”

Tipul s-a uitat în stânga, apoi în dreapta. „Mai avem doar trei oaspeți în prezent. Toți se află la capătul apropiat al aripii sudice. Ce ziceți de cele două camere de la capătul celălalt? Nici nu veți ști că ceilalți sunt acolo”.

„Ce zici de aripa de nord? Este goală?”

„Este, dar nu v-aș recomanda. Programul de renovare nu a fost încă finalizat.”

„Nu contează pentru mine.”

„Ca să fiu sincer, renovarea nu a început încă. Camerele sunt un pic cam dezordonate.”

„Sunt infestate? Există vreun fel de pericol pentru sănătate?”

„Nu. Sunt funcționale. Doar că sunt puțin cam neîngrijite.”

„Ai putea spune același lucru despre mine.” Reacher a aruncat o privire la semnul de pe perete, care îi îndruma pe oaspeți spre cele două aripi. Acesta arăta că camerele de la 101 la 124 se aflau la nord. „Dă-mi 112. Prietenul meu va lua 114. Presupunând că sunt adiacente?”

Tipul a dat din cap. „Ei sunt. Îmi puteți spune cum vă cheamă?”

„Ambrose Burnside. Nat Kimball.”

Tipul și-a scos capacul de la stilou, dar Reacher s-a aplecat și a închis registrul.

Reacher a spus: „110 dolari pe noapte. Bagi în buzunar suma în plus și te scutești de deranjul de a nota ceva.”

Tipul a spus: „Îmi pare rău. Nu pot face asta.”

„Nu există cuvântul „*nu pot*”. Aveți o alegere simplă. Puneți în buzunar cincizeci de dolari pentru că nu faceți absolut nimic. Sau... nu vrei să știi care este alternativa. Credeți-mă. Fii sensibil. Ia banii.”

Tipul a rămas nemișcat pentru o clipă. Apoi și-a pus capacul la loc la stilou. „Costă 110 dolari în fiecare noapte, dacă stați mai mult. Pe

cameră. În numerar. Doar pentru mine. Niciunul dintre colegii mei nu trebuie să audă despre asta.”

Reacher a numărat 220 de dolari și a pus banii pe teighea. Tipul i-a luat și i-a strecurat în buzunarul de la spate. Apoi a scos dintr-un sertar două dreptunghiuri albe de plastic. „O cheie de fiecare?”

Reacher a clătinat din cap. „Două.”

Tipul a ridicat din umeri și a scos o altă pereche. A apăsat niște butoane de pe un aparat micuț care era ascuns aproape de ochii lumii pe un raft jos și a introdus fiecare carte pe rând într-o fantă. Apoi a strecurat cârdurile într-o pereche

de portofele de carton și i le-a înmănat lui Reacher. „Micul dejun este de la șase la opt. Ședere plăcută.”

Reacher o condus-o pe coridorul nordic. Hannah l-a urmat, trăgându-și valiza. Numerele pare erau pe stânga. Numerele impare erau pe dreapta. La jumătatea drumului au trecut pe lângă camera 112, apoi s-au oprit în fața camerei 114. Reacher i-a înmănat un portofel de carton lui Hannah. L-a deschis pe celălalt și a scos ambele chei. Le-a pus într-un buzunar de la spate, iar portofelul l-a strecurat în celălalt, unde se aflau încă cheile de la camera de la Winson Garden.

Hannah a lucrat la încuietoarea de la ușă și a spus: „Mă duc să sun Danny Peel. Să văd dacă se poate întâlni cu noi dimineață, înainte de a pleca la serviciu.”

Reacher a spus: „Bună idee. Și, Hannah – fă-mi o favoare. Nu despacheta încă.”

„De ce nu? Până la urmă, devii pretențios în legătură cu starea decorului?”.

„Mă întorc într-un minut. O să-ți explic atunci.”

Reacher s-a întors la recepție, a bătut la sonerie și a așteptat ca tipul cu aspect inteligent să reapară. Apoi a așezat unul dintre cârurile de chei pe tejghea.

El a spus: „Acesta nu funcționează. Poți să-l reprogramezi?”

Tipul a spus: „L-ai pus lângă telefonul mobil? Sau cărțile de credit?”

„Nu.”

„Oh. Ei bine, ce zici de celălalt?”

„A funcționat bine. M-am dus în camera mea. Apoi l-am pus jos și am ieșit să vorbesc cu prietenul meu. M-am gândit că aș putea intra din nou cu acesta, dar nu am avut noroc.”

„Ciudat.” Tipul a luat cartea de vizită. „Nicio problemă, totuși. O pot repara imediat.”

Reacher a spus, „Camera 121.”

Tipul a apăsat butoanele micului aparat, a băgat cheia în fantă și i-a dat-o înapoi. Reacher a strecurat-o în buzunar. Apoi tipul a spus: „Stai puțin. Sunteți la 112. Mi-am amintit pentru că prietenul tău este alături. Camera 114.”

Reacher a dat din cap. „Corect. Camera 112.”

„Ai spus 121.”

„Mă pricep la cifre. Știu exact ce am spus.”

„Ei bine, orice ai spus, am programat-o pentru 121. Cred că a fost greșeala mea. Ar fi bine să mi-l dai înapoi. Fă-o din nou.”

Reacher a ridicat din umeri, a scos cealaltă carte și i-a dat-o tipului. Tipul a acționat din nou aparatul și i-a înmănat cârdul înapoi.

Tipul a spus: „Îmi pare foarte rău pentru asta. O prostie din partea mea.”

Reacher a spus: „Nici o problemă. Aceleași cifre. Ușor de confundat. Uită că s-a întâmplat.”

Acele de la ceasul deșteptător s-au apropiat de ORA 1:30 vineri dimineața. Bruno Hix era în pat. Era acolo de câteva ore. Dar nu dormea nici măcar o clipă. Doar zăcuse acolo, uitându-se la tavan, gândindu-se la străinul care îi invadase orașul. Mai întâi, se gândise la operațiunea care urma să se ocupe de el. Și de însoțitoarea lui. Harold și ceilalți urmau să-i lovească în camerele lor de la hotel. Dar asta trebuia să se întâmple la ORA 1:00. Trecuse încă o jumătate de oră. Ar fi trebuit să fie o procedură simplă. Ar fi trebuit să audă ceva. Confirmarea că problema fusese eliminată. Dacă nu...

Telefonul lui Hix a sunat. L-a luat de pe noptieră. Pe ecran a apărut numărul lui Brockman. Hix a apăsat tasta de răspuns. „Spune-mi că i-am prins.”

Brockman a spus: „Este mai bine decât atât. Faptul că au fost opriți de polițistul ăla trebuie să-i fi speriat. Au plecat.”

„Cum adică, *plecat?*”

„Nu sunt în camerele lor de la Winson Garden. Paturile nu au fost atinse. Iar camionul lor nu este în parcare. Trebuie să se fi furișat cumva.”

„Trebuie să fie în altă parte.”

„Nu în Winson. Aveau o rezervare la Riverside Lodge, plătită în avans, pe numele lui Hannah Hampton, dar nu Am sunat la toate pensiunile din oraș și nu sunt la niciuna dintre

ele. Le-am verificat numele și descrierile. Nu sunt nicăieri. Sunt istorie. Nu mai sunt o problemă.”

Hix lăsa telefonul pe pernă și închise ochii. A respirat liber pentru prima dată în acea noapte. A simțit cum îi încetinește ritmul cardiac. A început să se îndrepte spre somn. Apoi s-a așezat în picioare. Era din nou complet treaz. Și-a luat telefonul și a apăsat tasta pentru a-l suna înapoi pe Brockman.

Hix a spus: „Riverside Lodge. Unde Reacher și femeia au făcut o rezervare, dar nu au apărut. Ați întrebat dacă se poate intra fără rezervare? Cineva care plătește în numerar?”

Brockman a spus: „Nu. De ce aș face-o? Știm că nu au făcut-o – la naiba.”

„A căzut banul. Este o diversiune perfectă. Sau aproape perfectă, având în vedere că au de-a face cu mine, nu cu tine. Găsește-l pe funcționarul care a lucrat ieri seară. Probabil că a fost mituit. Sau amenințat. Sau ambele. Du-te la ei acasă. Dezlegați-le limba. Și dacă Reacher e la Lodge, trimite-i pe Harold și pe băieți. Imediat. Nu vreau ca asta să mai treneze.”

„Mă ocup de asta. Și dacă te gândești bine, este o veste bună. Dacă Reacher se află la Riverside Lodge după ce a făcut asemenea șmecherii, nemernicul se va crede în siguranță. Treaba lui Harold va fi mult mai ușoară.”

Până când afișajul LED de pe bordul dubei a indicat ORA 1:30, Lev Emerson stătea pe scaunul șoferului, în parcare hotelului din St. Louis, așteptând. În spatele lui, în spațiul de

încărcare, cele trei perne vechi erau legate în spațiul lor dedicat. Nu exista niciun pericol ca ele să fie aruncate în trafic, produse chimice sau să deterioreze echipamentul. Două minute mai târziu, Graeber a tras de ușa pasagerului. Știa că șeful său va dori să conducă, în ciuda lipsei de somn, așa că își făcuse timp să sperie o cană mare de cafea foarte tare. Cafeină și conversație. Suficientă pentru a-i ține pe drum până la Vicksburg, Mississippi. Spera el.

O oră mai târziu, la ora 2:30, șase bărbați au intrat pe ușa principală a Riverside Lodge, chiar lângă Winson. Primul a fost funcționarul care îl ajutase pe Reacher în seara precedentă. Avea picioarele goale. Purta o pijama cu dungi albastre și albe, iar părul blond îi ieșea în tot felul de direcții nebunești. Era urmat de cei doi tipi de la Minerva care fuseseră trimiși în Colorado. Apoi au venit cei doi tipi care vegheau la stația Greyhound din Jackson. Tipul care mergea în spate părea să fie la fel de lat ca oricare dintre ceilalți doi. Avea 1,80 m înălțime. O sută de kilograme bune. Pieptul și bicepsii îi erau atât de mari, încât brațele nu-i puteau atârna drepte pe lângă el. Nu avea gât. Avea capul ras. Ochii lui erau niște puncte mici și răutăcioase care se scufundau sub stânca ascuțită a frunții. Avea un tatuaj pe antebrațul drept pe care scria cândva *Harold & Molly 4ever* într-o inimă, străpunsă de o săgeată. O încercare la preț redus de îndepărtare cu laser îl lăsase să scrie mai degrabă *larol oily leve, într- un măr*.

Harold a dat buzna în fața grupului și l-a împins pe puștiul în pijama spre teigheaua de mahon. Puștiul s-a furișat în spatele acestuia și a luat o cheie cu card din sertarul acestuia. A împins câteva butoane de pe aparatul de programare, a băgat cârdul în fantă și l-a întins. Mâna îi tremura. A spus: „112”. Harold a înșfăcat cârdul și puștiul a

programat altul. A spus: „114”. Harold l-a luat și el și s-a uitat la cârduri pentru o clipă. Apoi i-a dat un pumn în față puștiului.

Corpul puștiului a lovit podeaua și a alunecat până când capul i-a fost lipit de peretele lateral. Harold și ceilalți patru băieți nu i-au aruncat nici măcar o privire. Au început să se miște imediat, au traversat zona de recepție pustie și s-au îndreptat spre coridorul nordic. Unul dintre ei a continuat până la camera 114. Camera lui Hannah. Ceilalți s-au aliniat în spatele lui Harold în fața camerei 112. Camera lui Reacher.

Harold a ridicat trei degete.

Apoi două.

Apoi unul.

La ora 2:30 DIMINEAȚA, Jed Starmer dormea adânc. Era ghemuit în dulapul cu echipament al Departamentului de Pompieri Voluntari Winsoner de pe marginea iazului din pădure. Aerul proaspăt își luase tributul. La fel și efortul fizic. Și stresul. Nu mai avea absolut nimic de făcut.

Jed habar n-avea că o pisică liliac trecuse pe lângă el cu o jumătate de oră mai devreme. Și înainte de asta, un urs negru se furișase prin preajmă. Fusesse interesat de bobina de furtun. De bidoanele de benzină. Recipientele cu spumă. Dar cel mai mult îl intrigase mirosul care se scurgea prin spațiul dintre pereți și capac. Ursul era capabil să ridice cu ușurință capacul. Ar fi putut deschide cutia chiar dacă zăvorul ar fi fost fixat. Era la câțiva centimetri distanță. îi era foame. Era curios. Apoi vântul s-a schimbat. Ursul s-a întors. S-a îndreptat înapoi pe pistă spre locul unde niște adolescenți au

parcat cu o seară înainte. Băuseră bere. Mâncaseră burgeri. Aruncaseră ambalajele în tufişuri. Şi fără să-şi dea seama, îl salvaseră pe Jed de la spaima vieţii lui.'

Harold a apăsă *cârdul cu cheia* pe tastatura de la uşa camerei 112. Mecanismul a dat un clic uşor şi o luminiţă s-a schimbat din roşu în verde. Harold a apăsă pe mâner, a împins uşa şi a intrat în cameră ca şi cum coridorul ar fi luat foc. Trei băieţi l-au urmat. Celălalt a deschis uşa de la camera 114. Era mai lent cu cheia. Mai puţin violent. Mai precaut când a păşit înăuntru.

Camera 112 a fost amenajată după modelul standard al unui hotel. În stânga se afla un dulap simplu, deschis, cu o bară şi un raft deasupra. Vizavi se afla o baie. Camera se deschidea dincolo de aceasta, cu un pat şi un fotoliu în dreapta. Ambele erau încărcate cu prea multe perne. Pe peretele de deasupra căpătâiului se afla un tablou cu o barcă fluvială. O fereastră drept înainte, acoperită cu perdele ţipătoare. Un birou în stânga, care făcea dublu rol de măsuţă de toaletă. O oglindă pe peretele de deasupra ei. Şi o mocheta, care era ruginită în locurile cele mai intens circulate.

Harold s-a târât până la pat şi s-a oprit. Era gol. Pel-a bătut pe umăr pe tipul care îl urmărea şi a arătat spre podea. Tipul s-a aplecat şi a ridicat fusta patului. A aruncat o privire pe dedesubt, apoi s-a ridicat din nou şi a clătinat din cap. Harold a arătat spre baie. Tipul cel mai apropiat de ea şi-a tras pumnul drept înapoi şi a împins uşa cu mâna stângă. A băgat mâna înăuntru. A apăsă lumina. A făcut o jumătate de pas. Încă unul. Apoi a intrat până la capăt şi a verificat în spatele perdelei de duş care atârna în faţa căzii.

Tipul a ieșit din baie și a spus: „Este gol. Reacher a plecat. Poate că nu a fost niciodată aici.”

Camera 114 era o imagine în oglindă a *camerei* 112. Mobilierul său era la fel de strident. Stofa era la fel de uzată. O singură diferență era calitatea aerului. În loc să miroasă a mușchi și a stătut, acesta era proaspăt, dar puțin umed. Draperiile erau trase la o parte și fereastra era deschisă. Tipul de la Minerva – unul din cei doi de la stația Greyhound – și-a dat seama de asta. S-a oprit chiar în pragul ușii. Se gândea la faptul că ar putea intra gândaci. Și se întreba dacă nu cumva era un semn că femeia a fugit. Sau dacă făcea parte dintr-o capcană. Sau dacă nu cumva femeia era doar o împătimită a aerului proaspăt. Avusese odată o prietenă care jurase că nu putea să doarmă cu ferestrele dormitorului închise.

Tipul a început să se miște din nou. S-a strecurat înainte. S-a apropiat la nivelul ușii de la baie. Reacher aștepta înăuntru. A pășit în ușă și l-a lovit pe tip în partea laterală a capului. Lovitura l-a făcut să se clatine pe o parte, pe ușa de la intrare. S-a lovit de peretele din partea cealaltă și craniul său a lăsat o nouă adâncitură în tencuială. Brațele lui s-au învârtit în jurul lui și au doborât umerașele de pe balustradă, trimițându-le să zornăie pe podea.

Băieții din camera 112 au auzit zgomotele. S-au întors la unison și s-au uitat la peretele de legătură.

Harold a spus: „Sunt Reacher. Este alături. Cu văduva. Prindeți-l.”

Băieții s-au repezit pe coridor. Au alergat spre ușa 114. Și s-au oprit. Ușa era închisă, iar ei nu aveau cheie.

Reacher a ieșit pe fereastră. A sărit în jos și a aterizat pe o fâșie de iarbă de la marginea parării.

Celălalt tip de la Minerva, de la stația Greyhound, a bătut în ușa. Nu a primit niciun răspuns.

Reacher s-a repezit la fereastra de la camera 112. Aceasta era descuiată. Se ocupase de asta, mai devreme.

Harold i-a dat la o parte pe cei trei tipi și a trântit ușa cu palma. Jumătatea de deasupra mânerului s-a îndoit un centimetru, dar încuietorea nu a cedat.

Reacher a deschis fereastra, s-a ridicat și a intrat înăuntru.

Harold făcu un pas înapoi. Și-a ridicat piciorul drept și și-a înfipt talpa piciorului în ușa, în dreptul mânerului. Arcadrama s-a spart. Ușa s-a deschis brusc. S-a izbit de picioarele tipului inconștient și a ricoșat la locul ei în cadrul zdrențuit.

Reacher a traversat camera. Și-a deschis ușa puțin și a aruncat o privire pe coridor.

Harold a dat buzna cu umărul în ușa lui și a împins picioarele tipului inconștient suficient de departe pentru a face un spațiu prin care se putea strecura.

Reacher a ieșit pe coridor. A spus: „Mă căutați?”

Cel mai apropiat tip s-a întors. Cel care conducea BMW-ul în Colorado. Reacher se îndrepta deja spre el. Și-a înfipt călcâiul mâinii drepte în bărbia tipului. Capul tipului s-a dat pe spate. Picioarele lui au părăsit pământul și s-a trântit pe spate ca un

sul de covor. Următorul tip din rând a trebuit să sară în lateral și să se apese de perete pentru a evita să fie strivit. Era tipul care o omorâse pe Angela St. Vrain. Reacher s-a rotit la brâu și și-a îngropat pumnul stâng în plexul solar. Tipul s-a îndoit. S-a aplecat la talie. Corpul său a rămas momentan la orizontală. Reacher a coborât partea laterală a pumnului drept pe ceafă ca pe o bâță. Genunchii tipului s-au îndoit și s-a prăbușit peste spatele amicului său în formă de X, cu fruntea lipită de perete. Al treilea tip a aruncat o privire la ce se întâmpla și a început să fugă. Depart de Reacher, de-a lungul coridorului, spre o ieșire de urgență din capătul celălalt. Reacher a sărit peste trupurile încâlcite și a alergat după el. Dar tipul de la Minerva era mai ușor. Era mai rapid. Și era disperat. Reacher nu mai putea face nimic. Era o cursă pe care nu avea nicio șansă să o câștige.

O ușă din partea dreaptă a coridorului s-a deschis. Penultima. Camera 121. Hannah a ieșit. S-a întors cu fața la tipul care alerga.

Avea picioarele depărtate, bine înfipite în pământ. Își ținea SIG-ul în față, ferm, într-o strângere cu două mâini.

Ea a spus: „Oprește-te”. Tonul vocii ei arăta clar că vorbea serios.

Tipul a încetinit, a ridicat mâinile și s-a oprit. Apoi s-a repezit la armă. Hannah a tras-o la o parte, departe de mâna lui. L-a lovit cu piciorul în zona picioarelor. Cu putere. El s-a îndoit. Avea căscat. Un țipăt i-a fost tăiat în gât. Hannah l-a îngenuncheat în față. A căzut pe spate. Se zvârcolea și se zbătea, dar încă se mișca. Pentru încă o fracțiune de secundă. Apoi Reacher l-a ajuns din urmă și l-a lovit cu piciorul în cap.

Hannah a trecut arma în mâna dreaptă, s-a ghemuit și a verificat dacă tipul avea puls la gât. S-a auzit un sunet dinspre coridor. Era Harold. Se luptase să deschidă din nou ușa de la camera 114. A ieșit afară. atât de lat încât părea să umple tot spațiul dintre pereți Hannah s-a îndreptat și s-a așezat lângă Reacher. Pentru o clipă, nimeni nu a vorbit.

Harold a rupt tăcerea. A spus: „Aruncă arma, fetițo. Hai să vorbim.”

Hannah a ridicat pistolul și a trecut din nou la o strângere cu două mâini. Ea a spus: „Nu. Și să nu o facem.”

Harold făcu un pas lung înainte.

Hannah a spus: „Oprește-te”.

Fața lui Harold se strâmbă într-un rânjet rău, crud. A mai făcut un pas.

Hannah a spus: „Nu glumesc. Oprește-te.”

Harold a mai făcut un pas.

Hannah a respirat, și-a ținut respirația, a țintit spre masa centrală a lui Harold și a apăsat pe trăgaci. Zgomotul a fost devastator. Cartușul descărcat a lovit peretele și a zvâcnit pe covorul de lângă piciorul lui Reacher. Harold s-a clătinat înapoi. A căzut. Și a rămas nemișcat.

Hannah a făcut un pas înainte, aplecându-se deja pentru a verifica dacă Harold dădea semne de viață. Reacher a apucat-o de braț și a tras-o înapoi.

„Dă-mi drumul.” Hannah a încercat să se elibereze.
„Trebuie să știi dacă...”

Harold s-a ridicat în picioare. Fața lui era răsucită de furie. Cămașa lui era ruptă. Metalul strălucea prin gaura din țesătură. Purta o vestă balistică. Fibrele se flexaseră ca o plasă de fotbal care oprește o minge bine lovită. Suprafața fusese deformată. Glonțul se prăbușise. Dar structura își făcuse treaba. Glonțul nu a trecut prin ea.

Reacher avea o regulă pentru astfel de situații. Dacă inamicul tău este doborât, nu se ridică la loc. Îl termini, acolo și atunci. Fără milă. Fără ezitare. Dar intervenția lui Hannah îl încetinise. L-a costat o secundă. Și asta a fost suficient pentru Harold să se tragă singur restul drumului până sus.

Picioarele lui Harold erau larg desfăcute. Degetele lui atingeau practic marginile coridorului. Brațele și picioarele îi erau la fel de lungi ca ale lui Reacher. Poate mai lungi. Ceea ce era o problemă. îi lua unul dintre avantajele obișnuite ale lui Reacher. Într-o luptă, în mod normal, putea să stea departe de pericol și totuși să poată provoca pagube masive. Dar nu avea cum să-l lovească pe Harold fără riscul de a fi lovit la rândul său. De a primi o pedeapsă serioasă. Asta nu era o perspectivă pe care Reacher să o agreeze. I-ar fi redus eficiența. I-ar scădea șansele de reușită.

Harold și-a schimbat poziția și s-a ridicat ca un bătaș de școală veche. Era ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Reacher. Un zâmbet răutăcios i s-a așternut pe față. Pumnii lui erau ca niște ciocane. Greutatea era de partea lui. Dacă reușea să dea o singură lovitură, jocul se termina, și el știa asta.

Și Reacher știa asta. Dar știa, de asemenea, că există momente în care un ac este mai eficient decât un ciocan.

„Ai grijă”, a spus Reacher. „Nu-ți lăsa articulațiile să se târască pe jos.”

Ochii lui Harold se îngustară.

„Nu te vor lăsa să intri în spital dacă te rănești. Te vor trimite la un veterinar. După aceea te vor închide într-o grădină zoologică. Sau într-un circ.”

Harold a atacat înainte. A lansat un croșeu imens de dreapta. Mișcarea a fost lină. Exersată. Reacher nu avea nicio îndoială că dacă pumnul lui Harold ar fi intrat în contact cu craniul său, rezultatul ar fi fost devastator. Dar el se aștepta la asta. Și-a dat corpul înapoi de la brâu. Doar suficient de departe. Pumnul lui Harold a trecut pe lângă nasul lui. A continuat să se miște. Și a intrat în contact cu peretele. A sfărâmat suprafața și s-a izbit de grilajul de lamele de lemn care susținea tencuiala. Harold a țipat și și-a întins brațul înapoi, dar mâna lui nu s-a eliberat. Era prinsă ca un pește într-un cârlig ghimpat.

Reacher a dansat în apropiere și a dat și el un pumn. A fost violent. Brutal. L-a prins pe Harold chiar lângă ureche. L-a zguduit capul laîn lateral. Ar fi doborât pe oricine altcineva. Ar fi fost inconștient. Pentru mult timp. Poate pentru totdeauna. Dar Harold și-a scuturat capul. A scuipat niște sânge. Și a zâmbit.

Reacher a schimbat ținta. A călcat pe partea laterală a genunchiului lui Harold. Apoi și-a înfipt călcâiul mâinii în brațul captiv al lui Harold, chiar deasupra cotului. Articulația s-a îndoit în direcția greșită. Osul s-a dislocat. Tendoanele s-au întins.

Ligamentele s-au rupt. Harold a răcnit de durere. Și de furie. Și-a apucat antebrațul prins cu mâna liberă și s-a răsucit și s-a ridicat cu toată puterea. Fâșiile de lemn au cedat. Capetele lor zimțate i-au sfâșiat încheietura, palma și dosul mâinii. Brațul i s-a răsucit. Era flasc și scăpat de sub control. Și împrăștia râuri de sânge. Unghiile lui i-au atins obrazul lui Reacher. Una i-a rupt pielea.

Harold a făcut un pas înainte, apoi s-a oprit și a urlat de durere. Genunchiul său era prea afectat. Nu-i mai putea suporta greutatea.

Brațul drept îi atârna, inutil. Așa că s-a întins cu mâna stângă și a scos o armă de la brâu.

A început să o ridice.

Reacher era deja în mișcare. Fugea spre Harold. Accelera cât de repede putea. Dar spațiul era limitat. Era puțin loc de manevră. Reacher s-a gândit că avea o singură șansă. Avea nevoie de impuls. Avea nevoie de concentrare. Așa că a atacat, s-a aplecat în față și a intrat în Harold. Umărul lui drept a intrat exact în locul unde glonțul lui Hannah îl lovise. Acolo unde știa că Harold va avea coastele învinețite. Unde spera că vor fi rupte.

Harold s-a prăbușit pe spate. A scăpat arma. A urlat. Și-a zvâcnit picioarele. Și-a fluturat brațele. Reacher s-a apropiat, căutând o parte din Harold pe care să o lovească. Sau să-l lovească. Sau să-l calce în picioare. Harold a continuat să se zvârcolească și să se zvârcolească. Îi refuza lui Reacher o țintă. Apoi s-a așezat, repede, ca și cum ar fi făcut exerciții la sală. S-a năpustit și și-a înfășurat brațul bun în jurul coapselor lui

Reacher. Și-a alunecat mâna mai jos și a prins antebrațul pe spatele genunchilor lui Reacher. S-a aruncat din nou în jos, întinzând și trăgând cu toată puterea lui.

Genunchii lui Reacher au cedat. Nu mai putea face nimic pentru a evita să fie tras în jos. El știa asta. Așa că nu s-a luptat cu gravitația. Nu a opus rezistență. În schimb, a țintit și a plantat ambii genunchi în centrul pieptului lui Harold.

Poate că cutia toracică a lui Harold a fost afectată de împușcătură. Poate că a fost slăbit de încărcătura din umăr a lui Reacher. Poate că pur și simplu avea oasele poroase. Dar oricare ar fi fost motivul, sternul lui Harold s-a prăbușit. Plămânii i-au fost striviți. La fel și inima lui. Și ficatul. Și o grămadă de alte organe. Corpul său a avut o ultimă contracție spasmodică. Capul i-a căzut într-o parte. Și apoi a rămas nemișcat.

Bruno Hix era încă treaz. Făcuse tot ce-i trecuse prin cap ca să adoarmă. Ceai de plante. Whisky. Meditație. Nimic nu funcționase. Simțea cum furia se acumulează în el. Mai erau câteva ore până la marele său discurs. Nu voia să aibă cercuri negre sub ochi din cauza lipsei de odihnă. Nu voia să își înfoaie replicile pentru că era prea obosit pentru a se concentra.

Hix s-a uitat la tavan și s-a imaginat pe o plajă de pe o insulă tropicală. Citise undeva despre tehnici de relaxare, iar aceasta ar fi trebuit să-l ajute. A făcut un pas mai departe. Și-a imaginat ce fel de băutură ar avea în mână. Poate o pina colada. Poate un daiquiri. Încă încerca să se decidă când liniștea i-a fost spulberată de telefon. Era un mesaj. De la Brockman.

„Prietenii” localizați. H & co la fața locului. E doar o chestiune de timp...

Asta a fost tot. Totul avea să fie bine până la urmă. Harold va avea grijă de Reacher. Norocul tipului trebuia să se termine cândva. Și dacă nu era momentul, dacă Harold dădea greș, nu avea importanță. Nu acum că se făcuse contactul. puteau baza pe asigurarea Hix o aranjase el însuși, deci nu trebuia să-și facă griji. Era încrezător că va funcționa dacă va fi nevoie.

Hix era încrezător. în asigurarea în sine. Biletul era complet credibil. Se gândise foarte mult la ea. Nu era îngrijorat dacă Reacher o va crede sau nu. Dar pentru ca Reacher să o creadă trebuia să o citească. Și pentru ca el să o citească, va trebui să o găsească. Dacă îl învingea pe Harold. Iar Brockman lăsase să se înțeleagă că Harold ar putea refuza să o primească din cauza unui ridicol sentiment de mândrie. Hix și-a imaginat plicul abandonat în casa lui Harold. Lăsat în mașină. Aruncat la gunoi. Apoi și-a revenit. Și-a forțat imaginile plăcute ale plajei să-i revină în minte. Nu era nevoie să împrumute

probleme. Planul lui era elegant. Sofisticat. Universul nu avea cum să-l lase să fie torpilat de vreun cap sec. petulantă.

Reacher era îngrijorat din cauza împușcăturii. Zgomotul pe care îl făcuse. Cineva sigur l-a auzit. Angajata de noapte. Sau ceilalți oaspeți, în aripa de sud. Unul dintre ei trebuia să sune la 911. Poate că toți o vor face. Poate că deja o făcuseră. într-un fel sau altul, poliția avea să apară în curând. Iar Reacher nu voia să fie prin preajmă când vor ajunge acolo. Abordarea pe furiș nu a funcționat. Acum, oricine ar fi tras sforile ar fi avut un apel de urgență și un cadavru cu care să lucreze. O scuză perfectă pentru a trimite încă vreo doi gorile, cu armele în mână, fără să pună întrebări.

Winson nu a fost un New York sau un Chicago. Nu era nici măcar un Jackson. Reacher se îndoia că polițiștii ar fi patrulet 24 de ore din 24 și 7 zile din 7. Orice prezentă era probabil să se limiteze la secția de poliție la acea oră din noapte. În cel mai bun caz ar fi fost un singur individ. Unul din cei mai mici din ierarhie. Singur cu o cană de cafea și o cutie de gogoși vechi. Cineva care ar fi trebuit să ceară ajutor și să aștepte sosirea unui alt ofițer înainte de a răspunde. Cel mai rău caz ar fi că o pereche de bătrâni ar fi la datorie. Băieți de încredere. Pregătiți să acționeze la un moment dat. Pregătiți să facă orice le spunea șeful lor.

Reacher s-a gândit întotdeauna la ce e mai rău. Orașul nu era departe. Nu ar fi existat trafic. Polițiștii ar fi fost locali. Ar fi cunoscut drumul și ar fi condus repede. S-a gândit că el și Hannah aveau nouă minute să plece de la hotel.

Hannah era îngenunchea lângă capul lui Harold. îi verificase pulsul de la gât după ce Reacher se dăduse jos de pe el. Nu găsisese niciunul. Dar descoperise că picioarele ei nu mai funcționau. Era incapabilă să se ridice în picioare. Când începuse săptămâna, nu mai văzuse niciodată un cadavru. Acum fusese aproape de două. Și pentru acesta se simțea parțial responsabilă. Sângele se scurgea din pieptul său zdrobit și se prelingea spre genunchii ei. Începuse să fie hipnotizată de el.

Reacher a ajutat-o pe Hannah să se ridice în picioare și a condus-o înapoi în camera 121. El a rugat-o să-și strângă lucrurile. Repede. Și în timp ce ea își făcea bagajele, el a ieșit pe coridor. A luat o față de pernă de pe pat și a umplut-o cu

conținutul buzunarelor celor de la Minerva. Armele lor. Telefoanele. Portofele. Chei.

Reacher și Hannah au reușit să ajungă pe coridor și la recepție. Mai aveau șase minute pentru a se elibera. O mulțime de timp. Apoi Reacher a observat o pereche de picioare goale. Cineva era pe podea, în spatele tejghelei. A făcut un ocol pentru a investiga. Era puștiul care îi înregistrase. Era în pijama. În viață, dar inconștient.

Reacher a trecut înapoi la Hannah și au continuat să meargă spre parcare. Cele trei mașini de închiriat erau încă aliniate în partea de sud a porte cocherei. Autobuzul VW se mutase mai aproape, pe partea de nord. Alte două vehicule sosiseră și erau parcate lângă el. Un Dodge Neon și o furgonetă Ram. Dodge-ul avusese o viață grea. Asta era clar. Avea lovituri în aripile din față, noroi împrăștiat în jurul pasajelor roților, o crăpătură pe toată lățimea parbrizului și câteva creștături adânci în aripa din față. Furgoneta era albastru închis. Era imaculată. Nu avea nici o livrea sau logo, dar arăta ca genul de lucru pe care o companie l-ar fi folosit pentru a transporta stocuri și provizii între diferite locații.

Mai aveau la dispoziție cinci minute pentru a se elibera.

Reacher a arătat spre vehicule și a spus: „Vezi cum sunt aliniate? Un tip a venit aici direct cu duba. Ceilalți s-au dus la casa funcționarului. L-au trezit. Și l-au obligat să se întoarcă cu VW-ul lui, pentru că nu ar fi fost loc în mașină. Ceea ce ne-ar putea ajuta. Așteptați aici un minut.”

Reacher s-a întors înapoi și a trecut la tejghea. A verificat pijamaua copilului. A găsit o cheie pe un lacăt cu picior de

iepure. A scos un portofel din fața de pernă. A scos toți banii și i-a strecurat în buzunarul puștiului. Apoi a rupt o pagină din registru, a luat un stilou de pe raft și a scris: „*Se va întoarce cu autobuzul Nu raportați furtul. Mai mulți dolari vor veni. Ambrose Burnside.*”

Mai aveau trei minute.

Reacher s-a grăbit afară și i-a aruncat cheia lui Hannah. El a spus: „Polițiștii vor căuta camionul lui Sam. Vezi dacă poți să faci VW-ul să pornească. Mai bine îl folosești pe acesta.” Apoi a făcut o buclă spre partea din spate a dubei. Ușa acesteia era descuiată. Pereții și podeaua din zona de marfă fuseseră acoperite cu placaj pentru a proteja vopseaua. Două brancarde erau stivuite una peste alta în partea dreaptă. Erau pliate și fixate cu curele elastice. Lângă ele se afla un sac de gunoi din plastic negru. Reacher s-a uitat înăuntru. Era plin de uniforme de medic. Nu era nimic care să îi folosească, așa că Reacher a trecut în fața vehiculului. S-a dus în partea pasagerului și a deschis torpedoul. Înăuntru se aflau două bucăți de hârtie. Asigurareași documentele de înmatriculare. Reacher a verificat detaliile. Spera să găsească o denumire de firmă pe care nu o mai văzuse până atunci. Un nou fir care să tragă în orice tapiserie financiară ilegală despre care Angela St. Vrain vorbise cu Sam Roth. Dar Reacher n-a avut noroc. Documentele menționau că proprietarul vehiculului era Minerva Correctional Corporation, cu o adresă în Delaware. Reacher s-a gândit imediat la *evaziune fiscală*, dar nu a putut vedea nicio legătură cu crima.

Au mai rămas două minute.

Reacher a auzit VW-ul pornind la drum. A scanat restul cabinei dubei. Era curată și goală. Apoi a făcut un pas înapoi pentru a trânti ușa și a zărit ceva alb ieșind de sub scaunul pasagerului. Era colțul unui plic. Trebuie să fi alunecat de pe bord în timp ce furgoneta era în mișcare și a alunecat înapoi acolo. Reacher l-a pescuit. Avea dimensiunea standard a unei scrisori. Subțire, de parcă ar fi avut o singură bucată de hârtie înăuntru. Și era adresat lui Danny Peel. Același nume care se afla pe plicul din poșeta Angelei St. Vrain. Același adresă. Dar cu alt scris de mână. Reacher era sigur de asta.

Bruno Hix era deja cel mai mare prezentator de emisiuni de chat din lume, dar spectacolul care urma să intre în direct era menit să-i consolideze statutul de legendă a audiovizualului din toate timpurile. Urma să prezinte cele mai multe vedete intervievate vreodată în cadrul unui singur eveniment. Urma să fie cele mai scumpe opt ore de televiziune realizate vreodată. A fost filmat în mijlocul Mediteranei, pe puntea iahtului său. Publicul era deja la locul lui. O mie de oameni împărțiți între nave mai puțin luxoase, ancorate pe toate cele patru laturi. Avea o băutură în mână. Camerele de luat vederi filmau. Dar invitații săi nu apăruseră. Și, cumva, era dezbrăcat. îi cădea părul. Pielea lui...

Telefonul lui Hix a sunat. Ochii i s-au deschis brusc. Era transpirat. A aruncat plapuma pe spate și s-a întins o clipă, încercând să-și controleze respirația. Apoi a răspuns la apel. Era din nou Brockman.

Hix a spus: „Vorbește cu mine.”

Linia a fost tăcută pentru o clipă. Apoi Brockman a spus: „Este din nou în libertate.”

„Cine? Reacher?”

„Da.”

„Și femeia?”

„Și ea.”

„Harold a dat-o în bară?”

„Harold e mort. Reacher l-a zdrobit la propriu.”

„Harold. Al doilea cel mai bun din nou. Poate ar trebui să punem asta pe piatra lui funerară. Dar ceilalți băieți ai noștri?”

„Sunt răniți. Dar sunt în viață.”

„Unde s-a dus Reacher?”

„Ei nu știu. Oamenii lui Moseley îl caută.”

„Bine. Ține-mă la curent.”

„Bruno? M-am gândit. La ziua de mâine. Nu-mi place să spun asta. Știi că am fost împotriva oricărei schimbări, chiar de la început. Dar poate că ceilalți au avut dreptate. Cu Reacher alergând pe acolo, poate că ceremonia completă nu e cea mai inteligentă cale de urmat. Poate că e timpul să trecem la planul B.”

„Nu avem un plan B. Nu am avut niciodată nevoie de unul.”

„Poate că e timpul să ne gândim la una. Nu putem amâna din cauza ordinului judecătoresc, dar ceremonia nu este

importantă. Tot ce contează este ca omul nostru să fie eliberat la timp. Am putea face o declarație. Să spunem că a fost prea traumatizat pentru a se supune publicității.”

„Eliberarea este prioritatea principală, cu siguranță. Dar nu vrem să aruncăm copilul odată cu apa din baie. Ceremonia este foarte importantă. Nu poți cumpăra acest tip de presă bună. Și uitați de asigurarea Asta va avea grijă de Reacher. Va fi la kilometri distanță, la ora 10:00 DIMINEAȚA, iar dacă se va întoarce, va fi prea târziu ca să mai poată face ceva.”

„Va funcționa?”

Hix întinse mâna și luă un al doilea telefon mobil de pe noptieră. Unul ieftin și simplu. I-a verificat bateria. A verificat dacă avea semnal. „Bineînțeles că va funcționa. Vom avea confirmarea în curând. La ora nouă. La nouă și cincisprezece cel târziu.”

VW-ul era mai puțin vizibil decât camionul lui Roth, dar tot ar fi ieșit în evidență într-un oraș atât de mic. Oamenii ar putea ști că aparținea puștiului de la hotel. Probabil că și poliția ar fi știut. Reacher a pariat că l-au tras pe dreapta de multe ori. După cum mirosea a iarbă, autobuzul era o cauză probabilă pe roți. În plus, nu se știa cât de fiabil era. Reacher nu voia ca niște componente defecte sau o lipsă de întreținere să facă treaba polițiștilor în locul lor și să-l lase pe el și pe Hannah blocați pe marginea drumului. Așa că au decis să stea ascunși pentru restul nopții. S-au îndreptat spre un loc aflat la poalele dealului din afara orașului. Reacher își amintea că văzuse o potecă ce ducea într-o pădure deasă de copaci. La momentul respectiv, s-a gândit că ar putea fi un focar de incendiu, sau că fusese creat pentru a

oferi acces pentru echipamentele forestiere. Oricum ar fi, le-ar fi oferit o acoperire bună până dimineată.

Hannah a luat mâna de pe volan și a ridicat plicul de pe bord pentru a treia oară de când plecaseră de la hotel. „Cum crezi că au făcut rost de o scrisoare adresată lui Danny? Poate că a dus-o la serviciu, cu intenția de a se ocupa de ea, și a scăpat-o? Cineva a găsit-o și plănuia să i-o livreze acasă?”.

Reacher a spus: „Să-l întrebăm mâine dimineată despre asta. La ce oră ne întâlnim cu el?”

„Nimic nu este stabilit. Nu am reușit să dau de el. Se trezește devreme, așa că voi încerca din nou la prima oră. Și dacă nu răspunde, putem oricând să apărem și să-i facem o surpriză.”

VW era dotat cu un pat, o bucătărie, o masă și o canapea. Reacher a apreciat ingeniozitatea cu care fusese proiectat. Și minuțiozitatea. Fiecare spațiu minuscul fusese folosit. Dar nu se putea scăpa de faptul că spațiul era mic. Reacher a hotărât că ar fi mai bine să o lase pe Hannah să-l aibă doar pentru ea, așa că a săpat prin dulapuri până când a găsit o grămadă de păături vechi. A luat una. A întins-o pe jos. Și s-a întins sub stele.

Reacher avea două cuvinte în minte în timp ce se pregătea să se culce. *Brockman*. Și *închidere*. Brockman era un nume pe care îl auzise de mai multe ori. Tipul de la Minerva care trimisese toți bătașii. Reacher voia să-l găsească. Să-i dărâme ușa în miez de noapte. Să vadă cum îi plăcea. Și să vadă ce știa despre ceea ce îi fusese dat peste cap Angelei St. Vrain.

Problema era că Brockman ar putea să nu știe nimic. Dacă oamenii de la Minerva începeau să fie atacați în casele lor, ar fi putut declanșa panica. Iar închiderea este răspunsul implicit la panică al oamenilor care conduc închisorile. E în ADN-ul lor. Așa că ar trebui să aibă răbdare. Aveau două piste de urmărit. Danny Peel, și ceremonia de eliberare. O să vadă ce se va întâmpla cu ele. Dacă nu se descoperea nimic productiv, atunci se va duce după Brockman. Și pe oricine altcineva ar fi fost implicat, până când ar fi primit niște răspunsuri satisfăcătoare.

Hannah l-a trezit pe Reacher la un minut după ORA 7:30. I-a scuturat umărul și i-a spus: „Danny încă nu răspunde la telefon, încep să-mi fac griji. Cred că ar trebui să mergem la el acasă. Chiar acum”.

Indicațiile către casa lui Danny erau deja afișate pe telefonul lui Hannah. Vocea electronică a acestuia le-a ordonat să se întoarcă la drum, apoi la dreapta, care era drumul spre Winson. Hannah a avut nevoie de câteva minute pentru ca VW-ul să fie orientat în direcția corectă. Drumul era îngust. Direcția era grea. Ambreiajul era rigid. A tăiat cu ferăstrăul înainte și înapoi, lovindu-se și clătinându-se pe suprafața aspră, până când a reușit să meargă drept înainte. A prins puțină viteză. A ajuns la gura pistei. Și aproape a lovit un pieton. Un copil. Arăta de parcă ar fi avut vreo zece ani. Împingea un fel de bicicletă sofisticată pe deal. Foarte încet. Era ca un concurs. De parcă bicicleta încerca să-l tragă înapoi în jos.

Banii deștepți ar fi pe bicicletă, s-a gândit Reacher.

Puștiul s-a oprit. A fost surprins de autobuzul antic care a apărut brusc din copaci. A privit o clipă prin parbriz. Apoi s-a răsturnat pe spate, iar bicicleta a aterizat peste el.

Hannah a sărit afară și s-a repezit la copil. „Oh, Doamne! Îmi pare atât de rău. Ești bine?”

Puștiul nu a răspuns.

Hannah a tras bicicleta de pe el. „Ești rănit? Te-ai lovit la cap?”

„Sunt bine.” Puștiul s-a rostogolit în patru labe, s-a ridicat cu greu în picioare și a apucat ghidonul. „Dă-mi aia. Trebuie să plec.”

„Încotro? Ce-i cu graba asta? Aveți apă? Părinții tăi știu că ești aici?”

„Trebuie să ajung la Winson. Nu pot să întârzii.”

„Stai puțin. Odihnește-te. Cel puțin respiră din nou.”

„Nu mai e timp.”

„Nu ești în stare să mergi, darămite să călărești.” Hannah a apucat ghidonul. „Mergem o parte din drumul tău. Haideți. În spate este un suport. Pune bicicleta acolo. O să te ducem noi.”

Autobuzul o urcat dealul în trombo. Bicicleta a zornăit și a sărit pe suport. Puștiul stătea pe canapeaua din spatele cabinei, țeapăn și neliniștit.

Hannah și-a reglat oglinda astfel încât să-l poată vedea fără să se întoarcă. A întrebat: „Cum te cheamă?”

Puștiul a spus: „Jed. Jed Starmer.”

„Ei bine, Jed, de ce este atât de important să ajungi la Winson în această dimineață?”

„Se întâmplă ceva. Nu pot să întârzii. Am venit de prea departe ca să ratez asta.”

„Ce se întâmplă? Unde?”

„Cineva va fi eliberat din închisoare.” Jed a tras aer în piept.
„Tatăl meu.”

Reacher a spus: „Am citit despre asta. Anton Begovic?”

Jed a dat din cap. „Nu a fost niciodată căsătorit cu mama mea. De aceea avem nume de familie diferite.”

„Știe că vii?”

„El nu știe că exist.”

Autobuzul a trecut dealul și telefonul lui Hannah a anunțat că peste o jumătate de milă urma să vireze la stânga.

Reacher a întrebat: „De unde ai călătorit?”.

Jed a spus, „L.A.”

„Pe bicicletă tot drumul?”

„În autobuz. Greyhound. Eu am venit cu bicicleta din Jackson.”

„Ai adus bicicleta cu tine?”

„Am cam împrumutat-o.”

Hannah a oftat. Reacher nu a spus nimic.

Jed a spus: „Nu am furat-o eu. Nu înțelegeți. Am plănit totul. Trebuia să stau la un hotel, apoi să iau un taxi, dar mi-au fost furate toate lucrurile, mi-au fost furați banii, doi tipi înfricoșători au încercat să mă răpească, au venit niște polițiști și...”

Reacher a spus: „Este în regulă. Nimeni nu te acuză de nimic”.

„Acest lucru este important. Nu sunt un hoț, bine? Tipul de pe bicicletă era un nemernic. A intrat în mine, m-a împins și a țipat la mine. Apoi a lăsat-o chiar acolo. Pe trotuar. Deschisă. N-am avut de ales. O voi da înapoi când voi termina. Jur.”

Hannah a spus: „Se pare că ai avut parte de o perioadă groaznică. Ai pierdut totul?”

„Destul de mult. Tot ce mi-a mai rămas este periuța de dinți. O aveam în buzunar.”

„Dar mama ta? Nu ar putea ea să ajute? Vrei să o sun?”

„Nu se poate. A murit – cancer pancreatic. A apărut repede.”

„Îmi pare rău.”

Reacher a întrebat: „Care e planul tău când ajungi la închisoare?”.

Jed a ridicat din umeri. „Fă cunoștință cu tatăl meu, cred.”

„Cum?” Au un fel de petrecere mare planificată. Presa. TV. Toate cele nouă metri. Nu vei putea să te plimbi și să spui: „*Bună, sunt copilul tău.*”

Jed a ridicat din nou din umeri. „Am ajuns până aici. Mă voi descurca.”

Au ajuns la intersecție, iar telefonul a insistat să vireze. Winson mergea drept înainte, așa că Hannah a tras pe marginea drumului. Ea a spus: „De aici încolo e plat. Ar trebui să te descurci cu bicicleta. O să te ajut să o dai jos de pe suport”.

Jed a deschis ușa. „Pot să răspund eu. Mulțumesc că m-ai adus.”

Hannah a spus: „Așteaptă o secundă. Trebuie să vorbim foarte repede.”

„Despre ce?”

„Dacă înțeleg bine, ești pe cale să-l cunoști pe tatăl tău pentru prima dată. Este un lucru important. Pentru amândoi. Trebuie să fie gestionat cum trebuie, pentru că va avea un impact asupra întregii voastre vieți.”

Jed nu a răspuns.

Hannah a întrebat: „Ați cunoscut vreodată pe cineva care a fost în închisoare?”.

Jed a spus, „Nu.”

„Eu am. De foarte multe ori. Lucrez cu o organizație caritabilă care îi ajută pe oameni când ies. Următoarele câteva luni vor fi foarte grele pentru tatăl tău. Chiar dacă a urât asta, chiar dacă nu merita să fie acolo, va fi complet obișnuit cu viața într-o instituție. Lumea de afară este complet diferită. Este ca și cum va fi aruncat într-o țară străină, unde nu vorbește limba și nu înțelege obiceiurile. Va fi descurajant pentru el. Va fi înspăimântător. Va fi copleșit de toate schimbările, iar un lucru cu care se va lupta cu adevărat este surpriza. Ar putea reacționa... într-un mod de care nu ar fi fericit, privind în urmă.”

„Ce vrei să spui? Că nu ar trebui să mă întâlnesc cu propriul meu tată? Pentru că...”

„Deloc. Să te întâlnească, să te cunoască, va fi cel mai bun lucru care i se va întâmpla vreodată. Dar să afle că are un copil, pe lângă toate celelalte schimbări cu care se va confrunta, este ceva foarte important. Este o tranziție care trebuie gestionată cu atenție. Încet. Iar astăzi – ziua eliberării – s-ar putea să nu fie cel mai bun moment.”

„Dar el nici nu știe că m-am născut. Nu știe că trebuie să mă caute. Dacă nu ne conectăm astăzi, va dispărea din nou. Nu-l voi găsi niciodată.”

„Nu așa funcționează.” Hannah a scotocit în geantă, a scos un card și i l-a înmănat lui Jed. „Iată ce vă sugerez să faceți. Du-te la ceremonia din fața închisorii. Să-l vezi pe tatăl tău cum își recapătă libertatea. Asta e o chestie importantă. Este evident că este important pentru tine, din moment ce ai

venit până aici. Și va însemna foarte mult pentru el că ai făcut-o. Dar lasă-l o zi sau două. Apoi ia legătura cu el. Sună-mă când ești gata. Știu cum funcționează sistemul. Te pot ajuta să afli unde stă.”

„Ce o să fac pentru o zi sau două? În Winson? Nu am bani. Nu am ce să mănânc. N-am unde să dorm.”

Reacher a scos un alt portofel din fața de pernă și a luat banii din el. Erau 240 de dolari. I-a dat lui Jed. „Hannah are dreptate. Ar trebui să o ascuți. Ești la o răscruce de drumuri în viața ta. E important să alegi calea cea bună de urmat.”

Jed a coborât bicicleta de pe suportul din spatele autobuzului, s-a urcat pe ea și a pedalat drept înainte spre Winson. Hannah a apăsât ambreiajul în jos, apoi l-a lăsat din nou în sus fără să atingă maneta de viteze.

Ea a spus: „Aceasta este o situație proastă. Îmi fac griji pentru acel copil”.

Reacher a spus: „Ai dreptate. E groaznic pe bicicleta aia. Ar fi trebuit să-l facem să meargă pe jos”.

„Nu mă refer la siguranța rutieră. Este vorba de toată afacerea cu Begovic care a fost eliberat. Minerva va aranja un sprijin pentru el. Totul este o mare cascatorie de PR, așa că Hix se va asigura că totul este făcut cum trebuie. Nu va dori să apară în presă povești despre Begovic care se sinucide sau comite vreo infracțiune doar pentru a fi închis din nou. Dar Jed? Cine va avea grijă de el? Dacă e adevărat că mama lui e moartă, nu mai are pe nimeni. Am mai văzut asta înainte.

Știu cum se va întâmpla. Săracul copil se pregătește să eșueze.”

Telefonul le-a *cerut* să *continue traseul*, așa că Hannah a luat-o la stânga. Apoi, telefonul le-a cerut să se îndepărteze spre sud și să ocolească centrul orașului. Drumul era înconjurat de copaci. Erau înalți și maturi, dar nu existau clădiri pe mai mult de o jumătate de milă. Apoi au ajuns la o casă. Era imensă. Era de un alb strălucitor. Patru coloane susțineau un pridvor și un balcon, care ieșea în afară în centru. Alte balcoane se întindeau pe toată lățimea, pe două niveluri, de o parte și de alta. Locul era de mărimea unui hotel și era înconjurat de un zid cu o poartă de fier elegantă. O alee de acces înconjura un petic oval de iarbă cu flori și arbuști și ofântână înălțată. O mașină era parcată între fântână și treptele care urcau spre ușa de la intrare. Un BMW sedan. Era mare și negru. Reacher a recunoscut-o. Cu o zi înainte fusese în parcare a curbă din fața închisorii.

Au mai continuat încă trei sferturi de milă, apoi s-au întors spre vest. Copacii s-au subțiat și au început să apară case pe ambele părți ale străzii. Casele deveneau din ce în ce mai apropiate, mai mari și mai uniforme, până când telefonul a indicat că destinația lor se afla la o sută de metri în față, pe stânga. Asta ar fi plasat casa lui Danny pe ultimul lot înainte ca un drum mai mic să se desprindă spre sud. Dar exista o problemă. Acel lot era gol.

Hannah a tras pe dreapta pe marginea străzii și au văzut că terenul nu era complet gol. În colțul îndepărtat se afla un garaj de

sine stătător, cu o scurtă alee care ducea spre drumul lateral. Exista o cutie poștală montată pe un stâlp metalic subțirel. Fusese inițial roșie, dar vopseaua se decolorase de-a lungul anilor, lăsând-o roz, ca un flamingo. Iar porțiunea principală a terenului nu era goală de mult timp. Era plină de cenușă. Neagră și cenușie și neuniformă, îngrămădită în unele locuri, prăbușită în altele, cu rămășițele pârjolite ale unui șemineu de cărămidă în centrul aproximativ.

Reacher a coborât din VW. Simțea miros de fum. Hannah i s-a alăturat pe trotuar. Clipea rapid și avea gura deschisă, dar nu vorbea. Reacher s-a gândit că nu erau prea multe de spus. Un minut mai târziu, un bărbat s-a apropiat de ei dinspre casa de alături. Părea să aibă în jur de șaizeci de ani, înalt, slab, cu părul argintiu, o cămașă în carouri și blugi care păreau să fie în pericol să cadă.

„Bună dimineața”, a spus tipul. „Sunteți noi în cartier?”

Reacher a spus: „Ce s-a întâmplat aici?”

„A fost un incendiu.”

Reacher a surprins un ecou al vocii mamei sale. *Dacă pui o întrebare stupidă, primești un răspuns stupid.* El a spus: „Serios? Când?”

„Sâmbăta trecută. Dis-de-dimineață devreme.”

„Cum a început?”

„Tipul care deținea localul fuma o țigară. Așa am auzit. S-a trezit, și-a aprins prima țigară a zilei, apoi a adormit la loc.”

„Numele lui era Danny Peel, proprietarul?”

Tipul a dat din cap.

Reacher a întrebat: „Unde este acum?”

„L-am incinerat, miercuri. Un pic ironic, având în vedere felul în care a plecat, dar asta a fost dorința lui. Nu a fost prea multă lume. Doar eu și câțiva oameni de la locul lui de muncă.”

„De la închisoare?”

Tipul a dat din nou din cap.

„Oamenii cu care lucrau treceau des pe la el pe acasă?”

„A fost o femeie. Nu-i știu numele.” „Altcineva?”

„Era un tip liniștit. Nu părea să socializeze prea mult. Nu acasă, cel puțin.”

„A fost cineva la el acasă sâmbătă? Înainte de incendiu?”

„Mă îndoiesc. După cum am spus, a fost devreme. Și dacă cineva ar fi rămas peste noapte, nu ar fi găsit mai multe cadavre?”

„Ați văzut pe cineva în cartier? Cineva care nu este în mod normal aici. Sau vreun vehicul neobișnuit?”

„Nu.”

„Ați observat dacă vreuna din ferestrele lui era deschisă în
acea dimineață?”

„Nu. Am ieșit să iau corespondența. Apoi am auzit sirenele.
Nu am văzut nimic. De ce atâtea întrebări? Nu sunteți polițist.
Sunteți de la compania de asigurări?”

„Eu? Nu. Sunt doar curios din fire.”

Hannah a traversat strada fără să spună un cuvânt. S-a
urcat înapoi în VW, și-a sprijinit coatele pe volan și și-a ținut
capul în mâini. Reacher a decis să arunce o privire în jur. Nu
se aștepta să găsească mare lucru. Incendiul nu lăsase prea
multe urme de nimic, dar vechile obiceiuri sunt greu de
recuperat. Era curios. Și voia să-i acorde lui Hannah puțin
timp pentru ea însăși.

Între casă și stradă fusese o peluză, dar iarba fusese
ruptă de cizmele pompierilor și canale zimțate fuseseră tăiate
în pământ de scurgerea apei folosite pentru a stinge flăcările.
Nu puteau să fi ajuns acolo foarte repede, s-a gândit Reacher.
Rămăsese atât de puțin din structură. Era ca și cum cineva ar
fi judecat lucrurile cu mare atenție. Prea târziu pentru a mai
salva ceva din casa lui Danny Peel. Dar la timp ca să
împiedice flăcările să se extindă la cea a altcuiva. Și-a croit
drum pe terenul accidentat până când a ajuns aproape de
ceea ce ar fi fost zidul exterior. S-a întrebat unde fusese ușa.
La bucătărie. Dormitorul. Putea să creadă că focul a pornit de
acolo. Și poate că o țigară fusese implicată. Dar nu că ar fi fost
un accident. Fusese în jurul blocului de prea multe ori ca să
înghită o astfel de poveste.

Reacher s-a uitat în cutia poștală. Erau patru plicuri. Toate nedorite. Probabil livrate înainte de incendiu. Apoi a trecut la garaj. Avea două uși rulante pentru vehicule care dădeau spre strada laterală și o ușă pentru personal care ar fi trebuit să dea spre casă. A încercat mânerul. Era încuiat. Ușa nu părea prea rezistentă, așa că și-a sprijinit umărul de ea și a împins-o. Limba încuietorii a scos o mică fâșie din cadru și s-a deschis ușor. Reacher a intrat înăuntru. Era câte o mașină în fiecare compartiment. Ambele erau Chevrolet-uri. Cea mai apropiată era un sedan, probabil mai vechi de mai puțin de cinci ani. Era mic, alb și practic. Cealaltă era un Corvette, poate din anii '60. Era lung și verde și – probabil, dacă erai un tip de mașină – distractiv. Un banc de lucru din lemn se întindea pe toată lățimea garajului, lipit de peretele îndepărtat. Deasupra lui se aflau Peg-Boards care erau acoperite cu scule. Cele casnice, în stânga, cum ar fi dălți, ciocane și fierăstraie. Lucruri pentru lucrul la mașini, în dreapta, cum ar fi chei, chei și ciocane. Mai era și un jurnal agățat de un cârlig și un stilou pe un lanț, așa cum se obișnuia să fie în bănci. Reacher s-a uitat în jurnal. Era plin de însemnări care dădeau înapoi cu cinci ani în urmă, scrise frumos cu cerneală albastră, oferind detalii despre toate lucrările pe care Danny le făcuse la Stingray. Făcuse lucrări la frâne. Rugină în subcadru. Scurgeri de apă. Probleme electrice. O grămadă de lucruri, unele mari, altele mici, toate consemnate cu fidelitate. A fost un tip meticulos. Asta era clar.

Reacher s-a urcat din nou pe scaunul pasagerului din VW. Hannah a ridicat capul și s-a uitat la el. Avea ochii roșii.

Ea a întrebat: „Și acum, ce facem?”.

Reacher a luat plicul pe care îl găsise în duba de la Riverside Lodge și i l-a înt „îl deschidem. S-ar putea să ne lămurească asupra a ceea ce s-a întâmplat cu Danny. Și Sam. Și cu Angela. Mă îndoiesc că tipii de la Minerva l-au avut din întâmplare.”

Hannah a rămas tăcută pentru o clipă. „Bine, cred că da. Dar nu pot. Fă-o tu.”

Reacher a rupt plicul. Înăuntru se afla un bilet, scris de mână, cu o scriere ordonată, pe o hârtie cu antetul unei companii. Compania era o firmă de contabilitate numită Moon, Douglas și Flynn din Hattiesburg, Mississippi. Biletul era scurt. Spunea:

Danny,

Am ceea ce ați cerut. Ceea ce ați văzut până acum este doar vârful icebergului. Îți pot da destule pentru

a scufunda întreaga navă. Ne întâlnim la 11:30 A.M., vinerea aceasta, la Coal Creek Coffee, la masa din colț, în centrul orașului Hattiesburg. Alan

PS – vă rugăm să sunați pentru a confirma că veniți. Am aranjamente de făcut. Folosiți numărul meu de mobil, nu cel de la birou. 399-307-1968.

Reacher i-a înmănat pagina lui Hannah. Aceasta a citit-o, apoi a aruncat hârtia pe tabloul de bord din fața ei.

Ea a spus: „Nu înțeleg. Este același lucru pentru care Angela s-a dus la Sam? Chestia cu contabilitatea? Nu văd legătura. Dar ar fi ciudat dacă ar fi două lucruri separate care se întâmplă în același timp.”

Reacher a spus: „Este același lucru. Ți amintești de informațiile despre care ți-am spus că am găsit în poșeta Angelei? Despre eliberarea lui Begovic? Erau într-un plic adresat lui Danny.” „Cum a ajuns să o aibă?” „Aveam de gând să-l întreb pe Danny asta.” „Deci Danny corespundea cu o persoană de tipul Deep Throat. Probabil că a implicat-o pe Angela. Ceea ce a dus la uciderea ei. Și, indirect, l-a ucis pe Sam. Oh, Doamne. Săracul Danny. Ar fi fost devastat.”

„Nu a fost vina lui Danny. Se pare că a descoperit o crimă. Nu a comis una.”

„Cineva a făcut-o. Cineva de la Minerva. Aceiași oameni care au pus toți acei gorile pe noi. Trebuie să le scufundăm nava. Avem nevoie de această dovadă de succes. Orice ar fi. Presupunând că tipul ăsta, Alan, se verifică.”

Hannah și-a scos telefonul și a început să bată și să gliseze. Câteva minute mai târziu, ea l-a ridicat astfel încât Reacher să poată vedea ecranul.

Ea a spus: „Bine, dar compania este reală. Ea există. Adresa, site-ul, rețelele de socializare, logo-ul, totul se potrivește. Există o listă de parteneri. Este unul pe nume Alan. Alan McInnes. Și ascultă asta. Menționează Minerva ca fiind unul dintre clienții lor de top. Ce părere ai?”

Reacher a spus: „Formează numărul”.

Hannah a introdus cifrele și a apăsat butonul de apelare plus cel pentru difuzor. Un bărbat a răspuns după trei apeluri.

El a spus: „McInnes. Cine este?”

Reacher a spus: „Danny Peel. Am primit biletul tău. Ne vedem la Coal Creek, la 11:30.”

„Așteaptă. Nu sunt sigur că e sigur.”

„Vrei să alegi alt loc de desfășurare? Spuneți-l.”

„Nu și locul de desfășurare. Tu. De unde știi că tu ești Danny?”

„De unde altcumva aş putea ști numărul tău?”

„Nu știi. NU ȘTIU. Care este al doilea prenume al tău?”

Reacher s-a uitat la Hannah. Aceasta a clătinat din cap. El a spus: „Nu am unul”.

„Unde ai locuit înainte de a te muta la Winson?”

„Gerrardsville, Colorado.”

„Numele ultimului tău șef înainte de a lucra la Minerva?”

„Sam Roth.”

„OK.” A fost un moment de tăcere. „Ne întâlnim. Dar vino singur. Și să nu întârzii.”

Bruno Hix a încheiat apelul. Stătea în bucătărie, în pijama. Nu-i plăcea să fie la închisoare prea devreme în zilele de eliberare, întotdeauna exista un fel de încurcătură logistică de ultim moment

și nu putea risca să întâlnească ceva care să-l pună într-o dispoziție proastă înainte de discurs. A luat o înghițitură de cafea, a trecut la telefonul său obișnuit și l-a sunat pe Brockman.

„Nu există un plan B”, a spus el. „Este confirmat. Reacher nu va fi nicăieri în preajma ceremoniei.”

Brockman a declarat: „Vești fantastice. Dar, Bruno... ești sigur?”

„Pozitiv. Am aflat direct din gura calului.”

Hannah a încercat să facă o întoarcere în stradă, dar direcția bătrânului VW era atât de greoaie și de lentă încât a ajuns pe trotuarul opus și aproape că a lovit cutia poștală a lui Danny Peel. A dat cu câțiva metri înapoi, a tras de volan cu toată puterea, a coborât pe stradă și a început să prindă puțină viteză. Autobuzul a adunat toată accelerația unui melc.

Reacher s-a uitat înapoi la cutia poștală. A spus: „Oprește-te”.

Hannah s-a oprit pe marginea drumului. Reacher a coborât, s-a întors și a deschis capacul cutiei poștale. Gunoiul era încă acolo. Patru plicuri, toate desfăcute. De asemenea, în cutie se afla un elastic. Genul pe care poștașii îl folosesc

pentru a ține laolaltă toată corespondența pentru
aceeași adresă . Cineva o scosese și eliberase scrisorile
separate.

Reacher a traversat terenul noroios spre garaj. A intrat și
a luat jurnalul de întreținere pe care Danny îl ținea pentru
Stingray. L-a răsfoit până când a găsit o serie de caractere
specifice. Două majuscule. Restul minuscule. Apoi s-a întors
la VW, s-a urcat în mașină și a spus: „Nu mergem la
Hattiesburg”.

Cafeaua era tare, dar tot nu l-a putut ține treaz pe Lev Emerson suficient de mult timp pentru a ajunge la granița de stat. Nu a avut de ales decât să-l lase pe Graeber să conducă o vreme. Se gândea să tragă un pui de somn doar pentru câteva ore, doar până când își va reveni, dar când s-a trezit trecuseră deja cinci ore. Duba era parcată în fața unei clădiri pătrate din cărămidă, la patru mile nord de Vicksburg, Mississippi. Clădirea era ultima dintr-un șir de trei, într-un complex asfaltat, la o aruncătură de băț de râu. Era înconjurată de copaci și de un gard ruginit din sârmă de lanț. Exista o poartă cu o singură lățime, care nu fusese încuiată. Fiecare clădire avea două intrări. O ușă pentru vehicule în stânga, suficient de înaltă și de largă pentru o dubă sau un camion mic. Și o ușă pentru personal în dreapta. Fiecare dintre ele avea patru ferestre la etajul al doilea, pătrate și întunecate sub lințoliile lor de beton sfărâmicios.

Graeber a așteptat ca Emerson să se orienteze, apoi a spus: „Neața, șefu’ „.

Emerson a mârâit și și-a verificat cana pentru a vedea dacă mai rămăsese vreo urmă de cafea.

Graeber a spus: „Celelalte două clădiri sunt pustii. Aceastanu arată mult mai bine, dar încuietorile sunt noi. Sunt solide. Este în uz”.

„Vreun semn de la tipul ăsta?”

„Nu încă.”

Emerson și-a verificat ceasul. Era ora 8:30. A mârâit din nou, de data aceasta puțin mai tare.

Douăzeci de minute mai târziu, o mașină a apărut la poartă. Un Cadillac coupe uriaș din anii '70. Era de culoare burgundă. Vopsea îi era lucioasă. Era bine îngrijită. Un tip a coborât. Ar fi putut avea aceeași vârstă ca și mașina. Avea puțin sub un metru optzeci și cinci, era corpulent, cu fața rotundă și părul șaten și creț. Purta o geacă de piele maro și blugi. A împins poarta. A trecut cu mașina. A închis poarta. A continuat până la ultima clădire din rând și a intrat lângă duba lui Emerson.

Emerson a funcționat pe principiul conform căruia dacă ceva nu era stricat, nu era nevoie să fie reparat. A așteptat ca Graeber să sară afară cu o planșă în mână, să se apropie de tipul de la Cadillac și să spună că are nevoie de o ofertă pentru a obține livrarea unui lot special. Apoi, Emerson s-a strecurat pe ușa pasagerului, a făcut o buclă în spatele dubei și i-a pus o cârpă îmbibată în cloroform pe gură și pe nas tipului. Nu a ținut-o pe loc atât de mult timp cum o făcuse în St. Louis, cu o zi înainte. Nu a fost nevoie să îl mute pe tip prea departe. Au vrut doar să-l țină supus în timp ce se pregăteau. Și pentru că nimeni nu putea observa ceea ce făceau, nu era nevoie de subtilitate. Așa că l-au lăsat să cadă la pământ când substanța chimică și-a făcut treaba și l-au târât spre clădire.

Graeber a luat cheile din buzunarul individului și a găsit-o pe cea de care avea nevoie pentru a deschide ușa vehiculului. Înăuntru se aflau două dube. Ambele erau negre. Una era veche de câțiva ani și prezenta genul de lovituri și zgârieturi care se acumulează în timpul unei vieți petrecute câștigându-și traiul. Cealaltă părea aproape nefolosită. Prima era goală. Cea de-a doua avea o unitate de aer condiționat pe acoperiș, iar zona de

marfă era echipată cu rafturi rulante pe toată lungimea pe ambele părți.

Capătul cel mai îndepărtat al spațiului a fost amenajat ca un compartiment mecanic. De-a lungul peretelui se aflau trei cutii de scule uriașe pe roți. Pete de ulei pe podea. Și un trolie atașat de o grindă pe tavan, cu lanțuri atârând în jos pentru a scoate motoarele. Angrenajele păreau gripate și ruginite, de parcă nu mai văzuseră prea multă acțiune de mulți ani.

Graeber a dat cu spatele la ambele dube în curte și apoi l-a urmărit pe individ din Cadillac în timp ce așteptau ca acesta să-și recapete cunoștința. Emerson a cercetat biroul, care era zidit în sfertul rămas din primul etaj al clădirii. A găsit toate lucrurile administrative obișnuite. Un calendar pe perete. Un computer pe birou. Hârtii și articole de papetărie în sertare. Dar nimic care să dea vreo idee despre partea confidențială a afacerii tipului. Singurul lucru de interes era un aparat de cafea de tip capsulă pe un dulap de dosare jos. Emerson l-a folosit pentru a face o cană pentru el și alta pentru Graeber.

Când tipul din Cadillac s-a trezit, era dezbrăcat. Era în vârful picioarelor într-o baltă de ulei închegat. Avea brațele deasupra capului, legate cu cabluri de lanțurile de la dispozitivul de ridicare a motorului. Un butoi pe care nu-l mai văzuse până atunci se afla în fața lui, prea departe pentru a putea lovi cu piciorul. Deasupra lui era un polonic. Din cele pe care le folosesc în restaurante. Tipul a rămas tăcut pentru o clipă. A rămas nemișcat. Confuzia îi încremenise fața. Apoi, furia a pus stăpânire pe el. A strigat. A tras de lanțuri. Le-a tras dintr-o parte în alta. A lovit cu piciorul în toate direcțiile. Dar tot ce a făcut a fost să-și rănească încheieturile mâinilor și să-și jupoaie picioarele.

Emerson a auzit gălăgia și a venit din birou. Ela așteptat ca tipul să se liniștească, apoi a spus: „Probabil că ți-ai dat seama singur până acum, dar nu ne interesează să livrezi nimic pentru noi”

Tipul a deschis ochii larg. „Ce te interesează?”

„Livrările pe care le-ai făcut în trecut.” Emerson a deschis telefonul pe care îl luase de la tipul din St. Louis și a apelat fotografia

lui Carpenter. A întins-o pentru ca tipul să o vadă. „Mai exact, livrările pe care le-ai făcut pentru acest om.”

„Dar cu ei cum rămâne? Am luat un recipient. De obicei doar unul singur. L-am dus la un loc în New Jersey.”

„De unde ai luat aceste containere?”

„A variat. Una dintre cele cinci locații. Mi s-a spus care cu o zi înainte. Toate sunt la mai puțin de o oră de aici.”

„Știai ce era în containere?”

„Nu.”

„Nu mă minți.”

„Nu am știut. Nu am întrebat. Ei nu mi-au spus. Dar eu nu sunt prost. Cred că am avut o idee bună.”

„Bine. Acum, Carpenter. Cum îl găesc?”

„Nu știu.”

Emerson a deschis butoiul, a luat o lingură din conținutul acestuia și a turnat-o pe podea, la aproximativ 18 centimetri de picioarele tipului.

Tipul și-a clătinat degetele de la picioare mai departe. „Ce-i asta?”

„Ceva care să te concentreze.” Emerson a scos o cutie de chibrituri, a aprins unul și a dat foc micii bălți cremoase. „Un alt nume pentru el este napalm.”

Emerson a mai luat o lingură din butoi și a făcut un pas spre tip. Care a început să țopăie pe degetele de la un picior. Celălalt picior era ridicat, gata să lovească cu piciorul dacă ar fi avut ocazia. Emerson a aruncat gelul. Acesta a aterizat și s-a răspândit pe genunchii și coapsele tipului.

Tipul a țipat.

„Ce?” a spus Emerson. „Nu am aprins-o, încă. Spune-mi cum să-l găsesc pe Carpenter.”

„Nu-l puteți găsi. Nimeni nu-l poate găsi. A dispărut acum o lună. Am încercat să dau eu însumi de el, dar nu am reușit. A dispărut. Istoria. Nu mai există.”

„Alte contacte în organizația lui?” „A fost singurul. A fost o chestiune de securitate.”

„Este păcat. Înseamnă că nu-mi ești de folos. Ești doar un gunoi enervant. Și știm cu toții care este cel mai ecologic mod de a scăpa de gunoi.” Emerson a mai scos un chibrit.

„Așteaptă! Ascultă. Acum trei săptămâni, poate patru, a apărut un tip nou. A interacționat doar de la distanță și a spus că reprezintă un alt furnizor, dar cred că era același.”

„De ce?”

„Tipul știa deja ce fel de bona fides mi-aș dori. Au venit foarte repede. A fost același produs. Aceleași containere. Aceeași destinație. Au fost două ridicări până acum. Ambele locuri pe care le folosea vechea organizație. O a treia ridicare este programată, într- un alt loc folosit de ei. Spuneți-mi voi: coincidență?”

„Abia acum îți dai seama de asta? Nu erai suspicios înainte?”

„De ce mi-ar păsa? M-am gândit că trebuie să aibă un motiv pentru acest nou nume. Noua identitate. Poate că cineva se băga în joc. Poate că au avut probleme de calitate în trecut. Aveau nevoie de un nou început. Atâta timp cât era o muncă regulată, bani buni și fără federali, eram fericit.”

„A treia preluare care este programată. Când este?”

„Astăzi.”

„Timpul? Locul?”

„La ora 13:00 P.M. Moara de hârtie abandonată la 16 km sud-est de un orașel fără importanță numit Winson.”

„Există proceduri sau protocoale specifice atunci când apareți?”

„Eu doar conduc și aștept. Vine o altă dubă. Băieții lor îmi deschid ușile, introduc containerul și plecăm cu toții. Două minute și nici măcar nu trebuie să cobor din dubă.”

„Îl folosești pe cel care arată nou?”

Tipul a dat din cap.

Emerson a spus: „Planurile pentru această zi s-au schimbat. Mergem în locul tău”.

„OK. E în regulă. Ce vrei să fac? Să stau ascunsă o vreme? Să plec din oraș pentru câteva luni? Pot să fac asta. Și pot să vă uit fețele. Dacă întreabă cineva, nu ați fost niciodată aici. Nu ne-am întâlnit niciodată. BINE?”

Emerson a trecut la cuferele de scule și a scotocit prin sertarele lor până când a găsit o tavă cu laturi de cinci centimetri. Genul de lucru pe care mecanicii îl folosesc pentru a prinde uleiul când golesc un motor. El a spus: „Mai e ceva ce trebuie să știi. Unul dintre loturile pe care le-ai transportat pentru Carpenter era destinat fiului meu.”

„Deci copilul tău a primit ceea ce avea nevoie? E un lucru bun, nu? Cererea trebuie să fie satisfăcută cumva. Dar dacă este vorba despre prețul pe care l-ați plătit, asta nu depinde de mine. Deci, ce ziceți de asta? Eu îmi donez onorariul. Pentru el. Pentru tine. Oricui vrei tu.”

Emerson a scufundat tava în butoi și a scos-o afară, plină. „Crezi că prețul a fost mare?”

„Nu știu care este prețul. Mă gândeam cu voce tare.”

„Îți voi spune prețul pe care l-a plătit fiul meu.” Emerson a sărit în față și a aruncat gelul din tavă pe podea, în jurul picioarelor tipului. „A plătit cu viața lui.”

„Nu, te rog. „Te rog, oprește-te. Fiul tău a murit? Asta e oribil. Îmi pare rău. Dar nu e vina mea.”

„Cred că da.” Emerson a mai aprins un chibrit. „Și cred că este corect să plătești la fel.”

Hannah și-a ținut piciorul pe frână și schimbătorul de viteze în punctul mort. „Cum poate fi un truc? Compania s-a verificat. Scrisoarea este autentică. Dacă nu apari, cel care a trimis-o s-ar putea speria. Părea deja destul de agitat. S-ar putea să nu mai avem niciodată ocazia să-l întâlnim. Să aflăm ce a descoperit Danny. Care ar putea fi singura noastră legătură cu cel care l-a ucis pe Sam.”

Reacher a întrebat: „Mai ai informațiile despre companie pe telefon?”.

Hannah a dat din cap.

Reacher a spus: „Sună la centrală. Întreabă de Alan McInnes.”

Hannah a ridicat din umeri, dar a făcut cum i-a cerut Reacher.

Centrala telefonică a spus: „Îmi pare rău. Domnul McInnes nu este în birou în acest moment. Doriți să primiți mesajul său vocal? Dar ar trebui să vă anunț că domnul McInnes se află în Australia săptămâna aceasta la o conferință, așa că ar putea trece ceva timp până când va putea răspunde.”

Hannah a închis telefonul. Ea a întrebat: „De unde ai știut?”.

Jed Stormer a vrut ca bicicleta să fie în siguranță până la momentul în care trebuia să i-o înapoieze mesagerului, așa că a ridicat-o peste un mic zid de piatră de pe marginea drumului, la o sută de metri de închisoare, și a parcurs restul drumului pe jos.

Jed nu mai văzuse niciodată un loc ca închisoarea. Nu i-a plăcut. Nici măcar un pic. Gardul metalic cu rolele sale de sârmă ghimpată îl speria. Și-a imaginat cum ar fi fost prins în spatele lui. Și-a imaginat cum gardienii din turnurile de pază trăgeau în el. Camerele de luat vederi care se mișcau dintr-o parte în alta pe stâlpii lor, urmărindu-l dacă încerca să fugă. Reflectoarele care îl luminau dacă încerca să se ascundă. A tremurat, în ciuda căldurii soarelui de dimineață.

Jed s-a strecurat printre o grămadă de scaune pliante și a traversat până la un gard temporar. Acesta fusese amenajat cu un semicerc de cai de fierăstrău în jurul marginii drumului curbat care ieșea din fața închisorii. Și-a ales un loc în linie cu o mică scenă în aer liber. A presupus că acolo va fi acțiunea. Era în lateralul unei clădiri despre care credea că ar putea fi intrarea principală a închisorii. Era greu să fie sigur, pentru că în jurul ei fusese montat un fel de cort. De cealaltă parte a scenei se afla o mașină. UN BMW.

Neagră și foarte strălucitoare. Era singurul vehicul pe care îl putea vedea. Se afla în fața unei platforme pe care se aflau două camere de televiziune. Una mare, pe un trepied, și una mică, pe care cineva o așezase pe podea. Singurele alte persoane care se aflau în preajmă purtau uniforme. Erau gri cu

ornamente galbene și șepci cu vârf, ca polițiștii privați pe care Jed îi văzuse odată la un mall.

Jed era obosit și mintea lui începuse să se rătăcească. S-a gândit la tatăl său. În interiorul închisorii. Blocat acolo de ani de zile, deși nu făcuse nimic rău. Disperat să iasă. Jed nu-și putea imagina cât de groaznic s-ar fi simțit. Cât de rău ar putea distruge o persoană. A început să se întrebe dacă femeia din vechiul VW avea dreptate. Poate că fusese o greșeală să apară pur și simplu.

Reacher a spus: „Am găsit o carte în garaj, unde Danny ținea evidența lucrurilor legate de mașini. Scrisul de mână era același cu adresa de pe plicul pe care l-am văzut în poșeta Angelei.”

Hannah a spus: „Deci Danny și-a trimis singur scrisoarea?”

Reacher a dat din cap.

„De ce?”

„Pentru a o păstra în siguranță. A aflat ceva ce nu ar fi trebuit să afle. Și-a dat seama că era în pericol. Poate că s-a dus la poliție și cu aceeași vibrație ca și tine, ieri. Oricum, s-a gândit că dacă dovada era în poștă, nimeni nu o putea găsi. Și să o ia. Pun pariu că a fost un lucru care se repeta constant. De fiecare dată când era livrată, pun pariu că o trimitea direct înapoi prin poștă.”

„Apoi, într-o zi i l-a dat Angelei? De ce și-a schimbat rutina?”

„Nu i-a dat-o el. Ea l-a găsit.”

„Unde?”

„În cutia poștală a lui Danny. Sâmbătă dimineața. A auzit de incendiu și a venit când el nu a răspuns la telefon. M-am uitat și eu, chiar acum. Sunt niște scrisori nesolicitate, libere, și un elastic. Toată grămada a venit împachetată împreună. Cineva a separat-o. A luat ceva. Am crezut că a fost Minerva, luând scrisoarea pe care tocmai am deschis-o. M-am înșelat. A fost Angela.”

„De ce s-ar uita Angela în cutia poștală a lui Danny?”

„Același motiv pentru care te-ai uitat la Sam's. Un prieten a dispărut. A verificat dacă era ceva important de care trebuia să se ocupe. I-a recunoscut scrisul de mână. Și-a dat seama că era ceva dubios. Poate că el i-a spus că a aflat ceva, înainte. Poate că ea însăși a făcut legătura. Nu vom ști niciodată.”

Hannah a rămas tăcută pentru o clipă. Apoi a spus:
„Momentul se potrivește, cred. A primit plicul sâmbătă dimineața. I-a trimis un e-mail lui Sam sâmbătă după-amiază. A plecat duminică de la Winson, pentru că trebuia să găsească pe cineva care să aibă grijă de copilul ei. Poate că era cam târziu când a pornit la drum. Și pentru că era o singură persoană, călătorind singură, fără nimeni care să o ajute să conducă, a avut nevoie de o oprire suplimentară peste noapte. Ceea ce a dus-o la Gerrardsville marți dimineață.”

Reacher a dat din cap. „Se potrivește.”

„Și cineva de la Minerva știa că te-ai uitat în plicul pe care îl avea Angela înainte de a-l primi înapoi. Au încercat să te împiedice aici. Nu au reușit. Așa că au folosit un alt plic adresat

lui Danny pentru a te păcăli să pleci din nou. Probabil că s-au gândit că dacă te-ai uitat într-unui, te vei uita în altul.”

„Aproape că a funcționat.”

„Partea asta e în regulă. Dar iată ce nu înțeleg. Primul plic era plin de chestii despre apelul de succes al acestui Begovic. Care pare să fie legal. Angela i-a spus lui Sam că ceea ce o interesa avea legătură cu contabilitatea. Care e legătura între contabilitate și Begovic?”

„Nu știu. Încă.”

„Poate ar trebui să încercăm să ne dăm seama de asta în loc să mergem la ceremonie.”

„Mă duc la ceremonie. Nu trebuie să mergi și tu.”

„Ce am putea învăța acolo? Și ar putea fi periculos. Cei de la Minerva ne vor recunoaște cu siguranță.” „Asta ar fi periculos. Pentru ei.”

„Ce zici de asta? Am putea să ne uităm online. Minerva are propriul canal YouTube. Nu este nevoie să mergem personal.” „Există.” „Ce?”

„Cineva a încercat din rășputeri să mă oprească.”

Reacher a numărat treizeci și noua de persoane în afara *închisorii*, în afară de Hannah și de el însuși.

Știa de ce se aflau acolo unsprezece dintre ei. Jed Starmer venise să-și vadă tatăl eliberat. Cei doi operatori de cameră și cei șase agenți de pază erau plătiți. Bruno Hix, care se prezentase ca fondator și director executiv al Minerva, se bucura de sunetul propriei voci. Iar Damon Brockman, care pretindea și el că este fondator, stătea pe scenă, cu un aer îngâmfat. Reacher era mai puțin sigur în privința celorlalți douăzeci și opt. Nu înțelegea ce fel de morcov sau de băț ar face să merite pierderea timpului lor.

Lucrurile s-au mai animat puțin cu puțin peste zece minute pe ceas. Hix a tot vorbit despre procente și a citat filozofi, un minut fluturându-și brațele de parcă ar fi lucrat într-o casă de licitații, iar în următorul stătea țeapăn și nemișcat de parcă cineva îi băga un băț în fund. Apoi s-a oprit din vorbit la jumătatea unei statistici. O camionetă veche a intrat în vizor în spatele mulțimii. Șase oameni erau cocoțați în patul său de încărcare. Șoferul a claxonat și cei mai apropiați spectatori s-au dat la o parte. Pentru o clipă a părut că se pregătește să se năpustească asupra barierei. Reacher s-a deplasat alături de Jed Starmer în caz că ar fi fost probleme. Apoi camionul s-a oprit. Cei șase tipi au sărit jos. Au scos pancarte care erau acoperite cu sloganuri despre justiție și profit. Una dintre ele arăta o caricatură cu balanța doamnei Justiție îngreunată de bancnote de dolari. Un tip a ridicat un megafon. A început să strige cereri de închidere a închisorii. Mulțimii nu i-a plăcut asta. Atmosfera a devenit urâtă. Au izbucnit huiduielile. Protestatarii au fost îmbrânțiți și bruscați. Gărzile de securitate au alergat spre gard, cu bastoanele scoase.

Hix a sărit de pe scenă, cu microfonul în mână, și s-a îndreptat spre gard. A spus: „Opriți-vă. Lăsați oamenii să vorbească”.

Tipul cu portavocea a luat microfonul. A tăcut pentru o clipă, apoi a mormăit o litanie de plângeri și acuzații.

Hix a dat din cap și a tras o serie de expresii îngrijorate, apoi a luat microfonul înapoi și sunetul a devenit imediat clar și mai puternic. El a spus: „Tinerii mei prieteni, mă bucur că ați venit astăzi aici. Mă bucur că...” Hix s-a uitat în ochii lui Reacher și deodată nu și-a mai găsit vocea. S-a bâlbâit și s-a bâlbâit pentru o clipă, apoi și-a smuls privirea. „Mă bucur că îți pasă de corectitudine și de umanitate. Dacă ai fi fost în afara unității unei alte corporații corecționale, există o șansă foarte mare să ai dreptate. Dar aici, mă bucur să vă spun că vă înșelați. Minerva se îngrijește de sănătatea celor care locuiesc între zidurile noastre. Minerva se îngrijește de siguranță. De educație. Pentru deblocarea potențialului. Și” – Hix s-a întors și a fugit înapoi pe scenă – „ne pasă de îndreptarea greșelilor oriunde le găsim. Dar nu mă credeți doar pe cuvânt. Doamnelor și domnilor, vi-l prezint pe Anton Begovic.”

O clapetă din cortul care acoperea intrarea în închisoare s-a deschis și un bărbat a ieșit. Purta un costum închis la culoare și o cravată pârulsă după proaspăt tuns. A stat o clipă în picioare, clipind în lumina soarelui. Apoi Brockman, care nu făcuse nimic până atunci, a sărit, l-a luat de braț pe tip și l-a ajutat să urce pe scenă.

Tipul a luat microfonul și a făcut un pas în față. „Vă mulțumesc tuturor că sunteți aici. Vă mulțumesc, domnule Hix. Vă mulțumesc, domnule Brockman. Și, mai presus de toate, mulțumesc corporației Minerva și tuturor celor care sunt asociați cu ea. Când alții au vrut să mă închidă, ei au luptat pentru a mă elibera. Le sunt cu adevărat recunoscător și jur, cu voi toți ca martori, că voi profita la maximum de fiecare secundă care mi-a fost redată.”

Tipul a făcut cu mâna, apoi Hix și Brockman l-au scos din cealaltă parte a scenei și l-au dus în BMW.

Jed s-a ferit și a încercat să se strecoare pe sub barieră.

Reacher l-a apucat, l-a tras înapoi și i-a înfășurat un braț în jurul pieptului.

Jed s-a zbătut și s-a răsucit. „Dă-mi drumul. Trebuie să ajung la tatăl meu. El nu e distrus. Voi vă înșelați.”

„Nu te pot lăsa să pleci, Jed”, a spus Reacher. „Pentru că acel om nu este tatăl tău.”

Lev Emerson stătuse la intrarea în atelierul aflat la nord de Vicksburg și privise flăcările cum se încolăceau și se agitau. Văzuse cum trupul se crispa și se răsucea. Mai strălucitor și mai rapid, apoi mai moale și mai blând, până când colțul cu lanțurile atârând de tavan a redevenit plictisitor, moale și obișnuit. A traversat curtea până la locul unde Graeber aștepta după ce a depozitat butoiul și și-a verificat aplicațiile de cartografiere pentru a găsi o moară de hârtie abandonată lângă orașul Winson.

Au mers în convoi, Graeber în față, în duba neagră și strălucitoare care era așteptată la fabrica de hârtie, iar Emerson în spate, în calul său de lucru alb și șubred. o scurtă alergare spre est, apoi s-au așezat pe un drum constant în direcția sud până când au ajuns la periferia orașului Jackson. Apoi Graeber a oprit într-o benzinărie. Când au terminat amândoi de alimentat rezervoarele, Graeber a arătat spre un restaurant de la marginea locului. Nu era nimic deosebit. Doar o clădire lungă, joasă, din cărămidă, cu acoperiș plat și o firmă de neon care promitea mâncare bună.

„Ce părere ai?” a spus Graeber. „Vrei să mâncăm ceva? O cafea? Avem destul timp la dispoziție”.

Emerson s-a uitat peste tot. În fața ferestrelor sale se aflau o duzină de locuri de parcare libere. Nu ar fi fost o problemă să supravegheze duba albă. El a spus: „Sigur. De ce nu?”

Interiorul restaurantului era la fel de simplu și funcțional ca și exteriorul. Existau zece mese de patru persoane, împărțite în două rânduri de câte cinci. Mobilier simplu. O podea din linoleum gri, zgâriată pe alocuri. Un teighea de servire cu două automate de cafea. Un ceas pe perete. O hartă înrămate a statului. Și un televizor. Unul mare. Era singurul lucru nou din local. Era setat pe un canal de știri locale. Sunetul era oprit, dar cuvintele care rezumau acțiunea se derulau pe o bandă simplă în partea de jos a ecranului.

Emerson era cu fața la ferestre. Se uita la un meniu, întrebându-se ce să mănânce, apoi Graeber l-a apucat de antebrăț.

Graeber a spus: „Televizorul. Priviți.”

Ecranul a fost umplut cu scena din afara închisorii din Winson. Un tip în costum cu o tunsoare nou-nouță stătea pe o scenă și vorbea la microfon. Textul spunea: *„Exoneree Anton Begovic eliberat din arest în urma unui apel reușit, mulțumită Minerva Corporation. Directorul general al Minerva, Bruno Hix, a declarat...”*

„Begovic?” Emerson a scos telefonul furat, l-a deschis la poza lui Carpenter și l-a ridicat.

Graeber a spus: „Sau Carpenter. Este același tip. Fără îndoială.”

Camera de filmat l-a urmărit pe tipul în costum în timp ce alți câțiva bărbați îl conduceau într-un BMW care îl aștepta. Mașina a înaintat ușor, încet, din cauza mulțimii.

Emerson a spus: „Uită-te la placa-MCI. Contactează-l pe Fassbender. Ne datorează o favoare. Spune-i să afle cine este proprietarul mașinii. De exemplu, ieri.”

O chestie de contabilitate, îi spusese Angela lui Sam. Reacher se așteptase la ceva complicat. Ceva care ar fi necesitat pregătire și calificări pentru a fi deslușit. Dar s-a dovedit a fi cea mai simplă discrepanță din carte. *Una în plus*. Un prizonier. Un mic dejun. Un prânz. O cină...

Jed o sorit în partea din spate a VW și a spus: „Cum poți fi atât de sigur că nu era tatăl meu? Nu l-ai cunoscut niciodată.”

„I-am văzut fotografia din ziua în care a fost arestat.”

„Oamenii se schimbă”, a spus Hannah. A tras un fior exagerat, fals. „Dacă ai vedea o poză cu mine de acum şaisprezece ani...”

Reacher a spus: „O parte din urechea adevăratului Anton Begovic lipseşte. Urechile nu cresc la loc. De aceea, fotografia din plicul din poşeta Angelei era atât de importantă. Fără ea nu am fi ştiut niciodată că tocmai a fost eliberat cel care nu trebuia”.

Hannah a accelerat puţin. „Cine a fost eliberat?”

„Cineva care avea nevoie de un nou act de identitate. O să aflăm, dacă reuşim să-l prindem pe Hix.”

„Şi dacă Hix nu se duce acasă?”

„Cred că o va face. Nu se aştepta ca noi să fim la ceremonie, aşa că nu se aştepta să fugim. Fie se va ascunde, fie va lua nişte provizii pentru drum.”

„Şi dacă te înşeli?”

„Îl voi suna pe detectivul Harewood. Spune-i să aducă FBI-ul.”

Jed a spus: „Nu mai vorbi despre tipul ăsta, Hix. Nu-mi pasă de el. Îmi pasă doar de tatăl meu.”

„Trebuie să-l găsim pe Hix ca să aflăm ce s-a întâmplat cu tatăl tău.”

„Ce s-a întâmplat? Nu s-a întâmplat nimic. Este în închisoare. E încă închis.”

Reacher nu a răspuns. Nici Hannah nu a răspuns.

Jed a spus: „Unde altundeva ar putea fi? A ieșit cine nu trebuia. Tatăl meu trebuie să fie încă înăuntru.”

Reacher a spus: „A ieșit cine nu trebuia. Asta e tot ce știm cu siguranță.”

„Tipul a luat numele tatălui meu.” Jed a început să plângă. „Nu poți avea doi oameni cu același nume. Tatăl meu e mort. Nu-i așa? Asta e ceea ce nu spui. E mort și nici măcar nu am apucat să-l cunosc.”

Hannah a trecut încet pe lângă marea casă albă. BMW-ul se afla din nou în același loc ca în acea dimineață.

„Slavă Domnului. E acolo.” Hannah a tras pe acostamentul cu iarbă de pe marginea drumului. „Dar ce putem face acum? Nu poți să suni la interfon și să-l rogi pe Hix să te lase să intri. Pun pariu că porțile sunt prea puternice ca să le spargi. Probabil că au senzori care se declanșează dacă te urci pe ele. Sunt cioburi de sticlă cimentate în partea de sus a pereților. Și pun pariu că există senzori în pământ pe partea cealaltă.”

„Înapoi, aproape de perete.” Reacher a luat un pistol dinfața de pernă. SIG P320 de culoare cafeniu deșert pe care îl capturase de la a doua pereche de tipi de la stația de camioane de pe I-20. „Jed, uită-te în sertarul de jos. Am nevoie de cinci pături. Și perna de pe canapea.”

Reacher a legat două dintre pături colț cu colț diagonal pentru a maximiza lungimea lor combinată. Le-a înfășurat

pentru a forma o frânghie improvizată, a înfășurat-o și și-a pus-o în jurul gâtului. Apoi a legat celelalte trei pături în același mod. A fixat un capăt de aripa din spate a VW-ului și s-a urcat pe acoperișul acestuia. Hannah i-a întins perna. El a așezat-o pe geamul care era fixat în partea de sus a peretelui. A așezat pătura peste pernă și a coborât-o încet pentru a se asigura că nu atinge pământul din partea cealaltă. S-a urcat pe perete și a stat cu picioarele pe fâșia îngustă de cărămidă fără cioburi. A verificat dacă păturile atârnavă suficient de jos pentru a le apuca dacă ar fi avut nevoie să se cațere din nou afară. Apoi s-a uitat în jur. La baza zidului era o bandă de iarbă clară, lată de un metru și jumătate. Acolo urmau să fie îngropați senzorii. Dincolo de iarbă, pe toată lungimea proprietății, era o fâșie de copaci de șase metri adâncime. Reacher a ținut spre un gol între doi dintre cei mai subțiri. A sărit, s-a aruncat în față, s-a rostogolit și s-a împins în poziție ghemuită. A ascultat. Nu se auzea nicio alarmă. Nici un clopoțel. Nici câini.

Reacher s-a îndreptat și s-a deplasat în spatele liniei de copaci până când a ajuns într-un punct în care se putea apropia de casă pe diagonală, spre un colț. În acest fel, nu ar fi existat nicio fereastră îndreptată direct spre el. S-a târât înainte până când a ajuns la limita acoperirii sale. Apoi a stat întins timp de cinci minute, complet nemișcat, observând.

S-a auzit un zgomot, în spatele lui și în stânga. O creangă care se rupea. Reacher s-a grăbit înapoi, apoi s-a ridicat și a alergat spre sursa zgomotului. A ocolit un copac. Și a găsit un om. Stătea la baza trunchiului, îmbrățișându-și genunchii la piept. S-a uitat în sus la Reacher și i-a șoptit: „Te rog, nu-mi face rău. Te rog, nu-mi face rău. Te rog, nu-mi face rău.”

Reacher își ținea vocea scăzută. „Nu am de gând să te rănesc. Cine ești tu?”

Tipul s-a îndreptat puțin, iar când Reacher a putut să-l vadă mai bine i s-a părut că arată ca un tânăr Che Guevara. Tipul a spus: „Numele meu este Maurice. Tu?”

„Reacher. Ce faci aici?”

„Aș prefera să nu spun.”

„Lucrezi pentru Hix? Sau pentru cineva de la Minerva?”

„La naiba, nu.”

„Ai de gând să suni la poliție, sau să faci vreo prostie?”

„Poliția este ultima persoană pe care aș suna-o. Și aș putea să fac ceva mai prostesc decât să rămân blocat în curtea asta nenorocită?”

„Bine, atunci. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.” Reacher s-a întors și a pornit înapoi spre casă.

„Așteaptă. Hix e acasă. La fel și numărul doi al lui. Și un alt tip.”

Reacher l-a ignorat și a continuat să se miște.

Maurice s-a repezit după Reacher. „Așteaptă. Așteptați, vă rog. Trebuie să te întreb. Lucrezi la un articol? Pentru că dacă da...”

Reacher a întrebat: „Sunteți jurnalist?”.

Maurice a dat din cap.

„Eu nu sunt. Nu am de gând să-ți fur ștafeta. Așa că rămâi aici. Stai ascuns. Stai liniștit. Nu atrage atenția. Viața cuiva este în joc.”

„A cuiva? O mulțime de oameni.”

„Ce vrei să spui cu asta?”

„Ești aici din cauza drogurilor, nu-i așa? De aceea te duci după Hix. Ce s-a întâmplat? Ți-ai pierdut un membru al familiei? Un prieten? Într-o închisoare Minerva?”

Reacher l-a apucat pe Maurice de braț și l-a tras înapoi, mai adânc în copaci. „Spune-mi ce știi. Totul. Acum. Versiunea pe scurt.”

„Este cam așa. Minerva e o caracatiță, nu-i așa? Una rea. La suprafață toată progresistă și luminată. Dar adevărul? Tentacule peste tot. Își aleg deținuții. Îi pun la muncă. În tot felul de moduri. Inclusiv în rafinarea drogurilor. O fac în unitățile lor de izolare dezafectate. Își aprovizionează propria populație. De aceea rata lor de mortalitate este atât de mare. Ei neagă asta, dar e adevărat. Și s-au extins. Acum aprovizionează și alte piețe.”

Drogurile aveau sens, se gândea Reacher. Toate închisorile au o problemă cu ele. Poate că Minerva a văzut în asta o oportunitate. Ar putea fi o afacere mare. Iar tipii implicați în acest comerț sunt genul care se trezesc din când în când că

au nevoie de identități noi. A întrebat: „Unde-ți sunt dovezile?”.

„Ratele de deces. Am documentat asta. Nimic altceva. Deocamdată.”

„Mă duc să mă întâlnesc cu Hix, chiar acum. S-ar putea să apară subiectul. Orice lucru concret pe care îl voi găsi, este al tău.”

Reacher a ieșit din adăpostul copacilor și s-a apropiat de casă dinspre sud-est. Spre colțul din spate. S-a urcat pe balustrada verandei și și-a înfășurat brațul stâng în jurul coloanei care susținea balconul. Și-a folosit mâna dreaptă pentru a aluneca păturile înfășurate din jurul gâtului. A ținut un capăt și a învârtit restul lungimii în jurul lui într-un arc de cerc. O dată. De două ori. Apoi, când s-a apropiat de vârful celei de-a treia rotații, a pocnit-o spre casă și a ieșit direct în afară, ca un îmblânzitor de lei cu o bici supradimensionată. Vârful s-a încolăcit în jurul coloanei și a căzut direct pe partea cealaltă. Reacher a prins-o cu mâna stângă. Și-a apropiat mâinile și a apucat ambele fire împreună. Și-a mutat tălpile picioarelor pe fața coloanei. Și-a mutat mâna stângă în sus și a tras. A făcut un pas pe verticală cu piciorul drept. Și-a mutat mâna dreaptă. A făcut un pas cu piciorul stâng. A continuat până când a reușit să se prindă de balustrada superioară, apoi s-a ridicat și s-a rostogolit pe balcon.

Reacher s-a ridicat în picioare. A rămas nemișcat și a ascultat. Nu a auzit nimic.

De-a lungul laturii casei, un șir de uși de sticlă dădea spre balcon. Erau patru. Poate de la dormitoare. Toate erau

închise și, înăuntru, erau trase draperii albe peste ele. Pentru intimitate. Sau pentru a combate căldura.

Reacher s-a deplasat în spatele casei. Scândurile balconului erau solide. Picioarele lui nu făceau niciun zgomot. A privit în jos, în curte. Era un spațiu uniform, de cincizeci de metri pătrați, sculptat din copaci și acoperit cu iarbă. Probabil că Hix se pregătea pentru o petrecere. Era un bar în stânga, cu un șir de găleți argintii pentru gheață, mese cu tăvi de pahare de plastic și două coșuri de gunoi uriașe aranjate să arate ca niște urne grecești. În centrul peluzei fusese acoperit un spațiu pentru a face un ring de dans temporar. Iar în dreapta era o scenă cu o baterie, suporturi pentru microfoane și un portal de iluminat care se întindea pe toată lățimea ei.

Reacher a continuat să ocolească balconul până când a găsit ceea ce căuta. O fereastră cu geam mat. O baie. Și-a scos cârdul de la bancomat și l-a împins în montantul dintre geamul superior și cel inferior. L-a manevrat dintr-o parte în alta până când zăvorul s-a deplasat și s-a desprins. A ridicat secțiunea inferioară cu un centimetru și s-a uitat înăuntru. A văzut o cadă. O chiuvetă. O toaletă. Dar niciun om. A deschis fereastra până la capăt și a intrat. A traversat spre ușă. A deschis-o un pic. N-a văzut pe nimeni. A mers mai departe pe palier. Avea forma unui U lat, cu o balustradă ornamentată în jurul părții deschise, ca o versiune interioară a balconului. Coridorul era mai jos. Scările se aflau la capătul cel mai îndepărtat. Vocile răsunau dinspre primul etaj. Trei bărbați. Păreau cunoscuți. Și păreau furioși.

Reacher s-a strecurat pe scări. S-a ținut într-o parte, acolo unde era mai puțin probabil ca treptele să scârțâie. Hol și a traversat până la prima ușă din dreapta. Bărbații țipau pe

partea cealaltă. Reacher a recunoscut vocile de la ceremonia de la închisoare.

Brockman a spus: „Este vina ta. Dacă nu ți-ai fi pierdut curajul și nu te-ai fi ascuns ca un copil speriat, noi...”

„Dai totul peste cap.” Era tipul care ieșise din cort, pretinzând că este Begovic. „Am fost speriat, sigur. Dar nu sunt un idiot. Dar încă lucrăm. Contactele noastre sunt restabilite. Livrările se reiau în această după-amiază. Am obținut tarife mai bune de la doi dintre clienții noștri. Nu e lipsă de cerere acolo. Iar noi avem toată oferta de care am putea avea nevoie. Singura întrebare este, câți bani vrem să facem?”

„Dar Reacher te-a văzut.”

„Și?”

„Și a văzut fotografia. Știe că nu ești Begovic.”

„Fotografia nu a fost distrusă?”

„Da.”

„Înregistrarea amprentelor digitale a fost înlocuită?”

„Da.”

„Iar pentru Begovic nu există niciun dosar DNA. Așa că nu există nicio modalitate de a dovedi că nu sunt el. Ar fi trebuit să vorbești cu mine de la început. Ți-aș fi spus. Nu există niciun pericol. Mai ales că adevăratul Begovic va fi pus în

cutie într-o oră. Până mâine va fi în bucăți mici. Reacher sau oricine altcineva nu poate face nimic pentru a opri asta.”

Reacher a deschis ușa și a intrat. S-a trezit într-o bucătărie. Părea să fi fost renovată recent. Suprafețele erau toate din marmură, lemn palid și oțel inoxidabil. Trei tipi stăteau pe scaune înalte la un bar pentru micul dejun. S-au învârtit cu toții în jurul lor.

Brockman s-a ridicat în picioare. „Reacher? Ce naiba cauți aici?”

Reacher a recuperat distanța dintre ei în doi pași și i-a dat un pumn în față pe Brockman. Acesta a căzut pe spate, s-a izbit de teighea și a alunecat pe podea între cei doi amici ai săi.

Reacher s-a întors spre tipul care se dădea drept Begovic. A spus: „Tu. Numele real?”

Tipul s-a dat jos de pe scaun. A spus: „Mușcă-mă”.

„Neobișnuit. Pun pariu că ai avut o perioadă grea la școală.” Reacher i-a dat un pumn în burtă. Tipul s-a îndoit. Reacher i-a trântit cotul în ceafă, iar picioarele tipului s-au îndoit și a căzut pe podea, cu fața în față.

Reacher se întoarse spre Hix.

Hix a rămas pe scaun. Avea telefonul în mână. A spus: „Nu te uita la mine. Nu-ți spun nimic”.

Hix a înțepenit telefonul de trei ori. Reacher l-a luat de la el. Pe ecran erau trei cifre: 911. Dar nu era niciun apel în

desfășurare. Reacher a scăpat telefonul și l-a zdrobit cu călcâiul. Apoi a ocolit teigheaua până în partea comercială a bucătăriei. A deschis sertarele pe rând până când a găsit unul cu ustensile în el. A scos un cuțit. Unul mic. Lama lui avea doar cinci centimetri lungime. Dar era ascuțită. Conceput pentru lucrări delicate. Pentru decojire. Tocarea. Pentru a tăia în cuburi. Reacher a ridicat-o pentru ca Hix să o vadă. A spus: „Te-am urmărit pe scenă în această dimineață. Părei să te distrezi. Ca și cum ți-ar fi plăcut atenția. Camerele de luat vederi. Așa că spune-mi asta: Te-ar mai iubi camerele dacă ți-aș tăia nasul și te-aș pune să-l mănânci?”

Reacher a stat în marea casă albă mai puțin de zece minute. Când a ieșit, avea asupra sa o legitimație de deținut pe un cordon și o cheie de mașină. A traversat până la BMW-ul lui Hix și a deschis portiera șoferului. S-a aplecat înăuntru și a apăsă un buton de pe tavan, lângă oglinda retrovizoare. Porțile au început să se balanseze înapoi pe alee. A sunat la Maurice și i-a spus să iasă din ascunzătoarea lui din copaci. Apoi a mers până la capătul aleii și a sunat-o pe Hannah. I-a spus să recupereze perna de pe perete și pătura care era legată de aripă și să aducă VW-ul în fața casei.

Hannah a parcat la capătul scărilor care duceau la ușa din față. Jed se mutase pe scaunul pasagerului. Maurice stătea nervos lângă capota din spate a VW-ului.

„Bine”, a spus Reacher. „Uite cum stă treaba. Jed – tatăl tău este în viață. Voi încerca să-l păstrez așa, dar nu am de gând să mint. Nu mai are mult timp la dispoziție și are o mulțime de probleme. Așa că nu promit nimic. Hannah, vreau să-l duci pe Jed la Riverside Lodge. Ia-ți o cameră. Folosește numele J. P. Slough. Plătește în numerar. Sună-l pe detectivul

Harewood. Avem nevoie de el ca să implice federalii. Spune-i să înceapă de aici, de la casă. Dacă nu sunt la hotel în două ore, părăsește orașul. Să nu te mai întorci. Maurice, ai avut dreptate pe jumătate. Ceva îi ucide pe deținuții din Minerva. Poate și pe cei din afară. Dar nu e vorba de droguri.”

Reacher a luat fața de pernă și s-a întors la BMW. Până când și-a dat seama pe ce întrerupătoare și comutatoare să apese și să apese pentru a regla scaunul astfel încât să încapă la volan, Hannah s-a strecurat pe scaunul pasagerului.

Ea a spus: „Iar încerci să mă părăsești. Țsta e un obicei urât.”

Reacher a spus: „Nu te părăsesc. Doar că nu poți veni cu mine de data asta. E o treabă pentru o singură persoană. Și am nevoie ca tu să fii cu ochii pe Jed. Dacă lucrurile se înrăutățesc, dacă tatăl lui nu reușește, va avea nevoie de mult ajutor”.

„Tatăl lui chiar mai trăiește?”

„Cred că da.”

„Unde?”

„În închisoare.”

„Cine este impostorul?”

„Un tip care se numește Carpenter. S-ar putea să nu fie numele lui real. Este un intermediar între Minerva și clienții pe care îi furnizează. A vândut un tip din Paraguay acum zece

ani. Se aștepta ca el să moară în închisoare. Nu a murit. S-a întors în State și vrea să se răzbune. Minerva nu se poate spăla pe mâini de Carpenter pentru că are nevoie de contactele lui. Așa că Carpenter avea nevoie de o nouă identitate. Au profitat de grațierea lui Begovic pentru a face schimbul. Carpenter era speriat, așa că s-a ascuns în închisoare până la ceremonie. Danny Peel a observat discrepanța dintre numere. A

săpat. A unit punctele. I-a spus Angelei, care i-a spus lui Sam. Restul îl știți.”

„Unde sunt cei de la Minerva acum? Hix, Brockman și Carpenter?”

„În casă. În bucătărie.”

„Nu putem să-i lăsăm nesupravegheați.”

„Nu pleacă nicăieri.”

„Cu propriile lor forțe, poate. Dar dacă ceilalți băieți ai lor vin să-i caute?”

„De aceea avem nevoie ca Harewood să aducă FBI-ul.”

„Și dacă sunt salvați înainte să apară federalii?”

„Este un risc pe care va trebui să îl asumăm. Nu pot să stau să îi privesc. Trebuie să ajung la Begovic”.

„Îi voi supraveghea. Nu am de gând să fug și să mă ascund și să îi las cu ușa de la intrare deschisă. L-au ucis pe Sam. Nu

plec nicăieri până când nu sunt în custodie. Este decizia mea. Riscul meu de a fugi. Și am SIG-ul meu. Nu mi-e teamă să-l folosesc. Ați văzut asta aseară.”

Reacher nu a spus nimic.

Hannah a spus: „Celălalt tip care stă la pândă pe aici. Este un revoluționar sau ceva de genul ăsta? Sau are doar un prost simț vestimentar?”

„Îl cheamă Maurice. Este jurnalist. Pare inofensiv.”

„Atunci poate să aibă grijă de Jed.”

„Cred că da.”

„Jed avea dreptate. Îl vor ucide pe tatăl său. Și nu văd cum îi poți opri.”

„Am o idee.”

„Tipul e într-o celulă de închisoare. Nu-l puteți evada. Știi asta? Sam a studiat modalitățile prin care oamenii încearcă să evadeze. Ai nevoie de luni de zile pentru a planifica. Pentru a observa. Ca să găsești neglijențe în rutina gardienilor. Echipamente defecte. Defecțiuni ale clădirii. Personalul care este vulnerabil pentru că divorțează, bea, consumă droguri, joacă jocuri de noroc sau are

datorii. Ai nevoie de noroc. Și chiar și atunci, nouăzeci și nouă la sută din încercări eșuează.”

„Șansele mele sunt puțin mai mari decât atât.”

„Serios? Ce te face să crezi asta?”

„Harold nu purta verighetă. Și am văzut patru triunghiuri de iarbă.”

Reacher a parcat BMW-ul pe aleea lui Harold. Casa lui era mică și neîngrijită. Avea un singur etaj, cu vopsea scorjită, ferestrele acoperite de murdărie, un verandă minimă și o curte plină de buruieni neîngrijită. Reacher a început cu cutia poștală. Era pe punctul de a se revărsa. Nu a acordat prea multă atenție tipurilor de scrisori care se aflau acolo. A luat doar o bandă elastică din primul pachet pe care l-a găsit și a trecut la ușa din spate. Nu i-a fost greu să-și dea seama ce cheie să folosească din colecția din fața de pernă. Era cea mai zgâriată. Reacher a intrat, a traversat rapid bucătăria și a urmat coridorul până când a dat de dormitorul lui Harold. A deschis dulapul. Acolo era atârnat un singur costum. Era negru. O cămașă formală albă era pe un umerăș lângă el. Și, rulată într-un sertar, o cravată. Tot neagră. Îmbrăcăminte de înmormântare, s-a gândit Reacher. Dar asta nu l-a deranjat. Ar fi fost bună pentru ceea ce avea nevoie. S-a schimbat în hainele lui Harold și și-a pus propriile lucruri în fața de pernă. Apoi a trecut la garaj.

Teoretic, era loc pentru trei mașini, dar două dintre compartimente erau ocupate de echipamente de ridicare a greutateților. Pe perete erau poze cu Harold în costume ciudate de spandex care se lupta cu tot felul de obiecte grele. Tractoare. Anvelope. Animale de fermă. O roată de brânză. Reacher avea întrebări. Al treilea compartiment pentru vehicule era gol. Erau pete de ulei pe podea. Rămășițele unei deversări de vopsea. Reziduuri uscate de la alte scurgeri de lichide. Dar niciun jurnal de bord. Nu se păstrase nicio

înregistrare meticuloasă. Probabil că nici o întreținere semnificativă nu avusese loc vreodată acolo. Reacher a traversat până la mica masă de lucru. A luat un cuțit. O șurubelniță. Un ciocan. Și o rolă de bandă adezivă.

Când s-a întors în mașină, Reacher a scos toți banii rămași în portofelele din fața de pernă. A rulat-o, a fixat-o cu banda elastică pe care o luase și a pus-o în buzunar. A golit totul din fața de pernă, cu excepția uneltelor și a SIG-ului. Și-a pus la gât șnurul cu legitimația pe el. Și a condus până la închisoare.

Mica mulțime dispăruse. La fel și paznicii și cameramanii. Singurii oameni rămași în afara închisorii erau antreprenorii, care se plimbau, schimbând scaunele și stivuirea bucăților de gard demontate. Cortul încă mai ascundea intrarea, deși era mai puțin rigid decât fusese până atunci. Acoperișul său se lăsase și părțile laterale se fluturau în bătaia vântului. Suprafața scenei fusese îndepărtată. Era îngrămădită în spatele unui camion care se afla lângă structura expusă. Reacher a parcat lângă camion. A coborât din BMW și a început să mășăluiască și să se holbeze la antreprenori ca un șef. Antreprenorii s-au uitat în altă parte și s-au prefăcut că nu l-au văzut.

Reacher s-a îndreptat spre intrare, s-a aplecat ca și cum ar fi inspectat ceva și a așezat ușor sulul de bani pe o parte, lângă gard. Apoi s-a plimbat înapoi spre BMW. Când a fost aproape, s-a întors spre cel mai apropiat trio de antreprenori.

„Hei”, a strigat Reacher. „Voi trei. Nu mai pierdeți vremea. Luați cortul ăla. Avem vizitatori în curând. Cum ar trebui să ajungă la intrare?”

Antreprenorii au mormăit și au murmurat și s-au îndepărtat pentru a face ceea ce li s-a spus. Reacher a luat fața de pernă din mașină și a dus-o la camionul de lângă scenă. A deschis ușa și a pus-o pe scaunul pasagerului. Apoi s-a dat la o parte și i-a urmărit pe antreprenori. A așteptat. După câteva minute, unul dintre ei a observat teancul de bani. S-a apropiat de el. S-a aplecat să o ridice. Dar lăcomia și surpriza i-au anulat memoria. Se apropiase prea mult de gard. Senzorii de sub pământ i-au detectat pașii. Au trimis semnale instantanee către computerele de securitate din camera de control. A răsunat un claxon. Luminile roșii au început să pâlpâie. Toate reflectoarele din complex s-au aprins deodată. Și toate camerele de luat vederi din apropiere s-au rotit pe posturile lor pentru a le oferi operatorilor o imagine cât mai clară a cauzei problemei.

Reacher a sărit la volanul camionului, a pornit mașina și a mers cu spatele până la un loc lângă gard, la poalele celui mai apropiat turn de pază. A apucat fața de pernă. A prins-o între dinți. S-a cățărat pe acoperișul camionului. S-a întins și s-a agățat de balustrada din vârful jumătății de zid a turnului. A împins cu picioarele. A tras cu brațele. S-a aruncat cu capul înainte peste balustradă. Și nu a fost întâmpinat de nimeni. Nu era niciun paznic în turn. Nimeni cu o armă sau o uniformă nu era la vedere.

Reacher a aruncat o privire peste zidul turnului de pe partea închisorii de pe gard. Triunghiul de iarbă se afla sub el, în față la aproximativ șaizeci de grade. Părea la fel de verde

și luxuriant ca și din exterior. Înălțimea mai mare putea vedea cărămizile care îl înconjurau erau vopsite în roșu. Un semn pentru ca oamenii să se țină departe de el. Din cauza scopului său. Era o groapă în care gardienii trăgeau focuri de avertisment. Solul ei era moale. Era absorbant. Nu prezenta niciun pericol de ricoșeu. A fost cel puțin o revoltă recent. Hannah îi povestise despre ea. Dar nu existau urme de gloanțe în iarba îngrijită cu grijă. Prin urmare, turnurile nu mai erau folosite, cu excepția celor care serveau drept vitrină atunci când Hix organiza o cascatorie publicitară. Lucrurile grele din lumea supravegherii erau făcute acum de electronice. Camere de luat

vederi și senzori. Reacher a zâmbit în sinea lui. Era așa cum se spunea în armată. Uneori nu există înlocuitor pentru „Ochiul, omule, Mark One”.

Turnurile de supraveghere nu mai erau folosite în mod regulat, dar erau încă conectate la pasarelele cu plasă care traversau zona închisorii. Reacher a coborât scara și a pornit spre clădirea care adăpostea centrul de control. Știa unde se afla pentru că îl pusese pe Hix să deseneze o diagramă.

Reacher a trecut prin cinci uși de-a lungul drumului. Toate erau asigurate. Cărdul de identitate al lui Hix le-a deschis pe toate. Ultima a fost chiar centrul de control. Dincolo de acel punct, ușile erau desemnate operaționale, nu administrative. Asta însemna că puteau fi operate doar de la distanță. Ceea ce era scopul vizitei lui Reacher.

În momentul în care Reacher a intrat în camera de control erau două persoane de serviciu. Amândoi bărbați.

Amândoi în jur de 50 de ani. Amândoi cu destui kilometri la activ pentru a lua decizii corecte în momente de stres. Asta era teoria. O ipoteză bazată mai mult pe probabilitatea unor tentative de evadare și revolte decât pe o incursiune a unui singur om. Chiar și o incursiune a unui singur om care ar putea face singur la fel de multe pagube ca o revoltă de dimensiuni medii. Dar, în orice caz, teoria era valabilă. Reacher le-a dat băieților instrucțiuni. Le-au urmat întocmai, fără discuții. Nici măcar nu s-au clintit când Reacher i-a închis în dulapul de depozitare și a spart cheia în exteriorul încuietorii.

Reacher a verificat afișajul de pe panoul de control al accesului. Era rudimentar, dar ușor de interpretat. Simbolurile care reprezentau toate ușile dintre centrul de control și unitatea de segregare SI erau verzi. Celelalte uși erau toate roșii. Asta era ceea ce voia să vadă, așa că Reacher a luat ciocanul din fața de pernă și a spart comenzile. Apoi a spart toate monitoarele CCTV. Nu avea cum să dezactiveze toate camerele de pe traseul său. Nu cu ușurință. Și nici rapid. Dar nu avea rost să lase vreun potențial echipaj de salvare cu posibilitatea de a folosi vreuna dintre ele.

Mai erau încă cinci uși de trecut înainte ca Reacher să ajungă în celula lui Begovic. Primele două se aflau în secțiuni ale pasarelei cu plasă. Reacher era complet expus cât timp se afla acolo. Se afla în inima teritoriului inamic. Masiv depășit numeric. Complet depășit de arme. Dacă una dintre uși nu se deschidea, avea o problemă serioasă. Sau dacă exista vreun sistem anti-infiltrare de care nu era conștient, gata să intre în acțiune și să-l prindă în capcană. Sau un panou de control de rezervă. Sau o procedură de resetare automată. Știa că

existau tot felul de modalități prin care ar putea să nu părăsească locul în viață.

Reacher s-a apropiat încet de prima ușă. Calm. A întins o mână. A împins-o. Ușa s-a deschis. La fel și a doua. A treia a dus de la pasarela de plasă la un coridor acoperit. Un spațiu mai mic. Complet închis. Ar fi fost ca un șobolan prins într-o țevă de scurgere dacă ușile ar fi înghețat. A treia s-a deschis. La fel și a patra, care ducea în unitatea de izolare propriu-zisă. Reacher se afla în centrul crucii, la primul etaj. Deasupra lui se aflau cele trei camere care formau centrul de comandă al unității. În mijlocul fiecărui perete, o ușă ducea spre una dintre aripile celulelor. Reacher avea nevoie de aripa de vest. A identificat ușa. A cincea. A împins-o. S-a deschis.

Reacher a făcut o pauză și s-a uitat la fiecare ușă de celulă în parte. Erau șaisprezece. Cincisprezece dintre acestea erau întotdeauna descuiate, deoarece aripa nu era oficial în funcțiune. Era folosită doar pentru proiecte neoficiale. Hix jurase că Begovic va fi singura persoană închisă acolo. Dar dacă ar fi ascuns în acel loc câțiva psihopați îmblânziți, Hix ar fi putut crede că era o minciună cu care putea scăpa.

Reacher a ascultat. A sesizat sunetul cuiva care se mișca. Două persoane. În prima celulă din dreapta lui. W1. Hix a descris-o ca fiind o zonă de pregătire a transportului. Ușa era deschisă cu un centimetru. Reacher a împins-o până la capăt. Înăuntru, era o masă de operație. Un cărucior de metal acoperit cu instrumente chirurgicale. Un dulap plin de medicamente. Două suporturi pentru perfuzii. Un monitor cardiac. O cutie metalică de mărimea unei persoane cu o baterie de 12 V de tip auto la un capăt pentru a alimenta

sistemul care îi controla temperatura internă, ca un sicriu de călătorie futurist. Un defibrilator montat pe perete. Și doi bărbați îmbrăcați în halate.

Unul dintre bărbați a luat un bisturiu de pe cărucior și s-a năpustit asupra lui Reacher. Drept înainte. Se îndrepta spre burta lui Reacher. Dar fără putere. Fără venin. Tipul nu era un luptător cu cuțitul. Asta era sigur. Reacher i-a dat brațul la o parte, a continuat să se învârtă, luând avânt, și l-a lovit pe tip chiar sub ureche. Forța l- a aruncat peste masa de operație și l-a aruncat în spațiul îngust de lângă perete.

Reacher se întoarse spre celălalt tip. Acesta stătea în picioare cu mâinile ridicate. A spus: „Nu mă răni. Nu-ți voi face probleme. Voi face tot ce vrei”.

„Te pregătești să-l *pregătești* pe Begovic?”.

„Cred că da. Ei nu ne spun numele.”

„Ai de gând să-l tai în bucăți?”

„Doamne, nu. Cumpărătorul face asta. Noi trimitem cadavrele întregi.”

„Cine este cumpărătorul?”

„Nu știu.”

Reacher a făcut un pas mai aproape.

Tipul a spus: „Jur. Este mult peste nivelul meu de plată. Dar există un zvon. Acesta va merge la cel mai mare client al

nostru. Lucrează de pe o navă. În largul coastei Jersey. În apele internaționale. Unde nu există reglementări.”

„Așa că băieții de pe navă l-au tăiat. Și ce au făcut? Îi păstrează părțile corpului până când au nevoie de ele?”

„În cele din urmă. Va rămâne în viață cât timp vor fi recoltate doar organele neesențiale. Știi cum e. Cornee. Un rinichi. Piele. Câteva tipuri de oase. Articulațiile mari. Și sânge. Sângele se reface singur, așa că are sens să-l ținem în viață cât mai mult timp posibil.”

„Cât valorează toate aceste lucruri?”

„Ei folosesc totul, odată ce el este mort. Se ajunge la 800.000 de dolari, poate.”

„Tu trimiți oameni în acest loc. Oameni care sunt în viață când pleacă de aici.”

„Este treaba mea. Fac doar ceea ce mi se spune.”

Reacher a simțit cum bila i se ridică din stomac, așa că a făcut un pas înainte, l-a lovit pe tip în față și a ieșit înapoi pe coridor.

Celulele W2, W4 și W6 au fost goale. La fel și W3. W5 prezenta semne de utilizare recentă. Există un pat obișnuit cu două paturi cu o plapumă albastră palidă și un televizor cocoțat pe un dulap de picioare lângă peretele îndepărtat. Camera mirosea vag a pizza și mâncare chinezească. Era locul în care Carpenter se ascunsese înainte de a-i lua locul lui Begovic la ceremonia de eliberare. W7 era goală. Iar

Begovic însuși se afla în W8. Se afla pe pat când Reacher a deschis ușa, stând absolut nemișcat. Pentru o clipă, Reacher a crezut că e mort. Că întreaga întreprindere fusese o capcană. Apoi Begovic a clipit.

„Anton?” Reacher și-a păstrat vocea liniștită. „Numele meu este Reacher. Sunt și am venit să te ajut. Să te scot de aici. Trebuie să ne mișcăm acum. Poți să te ridici în picioare?”

Begovic nu s-a mișcat. Nu a vorbit.

Deci nu e mort, se gândi Reacher. Doar catatonie. Ceea ce era de înțeles. Tipul fusese închis pe nedrept de ani de zile. I se promisese libertatea. Apoi a fost trimis înapoi la izolare. Reacher a simțit o oarecare simpatie. Dar simțea și cum secunde se scurgeau. „Begovic!”, a spus el. „În picioare. Cu fața în față. Înainte, marș.”

Begovic s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Reacher a scanat camera în căutarea unor bunuri sentimentale, dar nu a văzut niciun candidat probabil, așa că l-a scos pe Begovic pe coridor. Apoi spre ușa din centrul unității. Erau la jumătatea drumului când luminile s-au stins. A fost întuneric total timp de șase secunde lungi. Reacher a auzit două bubuituri metalice. Unul în spatele lui. Unul în față. Respirația lui Begovic a devenit mai puternică. Mai repede. Mai puțin adâncă. Apoi s-a auzit o *pocnitură* adâncă și lumina a revenit, doar că la jumătate din luminozitate.

„Ce s-a întâmplat?” Vocea lui Begovic era moale și joasă.

„S-a întrerupt curentul principal”, a spus Reacher. „S-a trecut la generatoarele de rezervă.”

„OK.” Begovic a început să se miște din nou.

Nu e în regulă, s-a gândit Reacher. Nu în aceeași emisferă cu OK. Dar nu a spus nimic până nu a ajuns la ușă. Nu avea rost să dea alarma dacă se înșela. Ceea ce nu era cazul. Era exact cum se temea.

Ușa era acum încuiată.

Emerson și Graeber au găsit fără probleme locul pe care îl căutau în afara localității Winson. Graeber conducea furgoneta neagră care era așteptată la locul de întâlnire. Emerson o conducea pe cea albă. Au continuat timp de un sfert de milă după ce au reperat localul, apoi au tras pe marginea drumului pentru a se gândi la următoarea mișcare.

Au fost la timp. Zona era izolată. Amenajarea părea simplă. Singura problemă pe care oricare dintre ei o putea vedea era intrarea. Locul nu era cel mai sigur pe care îl întâlniseră vreodată, dar erau obișnuiți să lucreze în clădiri părăsite. Aici ar fi avut de-a face cu cel puțin o persoană. Poate mai multe. Și trebuiau să ia provizii cu ei. Butoiul, în special. Ceea ce însemna să deschidă poarta. Și să o facă în liniște.

Cel mai bun scenariu la care putea să se gândească oricare dintre ei era că tipul pe care voiau să-l surprindă era deja acolo. Dacă era acolo, puteau lăsa cloroformul să-și facă efectul și apoi să facă atâta zgomot câtne necesar cu poarta. Puteau să dinamiteze afurisitul ăla de lucru dacă voiau.

Au petrecut încă două minute în care au discutat despre opțiunile lor, apoi au stabilit un plan. Unul simplu, care îi

plăcea cel mai mult lui Emerson. Deocamdată ar fi lăsat
vehiculele acolo unde se aflau. Au luat scara ușoară, o prelată
și o frânghie din duba albă. Se cățărau pe perete. Să
cerceteze toate clădirile din complex. Aduceți cloroformul. Și
să sperie că vor avea noroc.

„Ce s-a întâmplat?” a spus din nou Begovic.

Reacher știa, dar nu a vrut să intre în detalii. Își amintea că auzise totul despre asta de la un caporal cu spirit tehnic pe care îl cunoscuse la Leavenworth cu ani în urmă, când fusese acolo pentru un transfer de prizonieri. Tipul îi explicase că ușile închisorilor nu sunt deschise în mod natural, cu posibilitatea de a fi blocate la nevoie. Este invers. Starea lor naturală este de a fi încuiate și pot fi făcute să se deschidă la nevoie. Ele funcționează prin faptul că au doi magneți concurenți. Unul permanent. Unul electric. Magnetul permanent este fixat în perete. Acesta trage în mod natural o bară de oțel de-a lungul unui canal ecranat din ușă și într-o priză din cadru, blocând-o. Dacă electromagnetul primește curent, se activează și, deoarece este setat să fie mai puternic decât magnetul permanent, trage bara de oțel în direcția opusă, din priza din cadru, deblocând-o.

Sistemul are două avantaje. Ușile pot fi blocate sau deblocate cu ușurință de la distanță. Este doar o chestiune de a aplica sau de a refuza curentul la electromagnet. Iar dacă se întrerupe curentul electric din orice motiv, chiar și pentru o clipă, sistemul nu este sigur, iar ușile revin automat la blocat.

Cineva își dăduse seama că Reacher a setat toate ușile de pe traseul său să fie deschise. Nu puteau să le închidă cu comenzile obișnuite pentru că Reacher le distrusese cu un ciocan. Așa că au tăiat curentul. Circuitele de rezervă au fost ținute deliberat izolate de încuietori. Reacher nu a putut să nu admire simplitatea soluției. De asemenea, nu se putea ascunde de profunzimea problemelor în care se afla. Prins într-un loc proiectat de experți pentru a fi rezistent la evadare. Singura cale de scăpare posibilă era să

restabilească curentul la electromagnetul din ușă. Ceea ce era categoric imposibil din locul în care se afla.

Doar dacă...

Experții care au proiectat închisoarea nu s-au gândit că una dintre celule va fi plină de echipamente medicale. Reacher a făcut un inventar mental a ceea ce văzuse în W1. S-a gândit că ar putea exista o șansă, dacă fizica sa din liceu rezistase la testul timpului. L-a învățat pe Begovic și i-a spus să îl urmeze.

Reacher a apucat sulul de șervețele de pe ansamblul ciudat de toaletă/birou/oglină din oțel inoxidabil, dintr-o singură bucată și incasabil, din colțul celulei. I-a înmănat-o lui Begovic și i-a spus: „Vreau să scoți toată hârtia de aici. Vreau doar tubul de carton din interior. BINE?”

Begovic a spus: „Sigur”. A apucat rola, a băgat un deget arătător în centru și a început să tragă.

Reacher a spus: „Rămâi aici un minut. Mă întorc imediat.” S-a grăbit să intre în celula W3, a scos ciocanul din fața de pernă, s-a întins și a folosit gheara pentru a smulge din tavan conducta metalică ce purta circuitul de iluminat. A smuls cablurile și a repetat procesul în W5 și W7. S-a întors la W1 și a constatat că Begovic avea tubul de carton pregătit. Reacher a luat cuțitul din fața de pernă și a tăiat o fantă în izolația de la capătul primei lungimi de cablu pe care o recoltase. A prins plasticul între un deget mare și un deget mic, iar cuprul între celălalt deget mare și celălalt deget mic. Le-a tras în direcții opuse și cuprul strălucitor a ieșit la suprafață ca un șarpe care își pierde pielea. repetat procesul

cu celelalte lungimi de sârmăși a ajuns la trei șiruri de doi metri și jumătate, pe care le-a unit într-o singură bucată lungă răsucind îmbinările între dinți

„Bine”, a spus Reacher. „Țineți tubul întins. Ține-l strâns. Nu-l lăsa să se învârtă.”

Reacher a înfășurat cuprul în jurul cartonului din nou și din nou, în sus și în jos, înainte și înapoi, până când a obținut o spirală strânsă și groasă, cu o coadă de 15 centimetri la fiecare capăt. A luat defibrilatorul de pe perete. A legat câte o coadă de cupru de fiecare paletă cu bandă adezivă. A condus-o pe coridor și până la ușă. A apăsă întrerupătorul de pe defibrilator pe care scria „*încărcare*”. A așteptat ca lumina să treacă de la roșu la verde. A rotit cadranul până la setarea de descărcare maximă. A apucat mânerulele izolate care erau atașate la palete. A ținut bobina de cadrul ușii pe partea opusă balamalelor, cam la jumătate. Apoi s-a întors spre Begovic și i- a spus: „Bine. Când ești gata, apasă butonul de șoc.”

Begovic a spus: „Gata”. A întins un deget osos și a înțepat discul roșu.

A fost o străfulgerare ca un fulger. Un zumzet ca o cutie de siguranțe supraîncărcată. Un miros neașteptat de carton ars și de vopsea pârlită. Și un *zgomot surd* când bobina a lovit podeaua după ce cozile de cupru s-au topit.

Reacher a spus: „Bine. Să sperăm că ne-am prăjit doar un magnet.” S-a dus la W1 și s-a întors o clipă mai târziu, cărând bateria de 12 V din cutia de mărimea unui corp. „Un mod de a afla.” Era o conductă metalică pe perete care

ducea departe de cadru, pe partea cu balamale a ușii. Reacher a folosit gheara ciocanului pentru a o smulge. A scos aproximativ un metru și jumătate de cablu, l-a dublat peste lama cuțitului și a tăiat prin el. A tăiat înapoi izolația. A separat cele două fire până când capetele cablului au fost suficient de depărtate pentru a ajunge la polii bateriei. A făcut contact cu partea pozitivă. Apoi cu cel negativ. Apoi a ascultat închipuit că poate auzitija de oțel se supune forței electromotoare și alunecă încet de-a lungul tubului său în interiorul ușii. Se îndepărta de cadru. A ținut firele pe loc timp de douăzeci de secunde. Treizeci. Apoi le-a lăsat să cadă și s-a ridicat în picioare.

A luat fața de pernă și s-a întors spre Begovic. „Asta este. A funcționat. Sau nu.”

A funcționat. Reacher a împins ușa. Aceasta s-a întors. Și a ajuns față în față cu trei bărbați. Doi gardieni cu puști AR-15. Și un tip în costum, cu fața palidă.

Reacher a apucat crosa armei paznicului cel mai apropiat și a împins-o spre tavan. L-a lovit pe al doilea paznic în boabe. L-a lovit pe cel mai apropiat în față. Și l-a lovit pe al doilea paznic în cap înainte ca acesta să se târască.

Begovic a fugit spre ușa care ducea spre coridorul de ieșire. Aceasta era încuiată.

Tipul în costum nu s-a mișcat. A spus: „Tu trebuie să fii Reacher. O intrare dată naibii.”

Reacher a strâns puștile și le-a pus pe umăr. „Cine ești tu?”

Tipul nu a răspuns.

Begovic a spus: „Îl cheamă Riverdale. Gardianul. Este un nemernic complet”.

Reacher a spus: „Riverdale? BINE. E timpul să te răscumperi. Ușile astea trebuie să se deschidă.”

Riverdale a rămas tăcut pentru o clipă. Apoi a spus: „Nicio problemă. Pot să fac eu asta. Trebuie doar să faci un singur lucru pentru mine mai întâi.”

Reacher nu a spus nimic.

Riverdale a arătat cu degetul spre Begovic. „Omoară-l. Zboară-i capul. Apoi poți pleca de aici.”

Reacher a clătinat din cap. „Înțeleg de ce nu vrei să se plimbe pe aici, liber. Dar asta nu funcționează pentru mine.”

Riverdale a spus: „Acesta este unul dintre acele lucruri de genul „binele oamenilor” versus „binele celor puțini”. Împușcă-l, asta înseamnă o persoană moartă. Dacă nu-l împuști, nu te pot lăsa să-l iei cu tine. Asta e un dat. Așa că ușile vor rămâne încuiate până când vor sosi mai mulți oameni de-ai mei.”

„Mai ai și alți băieți?” „Mult mai multe. Vă vor ucide pe amândoi. Probabil că vei reuși să mă omori pe mine înainte de a sângera. Deci sunt trei oameni morți. Trei morți e mai rău decât unul. E de trei ori mai rău. Asta e etica 101. Așa că te întreb. Fă un lucru moral. La naiba, chiar și Begovic probabil că vede logica.”

Begovic a spus: „La naiba cu logica”.

Reacher a spus: „Logic. Fără logică. Tot nu funcționează pentru mine.”

Riverdale a spus: „Bine, o să îndulcesc nota de plată. Omoară-l. Mergem amândoi. Ți dau un milion de dolari, bani gheață. Am auzit că ești falit. Asta e șansa ta să trăiești ca un prinț.”

„Am tot ce-mi trebuie. Tot ce-mi doresc. Ceea ce mă face să am o situație mai bună decât orice prinț. Așa că nu se poate.”

„Privește în jur, Reacher. Uită-te la locul ăsta. Chiar vrei să mori aici? Astăzi?”

„Toată lumea trebuie să moară într-o zi. Undeva.”

„Dar aici? Acum?”

„Nu cred că se va întâmpla asta. Doar dacă un meteorit
întâmplător nu aterizează pe noi.”

„Nu? Și ce propui?”

„Deschideți ușile. Privește-ne cum ieșim.”

„Fii serios.”

„Deschideți ușile. Împușcă-te în cap. Nu ne privi cum ieșim.”

Riverdale a tăcut o clipă, apoi a spus: „Ești căsătorit,
Reacher?”.

Reacher a spus: „Nu.”

„Ai fost vreodată căsătorit?”

„Nu.”

„Prietenă? Parteneră?”

„Nu.”

„OK. Având în vedere că ești un om al străzii și nevoiaș,
bănuiesc că nu prea ai parte de prea multă acțiune. Așa că
am o idee. Ar putea înclina balanța.” Riverdale și-a scos
telefonul și a format rapid un număr. Când i s-a răspuns la
apel, a spus: „Reacher e neutralizat.”

Trebuie să mă întorc la birou. Pornește din nou curentul și
deblochează ușile dintre SI și acolo.”

Timp de douăzeci de secunde nu s-a întâmplat nimic.
Apoi s-au auzit niște clicuri simultane din toate părțile
încăperii, iar luminile au crescut cu un nivel.

Riverdale a pornit spre ușa de ieșire. A spus: „Vino cu mine”.

Reacher și Begovic l-au urmat prin coridorul acoperit. Capcana pentru șobolani, așa cum Reacher se gândise deja la ea. Se aștepta ca gardienii să dea buzna în orice clipă pe ușa din spatele lor. Sau ca Riverdale să se prăbușească pe podea la un semnal prestabilit și gloanțele să îi sfâșie din față. Au parcurs jumătate din distanță. Trei sferturi. Au luat-o la stânga la sfârșit. Și, în sfârșit, au ajuns în clădirea următoare. Riverdale i-a condus pe cei din față pe un rând de trepte de beton. A spus: „Acesta este blocul administrativ original. Toți ceilalți s-au mutat în clădirea nouă și luxoasă a lui Hix. Dar nu și eu.”

Treptele se deschideau spre un coridor murdar. Mirosea vag a varză fiartă și a canalizare stagnantă. Pe o parte erau ferestre care dădeau spre două dintre curțile de exerciții. Și șase uși de birou pe cealaltă parte. La capătul celălalt, o bară metalică era fixată de perete. Reacher și-a închipuit că ar fi fost pentru încătușarea oamenilor, deși era într-un loc foarte illogic.

Riverdale i-a condus pe Reacher și pe Begovic de-a lungul coridorului și a intrat în ultimul birou. Podeaua era din beton gol. Pe tavan erau tuburi fluorescente în cuști. Pe pereți erau poze înrămate cu motociclete. O canapea rezemată de peretele îndepărtat, acoperită cu catifea de culoare aurie. Și un birou de metal în centrul camerei. Riverdale s-a îndreptat

spre el și a descuiat sertarul de sus. A scos o tabletă de calculator, a activat-o cu amprenta degetului

mare, a deschis un dosar cu fotografii și i l-a înmănat lui Reacher. I-a spus: „Aruncă o privire”.

Reacher a răsfoit fotografiile. Toate erau femei. Cea mai tânără ar fi fost încă în adolescență. Cea mai în vârstă, poate în jur de șaizeci de ani. Toate erau dezbrăcate. Și toate pozele fuseseră făcute în acea cameră.

Riverdale a spus: „Nu te grăbi. Alege-ți preferatul. O pot aduce aici într-o oră. Poți să faci ce vrei cu ea. Cât timp vrei.”

Reacher a întrebat: „Ce ai de câștigat?”.

„Îl iau pe Begovic.”

„Și apoi?”

„Puteți pleca. Liber ca o pasăre.”

„Cum?”

„La fel cum ai intrat și tu, cred. Oricare ar fi fost acela.”

„Știi cum am intrat. Ți-ai dat seama după ușile pe care le-am deschis. Crezi că sunt nebun? Nu mă întorc la fel.”

„Bine. Dacă vă pot garanta o ieșire sigură, ne-am înțeles?”

„Ce fel de cale sigură?”

Riverdale și-a desfăcut cravata, și-a descheiat nasturele de sus și a scos de sub cămașă o cheie pe un lanț. „Aceasta deschide o poartă. Una privată. Nimeni nu știe de ea în afară de mine.”

„Unde?”

„Peretele îndepărtat al depozitului. Te aduce pe partea sigură a gardului. Te duce la o cărare tăiată în malul râului. Până la una dintre vechile peșteri. A fost folosită de când toată zona asta era franceză. Pirați. Contrabandiști. Contrabandiști. Acum eu. Am magazine acolo. Mâncare. O barcă. O barcă gonflabilă.”

„Prostii.”

„Este adevărat. Am fost aici când a fost construită închisoarea. Am adăugat și eu câteva elemente în plus. Am avut sentimentul că va veni o zi ca asta. Când cineva va trebui să plece în grabă. Credeam că eu voi fi acela, dar...”

Reacher a dat din cap. „Încă o întrebare, apoi ne putem strânge mâna. La ce oră trebuie să fie ridicat Begovic?” „De ce?”

„Am o sete de cunoaștere.”

Riverdale a ridicat din umeri. „Douăzeci și cinci de minute de acum încolo, mai mult sau mai puțin.”

Reacher a întins mâna dreaptă. Riverdale a făcut un pas mai aproape pentru a o lua. Apoi Reacher a înfipt partea laterală a tabletei în gâtul lui Riverdale cu stânga. Laringele lui Riverdale s-a prăbușit. A căzut pe spate și a aterizat

zvârcolit pe canapea. Nu mai putea să respire. Nu mai putea țipa. Și-a zgâriat gâtul. Lacrimile îi curgeau din ochi. Reacher a aruncat tableta pe jos și a călcat-o în fragmente. A trecut la birou și a scotocit prin sertarul deschis. A scos o riglă de 12 inci. S-a mutat înapoi și l-a apucat pe Riverdale de umeri. L-a răsturnat. L-a ținut de canapea cu genunchiul. A strecurat rigla între ceafă lui Riverdale și lanțul de oțel care ținea cheia. Și a început să se întoarcă.

Lanțul a tăiat în pielea lui Riverdale. Sângele s-a scurs pe canapea. Reacher a întors din nou rigla. Lanțul a mușcat mai adânc. Sângele s-a revărsat pe țesătură mai repede decât putea să se absoarbă. Reacher a întors din nou rigla. Și din nou. Și din nou. Lanțul a tăiat carnea lui Riverdale. L-a sfâșiat traheea zdrobită. Și în cele din urmă i-a tăiat carotida. Sângele s-a împrăștiat pe spătarul canapelei și pe perete. Reacher i-a înclinat capul lui Riverdale cu câteva grade, i-a împins gâtul în pernă și l-a ținut acolo până când inima lui nu a mai avut ce să pompeze.

Reacher se ridică și se uită la Begovic. A spus: „Ce?” Mi-a plăcut rațional tipul. A primit ceea ce a meritat”.

Begovic nu a răspuns.

Reacher a spus: „Ești de acord cu ce s-a întâmplat?”

„Nu s-a întâmplat nimic.” Fața lui Begovic era goală. „Nu am văzut nimic.”

Reacher a dat din cap și a pornit spre ușă. „Haideți. E timpul să plecăm.”

Begovic nu s-a mișcat. „Cum rămâne cu cheia? Ieșirea secretă?”

Reacher a spus: „Nu o folosim”.

„De ce nu?”

„Ori nu există, ori e o capcană.”

„De unde știi?”

„Este un principiu universal. Dacă ceva pare prea frumos ca să fie adevărat, este prea frumos ca să fie adevărat.”

„Cred că da.” Begovic a făcut un pas, apoi s-a oprit din nou.
„Aș fi vrut să fi înțeles asta acum șaisprezece ani.”

„Ce s-a întâmplat acum șaisprezece ani?”

„Am fost arestat. Prima dată.”

Reacher a rămas tăcut.

Begovic a spus: „Am întâlnit o fată. Am vrut să-i cumpăr un inel. Dar nu aveam niciun ban. Așa că un tip mi-a împrumutat niște bani. Mai mult decât aveam nevoie. Un prieten al unchiului meu mort.”

„Banii erau murdari.”

„Corect. Dar nu asta era problema. Nu am fost prins. El a păstrat una dintre bancnotele cu amprente mele pe ea. A spus că va spune la poliție că trec falsuri dacă nu fac ceva pentru el. Și a fost ușor, așa că m-am gândit, de ce nu?”

„Ce a vrut să faci?”

„Mergeți în anumite locuri. în anumite momente. Acolo unde oamenii mă vor vedea. Asta a fost tot.”

„Tu erai țapul lui ispășitor. Când a simțit căldura, ți-a înscenat totul.”

„Corect. Apoi am intrat în mai multe probleme. Cea mai mare parte a fost din cauza mea. Dar totul a început cu el.”

„Îmi pare rău.”

„Nu fiți. Nu e vina ta. Spune-mi doar, cum vom ieși dacă nu putem folosi cheia?”

„Am o idee. Dar am putea folosi o diversiune mai întâi.”

Reacher a spart cu cotul pătratul de sticlă și a lovit butonul care se afla în spatele acestuia. Un claxon s-a înfășurat și a început să sune. Luminile roșii au început să clipească. Reacher i s-a alăturat lui Begovic la fereastră și au privit în jos spre curțile de exerciții. Deținuții au început să apară din două dintre unități. A și B. La început, încet. Oamenii păreau ezitanți. Nesiguri. Apoi, fluxurile de corpuri au devenit mai rapide. Mai zgomotoase. Curțile au început să se umple. Deținuții s-au îmbrâncit și s-au împins. Gardienii au apărut în turnurile de supraveghere. Unul dintre ei avea un megafon, precum și o pușcă. A început să strige instrucțiuni. Acestea erau înăbușite. Indistincte. Indiferent ce spunea, prizonierii nu l-au luat în seamă.

Reacher se întoarse spre Begovic. „De ce nu iese nimeni din blocul C?”.

Begovic a ridicat din umeri. „Nu știu.”

„Este blocul în uz?”

„Cred că da. A fost înainte să mă întorc la izolare. Obişnuiam să văd băieţi de acolo în sala de mese. Mă îndoiesc că au închis-o de atunci. De ce ar fi făcut-o? Unde s-ar fi dus toată lumea?”

Reacher s-a gândit la conversaţia pe care a avut-o cu Maurice, jurnalistul, în faţa casei lui Hix. Despre droguri. Teoria lui Maurice că Minerva le fabrica. Apoi le furniza populaţiei captive. Reacher a respins ideea când a aflat despre comerţul cu organe. Acum se răzgândea. Poate că nu era o situaţie de tipul „ori una, ori alta”. Poate că Minerva era suficient de lacomă pentru a le face pe amândouă. A spus: „Tipii ăştia din blocul C. Îţi aminteşti ceva despre ei?”

„Cred că da. Erau un pic cam încrâncenaţi. Stăteau împreună, în general. Nu vorbeau cu ceilalţi prizonieri. Păreau mai prietenoşi cu gardienii.”

Reacher a condus-o înapoi pe scările de beton şi apoi de-a lungul unei grămezi de coridoare şi pasarele. A fost un proces de încercare şi eroare. De trei ori au ajuns la uşi care nu se deschideau. Alarma de incendiu crease o zonă accesibilă mai largă decât de obicei între unităţile de detenţie şi curţile de exerciţii, dar aceasta nu se extindea până la perimetrul închisorii. Graniţa acesteia nu era previzibilă. Reacher şi Begovic trebuiau să-şi croiască drum înainte şi înapoi, uneori dublându-se din cauza blocajelor, alteori ocolind obstacolele. Reacher se aştepta să dea peste un gardian la fiecare uşă. La fiecare curbă. Dar, în această

privință, diversiunea funcționa. Atenția tuturor era concentrată asupra curților de exerciții. Iar Reacher nu trebuia să-și facă griji în privința camerelor de luat vederi. Nu avusese timp ca monitoarele să fie reparate. Așa că, după cinci minute lungi și un traseu pe care numai o cioară nebună și beată ar zbura, Reacher și Begovic au ajuns la intrarea în Unitatea C.

Ușa de la hub era deschisă. Era blocată de un bloc de ciment. Reacher a deschis drumul înăuntru. Dispunerea de bază era aceeași ca în unitatea de izolare. Există un spațiu pătrat, central, cu aripi care se desfășurau perpendicular pe fiecare perete. Ușa de la fiecare dintre ele era deschisă. Sunetul vocilor, mișcarea și activitatea se revărsau ca și cum s-ar fi aflat în holul unui birou sau al unui atelier. Aerul era încărcat de solvenți și de mirosul de fum.

Reacher a început cu aripa de vest. Era ca o combinație între un studio de artă și un dormitor. Existau șase paturi distanțate în mod egal între zone pline de șevalete acoperite cu pânze. Mai multe erau atârinate pe pereți. Existau rafturi metalice care debordau de vase de vopsea, borcane cu diluant și pachete de pensule. Lumini suplimentare fuseseră fixate pe tavan. Erau prevăzute cu un fel de becuri albastre, astfel încât întregul spațiu părea că este scaldat în lumina zilei, deși nu existau ferestre. Erau șase tipi acolo. Aveau șorțuri decolorate și pătate peste uniforme de pușcărie. Erau cu toții ocupați. Unul dintre ei lucra la o copie a unui Monet. Doi la Van Gogh. Unul la un Mondrian. Unul la un Picasso. Unul arunca cu vopsea brută pe o pânză dreptunghiulară lungă, întinsă pe podea. Nici unul dintre ei nu-i dădea atenție lui Reacher sau Begovic.

Aripa nordică era domeniul a patru tipi care lucrau la documente. Doi cu calculatoare. Doi de mână. Reacher s-a uitat peste umărul unuia dintre cei care lucrau manual. În fața lui se aflau două bucăți de hârtie. Erau de aceeași mărime. Una era plină de scris. Era testamentul cuiva. În el erau așezate cu minuțiozitate numele persoanelor care urmau să primească o grămadă de bani, bijuterii, mașini și o colecție de puști de vânătoare de epocă. A doua pagină era pe jumătate plină. Scrisul arăta identic. Lista aceleași obiecte. Aceleași cantități. Aceleași valori. Dar numele persoanelor care urmau să moștenească erau diferite. O femeie care nu era menționată deloc în primul document era programată să facă curățenie cu al doilea.

Reacher a spus: „Ai putea scrie o scrisoare cu scrisul altcuiva?”.

Tipul cu stiloul a spus: „Sigur, al cui?”.

„Și dacă era un bilet de adio?”

„Desigur. Astea sunt ușoare. Fără termeni tehnici. Nu sunt prea lungi. Nu prea des, oricum.”

Aripa de est era plină de sculptori și bijutieri. Trei tipi lucrau la blocuri de marmură. Unul dintre ei avea lut până la coate. Unul suda grinzi gigantice împreună. Unul scobea un trunchi de copac. Cinci topeau metale galbene și albe în creuzete îndoite și adăugau pietre de tot felul de culori pentru a face inele, brățări și pandantive. Pe perete erau postere care arătau versiuni mărite ale unor piese de firmă de la Tiffany, Cartier și Bvlgari. Unele dintre bibelourile de pe bancurile de lucru ale băieților erau aproape imposibil de distins pentru ochiul lui Reacher.

În aripa sudică se aflau șase tipuri cu calculatoare. Stăteau pe scaune de birou ponosite, se holbau la ecrane așezate pe birouri ponosite și șubrede și zornăiau la tastaturi fără fir. Trei dintre ei erau practic inerti, ca niște roboți, doar degetele și ochii dând semne de viață. Ceilalți aproape că dansau pe scaunele lor ca niște pianiști de concert sau muzicieni rock din anii '70.

Reacher l-a bătut pe umăr pe unul dintre băieții animați. A spus: „Ai avea o problemă în a sparge e-mailul cuiva?”.

Tipul s-a oprit din agitație și a spus: „Da, o problemă uriașă. Eu o fac doar de 50 de ori pe zi”.

„Ai putea citi mesajele cuiva?”

„Citește-le. Modifică-le. Șterge-le. Copiați-le. Orice doriți.”

Ceasul din capul lui Reacher îi spunea că era timpul să plece. L- a apucat pe Begovic și a deschis drumul spre ieșirea din Unitatea C. Era încă convins că se vor intersecta cu un paznic. Sau cu o echipă de gardieni rechemăți la datorie pentru a se ocupa de scandalul rezultat în urma alarmei de incendiu. Dar, din nou, agitația își servea scopul. Au ajuns la Unitatea SI fără să fie detectați.

Cei doi băieți care susținuseră piesa lui Riverdale erau încă pe podea. Erau încă inconștienți. Reacher i-a târât prin ușa pe care o dezactivase și i-a împins în celula de pregătire. Le-a mai dat fiecăruia câte un șut în cap pentru a se asigura că nu-și vor face o apariție nedorită prea curând. A făcut același lucru și cu perechea de medici pe care o lăsase acolo

mai devreme. A scos încărcătorul și a aruncat una dintre puști pe masa de operație. A verificat SIG-ul cafeniu. Apoi a ieșit din nou în hub.

Reacher a desfăcut cealaltă pușcă de pe umăr și i-a spus lui Begovic: „Pune-ți mâinile la spate ca și cum ar fi legate. Uită-te la podea. Fă ce-ți spun eu”.

Un minut mai târziu, ușa de la aripa sudică a unității s-a deschis. Doi tipi au intrat. Aveau o targă grea. Unul dintre ei împingea. Unul trăgea. Tipul din față a spus: „Care este povestea aici? De ce...”

Tipul s-a oprit din vorbit. Se uita la Reacher. Nu înțelegea de ce se afla acolo cineva pe care nu-l recunoștea. Se pare că era o persoană cu autoritate. Care nu făcea parte din program. A aruncat o privire spre Begovic. Nu înțelegea de ce prizonierul stătea în picioare. De ce era încă conștient. De ce nu era în cutie, gata de transport. Creierul tipului s-a zbătut pentru o secundă. Încerca să potrivească toate piesele laolaltă. Apoi a renunțat la puzzle. Nu conta care era imaginea exactă. Pentru că, indiferent de forma pe care o avea, ceva nu era în regulă. Asta era evident. Așa că a dat drumul la targă și mâna i-a fugit spre buzunar.

Reacher nu știa dacă tipul se îndrepta spre o armă sau spre un telefon. Nu a așteptat să afle. A făcut un pas înainte și a învârtit pușca în timp ce se mișca. Apoi a înfipt capătul plat al crosei în podul nasului tipului. Tipul s-a prăbușit pe targă, apoi s-a rostogolit pe o parte a acesteia. S-a prăbușit pe podea și a rămas nemișcat, cu fața în jos, cu sângele curgându-i constant în jurul capului.

„Nu te mișca.” Reacher a întors pușca și a îndreptat-o spre tipul care împingea targa. „Poți să ne arăți drumul de ieșire. Sau vă pot duce la una dintre curțile de exerciții. Sunt vreo sută de băieți acolo care v-ar fi bineveniți. Asta e sigur. BINE. Aveți cinci secunde să vă decideți.”

Autoconservarea a învins. Reacher și Begovic l-au urmărit pe tip prin aripa de sud a unității. Ușile celulelor erau toate deschise. Nu se auzea niciun sunet din interiorul vreuneia dintre ele. Doar scârțâitul a trei perechi de pantofi pe podeaua de beton. O ușă era încastrată în peretele la capătul cel mai îndepărtat. Era făcută din oțel. Vopsită în gri. Părea nouă. Strălucitoare. Tipul care conducea și-a ținut cartea de identitate în dreptul unui pătrat de plastic alb așezat în cadru. Încuietoarea a făcut clic și tipul a împins ușa. Aceasta ducea spre o alee acoperită. Era mai îngustă decât celelalte prin care trecuse Reacher. Nu existau linii pictate pe jos. Avea metal ondulat solid în loc de plasă deschisă. Aerul era cald și viciat. Mergea drept pe o distanță de treizeci de metri. Era o curbă la stânga. Apoi a mers drept încă patruzeci de metri. La capăt era o altă ușă din oțel gri, care dădea într-un fel de magazie mare. Erau rafturi de la podea până la tavan pe două laturi. Erau pline de materiale de curățenie, uniforme de închisoare și conserve de mâncare uscată. O dubă era parcată în centru. Era albastru închis și lucioasă, ca cea pe care o văzuse Reacher în fața Riverside Lodge. Fusesse împinsă cu spatele în spațiul respectiv. În fața ei, în mijlocul peretelui opus, se afla o ușă rulantă pentru vehicule. Nu se vedea nicio altă persoană. Reacher s-a uitat pe geamul șoferului. Cheile erau în contact.

Reacher a spus: „Ce deschide ușa de ieșire?”

Tipul a spus: „Există o telecomandă prinsă în vizor. Apeși pe buton și ușa se ridică. Apropie-te de poarta din gardul interior. Se va deschide. Trageți înainte spre poarta din gardul exterior. Cea interioară se va închide singură. Apoi aprindeți farurile de trei ori. Tipul din cabină vă va lăsa să ieșiți.”

„Aprindeți farurile. Serios?”

„Acesta este semnalul.”

Reacher a văzut că tipul nu-l privea în ochi. Așa că a deschis ușa din spate a dubei și a spus: „Urcă. Mergi cu Begovic. Când plecăm de aici, vin și te las să cobori. Dar mai întâi o să bat la perete. Dacă ușa se deschide și Begovic nu a auzit ciocănitul, o să-ți scoată o rotulă.”

Tipul a clătinat din cap și a făcut un pas înapoi. „Așteaptă. Tu nu aprinde luminile. Nu faci nimic. Doar te apropii de poarta exterioară. Ofițerul din cabină are ordin să lase duba asta să intre sau să iasă, oricând, fără cazier, fără percheziție. Nu vă faceți griji. Nu veți fi închiși prea mult timp.”

Penned în. Două cuvinte de care lui Reacher nu-i plăcea să audă. Nu când se aplicau la el.

Reacher nu l-a obligat pe paznic să urce în spatele dubei. Pentru că Reacher nu-l cunoștea suficient de bine pe Begovic. Nu putea prezice cum va rezista Begovic la presiune. Dacă se agita sau dădea semne de panică, era prea mare riscul ca paznicul să se îndrepte spre armă. Putea să facă un zgomot. Să-l alerteze pe cel care era de serviciu în

cabină. Begovic putea sfârși prin a încasa un glonț rătăcit. Sau unul deliberat. Așa că Reacher a adoptat o altă abordare. L-a doborât pe tip, i-a rostogolit trupul pe raftul de jos, în partea laterală a camerei, și a îngrămădit o grămadă de combinezoane portocalii în balot în fața lui.

Motorul furgonetei a pornit la prima rotire a cheii. Ușa de ieșire s-a deschis la prima apăsare a telecomenzii. Poarta din gardul interior s-a dat la o parte în momentul în care furgoneta s-a apropiat. A alunecat la loc în momentul în care duba a trecut. Apoi nu s-a mai întâmplat nimic. Poarta exterioară a rămas pe loc. Era complet nemișcată. Inert. Ca și cum ar fi fost sudată. Sau ca și cum ar fi fost doar un alt panou fixat în gard. Gardul electrificat. Era în stânga lor. La dreapta lor. Și acum efectiv în față și în spate. Nu exista nici o cale de înaintare. Nici o cale de întoarcere. Nu aveau unde să se ducă, chiar dacă ar fi abandonat vehiculul.

Poarta exterioară nu s-a mișcat.

Reacher s-a uitat la cabină. Nu a putut vedea înăuntru. Geamul era oglindit. Poate că nu era nimeni acolo. Poate că protocolul de alarmă de incendiu îi cerea paznicului să asiste la evacuarea din cealaltă parte a închisorii. Sau poate că paznicul era încă la postul său, așteptând un fel de semnal. Ceva despre care Reacher nu știa. Ceva ce trebuia să facă, altfel gardianul ar fi dat alarma. Întăririle ar veni din spate, se gândea Reacher. Prin depozit. Înarmați până-n dinți. S-a uitat în oglindă. Ușa rulantă era încă închisă. Deocamdată.

Poarta exterioară nu s-a mișcat.

Piciorul lui Reacher era pe frână. Se gândea să-l mute pe pedala de accelerație. Nu avea rost să încerce să spargă poarta. Ar fi fost prea puternică. Proiectată să oprească un vehicul mult mai greu. Cu o cursă. Nu de la o pornire în picioare. Reacher nu avea nicio îndoială în privința asta. Dar s-a gândit că ar putea provoca o lovitură. Să pună o parte din metalul camionului în contact cu plasa sau cu cadrul. Apoi ar putea deschide ușa din spate a camionetei. Spațiul de marfă era prevăzut cu rafturi. Le văzuse când îl instalase pe Begovic. Putea să smulgă câteva. Să le folosească pentru a lega partea din spate a dubei de gardul interior. Poate provoca un scurtcircuit. Poate să întrerupă curentul suficient de mult timp pentru a se cățăra. Dacă ar putea găsi ceva care să acopere sârma de ras.

Poarta exterioară nu s-a mișcat.

Reacher s-a uitat în jos. Erau covorașe pe podea. În ambele locuri pentru picioare. Erau făcute din cauciuc. Foarte rezistente. Făcute pentru a proteja podeaua vehiculului de cizmele îmbibate de ploaia din Mississippi. Și suficient de groase pentru a salva o persoană de la tăierea în bucăți. Poate. Era o singură cale de a afla. Reacher a început să-și ridice piciorul. Apoi s-a oprit. Și a apăsât din nou în jos pentru o clipă.

Poarta exterioară a tresărit. A tremurat. Apoi a sărit într-o parte.

Begovic o trecut din zona de marfă pe scaunul pasagerului când au ajuns la o distanță sigură de închisoare, dar nu a scos niciun cuvânt pepe tot restul drumului până la casa lui Bruno Hix. S-a lipit de scaun și a rămas complet

nemișcat, în afară de ochii săi, care treceau constant dintr-o parte în alta. Nici Reacher nu a vorbit. Nu voia să-i spună lui Begovic că îl aștepta un puști la casă până când nu erau aproape. Nu voia să-i dea ocazia să se gândească prea mult la asta. Să se sperie. Dar, în același timp, Reacher nu se simțea în largul lui să facă conversații mărunte și lipsite de sens, când îi reținea o informație atât de importantă. Cu cât conducea mai mult, cu atât se simțea mai puțin sigur de alegerea pe care o făcuse. Apoi, dintr-o dată, s-a bucurat foarte mult că nu făcuse nicio mențiune despre copilul lui Begovic.

Erau două dube parcate în fața casei lui Hix. Una era albă, cu numere de Illinois. Părea să aibă câțiva ani vechime. Arăta o mulțime de semne că a dus o viață grea și stătea pe marginea drumului. Cealaltă dubă era neagră. Avea numere de Mississippi. Părea nouă. Strălucitoare. Era în stare excelentă. De la aripa din spate până la parbriz. Dar aripile, capota și nasul erau distruse. Cineva a folosit-o pentru a lovi porțile lui Hix. Tare. Le-a împins la un metru și jumătate.

Reacher a tras pe dreapta în spatele dubei albe. I-a spus lui Begovic să rămână pe loc, chiar dacă aude zgomote dinspre casă. A coborât. Avea SIG-ul bronzat în mână. A verificat cabinele și portbagajele celorlalte două vehicule. Nu erau persoane. Apoi și-a croit drum prin golul din poartă, a traversat aleea, a trecut pe lângă VW și a urcat treptele.

Ușa din fața era deschisă. Reacher a aruncat o privire pe hol. Nu a văzut pe nimeni. Nu auzea nimic. S-a strecurat înăuntru. S-a îndreptat spre stânga, spre bucătărie. Unde îi lăsase pe Hix, Brockman și Carpenter, legați și imobilizați.

Camera era goală.

Lui Reacher nu-i păsa prea mult de cei de la Minerva. Dar era îngrijorat de Hannah și Jed.

El vedea două posibilități. Cei care sosiseră cu furgonetele aveau un al treilea vehicul, pe care l-au folosit pentru a-i răpi pe toți din casă. Sau toată lumea, inclusiv ostilii, se afla încă în casă sau pe teren.

Reacher a preferat a doua opțiune. Prima ar implica un vehicul foarte mare. Ar trebui să aibă o capacitate minimă de opt persoane. Și nu avea sens să abandoneze furgoneta albă. Părea în stare de funcționare, iar în spate era înghesuită cu tot felul de unelte și echipamente specializate.

S-a auzit un zgomot în camera alăturată. Un scârțâit. Era liniște. S- a întâmplat doar o singură dată. Dar Reacher auzise cu siguranță ceva. S-a târât până la ușă. A ascultat. Nu a mai auzit nimic altceva. A apucat mânerul. A deschis ușa. Și a sărit înapoi pentru a evita să fie lovit de un tip care a căzut pe podea, la picioarele lui Reacher.

A fost Maurice. Jurnalistul.

Reacher a spus: „Ce naiba faci acolo?”

Maurice a spus: „Ascunzându-se. Așteptându-te. Ce ți-a luat atât de mult timp?”

„Unde sunt ceilalți? Hannah? Puștiul?”

„În spate. Cred că da.”

„Crezi?”

„Cred că toți sunt.”

„Toate?”

„Hannah. Copilul. Hix și Brockman. Carpenter. Și doi tipi noi.”

„De la Minerva?”

„Nu. Nu au venit să salveze pe nimeni. Cu siguranță nu. Era ca și cum îl căutau pe Carpenter. De parcă el era ținta lor.”

„De ce te-au părăsit?”

„Ei nu știau despre mine. Eram în spălătorie. M-am dus acolo sperând că era o cămară. Eram flămândă.”

„Nu au căutat?”

„Mă ascundeam. Mă pricep la asta. Am avut destulă practică.”

„Deci ai văzut ce s-a întâmplat? Sau doar ai auzit?”

„Am văzut câteva. Nu au căutat imediat. Au intrat în forță. Hannah s-a dus după pistolul ei. Dar au fost prea rapizi”.

„Sunt înarmați?”

„Un tip, cel mai tânăr, avea o armă. Cel mai în vârstă avea un fel de butelie și o cârpă. I-a dat pistolul lui Hannah la o parte, apoi i-a înfipt cârpa în față. Ea a căzut la pământ. Jed a încercat să-l atace pe tip. A sărit, iar tipul l-a apucat și i-a

înfipt cârpa în față și a căzut și el la pământ. Apoi au căutat. După aceea am ascultat doar.”

„Ce au vrut cu Carpenter?”

„Unul dintre ei, cel mai în vârstă, cred că, pentru că avea tonul ăsta de parcă el era șeful, a început să-l interogheze. A fost cam ciudat. A spus că Carpenter vânduse niște ficat care era stricat și că îi omorâse fiul. A vrut să știe de unde provenea. Dacă Hix și Brockman erau implicați.”

„Ce a spus Carpenter?”

„Nimic. Nu a vrut să răspundă. Tipul mai în vârstă a spus că nu e nicio problemă. Avea ceva mai bun pentru a-i dezlega limba. Apoi cred că a folosit ce era pe cârpă ca să le adoarmă. Am auzit niște zgomote, apoi o grămadă de alunecări și zgâlțâieli. De cinci ori. Cred că i-au târât pe toți în spate.”

„De ce în spate?”

„Pentru că nu am auzit niciun vehicul și nu erau în față. M-am uitat. Ca să fiu sincer, aveam de gând să fug. Apoi mi-am amintit că te întorci. M-am gândit că ar trebui să rămân și să te avertizez.”

„Ai făcut ceea ce trebuia.” Reacher a pornit spre ușă.

„E un lucru pe care nu-l înțeleg.” Maurice a rămas unde era. „Tipii ăștia vor să se răzbune pentru această otrăvire fatală. Ce legătură are asta cu Minerva? În închisorile lor nu există animale. Compania nu deține nicio fermă. De unde își iau ficatul?”.

„Nu o intoxicație alimentară l-a ucis pe copilul acestui tip.” Reacher a apucat mânerul ușii. „Iar ficatul nu provenea de la un animal. Nu unul cu patru picioare.”

Reacher a traversat holul, a urcat în fugă scările și a intrat în camera centrală din spatele casei. Era un dormitor. Avea o podea din lemn lustruit. Mobilier elegant și palid. Și trei ferestre înalte acoperite de perdele albe, toate închise, care atârnavă până la podea. Reacher a traversat spre fereastra din centru și a tras cu ochiul pe marginea perdelei. Privea printr-o ușă de sticlă, peste balcon și în jos, pe pătratul mare de iarbă pe care îl văzuse când intrase prima dată în casă. Diferența acum era dată de oamenii care se aflau acolo. Hix, Brockman și Carpenter. Goi. Atârând de încheieturile mâinilor de la poarta de iluminat de deasupra scenei. Imobili. Hannah și Jed, pe iarba din dreapta scenei. Cu fața în jos. Îmbrăcați. De asemenea, immobili. Și doi tipi pe care Reacher nu-i mai văzuse până atunci.

Scoteau un fel de gel dintr-un butoi mare și îl împrăstiau în jgheaburi de gheață pe care le luaseră de la bar.

Reacher a fugit înapoi pe scări, a intrat pe ușa din față și a înconjurat partea din spate a clădirii. A pășit pe verandă. Băieții noi au așezat a treia jgheabă pe marginea scenei. Stăteau de o parte și de alta a butoiului. Au auzit pașii. S-au învârtit în jurul lor. Au scos armele. Și au țintit spre Reacher.

Tipul mai în vârstă a spus: „Aruncă arma. Apoi pune-te la pământ. Cu fața în jos.”

Briza sufla direct spre Reacher. Pe lângă cei doi tipi. Pe lângă butoiul lor.

Reacher a spus: „Nu se va întâmpla așa ceva. Nu am nimic cu tine. Sunt aici pentru femeie și pentru copil. Ei vin cu mine. Idioții pe care i-ai spânzurat? Fă ce vrei cu ei”.

Tipul a clătinat din cap. „Femeia și copilul nu pleacă nicăieri. Ne- au văzut.”

Reacher simțea un miros slab. Ceva familiar. El a spus: „În cel mai bun caz, au prins o privire. Nu sunt o amenințare.”

„Nu contează. Ne pot pune la locul faptei. La fel și tu.”

Benzină, în principal, s-a gândit Reacher. Și benzen. Și altceva. Apoi a făcut legătura. Combinația de ingrediente. S-a uitat la butoi. Era aproape gol. Aproape gol. Dar nu chiar. A spus: „Nu e problema mea. Îmi iau prietenii și plec.”

„Nu ești în măsură să ne spui ce se va întâmpla.”

Reacher a spus: „Sunt în poziția perfectă”. Apoi a tras. La țevă. Glonțul a străpuns plasticul și napalmul rămas s-a aprins instantaneu. Părțile laterale s-au îndoit. Unda de șoc i-a doborât pe amândoi. Și o limbă de flăcără portocalie l-a înghițit pe cel mai tânăr. A țipat și s-a răsucit și a tras un singur glonț neprovocat înainte de a pierde controlul asupra armei.

Reacher a sărit de pe verandă, a făcut un pas în față și l-a împușcat pe cel mai tânăr în cap. Tipul mai în vârstă era pe spate. Nu se mișca. Scăpase complet de flăcări. Dar avea o pată roșie pe

cămașă. Jos, în partea stângă a abdomenului. Era umedă. Și creștea. Glonțul prietenului său trecuse chiar prin el.

Tipul s-a rostogolit și s-a pus cu forța pe mâini și genunchi. A încercat să se târască spre scenă. Reacher a pășit peste și i-a blocat calea.

„Mișcă-te.” Vocea tipului era undeva între un cotcodăcit și o șoaptă.

Reacher a rămas nemișcat.

Tipul a dat din cap spre Carpenter. „El. Trebuie să-l facem să vorbească.”

Reacher a spus: „O să sângerezi până la moarte”.

„Mi-a ucis fiul. Are un furnizor. Am nevoie de un nume.”

„Fiul tău a primit un transplant?”

Tipul a dat din cap, apoi s-a prăbușit pe o parte. „Ficatul lui era prăjit. A mers la dezintoxicare după dezintoxicare. Nimic nu a rezistat. Doctorii obișnuiți nu l-au ajutat. Așa că am găsit o clinică. Pe o navă. l-au pus un ficat nou. Dar era rău. Kyle a murit.”

Reacher a spus: „Ceilalți tipi pe care i-ai spânzurat. Ei sunt furnizorii lui. Ei conduc o închisoare. Găsește deținuți de care nimeni nu simte lipsa și îi vinde pentru ca organele lor să fie recoltate.”

Tipul a ridicat capul. „E adevărat?”

Reacher a dat din cap.

Tipul a spus: „Ajută-mă atunci. Împușcă-i.”

„Nu.”

„De ce nu? Tu l-ai împușcat pe Graeber. Prietenul meu.”

„Tipul acela? Era în flăcări. A fost o bunătate. Mă voi asigura că operațiunea din închisoare va fi închisă. Definitiv. Dar nu voi uide pe nimeni cu sânge rece.”

„Vă rog. Pentru fiul meu. Numele lui era Kyle Emerson. Avea 22 de ani.”

„Nu.”

Tipul s-a zbătut înapoi în mâini și genunchi și s-a târât încă un metru.

Reacher a luat o cămașă de pe un teanc de haine de pe marginea scenei. A întins-o și a spus: „Continuă și vei sângera. Oprește-te, apasă asta pe rană, sună la 911, poate vei avea o șansă”.

Tipul a continuat să se târască. A reușit să ajungă în fața scenei. S- a întins. O mână se târa pentru a se agăța de suprafața de lemn. Cealaltă s-a agățat de marginea unui jgheab de gheață. Tipul a încercat să se tragă în sus, dar a reușit doar să tragă jgheabul de pe scenă. Era plină de gel de culoare crem. Gelul i-a inundat pieptul. S-a scurs până în partea din față a pantalonilor și s-a amestecat cu sângele care se impregnase în material. A căzut pe spate. S-a rostogolit. A ajuns în genunchi cu ghearele. Și-a îndreptat spatele. A scos o cutie de chibrituri din buzunar și s-a întors să se uite la Reacher.

„Acum mă bucur că nu i-ai împușcat pe nenorociții ăștia.” Tipul a scos un chibrit. „Acum vor primi ceea ce merită.”

Tipul a aprins chibritul. O flacără s-a aprins la vârful acestuia. A părut hipnotizat de ea pentru o clipă. Apoi, genunchii i-au cedat. S-a prăbușit din nou pe spate. A scăpat chibritul. A aterizat pe stomac. Era încă aprins.

Reacher a sărit de acolo. A fost un răspuns instinctiv. O reacție la foc care îi era întipărită adânc în creier. Imposibil de rezistat. A simțit căldura pe față și pe brațe. A auzit un sunet de *crăpătură*. I s-a părut că l-a auzit pe tip râzând. I s-a părut că îl vede zâmbind. Apoi a ridicat SIG-ul și l-a împușcat între ochi.

Corpul tipului stătea nemișcat. Flăcările dansau mai departe.

Reacher a auzit doua seturi de pași care se apropiau. Amândoi erau precauți. Și erau separate. Maurice a apărut primul pe verandă. Apoi Begovic. Maurice a rămas nemișcat. Begovic a sărit jos și s-a îndreptat spre scenă. Spre foștii săi răpitori. Apoi și-a schimbat cursul. A traversat spre locul în care Jed era întins, s-a ridicat și l-a privit pe puști.

Maurice a spus încet: „Sunt morți?”.

Reacher a arătat spre tipii arși. „Ăștia doi sunt. Ceilalți sunt drogați. Vor fi bine.”

„Ar trebui să le dăm drumul celor de la Minerva?”

Reacher a clătinat din cap. „Nu încă. Mai este încă o persoană ascunsă în lemnărie. Poate mai mult de una. Avem nevoie de tipii ăștia ca momeală.”

Reacher a purtat-o pe Hannah prin deschizătura din poartă și a așezat-o în spatele dubei pe care o luase de la închisoare. Begovic l-a urmat și l-a așezat pe Jed lângă ea. Maurice a mers în urma lui în spate. Nu voia să fie lăsat singur în curte cu cadavrele.

Reacher a închis ușile dubei și s-a întors spre Begovic. „Știi să conduci?”

Begovic a spus: „Cred că da. Obişnuiam să fiu capabil. Dar asta a fost acum cincisprezece ani”.

„Principiul nu s-a schimbat.” Reacher a întins cheile. „Mergi o jumătate de milă mai sus pe drum. Apoi trage pe dreapta și rămâi acolo până vin și eu.”

Reacher a așteptat ca duba să se pună în mișcare, apoi i-a cerut telefonul lui Maurice. Acesta a format numărul de urgență 911. Operatorul de urgență a răspuns după două apeluri.

Reacher a spus: „Am nevoie de poliție. Și, dacă poți, de un preot. Un tip a avut un accident în curtea lui. Îl cheamă Bruno Hix. Tot vorbește despre ceva rău în care a fost implicat. Spune că vrea să se spovedească.”

Operatorul a întrebat: „Domnule, care este adresa unde s-a produs accidentul?”.

Reacher a citit detaliile de pe o plăcuță de pe peretele de lângă poarta lui Hix.

„Cum vă numiți, domnule?”

„Chivington. John.”

„Bine, domnule. Nu vă pot ajuta cu preotul. Dar voi trimite poliția. Și pe paramedici. Rezistați acolo. Ajutoarele vor veni la dumneavoastră în scurt timp.”

Reacher a încheiat convorbirea și i-a dat telefonul înapoi lui Maurice.

Maurice a spus: „Și acum? Să rămân? Sau să plec?” „Asta depinde de tine. Te interesează doar Minerva? Sau ai timp pentru un reportaj despre polițiștii corupți?”

O mașină de poliție a sosit, șapte minute mai târziu. Un Dodge Charger. Nou-nouț. Nemarcant. Avea o lampă de bord intermitentă și se deplasa rapid. A alunecat până la oprire lângă furgoneta neagră care avea nasul înfipt în poarta lui Hix. Ușa șoferului s-a deschis. Un ofițer a sărit afară. Împingea șaiszeci de metri. Uniforma lui era impecabilă. Era călcată cu grijă, dar era strânsă în jurul burții. Și-a scos pistolul și s-a grăbit spre casă.

Polițistul a ocolit clădirea și a pășit pe veranda din spate. A aruncat o privire la cele două cadavre arse. Cel al lui Emerson era încă în flăcări. Apoi a sărit jos, s-a repezit pe iarbă și s-a urcat pe scenă. Hix începea să-și recapete cunoștința. Polițistul i-a dat o palmă pe față lui Hix. Iar și iar. O avalanșă de lovituri scurte și ascuțite. A spus: „Bruno, ce naiba s-a întâmplat? Cine a sunat la 911?”

Hix nu a răspuns. Nu a putut.

„Cine sunt morții ăștia? Cum se face că sunteți atârnați așa? Unde naiba sunt hainele voastre?”

Hix a reușit să clipească.

„Mai sunt și alții? Cineva care să fie în viață?”

Hix a mârâit.

Polițistul și-a coborât vocea. „Bruno, ce le-ai spus?”

Hix a încercat să ridice din umeri. Nu a reușit.

„Focus. Haideți. Concentrează-te. Este important. Ce știu ei?”

Hix a clătinat din cap.

„Ei știu ceva?”

Vocea lui Hix a ieșit aspră, dar liniștită. „Ei știu totul.”

Polițistul a făcut un pas înapoi. A suspinat. „Mulțumesc că ai fost sincer, prietene. Am avut parte de o cursă pe cinste. Îmi pare rău că nu a putut dura mai mult. Dar toate lucrurile bune au un sfârșit.” Și-a strecurat arma în toc. A luat o pereche de mănuși de latex din buzunar. Și le-a pus. S-a aplecat și și-a ridicat manșeta de la pantaloni. Și-a desfăcut cureaua de la husa de la gleznă. A scos un mic revolver argintiu, s-a îndreptat și l-a ținut la tâmpla lui Hix. „O să fac asta repede.”

„Oprește-te.” Reacher s-a ridicat și a ieșit din spatele barului. Ținea în mână SIG-ul. Era îndreptat spre masa centrală a polițistului.

Polițistul a ridicat mâinile și a făcut un pas înapoi.

„Aruncă arma de pe scenă.”

Polițistul a făcut cum i s-a spus.

„Acum celălalt.”

Polițistul și-a aruncat piesa oficială.

Maurice a ieșit din cealaltă parte a barului. Avea telefonul în mână. S-a strecurat înainte până când a fost suficient de aproape pentru a citi ecusonul polițistului. „Șefule Moseley, felicitări. Ce performanță. Când vei fi la închisoare și voi câștiga Pulitzerul posta pe internet Este o lecție de maestru în autoincriminare. S-ar putea să trebuiască să pixelizez părți din domnul Hix, totuși. Nu vreau să o transform într-un număr de comedie”.

Puștiul *îmbrăcat elegant* de la Riverside Lodge a fost atât de fericit că a pus mâna pe cheia de la VW, încât i-a spus lui Reacher că poate avea câte camere în aripa de nord a hotelului dorește, pentru cât timp dorește. Reacher a spus că va lua patru, pentru o noapte. Și că de data asta avea nevoie de o singură cheie pentru camera lui.

Maurice rămăsese la Hix pentru a aștepta FBI-ul, apoi plănuia o excursie la Washington. Hannah și Begovic au rămas la hotel. Reacher l-a luat pe Jed într-o călătorie rapidă în oraș cu camionul lui Sam Roth. Au făcut două opriri. Prima a fost la o farmacie. Reacher a intrat singur. A doua a fost la hamburgerul din vechea benzinărie. Jed a cerut un dublu fără nimic verde, la fel ca Reacher, și a terminat înainte ca ei să se întoarcă în parcare de la Lodge.

În dimineața următoare, Reacher l-a dus pe Jed la o nouă plimbare cu mașina. Au luat bicicleta pe care o folosea Jed din

locul în care o ascunsese și au adus-o la Lodge. Mesagerul de la Jackson îi aștepta în parcare când s-au întors. Jed a coborât. Mesagerul a ridicat bicicleta de pe platforma de încărcare a camionului și a început să inspecteze fiecare centimetru.

Tipul a spus: „Este un dezastru. Ați zgâriat vopseaua. Ai zdrobit șaua. Ați deformat furcile. A îndoit jantele. Nu mai are nicio valoare acum. E distrusă. Ticălosule.”

Jed a spus: „Am făcut tot ce am putut să am grijă de ea. Îmi pare rău dacă a fost deteriorată.”

„Ce rost are să ne cerem scuze?” Mesagerul l-a împins pe Jed în piept. „Bucată mizerabilă de...”

Reacher a coborât din camion.

Mesagerul a apucat ghidonul și a traversat în fugă până la un break care era parcat lângă porte cochere. „Hei, amice, a fost doar o neînțelegere. Mulțumesc că mi l-ai returnat. Cred că voi pleca acum.” A introdus bicicleta prin hayon și s-a grăbit să ajungă pe scaunul șoferului. A pornit motorul și a dat cu spatele, apoi a schimbat direcția și a accelerat spre ieșire.

Reacher și Jed au stat împreună până când mașina a dispărut din peisaj. Apoi Reacher i-a dat lui Jed o pungă mică de hârtie de la farmacie. Jed a deschis-o. A scos o periută de dinți pliabilă.

Reacher a spus: „Pentru data viitoare când vei lua Greyhound-ul. Încapă mai bine în buzunar decât cele obișnuite.”

Jed a spus: „Mulțumesc.”

„Mult noroc cu tatăl tău. Sper să vă înțelegeți.”

„Mergem în Colorado. Hannah a spus că putem sta în casa lui Sam până când tata își găsește o slujbă.”

„Casa lui Sam este frumoasă. Pun pariu că veți fi fericiți.”

„Vii și tu la Gerrardsville?”

„Eu? Nu.”

„De ce nu? Ai spus că e frumos.”

„Este frumos. Dar am mai fost acolo. E timpul să mergem într-un loc nou.”

Pentru toți cei pe care i-am pierdut prea devreme
DE LEE CHILD ȘI ANDREW CHILD

The Sentinel Better Off Dead Nu există un plan B
De Lee Child

Killing Floor Die Trying Tripwire Alergând orbește Arderea ecoului Fără
eșec Persuader Dușmanul O singură lovitură
Calea grea Ghinion și necazuri Nimic de pierdut Gone Tomorrow 61 de
ore Merită să mori pentru Afacerea Un om căutat Nu te mai întoarce
niciodată Personal Make Me Școala de noapte Fără al doilea nume Linia
de la miezul nopții Past Tense Luna albastră
Povestiri scurte

Al doilea fiu în adânc

Căldură mare Nu este un burghiu Războaie mici Scorpionul de Crăciun

De Andrew Gront

Chiar și Mori de două ori Mai mult rău decât bine RUN Fals pozitiv False
Friend Martor fals Invizibil Prea aproape de casă

Despre autori

Lee Child este autorul seriei de bestselleruri Jack Reacher, numărul 1 în *New York Times*, și al colecției complete de povestiri Jack Reacher, *No Middle Name*. Drepturile străine ale seriei Reacher au fost vândute în o sută de teritorii. Originar din Anglia și fost realizator de televiziune, Lee Child locuiește la New York și în Wyoming.

jackreacher.com [Facebook.com/LeeChildOfficial](https://www.facebook.com/LeeChildOfficial) Twitter: @LeeChildReacher

Pentru a solicita informații despre rezervarea lui Lee Child pentru un discurs, vă rugăm să contactați Biroul de vorbitori Penguin Random House la

speakers@penguinrandomhouse.com.

Andrew Child, care scrie și sub numele de Andrew Grant, este autorul cărților *RUN*, *False Positive*, *False Friend*, *False Witness*, *Invisible* și *Too Close to Home*. Este autorul bestsellerului nr. 1 al romanelor *The Sentinel* și *Better Off Dead*, de Jack Reacher. Child și soția sa, romanciera Tasha Alexander, locuiesc într-o rezervație de animale sălbatice din Wyoming.

andrewgrantbooks.com [Facebook.com/AndrewGrantAuthor](https://www.facebook.com/AndrewGrantAuthor) Twitter: [@Andrew Grant](https://twitter.com/AndrewGrant)

Penguin Random House

Ce urmează pe lista ta de lectură?

Descoperă următorul lectură excelentă!

Obține selecți de cărți personalizate și știri actualizate despre acest autor.

Înscrieți-vă acum.

RANDOM HOUSE

JL41524372.